Berg Judit

RUMINI

DATOLYAPARTON

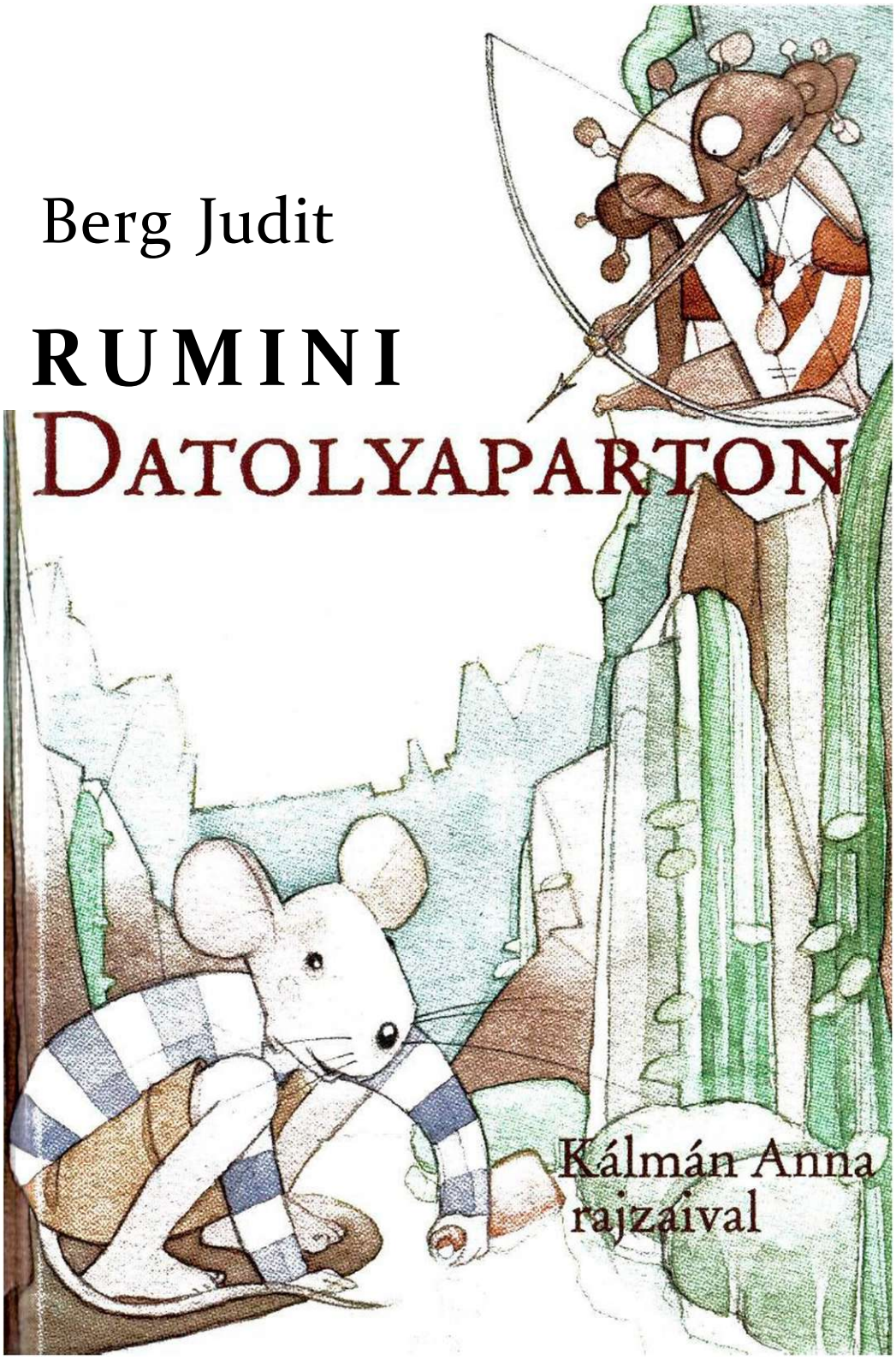

Kálmán Anna
rajzaival

ANOMÁLIA ÚRNŐ VÁRA
JTTF°öTÁ?V EL Az
EGEREKET A
BfNEVEPsfíX
t
^
, GrALoúUfÁiV
MOKKA-SZIGET
BÓLÉ-TENGER
ClKeiVR
É
NY
K
D
KÓKUSZFALVA
LOVETTA
MARACUJA
CUKOTA-HASADÉK
PÁLMATŐ
LESZAKADT KÖTÉLHÍD
METAMOR TORNYA
APACUKA
ILLA-BEREK
KAPTÁR-HEGY
DATOLYAPART
TÉRNÉPE

W ' J b l ü á > N ^ j t M A 5

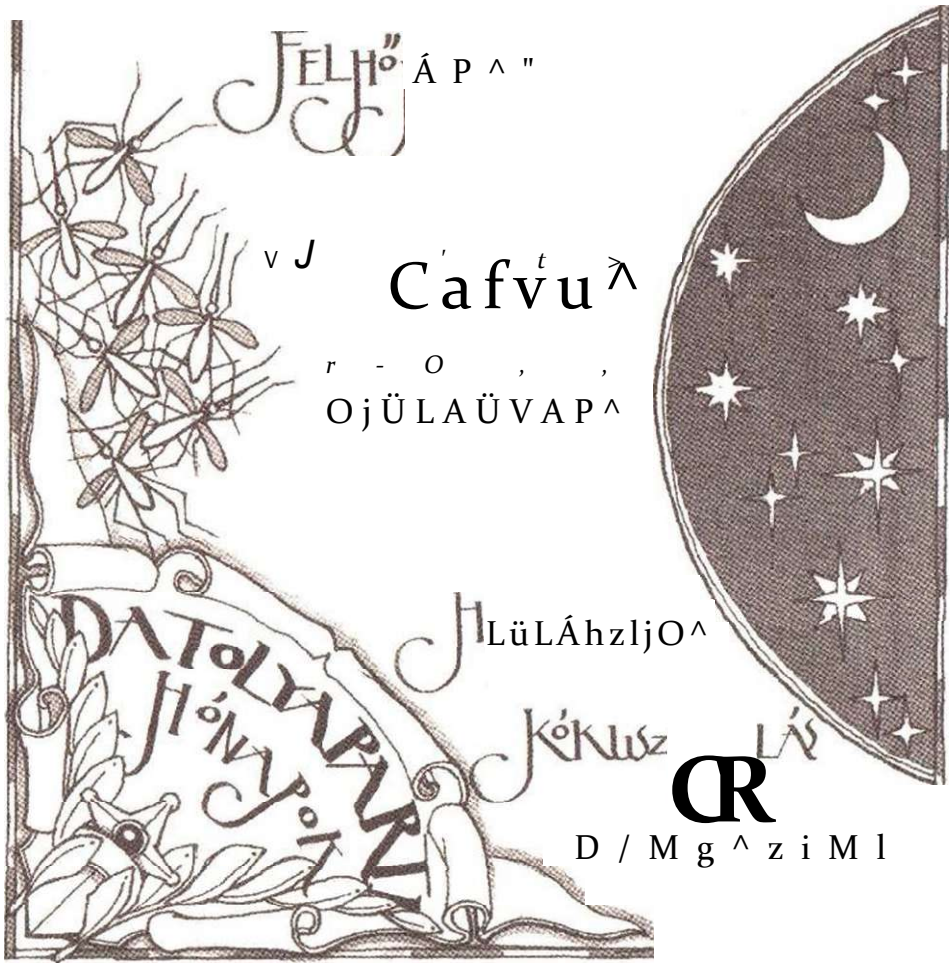

Bergjudic

RUMINI DATOLYAPARTON

Kálmán Anna rajzaival

Berg Juciit

RUMINI DATOLYAPARTON

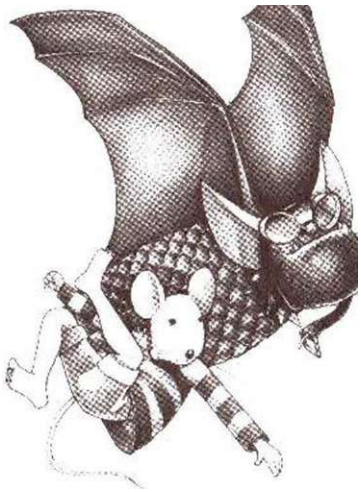

Pagony

Apunak

Első fejezet
A lakodalom

Galléros Fecó és Szimathy Johanna esküvője hereken át lázban tartotta Egérváros lakóit. A hosszú külföldi tartózkodásból hazatért gyönyörű egérkisasszony és a kalandjairól elhíresült matrózfiú házassága még a legunottabb, semmivel sem törődő ahikokat is kíváncsivá tette.

Ki lesz hivatalos a menyegzőre? Milyen lesz a menyasszony ruhája? Hány emeletes lesz az esküvői torta? — efféle kérdéseken rágódott a város apraja-nagyja.

Kgyedül az ifjú pár nem törődött a sok részlettel - meghívtak minden barátot, közeli és távoli ismerőst, hogy együtt mulathasson, akinek csak kedve tartja. Szimathy Szaniszló, a menyasszony édesapja, mint hajdani befolyásos nagyúr vagy száz meghívót küldött szét egyetlen leánya esküvőjére a leggazdagabb, legtehetősebb uraknak. Fecónak, a vőlegénynek nem voltak nagyúri barátai, viszont annál több tengerészt, kalandort, hamiskártyást és kikötői munkást ismert világszerte. Természetesen ők is meghívást kaptak a nagy eseményre. A lakodalomra Egérváros legnagyobb parkját, és a közepén található fedett pavilont foglalták le.

Az általános izgalom a Szélkirálynő matrózait is hatalmába kerítette. Ha valaki, hát ők igazán közel álltak Galléros Fecóhoz, és az Arany-tengerről hazafelé vezető hosszú úton volt alkalmuk Johanna kisasszonyt is megszeretni. Vége-hossza nem volt hát a tervezgetésnek, mivel lepjék meg az ifjú párt az esküvő alkalmából. Dolmányos papa, a hajó ezermestere gyönyörű fiókos szekrényt fabrikált, amit Dundi Bandi és Roland a legfinomabb édességekkel töltött tele. Az egyik fiókba karamellás mogyoró, a másikba fahéjas csokoládé, a harmadikba pisztácia és pirított mandula

került. Ajtony, a hajószakács vitorlás formájú tortár sütött - vanília rudakból készültek az árbocok, sőt színes marcipánból a matrózok alakját is megformázta. A kapitány egy távoli szigetről hozott, ezüsttel hímzett selyemövet adott a menyasszonynak, Sebestyén, a kormányos pedig egy kristályokkal ékesített iránytűt ajándékozott a vőlegénynek.

Egyedül Fecó legközelebbi barátai, a két egykori hajósinas, Rumini és Balikó tanakodott hosszasan. Rengeteg ötletet elvetettek már, mert akármi jutott is az eszükbe, valahogy egyiket sem érezték igazán jó ajándéknak.

- A papám mindig azt mondta, hogy a házasság béklyó - emlékezett Balikó. - Ha valaki megházasodott a családban, azt sóhajtotta az öreg, hogy „na, ezt a fiút is jól megláncolták",

- Mit akarsz ezzel mondani? — bámult értetlenül Rumini.

Balikó széttárta a mancsát.

- Nem egészen értem, mit jelent ez az egész. De ha a házasság tényleg lánccal jár, talán Fecónak adhatnánk a vascsöppentőt. Hogy bármikor leoldhassa magáról a béklyót, ha elege volt a rabságból.

- Te el tudod képzelni, hogy Johanna igazi láncot teker Fecóra az esküvő után? - rázta a fejét Rumini. - Johanna rendes lány, még kártyázni is lehet vele. Szerintem ez a béklyó meg lánc marhaság.

- Nem tudom - vonogatta a vállát a Balikó. - Csak azt mondtam, amit a papámtól hallottam.

- Én azt mondom, lia már az ember megnősül, nincs másra szüksége, mint kétszer annyi finomságra, meg kétszer akkora ágyra, hogy kényelmesen lehessen szundítani ebéd után.

- Csak nem ágyat akarsz Fecóéknak adni ajándékba? - képedt el Balikó.

- Azt nem — fintorgott Rumini. - De két jó függőágyon azért elgondolkoznék. Képzeld, milyen jól lehetne bennük heverészni! Kikötnék a kertben két egymás melletti fára, és ebéd urán abban

sziesztáznának. Ha meg nem akarnak aludni, simán lehet kártyázni vagy olvasgatni. Figyelj, Balikó, ha egyszer nekem lesz esküvőm, biztosait két nyugágyat szeretnék kapni tőled.

— Rendben van, megígérem — vigyorgott Balikó. — Nem vállalok nagy kockázatot, szerintem nincs a világon olyan egérlány, aki pont hozzád akarna feleségül menni.

- Miért? - sértődött meg Rumini, - Hát akad nálam délcegebb és daliásabb matróz a környéken?

- O, bocsásson meg, lovag úr! - hajbókolt Balikó. - Nagyságod Egerország legkiválóbb tengerésze. Egérlányok százai epekednek ön után.

— Ez a beszéd, barátom! - derült fel Rumini. - De még kicsit hadd várassam őket. Addig inkább menjünk el Szuszok Almos boltjába, és vegyünk l'ecóéknak függőágyat!

Másnap zsúfolásig megtelt a kis esküvői kápolna, ahol Johanna és Pecó örök hűséget esküdött egymásnak, A menyasszony gyönyörű. földig érő selyemruhát viselt, és olyan hosszú fátylat, ami Rumini véleménye szerint orrvitorlának is beillett volna. Még szerencse, hogy néhány aprócska koszorúslány lelkesen cipelte Johanna után, különben szegény beró egész biztosan belegabalyodott volna.

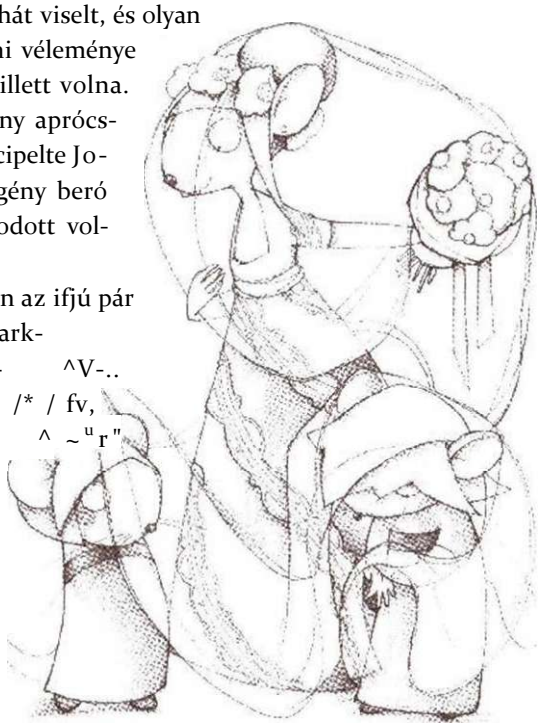

Az esküvői szertartás után az ifjú pár és a násznép átvonult a parkba, hogy végre kezdetét vegye a várva várt lakodalom. Rumini és Balikó álmélkodva figyelte a társaságot. Akadtak a nászmenetben

egerek, ürgék, patkányok, pockok, hörcsögök, mókusok, sünök, egy güzü és két idős, ezüsthajú ércmanó. Öket a család asztalához vezette Fecó, mintha a nagymamája és nagypapája lenne a két öreg. A hosszú asztalok csak úgy roskadoztak a jobbnál jobb falatoktól: levesek, sültek, pástétomok, mártások és rengeteg finomság közül lehetett válogatni.

- Nem is olyan rossz dolog egy ilyen esküvő - mormolta a fogai közt Balikó, miközben egy szelet sajtkülönlegességet tömött a szájába.

- Ügy látom, más is jól érzi magát - mutatott Rumini a szomszéd asztal felé, ahol három egészen furcsa alak lakmározott.

Patkányok voltak mind a hárman, de nem afféle kövér városi puhányok, hanem marcona, napbarnított, izmos alakok. Dagadó bicepszükön ijeszrő tetoválások feszültek. Olyan rémisztő látványt nyújtottak, hogy a vendégek közül senki sem mert a közelükbe menni. Az asztaluk körül üresen álltak a székek, de ez szemmel láthatóan cseppet sem zavarta őket.

- Fogadok, hogy nem Johanna kisasszony barátai - vigyorgott Rumini.

- De vajon Fecó honnan ismeri őket: - töprengett Balikó.

Hamarosan kiderült. Galléros Fecó, a délceg vőlegény, aki asztaltól-asztalig járt, hogy minden vendéggel koccintson egyet a világhírű egérszováti rizlinggel, kis idő múlva a három patkány asztalához lépett. A megtermett legények barátságosan veregették a vállát, rázogatták a mancsát. Amikor Fecó észrevette, hogy két barátja kíváncsian figyeli ajelenetet, intett nekik, hogy menjenek közelebb.

- Ez itt Rumini és Balikó, ifjú barátaim a Szélkirálynőről - mutatta be a két kisegeret Fecó. - Ok pedig régi cimboráim: Csiriz, Cupák és Szkander Bob. Együtt szolgáltunk a Tajréktörőn.

- Bár akkor a mi Fecó barátunk még igen kis legényke volt - emlékezett vissza Cupák, a legtestesebb patkány. - O volt a hajón a legifjabb hajósinas.

- Mégis mennyi bajt kevert! - sóhajtott meghatottan Szkander Bob, - Emlékeztek, amikor este a mentőcsónak alá bújva meg akart sütni egy szelet lopott szalonnát, és lángra kapott az egész fedélzet?

- Fccónak kis híján füstmérgezése lett, úgyhogy a kapitány meg sem büntethette, olyan rosszul volt hetekig.

- Ej, hát éppen ezt a dicstelen történetet kellett elmesélni? — csóválta a fejét b'ecó mérgesen, de a szeme csak úgy szikrázott jókedvében. - A fiatal urak eddig azt hitték, hogy csupa kiváló gaztettet hajtottam végre.

- Hát, ami igaz, igaz, idővel kikupálódott a fiú - bólogatott Csiriz. - Máig nem értem, hogy tudta például elcsenni a királyi flotta vezérhajójának zászlaját.

- Volr is nagy botrány másnap, amikor jött őfelsége, és nem tudták felvonni a címeres lobogót,

- O, az igazán egyszerű kis trükk volt - szerénykedett Fecó, és hatalmasat kacsintott tátott szájjal figyelő barátaira.

- Az admirális nem így gondolta - rázta a fejét Szkander bob. - Még aznap beadta a lemondását, és szégyenében elköltözött a városból. Fecó meg ártatlan arccal nézte a Tajtektörő korlátjának dőlve az egész hercehurcát.

- Mérges voltam az admirálisra - vonogatta a vállát Fecó. - Nem vett fel a királyi flottába tengerésznek. Azt mondta, túl nyeszlett vagyok.

- Ami azt illeti, most sem vagy egy hájpacni - röhögött Cupák, és újra meglapogatta Fecó hátát.

Csiriz egy mukkot sem szólt, réveteg tekintettel meredt a bejárat felé. Fecó követte a pillantását, elmosolyodott, majd oldalba bökte Ruminit.

- Odanézz, komám! Igazán nem mondhatjátok, hogy nem gondoskodtunk megfelelő társaságról.

Elegánsan öltözött egércsalád lépett a pavilonba. Az apuka valamiért rettentően ismerősnek tűnt, mellette a felesége és egy Ruminiékkel egykorú lány.

- O Sajtos Pedro unokatestvére, Pablo. Hihetetlen, bog}' hasonlítanak. Az pedig a kislánya, Rozi - mondta Fecó. - Majd bemutatlak nekik, Rozinak úgysincs még táncosa ma estére.

-Jaj, csak nem azt akarod, hogy mi ráncoljunk vele? — rémült meg Balikó.

- Hát inkább ti, mint Cupák és Szkander Bob - nevetett Fecó, és bocsánatkérőn hunyorított a tetovált patkányokra.

- O, nekem eszembe sincs táncolni - ingatta a fejét Szkander Bob. - A végén még elfogynak a jó falatok, amíg én ugrabugrálok.

- Na, én is pont így gondolom! - sóhajtott megkönnyebbülten Balikó, és lehuppant egy székre az izmos patkány mellett.

Rumini nem szólt, csak magában motyogott valamit, miközben egy pillanatra sem vette le a szemét a kékruhás egérlányról. Közben újabb vendégek érkeztek, az ajtónálló megilletődött hangon jelentette be Burzen Kázmér grófot, az egérkirály főpohárnokát.

A tekintélyt parancsoló egérurat ha, Rikárdó gróf úrfi kísérte. Szemmel láthatóan kedve ellenére hozták a lakodalomba, unott arccal követte apját, nagyokat ásított, majd szórakozottan kinyújtom az egyik lábát. Egy arra járó pincér, aki éppen hatalmas tálcán hozta a frissítőket, rögtön megbotlott és orra esett. Az úrfi könnyedén odébb lépett, így mire a pincér feltápászkodott, már nem láthatta, hogy voltaképpen elgáncsolták. Sűrű bocsánatkérések közepette kezdte szedegetni az üvegcserepeket. Burzen gróf méltatlankodva csóválta a fejét. Galléros Fecó a barátaira nézett.

- Úgy látom, Rikárdó úrfi tréfás kedvében van. Megyek, leültetem őket, mielőbb újabb bajt okozna.

Csiriz megértően bólogatott. Fecó mentében még hátraszólt Rumininek.

- Aztán szólj, ha mégis táncolni támad kedved!

Rumini legyintett, és egy pástétomos tálat húzott maga elé. Fél szemmel azért látta, hogy Rikárdó úrfi Sajtos Rozi mellett elhaladva meghúzza a kislány szoknyáját. Azt is észrevette, hogy Rozi kisasszony a jó modorra mit sem adva szamárfület mutat Rikárdónak.

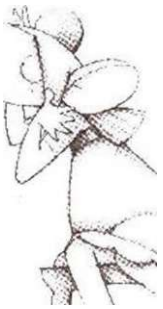

Balikó eközben Fecó régi kalandjairól kezdte faggatni a három patkányt. Megszólalt a zene is, a táncparkett sarkán felállított emelvényen Egérország legkiválóbb zenészei húzták a talpalávalót. A vendégek remekül szórakoztak, lassan tetőfokára hágott a hangulat. A pincérek tejszínhabos fagylaltkelyheket kínálgattak.

Hanem Rikárdó úrfi újabb csínyt eszelt ki saját maga szórakoztatására. Amikor az egyik felszolgáló ele rakta az ínycsiklandó édességet, a fiatal egér egy hatalmas fekete legyet húzott elő a zubbonya zsebéből, és gondosan a tejszínhab közepébe helyezte. Majd felpattant és hangos kiabálásba kezdett:

- Fúj, micsoda gusztustalanság! Felháborító! Azonnal küldjék ide a főszakácsot!

A vendégek köré sereglettek, undorodva bámulták a tejszínhabban vergődő kövér legyet. Rumini haragról szikrázó tekintettel állt fel,

- Ez a kis gazfickó még képes rá, és tönkreteszi Fecó lakodalmát.

- Csillapodj, Rumini! - fogta meg a karját Balikó. - *Az* se lesz jó, ha botrányt csinálsz.

- Azért nem árt rajta tartani a szemünket, és móresre tanítani az úrficskát, ha nagyon elszemtelenedne.

- Móresre tanításban számíthattok ránk - csillant fel Csiriz szeme. - Szkander Bobnak különösen könnyen eljár a keze.

- Jó-jó - csillapította a kedélyeket Balikó. - Azért, reméljük, nem kerül rá sor. Inkább azt folytassátok, amikor Fecót el akarták kapni a vérszívó denevérek.

- Régóta vadásztak ránk a denevérek azon a kis déli szigeten - tért vissza az imént megkezdett történetre Cupák. - Fjjelente nem volt egy perc nyugovásunk. Fecóra különösen fájt a foguk. Fiatal, porhanyós kis egérke volt, és amennyi édességet evett akkoriban, biztos jó cukros volt a vére. De a mi kis barátunk kifogott a vérszívókon. Szerzett a konyháról egy fej fokhagymát, és vastagon bedörzsölte vele magár. Aztán köpenyébe burkolózott, hogy elfojtsa a szagot, és egy serpenyővel a kezében lesétált este a hajóról. A kapitány tajtékzott, de nem mert utána menni. Néhány perc múlva lecsaptak rá a denevérek. Fecó megpördült, ledobta a köpenyét. A fokhagyma szaga elnyomta a vér illatát, és a bűzfelhőben a denevérek, akiknek nem túl jó a látásuk, teljesen megzavarodtak.

Fecó könnyűszerrel fejbe csapkodta őket a serpenyővel. Amikor már mindenki aléltan hevert, néhányan leszálltunk, és a fedélzetre cipeltük a vérszívó bandát. Főnökük másnap jött kiváltani őket. Egy álló hétig éltünk abból a sok finomságból, amit a foglyokért kaptunk.

Balikó elégedetten kuncogott.

— Ez jó. Meg is mondom Ajtonynak, hogy mindig legyen ezentúl a raktárban pár fej fokhagyma.

— Nekem inkább egy serpenyő kéne - emelkedett fel ültéből Rumini, és megint szikrákat szórt a szeme.

Rikárdó úrfi ezúttal azt a remek mókát eszelte ki, hogy egy marék sóval körbejárt, és az öblös tálakban illatozó édes bólét alaposan megsózta. Persze közben gondosan ügyelt, nehogy bárki észrevegye a tényked

ését. De a távolból figyelő Ruminire nem számított. Sem arra, hogy Fecó feldühödött barátai szembe mernek szállni vele, az udvari főpohárnok fiával. Nagy volt hát a meglepetése, amikor néhány perc múlva az egyik díszbokor mögül tetovált kar nyúlt elő, és berántotta a levelek takarásába. A bokor mögött öt feldühödött alak lapult. Rikárdó moccanni sem tudott Szkander Bob acélos szorításában. A patkány kissé megemelte, így a gróf úrfinak csak a levegőben kalimpált a lába.

- Ide figyelj, öcskös! - lépett közelebb Rumini fenyegetően. - Ideje véget vetned az ostoba tréfáidnak. Ha megpróbálod elrontani ezt a mulatságot, nagyon megkeserülöd.

— Figyelni fogunk! — tette hozzá Cupák vészjósló hangon.

Rikárdó úrfi eddig dühösen rúgkapált, de harcias tekintete rövidesen sírósra változott. Szkander Bob egy laza mozdulattal a fűre pottyantotta a grófi csemetét.

- Mehetsz apucihoz árulkodni - szólt utána Csiriz, amikor Ili kardó felpattant, és úgy száguldott el, mintha puskából lőtték volna lei.

Rikárdó valóban édesapjához loholt, hogy elpanaszolja: néhány bárdolatlan kikötői alak ok nélkül megfenyegette és bántalmazta őt. Burzen Kázmér gróf éppen Bojtos Benedekkel beszélgetett a tengerek és óceánok rejtelmeiről. Csemetéje szavainak hallatán éktelen haragra gerjedt.

- Mutasd meg, fiam, kik voltak azok az alávalók, hogy kellőképpen megbüntessem őket!

- ígérd meg, papa, hogy mindegyiket megkorbácsoltatod! nyafogott Rikárdó úrfi. - Nézd, egész bedagadt a csuklóm, ahol megszorították!

Burzen gróf felhördült mérgében, Bojtos Benedek hümmögve figyelte a jelenetet. De neki is elállt a szava a döbbenettől, amikor Rikárdó úrfi diadalmasan mutatott rá az elkövetőkre: a három izmos patkány társaságában falatozó Ruminire és Balikóra.

- Na, ehhez nekem is lesz pár szavam - dörmögte a kapitány, és megindult Burzen gróf nyomában az öt cimbora asztalához.

A gróf maga mellé intette két testőrét, és imígyen felfegyverkezve ütött rajta a bűnösökön. Szó szót követett, és hamarosan kiderült, hogy Rikárdó úrfi cseppet sem volt annyira ártatlan, mint azt állította. Burzen gróf mérgesen mérte végig fiacskáját, de hirtelen megenyhült a tekintete, és szeretettel paskolgatta meg a grófocska sunyi képét:

- Fj, te kis kópé! Már megint csibészkedtél. Jól megijesztetted édesapádat. Na, eredj játszani, kisfiam, és ne tégy rossz fát a tűzre.

Rikárdó eloldalgott, és tisztes távolból nyelvet öltött az öt cimborára. Burzen gróf elfogult tekintettel bámult a fia után.

- Tudod, kedves kapitányom - magyarázta Bojtos Benedeknek -, sok a gond ezzel a gyerekkel. Mindenki egyre mondja, hogy neveletlen, fegyelmezetlen, de mit tegyek? O az egyetlen fiú utódom, elkényeztettem egy kicsit. Sokért nem adnám, ha egyenes

beszédű, keménykötésű fickó válna belőle, de képtelen vagyok szigorúan bánni vele. Hiába is ragadnám, ő az én szemem fénye.

- Pedig jót tesz a gyermekeknek a nevelés - dünnyögte a kapitány. — Ez a két fiatal legény is rémes csirkefogó volt eleinte — mutatott Ruminire és Balikóra -, de mire kiteltek a tanulóéveik a Szélkirálynőn, becsületes, megbízható egerek lettek. Nemrégiben léptettem őket elő matrózzá. Mifelénk sok a dolga a hajósinasnak, de mindketten tanúsíthatják, munka közben megtanulták becsülni a más munkáját és a társaikat is.

Balikó és Rumini némán összenézett, de megálltak vigyorgás nélkül. Burzen gróf viszont elgondolkozva bólogatott, még akkor is, amikor a kapitány társaságában visszatért megkezdett lakomájához és az asztalon árválkodó borospohárhoz.

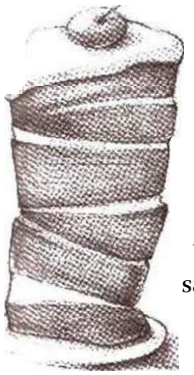

Ezután már békésen telt a lakodalmi mulatság. Rikárdó nem mert több gazságot elkövetni, mert állandóan magán érezte az öt cimbora valamelyikének tekintetét. Galléros Fecó többször is megpróbálta táncra buzdítani barátait, de a két kisegér hol az izgalmas beszélgetésre, hol a frissen felszolgált pezsgőre, hol pedig a tizenkét emeletes esküvői tortára hivatkozva maradt inkább a patkányok társaságában. Sajtos Rozinak így is akadt táncosa bőven. Azaz csak akadt volna, mert a kisasszony inkább Johannával és a barátnőivel beszélgetett. Úgy tűnt, esze ágában sincs a parketten forgolódni, minden jelentkezőt pironkodva elutasított.

Rumini és Balikó tánc nélkül is kiválóan szórakozott. Csiriz, Cupák és Szkander Bob annyi kalandos históriát, vicces történetet mesélt, hogy amikor hajnaltájban, a titokban kóstolgatott áfonyalikőrtől és pezsgőtől némiképp kótyagosan ágyba kerültek, mindketten azt álmodták, hogy a Tajtéktörő nevű régi vitorlás hátán szelik a habokat izmos patkányok és a kölyök Fecó társaságában.

Második fejezet
A létszám változatlan

Néhány nap múlva véget ért a gondtalan egérvárosi élet. Bojtos Benedek bejelentette, hogy amint a Szélkirálynőt leikészítik az útra, fel kell húzni a horgonyt, hogy egy különösen értékes szállítmányt vigyenek a déli féltekén fekvő Datolyapartra,

A legénységen izgatott moraj futott végig. Néhány évvel azelőtt jártak már Datolyaparton, Ruminit leszámítva mindannyian jól emlékeztek a langyos vizű, kristálytiszta Bólé-tengerre, a partvidéket lakó barátságos selyemmajmokra és a festői fekvésű fővárosra, Maracujára. Az is eszébe jutott a legénység minden tagjának, hogy Galléros Fecó Datolyaparron kapta a legnagyobb büntetést: a kapitány partra tette, és nélküle hajózott el a Szélkirálynő. Mindannyian tudták, hogy Fecó tulajdonképpen rászolgált a büntetésre, hiszen útközben titokban befalta a datolyaparti uralkodónak szánt értékes sajtot, amit az egérkirály személyesen küldött régi barátjának, de arra is emlékeztek, milyen nagyon hiányzott Fecó a visszaúton, és időközben mennyire megbánta a kapitány is korábbi szigorát.

De nem volt mit tenni, Fecó Datolyaparron maradt, és évekre eltűnt a szemük elől. Csodával határos módon akadtak vele újra össze északon, a távoli Ercsziget sziklákkal fedett kikötőjében. A kapitány akkor mindent megbocsátott, és visszavette Fecót a Szélkirálynőre. A matrózfiú igazán nem okozott több csalódást, megfontoltabb, megbízhatóbb tengerész vált belőle, egyedül csak tréfás kedve és bátorsága maradt változatlan.

- Kíváncsi vagyok, milyen érzés lesz Fecónak viszontlátni Maracuját és a datolyaparti őserdőket - merengett Dundi Bandi.

- Majd küldesz neki egy képeslapot - vetette oda Negró, az örökké barátságtalan, rideg fedélzetmester. - Galléros Fecó beadta a felmondását. Nélküle megyünk Datolyapartra.

- Ez nem lehet igaz! - csúszott ki Daliké száján, de rögtön meg is bánta, mert Negró fenyegetően fordult felé:

- Szóval a fiatalúr szerint én hazudok. Majd egy kis fedélzetsúrolás segít visszaemlékezni a jó modorra. A megbeszélés után rögtön neki is láthat a munkának.

Balikónak nem volt ideje tiltakozni, mert közbeszólt a kapitány:

- A mi Fecó barátunk szeretne családot alapítani itt, Egérvárosban. Igazán nem várhatjuk egy iíjú férjtől, hogy hosszú hónapokra magára hagyja a feleségét.

- Bezzeg a barátait magára hagyhatja — dohogott Balikó, de közben vigyázott, nehogy Negró meghallja. Rumini nem szólt semmit, zsebre vágott kézzel, fejét lehajtva állt, és egy bonyolult ritmust dobogott a lábával a fedélzet deszkáin.

A megbeszélés véget ért, ideje volt munkához látni. A raktárt kitakarították, majd példás rendben elhelyezték benne a Datolyapartra szállítandó ládákat, dobozokat, hordókat. A kapitány elárulta, hogy a két legnagyobb hordó különlegesen csiszolt üveggyöngyöt rejt - ezért egy kisebb vagyont fog majd fizetni a datolyaparti uralkodó.

Ebéd után egy kis pihenőt tartottak, mert Galléros Fecó eljött, hogy búcsút vegyen a társaságtól. Sorra megölelte a tengerészeket, mindenkivel váltott pár szót, a kapitánnyal és Sebestyénnel mancsot rázott. Egyedül Negró vonogatta a vállát, mutatva, hogy Fecó távozása cseppet sem szomorítja el, csupán annyiból okoz nehézséget, hogy a lecsökkent létszám miatt másként lesz kénytelen beosztani a munkát.

Fecó utoljára a két egykori hajósinashoz lépett elbúcsúzni. A többiek magukra hagyták őket, tudták, hogy Rumini és Balikó számára mindenkinél nagyobb szomorúság a barátjuk távozása.

- Ne lógassátok az orrotokat, fiúk - biztatta a két elkámpicsorodott legénykét Fecó. - Remekül elleszrek nélkülem. Ráadásul

Maracuja gyönyörű város, biztos jól fogrok szórakozni, ha ad a kapitány egy kis kimenőt.

- Azt sem tudjuk, hová menjünk - bökte ki Balikó. Rumini még nem járt Datolyaparton, én meg kölyök voltam akkor. Olyan jó lett volna veled együtt bejárni a várost! Te biztos minden helyet jól ismersz, vannak barátaid, tudod, hol mérik a legjobb kandírozott fügét.

Fecó elnevette magát.

- Az már biztos: van némi tapasztalatom. Bár sok minden megváltozott azóta. Amíg ott időztem, meghalt az ország szigorú uralkodója, Dorgál király. Tudjátok, az ő sajtja miatt rakott ki a kapitány a hajóról. Aztán az öccse. Herdál lépett a trónra. Amíg ott voltam, nem sokat tett, csak mulatságokat szervezett nyakra-főre. Hl tudjátok képzelni, milyen az, amikor már nekem is túl sok az eszem-iszom, dínomdánom?

Rumini kétkedően elvigyorodott, Balikó gúnyosan rázta a fejét. Fecó elégedett mosollyal nyugtázta, hogy- a barátai megenyhültek.

- Szóval ez a Herdál csak azzal törődött, hogy szórakozzon a nép. De a sok Iébecolástól mindenki jól ellustult, már nem volt kedvük munkába járni a selyemmajmoknak. A városi őrszolgálat se végezte rendesen a dolgát. Mielőtt eljöttem volna, a kikötőben egyre több volt a csetepaté, a verekedés, időnként még kalózok is tivornyáztak az óvárosi kocsmákban.

- Na, ahogy ismerlek, őket biztos jól megverted - heherészett Balikó. - Esetleg előtte elnyerted pókeren az összes pénzük.

- Pontosan így történt - mosolygott Fecó. - Azzal az egy különbséggel, hogy ők voltak túlerőben, így a kártyaparti meg az első pofonjaim urán kis híján agyonvertek. Egy barátom mentette meg az életemet. Napokig ápoltak utána.

- Milyen barátod? ismerjük? Itt volt a lagziban? - kíváncsiskodott Rumini.

- Hát éppen ez az. Nem jött. Nem is üzent - komolyodott el Fecó. — Pedig ő a legjobb barátom. Fimellettetek persze. Nem is egyszerűen a barátom: a fogadott testvérem. Egyszer én is megmentettem az ő életét.

Rumini és Balikó kíváncsian összenézett. De Fecó most nem fogott bele egy újabb történetbe.

- Az a helyzet, hogy aggódom Tóni miatt. Amikor elváltunk, éppen nagy veszedelem fenyegette a népét. A családját készült megvédeni, és nem engedte, hogy ott maradjak segíteni. Szeretnélek megkérni titeket, hogy Maracujában kicsit kérdezősködjetek utána. A kikötőben mindenki ismeri.

- Milyen veszedelem? - bámult Balikó. - Azt mondtad, Maradija békés város, és a selyemmajmok leginkább mulatozással meg lustálkodással töltötték az időt.

- De Tóni nem selyemmajom. Denevér. Nem is Maracujában lakik, hanem Kaptár-hegyen. Ott él Datolyapart legnagyobb denevérkolóniája. Körülbelül egy napi út beleié az őserdőbe, persze csak ha tudsz repülni. Különben hetekig gyalogolhatsz.

- Azt a mindenit! — tátotta el a száját Balikó. - Neked egy igazi vérszívó a fogadon testvéred?

- Nem, Tóni nem vérszívó. Sem a többiek Kaptár-hegyen. De épp egy vérszomjas, feketeszárnyú denevértörzs bukkant föl akkoriban, amikor eljöttem Datolyapartról. Ok fenyegették a békésen élű denevérek népét. Állítólag egy régi vérszívó denevérgróf leszármazottai.

- É s ellenük próbált harcba szállni Póni, a barátod - foglalta össze a hallottakat Balikó.

- Elképzelni se tudom, hogy tudtál volna nekik segíteni - tűnődött Rumini.

- Hát ez az. Sehogy. Minden rendes csatában repülni szoktak a denevérek - hümmögött Fecó. Bár én szívesen lőttem volna az ellenséget, a ripacsok egész használható íjászt faragtak belőlem.

De Tóni nem engedte. Ragaszkodott hozzá, hogy kimaradjak az ügyből.

Balikó fellelkesült.

- Maracujába érve első dolgunk lesz megkeresni Tónit!

- Szerintem az első dolgunk a szállítmány kirakodása lesz - legyintett fancsali ábrázattal Rumini.

- Jó-jó, de azután!

- Nem bizros, hogy megtaláljátok! - hűtötte le a lelkesedést Fecó. - Tóni néha hónapokig íelé se néz a városnak, még akkor sem, ha nincs veszedelem. De a Kalamajkában biztos tudnak róla.

- Kalamajka? - hökkent meg a két kisegér.

- Kalamajka csehó a neve a régi törzshelyünknek. Odajártunk esténként a barátaimmal. Ürmös Pici, a csapos mindenkit jól ismer. Hl ég, ha megmondjátok, hogy Galléros Fecó barátai vagytok, és fogadok, még ingyen palacsintát is kaptok. De a nagy lakmározásban cl ne felejtsétek megkérdezni Ürmös Picit, tud-e valamit Doppler Tóniról. Hsetleg az unokatestvéréről, Árminról. 0 is gyakran megfordnlr velünk a Kalamajkában.

Rumini bólintott. Ha bárki tud valamit Maracujában Doppler Tóni vagy Ármin hollétéről, ők biztos kinyomozzák.

- Van még valami, amit rátok szeretnék bízni - folytatta Fecó.

- Mást is keressünk meg? — nézett reménykedve Balikó. Nagyon tetszett neki a rájuk bízott küldetés.

- Nem - nevette el magát Fecó, és leakasztott a nyakából egy furcsa, láncon lógó kis szütyőt. - Ahol ezt kaptam, oda biztos nem fogtok eljutni. De azért nektek adom: nekem éveken át szerencsét hozott, és gyakran kisegített a pácból.

- Mi ez, valami varázsszer? — nyúlt a lánc után kíváncsian Rumini.

- Nem egészen. Varázsereje nincs, mégis nagy nyugalmat és erőt ad a viselőjének. Ráadásul néha használhatóbb, mint a szentjánosbogár-mécses.

Fecó egy óvatos mozdulattal lehúzta a láncról a kis zsákot. Kiderült, hogy maga a szütyő csak kívülről védi a lényeget: a láncon függő zöldeskék medált.

- Ilyen drágakövet se láttam még - csodálkozott Balikó.

- Fz nem drágakő. De abban igazad van, hogy egészen ritka, különleges fajta. Ha árusítanák, biztos drágább volna, mint az arany. De nem árusítják, sőt, szerintem nem is tudnak a létezéséről.

-Akkor olyasmi, mint a recefice-fa kérge - kotyogott közbe már megint Balikó.

Fecó hümmögött.

Olyasmi, de senkit se lehet vele meggyógyítani. Viszont halványan világít a sötétben, és sosem fogy ki belőle a fény. Ha fáztok, megtölt melegséggel. Egy dzsungelbeli nép legdrágább kincse ez a kő, náluk mindenki ilyet hord a nyakában. Derengő a neve. Nekem eddig szerencsét hozott. Remélem, Datolyaparton rátok is vigyáz majd.

Rumini alaposan megszemlélte a furcsa ékszert. A kő tapintása egészen bársonyos volt, bár azt is tisztán lehetett érezni, hogy mégis kemény, erős az anyaga.

- Mihez kezdjünk vele?

- Semmihez. Csak szeretném, hogy nálatok legyen. Fgyikőtök akassza a nyakába, más dolgotok nincsen. Ne mutogassátok, ne hencegjetek vele. Mások előtt ne is használjátok. De egyszer talán szükségetek lesz rá. 'Falán kell éjjel egy kis fény. Vagy egy kis bátorítás. Ja, és megvéd a skorpióktól. Fogalmam sincs, miért, de a skorpiók meghunyászkodnak a fényétől.

- Ez jó! - örvendezett Balikó. — Kár, hogy Negrót nem lehet ráncba szedni vele. Lóghat először az én nyakamban?

Rumini és Fecó egyszerre bólintott. Balikó rögtön magára is akasztotta a láncot. Fecó gondosan visszahelyezte rá a szütyőt.

- Na, Ezzel meg is volnánk. Már csak egyerlen dolog maradt - jelentette ki elégedetten. Talányos arckifejezéssel a kabátja alá nyúlt, és egy lapos kis csomagot húzott elő belőle.

- Nahát, lassan annyi mindent kapunk, mintha szülinapunk lenne - örvendezett Balikó.

- Vagy esküvőnk - vigyorgott Rumini.

Fecó elmosolyodott.

- Ez nem ajándék. Tulajdonképpen nem is tudom, miért bízom rátok. Egész úton azon töprengtem, elővegyem-e egyáltalán, vagy vigyem haza és zárjam vissza a ládámba. De most mégis úgy érzem, jobb lenne, ha magatokkal vinnétek.

- Most már tényleg kíváncsivá tettél! - mustrálgatta a csomagot Rumini.

- Tessék, nézzétek meg.

Rumini letekerte a gyűrött selyempapírt és egy ütött-kopott, pecsétes, barna könyvecskét húzott ki alóla.

- Mi ez? - nézett Fecóra értetlenül.

Fecó kissé zavarba jött.

- A régi naplóm. Akkor kezdtem írni, amikor egyedül maradtam Datolyaparton. Magamtól sose álltam volna neki, de Doppler Tóni addig unszolt, amíg kipróbáltam. Tóni úgy vélte, ez majd segít, hogy ne érezzem annyira rémesen magam. Segített is. Leírtam bele mindent, amit Datolyaparton tapasztaltam. Fzért gondolom, hogy talán hasznotokra válhat.

- Es te csak úgy ránk bízod a feljegyezéseidet? Minden titkos gondolatodat? — kérdezte Rumini meglepődve,

- Egyet azért kérek - mondta komolyan Fecó. - A naplót csak akkor vegyétek elő, és csak akkor olvassátok, ha tényleg nagy csávába kerültetek. Ha senki sincs, aki segíthetne rajtatok. Valószínűleg nem lesz rá szükség. Csak úgy, heccből ne olvasgassátok. De ha mégis történik valami baj, kiderül belőle, kihez fordulhattok.

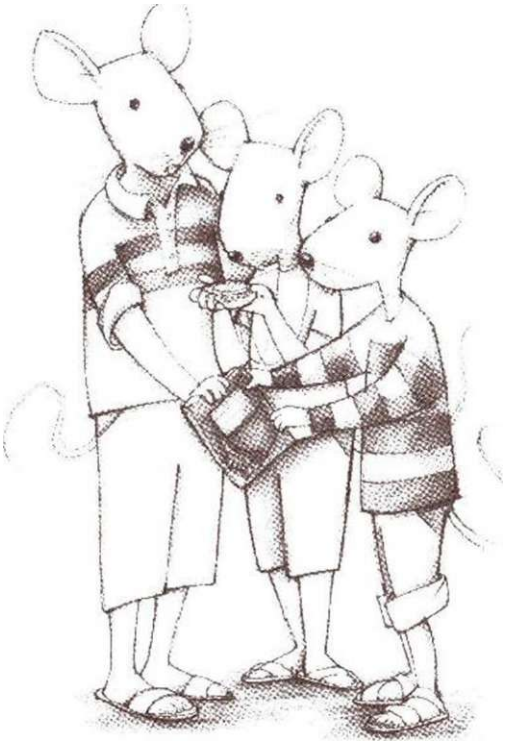

A tar felől hirtelen felhangzott Negró zsörtölődése. Dundi Bandi véletlenül kiöntött valami ragacsos folyadékot, amit most nem tudtak rendesen kitisztítani a padló repedései közül.

-Jobb lesz, ha megyek — kacsintott Fecó.— A jó öreg Negró még rám talál osztani valami munkát, merő megszokásból.

Balikó és Rumini hosszasan szorongatták barátjuk mancsát, azután végre búcsút vettek. Ideje volt visszatérni a munkához. Galléros Fecó könnyed mosollyal, de nehéz szivvel távozott. Boldog is volt, hogy új élet várja gyönyörű felesége mellett, de egy kicsit fájt is a szíve, hogy annyi év után hátat fordít a tengernek és a Szélkirálynőnek.

Alig tűnt el Galléros Fecó alakja a kikötői bódésor mögött, mikor újabb váratlan látogatás akasztotta meg a készülődést. Egy serleges címerrel díszített, előkelő hintó állt meg a parton. Az ütött-kopott raktárépületek között dolgozó rakodómunkások körében hatalmas feltűnést keltett a főúri jármű. De a kíváncsian bámészkodó kikötői sokadalom akkor nézett csak igazán, mikor a hintóból nem más lépett elő, mint Burzen Kázmér gróf, az egérkirály főpohárnoka. A főúr elégedetten nyugtázta a kíváncsi tekinteteket, majd előrehajolt, és szigorúan beszólt az utastérbe. A sokadik felszólításra nagy nehezen előkászálódott egy gőgös tekintetű, mégis megszeppent úrficska: Burzen Rikárdó, a gróf egyetlen fia.

Rikárdó úrfi undorodva jártatta végig tekintetét a körülöttük bámészkodó tömegen, és megvetően biggyesztette a száját, mikor megpillantotta a vízen lebegő, gyönyörű, háromárbocos Szélkirálynőt. De hiába nézett fejedelmi utálattal, apja megragadta a karjánál fogva, és felráncigálta a vitorlás fedélzetére. Addigra már a hajókorlátnál tolongott a hajó teljes legénysége. Bojtos Benedek csodálkozó arckifejezéssel, de kifogástalan udvariassággal köszöntötte a váratlan vendégeket. Burzen gróf nem sokat kertelt, a köszöntő szavak után rögtön rátért jövetele céljára.

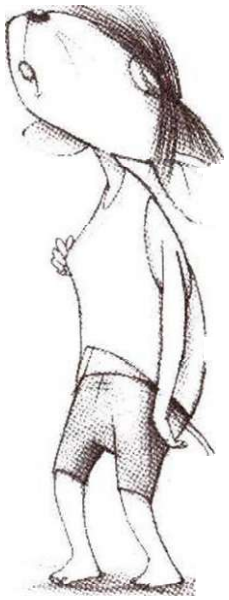

— Drága kapitányom! A lakodalom óta forgatom magamban bölcs szavaidat. Magam is arra a belátásra jutottam, hogy gyermekemre ráférne a nevelés. Leghőbb vágyam, hogy megtanulja tisztelni a mások munkáját, és kitartást, felelősséget tanuljon. Ügy vélem, keresve sem találhatnék megfelelőbb tanítót tenálad! Ezért hát arra kérlek, vedd magad mellé a fiam, hadd kupálódjon egy kicsit a tengeri hajóút alatt.

Bojtos Benedek első döbbenetében nem is tudta, mit válaszoljon. A háta mögött azonban máris összesúgott a legénység.

- Ha ez az elkényeztetett kölyök idejön a hajóra, én esküszöm, hogy elmegyek medúzának - fogadkozott Balikó,

- Szerintem nem tesz ilyet a kapitány. Nincs megkergülve - vélekedett Rumini, de hangjában némi aggodalom érződött.

Bojtos Benedek közben összeszedte magát, és nagy krákogások közepette magyarázni kezdte a grófnak a tengerészélet veszélyeit, és hogy különben sem tudna megfelelő munkát adni az úrfinak. Rumini megkönnyebbülten bökte meg Balikó karját, mintha azt jelezné:

- Látod, én megmondtam!

De Burzen gróf nem hagyta meggyőzni magát.

- Magad panaszoltad, édes kapitányom, hogy két korábbi hajósinasodat előléptetted matrózzá, és nem is mdod, ki fogja most végezni a munkájukat. Hát vedd fel hajósinasnak az én gyermekemet.

- O, mi most is szívesen megcsináljuk, amit kell - vágott közbe Balikó, azt remélve, hogy a kapitány így fontolóra se veszi az ajánlatot.

De vesztére szólt. Bojtos Benedek meg sem hallotta a hangját, ellenben Negró rögtön összevonta a szemöldökét.

- Bravó, Balikó - súgta dühösen Rumini. - Már látom, hogy egész úton végig hajósinas munkánk lesz. Mi leszünk a világ legszánalmasabb matrózai. Kösz szépen.

Balikó nem válaszolt. Maga is érezte, hogy ostobaságot művelt. Inkább reménykedve fülelte a kapitány szavait. Ám Burzen gróf alaposan végiggondolt mindent. A kikötői parancsnokságon előző nap alaposan tájékozódott a Szélkirálynő felől. Pontosan tudta, hogy a tengerjáró vitorlásra lassacskán ráférne egy felújítás, és hogy a vitorlákat hosszú évek óta nem volt pénz kicserélni. Kedvesen, de határozottan közölte hát, hogy nem kívánja ingyen ha tanítását.

— Edes kapitányom, mihelyst visszatértek az első útról, saját költségemen felújíttatom a Szélkirálynőt. Kaptok új vitorlákat, kötelet, lecseréljük a kabinok külső és belső burkolatát. A konyha és a szerelőműhely számára pedig már most hoztam egy kis ajándékot.

Burzen gróf intett, mire a hintó mellett várakozó szolgák előkaptak és a fedélzetre cipeltek két hatalmas ládát. Az egyikből vadonatúj szerszámok, egy különLegesen drága iránytű és néhány más hasznos tárgy került elő. A másikban gyönyörű üstök, lábosok, evőeszközök és egy rézmozsár lapult. Dolmányos papa és Ajtony sóvárgó tekintettel nézte az értékes ajándékot.

— Jaj, ne hagyjuk megvesztegetni magunkat — mormolta maga elé Rumini kétségbeesetten.

De a kapitány ellenállása megtört. Látszott rajta, hogy a nagyvonalú ajándékok és ígéretek hatására beadta a derekát.

- Végső soron tehetünk egy próbál - mondta. - De azt megmondom, hogy nem tudok Rikárdó úrfival kivételt tenni. Csak akkor jöjjön velünk, ha rendesen elvégzi a rábízott munkát, és beéri a mi szakácsunk szerény, de ízletes főztjével.

Rikárdó úrfi eddig csak álldogált, de e szavak hallatán nem bírta tovább. Mérgesen belerúgott a mellette fekvő ládába, és nyűgös hangon az apjára förmedt:

- Most már aztán menjünk innen, papa! Megmondtam, hogy eszem ágában sincs itt maradni ezen a vacak hajón, Es hogy egy közönséges hajószakács főztjét egyem! Még mit nem.

- Elhallgass, fiam! — ripakodott rá Burzen gróf. - Most az egyszer a sarkamra állok. Maradsz és kész, ha addig élek is!

Burzen gróf dobbantott is egyet mérgében, majd barátságos hangon újra a kapitányhoz fordult.

- Akkor megegyeztünk, kedves barátom?

— Megteszem, ami tőlem telik - nyújtott mancsot Bojtos Benedek. - Igyekszem derék egeret faragni a fiadból.

— Nem lesz könnyű - morogta az orra alatt csalódottan Rumini.

A matrózok sem tűntek túlzottan boldognak az új hajósinas személyétől, de mindenki megtartotta magának a véleményét. Azt belátták, hogy Rikárdó úr fira tényleg ráfér a nevelés, és azt is tudták, hogy a Szélkirálynő valóban alkalmas hely erre, így hát mindannyian beletörődtek az új helyzetbe, és sokkal jobban bánkódtak Galléros Fecó távozásán, mint Burzen Rikárdó érkezésén.

Kgyedül Negró nem bánta Rikárdó úrfi érkezését. Különös örömmel töltötte el a gondolat, hogy egy valódi királyi főpohárnok fia fog dolgozni az irányítása alatt. Galléros Fecó távozása már így is jókedvre hangolta, de ettől a nem várt fordulattól fényes hangulata kerekedett, Bste, tőle teljességgel szokatlan módon, elégedetten fütyörészett, miközben nekilátott, hogy kitöltse a hajó fedélzeti naplóját. Gondosan nekikészült az írásnak, tintába mártotta a tollát, aztán szép, cirkalmas betűkkel beírta a következő tiszta oldalra:

Holnap hajnalban indulás. A rakomány maradéktalanul felpakolva. Úti cél: Datolyapart fővárosa, Maracuja.

Végül elégedetten megnyalta a szája szélét, és nagy élvezettel oda firkantott még egy bejegyzést:

A legénység létszáma változatlan.

Harmadik fejezet
Út dél felé

Az új hajósinas érkezese sok gondot és kellemetlenséget szabadított a Szélkirálynő legénységére. Bár senkinek sern volt túl rokonszenves a gőgös grófi csemete, eleinte mindenki igyekezett jóindulattal segíteni őt. De Rikárdó úrfit ez cseppet sem érdekelte. Dacos volt és sérterr. Mindenkire haragudott, legfőképpen a kapitányra, aki elvállalta, hogy a szárnyai alá veszi. Pimaszul hátat fordított neki minden alkalommal, amikor találkoztak a fedélzeten, és olyan megvető hangon beszélt vele, mint az utolsó cseléddel. Az első nap még mindenki szó nélkül tűrt. Azt sem tették szóvá, hogy a gróf úrfi az idő nagy részében a kabinjába zárkózva heverészik, undorodva turkálja az ételt, arnit Ajtony elé rett, hőzöngve követeli az esti takarodó után, hogy pórvacsorát kapjon, és megvetően íintorog a matrózokra.

De *a* második nap délutánján a kapitány megelégelte a hisztit. Bement a legénykéhez, és elbeszélgetett vele. Határozottan kijelentette, hogy ezentúl csak akkor kap enni, ha dolgozik, és azt is előírta, hogy a tiszteket ezentúl uramnak szólítsa. Végül atyai hangon biztatta, hogy jól fogja érezni magát a hajón, és biztosan talál majd barátokat is.

Rikárdó duzzogva hallgatta, épp csak a fülét be nem fogta, végül sírva fakadt és úgy kérte, hadd menjen haza a papájához. A kapitány a fejét rázta, aztán magára hagyta a bömbölő egérfiút, Magában talán már bánta, hogy engedett az udvari főpohárnok kérésének. De már nem volt mit tenni, a Szélkirálynő dagadó vitorlákkal szelte a habokat Datolyapart felé.

Rikárdó, vagy ahogy a matrózok maguk között emlegették: Riki, eleinte nem vette komolyan Bojtos Benedek figyelmeztetését. A következő nap is folytatta a lustálkodást és szemtelenkedést,

semmibe verte a rá bízott feladatokat, és pofákat vágott, amikor az ebédlőbe lépve megérezte az ebéd illatát. De hamarosan nagy meglepetés érte, mivel a kapitány parancsára Ajtony nem osztott neki ételt. Az ő terítéke helyén csupán egy pohár víz árválkodott.

- Hé, hát a koszttal mi lesz? - süvöltött haragosan Riki.

- Aki nem dolgozik, ne is egyék - jelentette ki Roland, a fiatal tengerész, akit már rettentően bosszantott a grófocska viselkedése.

Rikárdó úrfi felpattant, és egyenesen a jóízűen falatozó Bojtos Benedek elé csörtetett.

- Hé, apám nem azt parancsolta, hogy éheztessetek, hanem hogy magatokkal hozzatok!

- Nagyon ízletes ez a sült oldalas — biccentett a kapitány elismerően Ajtony felé, mintha Rikit egyáltalán észre sem vette volna,

- Magához beszélek! Nem hallja? - bömbölt Riki magánkívül.

Bojtos Benedek szemmel láthatóan nem hallotta. Épp egy nagy falat sült krumplit vett a szájába, amit előtte gondosan megmártogatott az illatos, fűszeres mártásban.

- Ha szót szeretnél érteni a kapitánnyal, tisztességesen kell viselkedned - szólt Rikárdóra Sebestyén, aki a kapitány mellett ült. - Először is: a kapitány megnevezése „uram". Hajósinas másként nem szólíthatja a tiszteket.

Rikárdó úgy bámult a kormányosra, mintha életében először látná, aztán hátat fordított, és könnyeivel küszködve visszarohant a kabinjába. A kapitány szomorúan nézett utána.

- Igazán sajnálom ezt a fiút, de muszáj valahogy rábírnom a munkára - hümmögött. - Remélem, egy kis éhség hatékony nevelőnek bizonyul.

Rikárdó délutánig bírta az éhezést. Büszkesége ugyan tiltotta, hogy személyesen a kapitányhoz forduljon, de végül talált magának más megoldást. Ösztönösen érezte, hogy a hajón leginkább Negró, a fedélzetmester fogadra őt szívesen. Azt is látta, hogy a legénység igyekszik nagy ívben elkerülni a szigorú, kedélytelen

Negróc, aki minden eszközzel nehezíti az életüket. De Rikinek leginkább az tetszett, hogy az általa el nem végzett munkát Negró végül mindig Ruminire és Balikóra osztotta. Rikárdó a lakodalom óta tiszta szívből utálta a két ifjú egeret, szíve mélyén talán még Bojtos Benedeknél is jobban gyűlölte őket. Így hát nem csoda, hogy végül úgy döntött: Negróhoz fordul segítségért.

Kgy nyugodt pillanatban, mikor mindenki a beosztása szerinti munkát végezte, odalépett a fedélzetmesterhez, és legudvariasabb, legszerényebb hangján megszólította:

- Éhes vagyok, uram. Segítsen rajtam.

Negró csodálkozva húzta fel a szemöldökét, majd hirtelen nagy elégedettség töltötte el. l ám, a grófi ivadék, a királyi főpohárnok fia ővele udvariasan, illő hangon beszél, uramnak szólítja. Ráadásul a segítségét kéri. Ot, Negrót avatja a bizalmába ahelyett, hogy a kapitányhoz vagy Sebestyénhez fordulna. A tőle telhető legbarátságosabb hangon válaszolt hát a fiúnak.

- A kapitány parancsára csak akkor kaphatsz enni, ha ezentúl rendesen elvégzed a rád osztott munkát.

- Igen, igen, elvégzem - nyüszített Rikárdó -, de az éhség úgy legyengített, hogy lassan jártányi erőm sem marad,

- Na, gyere, kapsz néhány falatot, aztán bizonyíthatsz a fedélzeten -jelentette ki Negró, és szívélyes mozdulattal a konyha felé irányította a kölyköt.

Ajtony ugyan tiltakozott eleinte, de Negró utasítására végül egy darab megmaradt oldalast, némi rizibizit és mártást tett a legényke elé. Rikárdó derekasan nekiesett. Most nem fumigálta az ételt, úgy evett, mintha édesapja ünnepi asztaláról a legfinomabb fiiatokat kapta volna. Negró végig mellette maradt, nehogy távozása után Ajtony vagy egy arra tévedő matróz megzavarja pártfogoltját. Amikor Rikárdó befejezte az evést, Negró a fedélzetre vezette.

- Na, fiacskám, épp ideje volna, hogy felmossa valaki a fedélzetet. Most megmutathatod, mit tudsz.

- Hát éppen ez az! - cselezett Riki. - Mindenki azt várja tőlem, hogy teljesítsem a parancsokat. De hát én eddig az egérdombi palotában éltem, minden munkát a szolgáim végeztek. Honnan is tudhatnám, hogy kell fedélzetet mosni, rézcsövet súrolni, hagymát pucolni?

- Hát ezen könnyen segíthetünk! - csillant fel Negró szeme. - Ha csak ez a baj, rendelek melléd segítőt, aki megmutatja, hogy kell takarítani. Hé, Rumini! Gyere csak ide!

Rumini gyanakodva hagyta magára Tubákot az orrvitorla kötelénél. Mit akarhat Negró? És mióta van ilyen jóban ezzel az alattomos kis alakkal?

- Szedje a lábát, lovag úr! — pattogott türelmetlenül Negró, aztán átváltott arra a gúnyos, csúfondáros hangra, amit Rumini és Balikó legjobban utált: - Rikárdó úrfi szeretné megtanulni a fedélzetsúrolás minden csínját-bínját, Leszel szíves megmutatni neki. Egy órátok van, hogy ragyogjon a fedélzet. De olyan tiszta legyen, hogy ma este innen fogjátok kanalazni a vacsorát.

- Rendben van, megmutatom neki - dohogott Rumini. - Csak aztán ne én súroljak fel mindent helyette is.

- A mancsod járjon, ne a szád! - förmedt rá Negró, azzal magára hagyta a diadalmasan vigyorgó Rikit a mérgesen fújó Ruminivel.

Ám hiába haragudott Rumini, a parancs az parancs. Kénytelen-kelletlen elővette a takarítószeres szekrényből a dézsákat, a súrolókeféket és a felmosórongyokat. Vizet és szappant kerített, végül az egyik dézsát Riki mancsába nyomta.

- Mutatom, csináld utánam!

Nekilátott a munkának. Először szappanos vízzel áttörölte, aztán a kefével alaposan megsikálta a fedélzet deszkáit. Rikárdó érdeklődéssel szemlélte, de még véletlenül sem mozdult volna. Rumini egy darabig becsülettel dolgozott, aztán felegyenesedett és Rikárdó szemébe nézett:

— Most már magad is megpróbálhatod. Visszamegyek a helyemre. Ha valamit nem értesz, szólj.

Hogy miként foglalatoskodott Riki az elkövetkező egy órában, senkit nem érdekelt. Negró elégedetten tett-vett a kabinjában, és magában azt színezgette, milyen dicséretet, netalán jutalmat fog majd kapni Burzen Kázmér gróftól, ha kiderül, hogy ő volt az, aki pártfogásába verte a fiacskáját. Rumini Tubáknak magyarázott valami bonyolult históriát az orrvitorla árnyékában, és teljesen meg is feledkezett az új hajósinasról, akit óvatlanul magára hagyott.

Akkor ocsúdott csak fel, amikor a fedélköz felől Negró dühtől remegő hangja szólította. Mi történhetett? Rumini lélekszakadva loholt a hang irányába, magában rossz és még rosszabb esélyeket latolgatva. Tudta, hogy ha Negró tajtékzik, akkor valami szörnyű szabálytalanság történt. Nem készült el Riki a munkával? Vagy elhasználta a súroláshoz az összes szappant? Esetleg vízbe potyryantotta az egyik súrolókefét? Hiába volt már nagy tapasztalata, arra igazán nem számított, ami a kabinsor mögé érve fogadta.

Mindkét dézsa felborítva, a fedélzet tocsogott a szappanos víztől, az egyik szappan egy pocsolya közepén olvadozott, a másiknak nyoma veszett. A két súrolókefe is eltűnt, Rikárdó nyakig vizesen, maszatosan, szipogva állt a felfordulás közepén.

- Nem segített, rögtön magamra hagyott! - mutatott a döbbenten pislogó Ruminire. - Azt mondta, öntsem ki a vizet és sikáljam a padlót, amíg fel nem szárad! De azt nem mondta, mivel. Kértem, hogy legalább egy rongyot adjon, de ő a szemembe nevetett. Azt mondta, a hajósinasoknak a fogkeféjükkel kell fedélzetet súrolni.

- Na, Rumini, most kiderült az igazság! - hörgött magából kikelve Negró.

Csak nem hiszed el ezt a hazugságot? — vágott vissza a kisegér. - Mindent megmutattam neki. Súrolókefét is adtam! És azt a sarkot ott a saját mancsommal sikáltam fel!

- Nem igaz! Direkt becsaptál! Mindenki tudja, hogy utálsz! Már a lagziban megfenyegettél! Azt akarod, hogy ne kapjak enni! — visított Rikárdó, mintha nyúznák.

Végre megérkezett a kapitány. Haragosan tudakolta, mi a felfordulás oka. Rikárdó és Negró neki is elpanaszolta, hogy Rumini nemcsak lustán elmismásolta a rábízott feladatot, de szántszándékkal félrevezette szegény Rikit, aki mostanra észhez tért, és leghőbb vágya, hogy megbízható hajósinassá váljék. A kapitány kétkedve hallgatta a történetet, időről időre a dühtől szikrázó szemű Ruminire nézett.

- Égy szavukat se higgye, uram! - szólalt meg végül a kisegér. — Tudja, hogy néha szeretek lustálkodni, de soha senkinek nem ártottam szándékosan. Ezt az egészet kitalálták.

- Micsoda, te azt merészeled állítani, hogy én hazudok? — kiabált Negró.

- Én csak azt mondom, hogy Rikárdó hazudik. Te meg elhitted az ostobaságait - vont vállat mérgesen Rumini.

- Mi okom lenne hazudni, uram? — szólalt meg ravasz, hízelgő hangon Riki. - Már így is elég büntetést kaptam. Azért kértem Negrótól munkát, mert szeretnek vacsorát kapni.

- így van — bizonygatta diadalmasan Negró. — Szerényen, bűntudatosan jött oda hozzám a fiú, és azt kérte, hadd dolgozzon az ételért. Azt is kérte, hogy tanítsuk őt meg a feladatok elvégzésére, mert otthon eddig nem kellett felmosnia, takarítania.

A kapitány bólogatott. Szerette volna hinni, hogy ilyen gyorsan hatott a nevelése. Ami pedig Ruminir illeti... Hm. Nem könnyű elhinni róla, hogy ilyen alattomos volna, de hát ezek az ifjú legények sok mindenre képesek haragjukban. Talán még mindig dühös Rikárdóra a lakodalomban elkövetett csínyei miatt. Vagy fejébe szállt a dicsőség, amiért ilyen hamar matróz lett belőle, és most megpróbálja megleckéztetni az utódját. Sok ilyen történetet hallani.

- Csalódtam benned, ham! - nézett szigorúan Ruminire. - Azt hittem, hajósinasként megtanultad a becsületet. Nem gondoltam volna, hogy a lakodalmi összecsapás után bosszút akarsz állni egy nálad fiatalabb, tapasztalatlan legénykén.

- De hát nem így történt, uram! - védekezett kétségbeesetten Rumini, ám a kapitány leintette.

- Negró, tüntessétek el ezt a mocskot. És béküljenek ki az ellenfelek!

Azzal döngő léptekkel elvonult.

- Lássuk csak - simogatta az állát elégedetten Negró. - Legjobb lesz, ha Rumini barátunk hozza a fogkeféjét, és azzal súrolja fel a fedélzetet. Éppen úgy, ahogy azt az ifjú Rikárdónak tanította. És ne is álmodjon a vacsoráról. A sértett felet - hogy jó szívvel bocsásson meg a rossz tréfáért - ma este dupla vacsora illeti.

- Éz nem igazság! - fakadt ki Rumini.

- 1 la sokat szájalsz, a reggelidről is lemondhatsz! - emelte fel a mutatóujját szigorúan a fedélzetmester.

Balikó, aki a szóváltásra rögtön a helyszínre sietett, nem tudta, mitévő legyen, Az világos volt, hogy ha most szót emel a barátjáért, ő is rögtön ugyanolyan büntetést kap. Azzal pedig nem sokat segít, ha együtt súrolják a fedélzetet, utána meg közösen hallgatják az üres gyomruk korgását. A kapitány most mérges Rummire, tőle nem lehet segítséget várni. De talán Sebestyén tehetne valamit! Végül is ő az első tiszt, a kapitány helyettese, vagyis Negró főnöke is egyben. Negró mindenkinek parancsolhat, hatalmában áll bármilyen büntetést kiszabni, és csak Sebestyén vagy a kapitány bírálhatja felül. De ők igen!

Balikó már futott is a kormányoshoz, és kapkodva, hadarva előadta neki az egész történetet. Sebestyén elgondolkozva hallgatta, hümmögött, a fejét csóválta.

- Tudod, Balikó, eddig nem nagyon volt rá példa, hogy bárki is felülbírálja a másik döntését ezen a hajón. Éppen azért ilyen békés a hangulat, mert a tisztek nem versengenek egymással. De most úgy érzem, igazad van. Nem hinném, hogy Rumini ekkora aljasságra képes. Sokkal inkább feltételezem ezt Rikiről. Mégis, ha most közbeavatkozom, hogy megmentsem Ruminir, akkor a kapitánnyal is szembe kell szállnom. Ezt pedig igazán nem várhatod tőlem.

- Inkább nyugodt szívvel tűröd, hogy Rumini a fogkeféjével súrolja a padlót? — háborgott Balikó.

- Igazad van. Ezt valóban nem hagyhatom - bólintott Sebestyén.

Megkereste Negrót, és röviden közölte vele: fogkefével padlót sikáltatni felesleges kegyetlenség, ráadásul veszélyes is, mert Rumininek nyilván nincs tartalék fogkeféje. Azt pedig igazán nem kívánhatják tőle, hogy egész úton a sikálással szétnyűtt fogkeféjét használja.

- Rendben van, súroljon súrolókefével! Fő, hogy ragyogjon a fedélzet! - egyezett bele Negró.

Rumini így is keservesen megalázva érezte magát. Tudta, hogy kénytelen teljesíteni a parancsot, hacsak nem akar Galléros Fecó sorsára jutni, és kivívni, hogy a kapitány büntetésből őt is kirakja az első útjukba eső kikötőben. De azt szentül megfogadta, hogy többet nem hagyja csőbe húzni magát. Résen lesz, számítani fog minden aljasságra. Ha pedig a kapitány nem hisz neki többé, Datolyapartra érve magától felmond. Neki aztán igazán senkije sincs ezen a világon, édes mindegy, hogy Maracujában, Egérvárosban vagy éppen a Szél királynőn tengeti a napjait.

Aztán eszébe jutott Fecó és a naplója. Ki gondolta volna, hogy a mindig jókedvű, elégedett Fecót úgy megviselte a magány, hogy nekilátott naplót írni, amikor nélküle hajózott el a Szélkirálynő. Na, erről Rumini esetében szó sem lehet. Naplót írni semmiképpen sem fog, mert egyáltalán nem lesz hajlandó rettenetesen érezni magát. Legyen bűntudata annak, aki ilyen helyzetbe hozta őt.

Efféle sötét és még sötétebb gondolatok kavarogtak Rumini fejében, amíg a fedélzetet súrolta. Akkor sem enyhült meg, amikor a munka végeztével visszavonult a kabinjába. Veszettül éhes volt. Nemrégiben nagyot nőtt, és az utóbbi időben nem tudott annyit enni, hogy úgy érezze: kellőképpen megtelt a bendője. A táskájába túrt, bár pontosan tudta, hogy nem hozott magával elegendő nassolnivalót. Azt a három tasak mogyorót, amit becsomagolt, már az első este elmajszolták Balikóval. Azért mégis nekiállt átforgatni a motyóját.

Óvatosan kipakolta belőle a legféltettebb kincseit: a vascsöppentőt, ami minden fémet cseppfolyóssá változtat, egy szentjánosbogár lámpást, a Hódszalagrendet és a smaragdköves aranygyűrűt, amit Tiikörfarkú Kasztor, a hódok királya adott neki a bátorságáért és a Hódszövetségnek tett szolgálataiért. Végül elővette és hosszasan tanulmányozta azt a három kis üvegcsét, amit Galléros Fecó hozott ajándékba a Tiltott-szigetről, a három varázserejű forrás vizével. Az egyik víz elzsibbasztja azt, akire ráfolyik, a

másik fogva tartja annak a mancsát, aki belenyúl. A harmadik, a legveszedelmesebb pedig gyökeresen megváltoztatja azt, akit ér. Néhány csepp is gonosszá teszi a jó szívűt, szorgalmassá a lustát, kapzsivá az önzetlent.

Rumini elgondolkodott. Lehet, hogy érdemes volna Rikárdóra néhány cseppet önteni a Fordí-tó vizéből? Miért is ne? Negró is milyen kedves, barátságos lett, miután megfürdött egy dézsa varázsvízben. Igazán kár volt őt visszaváltoztatni. Rumini kicsit megnyugodott. Ha nem marad más hátra, hát kap egy kis öntözést a nagyságos gróf úrfi, hátha attól elfelejti a gonoszkodást és sunyiságot.

Rumini egészen felderült, mire idáig jutott. A táskájában sem maradt más említésre méltó, jól sejtette, hogy egyetlen szem mogyoró sem gurult ki a zacskóból. (A varázserejét vesztert, szakadt láthatatlanná tevő kalapot és a látószelencét Balikó őrizte). Rumini még egyszer belekotort a csomagjába. Hiszen van itt még valami! Galléros Fecó naplója. Hát persze. Amit csak a legszorultabb helyzetben szabad elolvasni. Rumini töprengve bámulta a kopott borítót. Egyre nagyobb lett benne a kíváncsiság. Mi történhetett Fecóval Datolyaparton, amiről eddig nem mesélt? Hogy mentette meg Doppler Tóni életét? Honnan szerezte a derengőt, ami most Balikó nyakában lóg?

Rumini nagyot nyelt. Fecó azt kérte, bog)' csak végszükség esetén olvassák el a feljegyzéseit. Most ugyan nem jó, de igazán nincs életveszély. A kisegér felnyitotta a könyvecskét. Magában megfogadta, hogy csak az első oldalt olvassa el.

Ott pedig ez állt:

kedves olvasói

c'to.iléros fecó i/urplójóttartod a te£zedb£/u

6/ a $y.Laerúim ritkás. New. l$tu-
ö.ova. teeKvit kcz.záp!.

ku-.oí" szépei csufed be, és tecívt vUvv
sza caa, íMoi^ét elverted.

K-ÍSZ1:
<r:,Kitéros f eoé

Rumini elnevette magát, és becsukta a füzetet. Micsoda fazon ez a Fecó, hogy egy ilyen figyelmeztetéssel kezdi a feljegyzéseit. Mást talán nem tartana vissza ez a pár sor, de Rumini elgondolkodott. Ha egyszer Fecó azt kérte, hogy csak nagy bajban olvassák el a jegyzeteit, akkor ő úgy is fog tenni. Szép is lenne, ha Fecó már a barátaiban sem bízhatna. Nem lesz könnyű, de kibírja, hogy eltegye a naplót nehezebb időkre. Nagy elhatározással a szívében visszasüllyesztette a könyvecskét a hátizsákba.

Ebben a pillanatban nyílt a kabinajtó, és Balikó lépett be rajta. Rögtön beszámolt a vacsora alatt történtekről. Elmondta, hogy Rikárdó jóízűen elfogyasztotta Rumini adagját is. Viszont a matrózok szinte kivétel nélkül úgy vélték, hogy Rumini igazságtalanul kapott büntetést, így a vacsora alatt mindenki kisebb-nagyobb „adományt" küldött az asztal alatt adogatva az éhezőnek, l öbb szelet kenyér, kétszersült, keksz, tizenöt karika kolbász és két darab sajt gyűlt össze Balikó ölében. A kisegér gondosan szalvétába csomagolta a finom falatokat, majd a pulóvere takarásában kicsempészte az étkezőből.

Rumini jókedvűen csettintett, miközben Balikó gömbölyödő pocakját mustrálgatta,

- Pedig már azt hittem, hogy ilyen dagadtra etted magad!

- C), nem ismersz te engem. Sosem voltam mohó! - kacsintott Balikó, miközben szép sorjában előpakolta és egy szalvétára te-

rítette a hevenyészett vacsorát. - De azért nyugodtan megkínálhatsz még néhány falattal, ha neked esetleg túl sok lenne.

- Attól ne lélj, komám, hogy nekem bármi is túl sok - vigyorgott Rumini. - De azért nem bánom, faljuk be együtt ezt a szerény lakomát.

Negyedik fejezet
Egy rossz előérzet

Datolyapartra bő másfél hónapig tart az út. De ha kedvezőtlen a széljárás, vagy beáll egy huzamosabb szélcsend, még tovább is húzódhat az utazás. A Szélkirálynő ugyan rövid időre kikötött minden útjába eső szigeten, hogy az egerek friss vizet és élelmiszert szerezzenek, de a hajóút így is viszonylag hosszú és egyhangú volt. Persze akadt, aki hatalmas lelkesedéssel élte át az utazás minden percét.

Rumini és Balikó régóra vágyott már arra, hogy igazi tengerészként éljen a Szélkirálynőn. Hajósinas korukban, fedélzetsúrolás közben mindig ábrándozva képzelték el, milyen gyöngyélete is van a társaiknak: naphosszat nincs is más dolguk, mint a tenger szemlélése, a vitorlák húzgálása és a kötelek tekerése. Most, hogy végre ők maguk is matrózok lettek, képükről le nem hervadt a büszke vigyor, még a legveszélyesebb feladatot is boldogan végezték, önként jelentkeztek, ha viharos szélben kellett egy vitorlát rögzíteni a keresztrúdon.

Persze azért nem ment olyan könnyen a dolog, mint azt hajósinasként elképzelték. Az első matrózkodással töltött napok végén olyan fáradtan dőltek be az ágyukba, hogy szinte mozdulni sem volt már erejük. Mert a fedélzetről nézve nem nagy dolog felkúszni az árbocon, kioldani a feltekert vitorlát, aztán visszamászni. Még az esővíztől megduzzadt kötelek kibogozása, feltekerése sem tűnik túl nehéznek. Valójában azonban igencsak kimerítő naphosszat föl-le mászni egy rúdon, erősen csimpaszkodni, nehogy a szél lesodorjon a keresztrúdról, miközben a vitorlával bíbelődsz. A nedves kötelek mozgatásához pedig az ügyességen kívül nagy erő is kell.

Nem csoda, Hogy a kér ifjú egér az első napokban izomlázas volt a sok munkától. Néhány nap múlva megedződtek ugyan, sőt, az út vége felé már komoly izmokkal dicsekedhettek, de emellett állandóan gyötörte őket az éhség. Hiába, aki keményen dolgozik, annak enni is bőségesen kell! Persze semmi szín alatt át nem engedték volna a munkát a tapasztaltabb matrózoknak, olyan jó érzés volt, hogy végre ők is azt tehetik, amire évekig vártak.

Rumini legszívesebben felkúszott Sajtos Pedro mellé az árbockosárba, mert föntről egészen más volt a kilátás. A kisegér elképzelte, hogy a tenger felett repül, vagy egy nagy toronyból, kapitányként kiáltja le parancsait a legénységnek. Másik kedves időtöltése az volt, amikor a hallgatag Tubák mellé telepedhetett, és mesélhetett neki a terveiről. Mert Rumini arról ábrándozott, hogy egy szép napon egy saját tengerjáró vitorlás kapitánya lesz. lubák ritkán szólt, de türelmes és megértő hallgatóságnak bizonyult. És mivel többször körbehajózta már a világot, Rumini minden kérdésére tudott valamit válaszolni.

Balikó egyre nagyobb örömét lelte abban, ha Sebestyén mellett álldogálhatott és figyelhette, hogy navigálja a Szélkirálynőt a csupa izom, csupa szív kormányos. Legfőképpen azokat a napokat élvezte, amikor szigetek kerültek az útjukba, és a kormányosnak igencsak résen kellett lennie, nehogy túl közel kerüljenek egy ismeretlen földdarabhoz, vagy ráfussanak egy víz alatt lapuló sziklára. A kikötésnél persze minden matróznak megvolt a maga feladata, de Balikó azt remélte, egyszer egy kikötői manőverezésnél végig ott figyelhet majd Sebestyén oldalán.

Persze, ha csak lehetett, a két jó barát most is minden időt együtt töltött beszélgetéssel, falatozással, kártyázással. Bár az utóbbi időben egyre kevésbé volt erre lehetőség. Nem csak a sok tengerészfeladat miatt, hanem Burzen Rikárdónak, az új hajósinasnak köszönhetően is. Rikiben egyedül az tartotta a lelket, hogy háborút indított a két egykori hajósinas ellen. Minden lehetőséget megra-

gádort, hogy rájuk lőcsölje a saját munkáját, vagy azt a látszatot keltse, hogy Rumini és Balikó nagy mulasztást követett el.

Negró kiváló szövetségesnek bizonyult ebben. Valahányszor Riki bejelentette, hogy valamilyen feladatot nem tud egyedül elvégezni, a fedélzetmester rögtön a két barátot rendelte mellé segítőnek. Riki azt is mindig készségesen jelentette, ha Ruminit vagy Balikót lustálkodni látta. Negró ilyenkor rögtön rajtaütött a békésen kártyázó vagy beszélgető legényeken, és akkor is adott nekik valami feladatot, ha éppen a pihenőidejüket töltötték.

Persze Ruminit és Balikót sem kellett félteni. Bár elhatározták, hogy nem veszik fel a kesztyűt, és nem állnak le Rikivel kakaskodni, időnként kénytelenek voltak megvédeni magukat, ha már túl sok igazságtalan büntetést vagy pluszmunkát kaptak. így aztán néha előfordult, hogy Rikárdó hasra esett egy óvatlanul ott felejtett felmosó dézsában vagy a nyakába folyt egy vödörnyi víz a kabinsor tetejéről. (Valószínűleg eső után gyűlt össze a víz egy mélyedésben, és amikor egy hullám tetején megbillent a hajó, az összes Rikire ömlött fentről. Micsoda balszerencse!)

így érkezett el a hosszú utazás utolsó szakasza. A tenger vize érezhetően melegebbé vált, az időjárás trópusira fordult. Szinte mindennaposak lettek a langyos záporok, de a rövid felhőszakadást mindig forró napsütés követte. A matrózok egyre bizakodóbban tekintgettek dél felé,

- Emlékszem, amikor legutóbb Datolyaparton jártunk, akkor is ugyanennyit esett - mélázott Dundi Bandi.

- Ez már egész biztosan a Bólé-tenger, annak ilyen ragyogóan kék és langyos a vize - bizonygatta Frici.

- Csak azt csodálom, hogy senkivel sem találkozunk - tűnődött Roland. - Ha jól emlékszem, Datolyaparr közelében hatalmas volt a hajóforgalom. Az érkezésünk előtti napokban állandóan integettünk a szembejövőknek.

- Márpedig egy biztos: közel s távol sehol egy vitorlás - szögezte le Brúnó.

Ezen a furcsaságon egy darabig töprengtek még, de mielőtt bármire is juthattak volna, felhangzott az árbockosárból Sajtos Pedro diadalmas kiáltása:

- Hajó a láthatáron!

- Na, kezdődik már! — örvendezett Dundi Bandi, aki nagyon szeretett idegen hajósokat köszönteni a fedélzetről.

- Figyeljétek a lobogóját! — szólt föl a magasba a kapitány.

Pedro ugyanis nem volt egyedül, Rumini szokásához híven most is ott kucorgott mellette, és egy tartalék távcsővel kémlelte a messzeséget.

- Mintha egy nagyobb és sok kisebb folt lenne a zászlón — hunyorgott Rumini, ahogy kicsit közelebb értek az ismeretlen vitorláshoz.

- Igen, középen egy nagy kerek zöld, körülötte kis vörösek. Ez Datolyapart lobogója - jelentette ki magabiztosan Pedro. - A nagy zöld egy maracuja akar lenni, tudod, az a gyümölcs, amiről a főváros kapta a nevét. A sok kis vörös tojás a datolyát, az ország leghíresebb terményét jelképezi. Leszólhatsz a kapitánynak. Biztos, hogy darolyaparti a felségjelzés.

Rumini lelkesen lekiáltotta a friss hírt. A fedélzeten kitörő örömmel fogadták a bejelentést.

- 1 la elég közel jönnek, tán néhány szót is válthatunk velük. Hátha megmondják, milyen messze vagyunk még — reménykedett Bandi.

Rumini egy pillanatra sem vette el szeméről a távcsövet. Régóta vágyott már arra, hogy végigkísérje egy másik hajó mozgását, és élvezze, hogy miközben csökken a távolság, az eleinte pontocska méretű távoli vitorlás szép lassan több emeletnyi magasra nő. Ugyan a másik vitorlás mozgásából először úgy tűnt, hogy a két hajó nem fogja túlzottan megközelíteni egymást, de a datolyaparti

vitorlás egy idő után egyenesen a Szélkirálynő felé fordult. Vagyis nem pont a Szélkirálynő felé, de Rumini úgy számította, Hogy Ha változatlan sebességgel haladnak tovább, útjuk pont keresztezni fogja egymást. Ezek szerint a másik hajó szándékosan keresi velük a találkozást.

Pedro egyetértően bólogatott, amikor Rumini elmondta neki az észrevételét.

- Igen, úgy látszik, közelről szeretnének látni minket. Biztos szívesen ismerkednek, bár az is lehet, Hogy fontos híreik vannak.

A legénység, legalábbis akinek éppen nem akadt dolga, a korláthoz sereglett, hogy minél jobban szemügyre vehessék az érke-

zőket. Rumini egyre növekvő érdeklődéssel figyelt. Egyszer csak valami furcsa érzése támadt. Mintha valami nem lenne rendben azzal a hajóval. Nincs megdőlve, épek az árbocok, lent vannak a vitorlák, teljesen szabályosan halad. Mégis, a kisegér egyre inkább úgy érezte, valami furcsaságot lát, csak éppen nem jön rá, micsodát.

A közelgő vitorlás fedélzetén most már a legénység alakja is kirajzolódott. A távcsövön keresztül apró, hajladozó, jövő-menő alakok látszottak.

— Milyen furcsa! - mormolta magában Rumini. - Ilyen távolságból a selyemmajmok akár egérnek is beillenének.

De akárhogy közeledtek egymás felé, a kisegér csak nem tudta kivenni a selyemmajmok különös, bosszú farkincáját és jellegzetes képét. A mozgásuk sem tűnt túlzottan majomszerűnek.

- Ha nem tudnám, hogy a datolyaparti hajókon selyemmajmok szolgálnak, sosem hinném el, hogy nem egereket látok — gondolta néhány perc elteltével.

Az árbockosárból (távcsövön keresztül szemlélve) egyre jobban lehetett látni, mi folyik a másik hajó fedélzetén. A legénység egy része ott is a korlátnál tömörült, mögöttük azonban serényen folyt a munka. Mintha hordókat gurítanának, aztán a hordók tartalmát szétszórnák a padlón.

— Te Pedro, szerinted mit csinálnak? - kérdezte Rumini értetlenkedve. - Nekem valahogy nem tetszik ez az egész.

De Sajtos Pedro leintette.

- Ne aggódj, cimbora. Idefentről minden egy kicsit másmilyennek látszik, mint lentről. Nem szokta még meg a szemed a magaslatról figyelést.

De Ruminit nem lehetett megnyugtatni. Hirtelen a fejéhez kapott. Hát persze! Megvan, mitől olyan furcsa az a másik hajó! Egytői-egyig nedvesek a vitorlái, szinte folyik belőlük a víz. Az elnehezedett vásznat pedig másként fújja a szél. Nem dagadnak

olyan büszkén a vitorlák. Pedro azonban erre a felvetésre is csak legyintett.

- Datolyaparton mindig esik az eső. Biztos nagy záporban kellek útra.

- Ameddig a szem ellát, kék az ég és siir a nap - makacskodott Rumini. - Néhány órája már biztos nem esett. Ennyi idő alatt nagyjából meg is száradhatott volna. De nézd, ezek a vitorlák olyan vizesek, hogy csak úgy lógnak a nagy súlytöbblet miatt.

- Bolond beszéd - legyintett Pedro türelmetlenül.

Rumini újra belenézett a távcsőbe, és hirtelen még egy sejtése támadt. A fedélzeten sürgölődő alakok homokot szórnak ki a szanaszét görgetett hordókból! Márpedig a hajósok akkor szoktak homokot szórni a padlóra és bevizezni a vitorlákat, ha ágyútűztől vagy más tűzveszélytől, például lövésektől, támadástól tartanak. De hát a Szélkirálynőtől igazán nem kell félni. Egy békés kereskedőhajó csak akkor lövi ki az ágyúit, ha támadás éri.

- Márpedig ezek arra számítanak, hogy mi lőni fogunk rájuk — döbbent meg Rumini. — De akkor miért közelítenek?

Sehogy se fért a fejébe ez a dolog. Aztán hirtelen világossá vált mindent.

- Hiszen ezek arra készülnek fel éppen, hogy mi visszalövünk!

Rémülten mászott ki az árbockosárból, szóra se méltatva a csodálkozó Pedrót. Mint a villám, kúszott le a fedélzetre.

- Kapitány úr! Térjünk ki az útjukból és hozzuk a fegyvereket! Ezek támadni fognak! - hadarta lihegve Bojtos Benedeknek.

- Ugyan, fiam, hogy jut ilyen az eszedbe? - csóválta a fejét a kapitány.

Rumini elmondta, mit látott fentről. A kapitány hitetlenkedve nézte a gyorsmozgású, kétárbocos vitorlást, ami távcső nélkül korántsem tűnt túl közelinek, és teljességgel békésnek látszott.

- Higgyen nekem, uram, ezek kalózok! Csak megtévesztésből húzták fel a datolyaparti lobogót.

-Tudomásom szerint a Bólé-tenger vize különösen békés és biztonságos - jelentette ki megnyugtató hangon a kapitány. - Túl sok harcba keveredtél eddigi utazásaid során, fiam. Hidd el, a hajósok élete többnyire egyhangú és nyugodt. Persze, ha jobban belegondolok, eddig minden uradon történt valami nagy kalamajka. De ez egyáltalán nem szokványos.

- Kalamajka, hát persze! - villant Rumini szeme.

Eszébe jutott a Kalamajka csehó, Galléros Fecó Maracuja-beli törzshelye. És hirtelen a fülébe csengtek Fecó búcsúzáskor mondott szavai, hogy az új király uralkodása óta elszaporodtak a banditák Maracujában, és időről-időre még kalózok is tivornyáztak a kikötőben.

- Fecó szerint mostanában egyáltalán nem olyan biztonságos hely .Vlaracuja! Kérem, uram, hozassa tel a fegyvereket, és készítsük elő a puskaport! Ha nem lesz rá szükség, legfeljebb visszarámolurik majd. 1 lomokot nem hoztunk magunkkal? Esetleg felszórhatnánk mi is a fedélzetet, nehogy lángra kapjon!

- Most már aztán elég! — állította le a kapitány. - Ha mindenáron tenni akarsz valamit, hozz egy hangosító tölcsért, hogy jobban hallják a másik hajón, ha átköszönünk nekik.

Rumini látta, hogy hiába győzködi a kapitányt. Elhatározta, hogy nélküle lát neki a harci előkészületnek. Összecsapta a bokáját, és futott a dolgára, mintha a parancsot készülne teljesíteni. Először a saját kabinjába loholt, hogy zsebre vágja a kését. Mcrc többnyire csak a kisebb bicskáját hordta magánál, az éles, rugós nyelű kést a hátizsákban tartotta. A kés persze a táska legalján feküdt, alaposan fel kellett túrni érte mindent. A nagy kapkodásban öntudatlanul zsebre vágott egy keze ügyébe kerülő tárgyat is: ;iz egyik Galléros Fecótól kapott ílaskát valamelyik varázsforrás vizével. Közben megtalálta a kést, hirtelen mozdulattal belső zsebébe csúsztatta, hátizsákját gyorsan berúgta az ágy alá, mellélökte Balikóét is, hogy ne legyen szem előtt, azzal rohant a raktárba.

De nem a hangosító tölcsérért ment, hanem a fegyveres ládához. A puskaporos hordóval egyedül nem boldogult volna, Balikó keresésével viszont nem akarta húzni az időt, inkább kifeszítette a fegyvertároló lakatját, és nekilátott kipakolni a puskákat. Rémülten látta, hogy nagyon kevés fegyvert hoztak magukkal. Néhány puska és egy rozsdás kard volt csupán a láda tartalma, Rumini ezeket felhordta a raktárlépcsőn, és az ajtó mögött készenlétbe helyezte.

Aztán visszarohant a raktárba, hogy az egyik sötét sarokból előkotorjon pár rozsdás vasrudat és egy kiszuperált szigonyt. Sokra ugyan nem használhatók, de ha védekezésre kerül a sor, legalább mindenkinek lesz valami a mancsa ügyében. Végül elhatározta, hogy visszatér a fedélzetre, hogy figyelmeztesse Balikót. Ketten talán meg tudják győzni a többieket, hogy veszély fenyeget, és rá tudják beszélni a kapitányt, hogy mégis készítse elő az ágyúkat. Vagy ha nem, legalább előhozzák a puskaporos hordót.

Balikó a korlátnál álldogált, élénk beszélgetésbe merülve a többiekkel. Rumini felzaklatott ábrázatát látva megrémült. Ismerte jól a barátját, tudta, hogy ok nélkül nem szokott megijedni.

- Mi történt, Rumi?

Dundi Bandi kíváncsian figyelte Rumini válaszát, és máris rémült bizsergést érzett a gyomra tájékán. Valami nagyon rossz előérzete támadt. Rumini a kapitányra sandított. Épp Negróval beszélgetett. Esélytelen lenne most odamenni és győzködni őt.

- Gyertek gyorsan a raktárba segíteni! - súgta Balikónak és Bandinak.

- Miért, mi történt?

- Siessetek! A kapitány parancsára! - mondta Rumini, mert félt, hogy a kapitány vagy Negró észreveszi, hogy a fedélzeten sertepertél, és megakadályozzák a terv végrehajtásában.

Balikó és Dundi Bandi szó nélkül, aggodalmas tekintettel követte.

— Fel kell vinni egy hordó puskaport meg az ágyúgolyókat! - bökte ki Rumini, amikor már biztos volt benne, hogy a kapitány nem hallja.

— Nekünk? Titokban? Most? - tátotta el a száját Bandi.

— Kalózok közelednek! Fel kell készülnünk a támadásra! Minden perc számít. A kapitány nem akarta, hogy a többiek megijedjenek - magyarázta Rumini.

Bandi mancsa remegni kezdett. A kövér egér összeszorított szájjal indult a puskaporos hordóért. Balikó a nyomában. Bandi háta mögött kérdő tekintetet vetett a barátjára. Ismerte már annyira, hogy tudja, semmiféle parancsot sem kapott a kapitánytól. Rumini komolyan bólintott,jelezve, hogy Balikó sejtése igaz, a kapitány nem adott parancsot, de arról még muszáj felkészülni, mert tényleg kalózok közelegnek.

A három egér kínkeservesen cipelte íel a puskaporos hordót a lépcsőn.

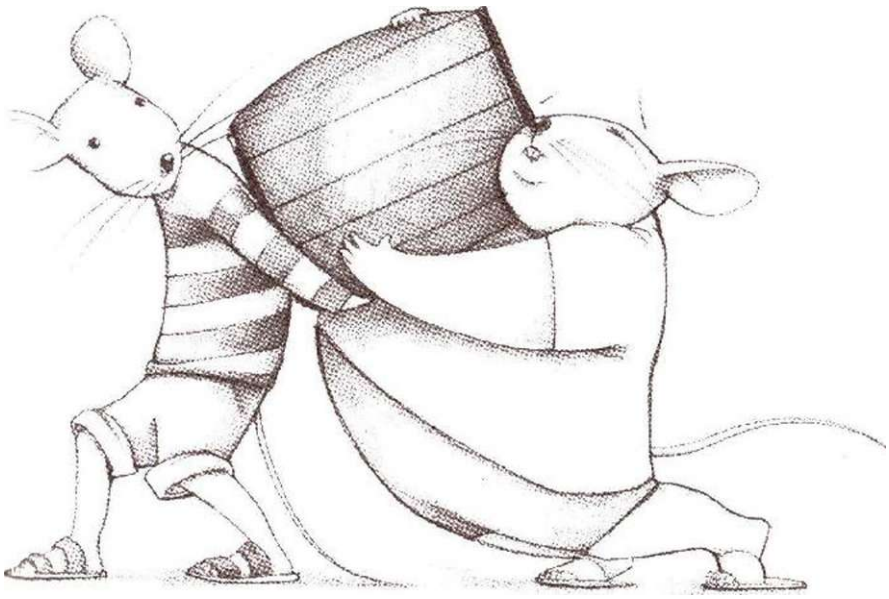

- Még tie vigyük ki a fedélzetre, csak ha a kapitány jelt ad - mondta Rumini. - Addig idetehetjük a lépcső tetejére.

A hordót leállították, ők maguk pedig visszatértek a fedélzetre körülnézni. A másik hajó egészen közel volt már, szabad szemmel is jól lehetett látni a korlátnál integető utasokat.

- Nahát, ők is egerek - csodálkoztak többen. - Ki hitte volna!

- Rumini, hol van már az a tölcsér? - kiáltott a kapitány, égve a vágytól, hogy mielőbb köszöntse az egereket szállító datolyaparti vitorlást.

Am ebben a percben szörnyű dolog történt. A közelgő hajó irányából lövés dördült, és egy ágyúgolyó közvetlenül a Szélkirálynő mellett csapódott a vízbe. A datolyaparti lobogót ugyanekkor leeresztették, helyébe egy másik, rongyos szélű, fekete, koponyával és kardokkal díszített kalózzászlót húztak. A másik hajón eddig barátságosan integető egerek puskát, kardot, csáklyát kaptak elő. Ordításuk, vad csatakiáltásaik szinte megbénították a Szélkirálynő tengerészeit. Közben egyik ágyúlövés a másikat követte. Egy lövedék eltalálta a kapitányi fülke oldalát, hatalmas lyukat ütve a falba. Füst és lőporszag kavargott a levegőben mindenütt.

- Fegyverbe, harcba! - harsant Bojtos Benedek kétségbeesett kiáltása.

- Már előkészítettük a puskaport és a fegyvereket - ordított Rumini. - Gyertek a raktárhoz!

A határozott utasítás egy pillanatra megnyugtatta a pánikszerűen kapkodó és rohangáló legénységet. Többen megindultak a raktár felé. Balikó és Dundi Bandi előgördítette a puskaporos hordót. Szorgos mancsok máris továbbgurították az ágyúk felé. Rumini fegyvert osztott az újonnan érkezőknek. Az ágyúgolyók is hamarosan előkerültek. Pár perc késéssel ugyan, de a Szélkirálynő is készen állt, hogy viszonozza a kalózok támadását.

Ötödik fejezet
Végveszélyben

Elkeseredett küzdelem vette kezdetét. A kalózhajóról folyamatos ágyútűz zúdult a Szélkirálynőre. A legénység füle mellett elsüvítő ágyúgolyóktól, a rettenetes ordírástól és füsttől még a legelszántabb matrózok szívét is megszállta a rémület. Hát még, amikor a Szélkirálynő egyik vitorlája is lángra kapott! Bojtos Benedek senkit sem küldhetett a tűz oltására, hiszen minden legénye .1 kalózok támadását próbálta kétségbeesetten visszaverni. Végül az időjárás kegyesnek bizonyult, és a hirtelen megváltozó szélirány megóvta a hajót a tűz továbbterjedésétől.

A kereskedőhajók többsége nincs túlságosan ellátva fegyverekkel. Bojtos Benedek világ életében a békés megoldások kedvelője volt, így a Szélkirálynő mindkét oldalán csupán két kisebb ágyúval volt felszerelve. Dolmányos papa és Brúnó vállalta magára a tüzérek munkáját. Egymás után lőtték ki az ágyúkat a kalózhajó irányába. A Szélkirálynőt közben több találat is érte. Véletlen szerencse volt-e vagy a kalózok vigyáztak, hogy ne okozzanak túl nagy kárt, nem lehetett tudni. De annyi biztos: a rettentő ágyútűz ellenére egyelőre viszonylag épségben maradt a háromárbocos vitorlás.

Közben a támadóknak sikerült egész közel férkőzniük. Bojtos Benedek és legénysége tisztán láthatta a vérben forgó szemű, acsarkodó, lompos egérkalózok ábrázatát és gyilkos fegyvereit. Dolmányos papa egyik jól irányzott lövése alapos pusztítást végzett a támadók sorában. Ám ekkor történt a következő csapás: a kalózkapitány parancsot adott a Szélkirálynő megcsáklyázására. A kalózok mancsából jókora, horgonyra emlékeztető, kampós végű eszközök repültek át a fedélzetre, és szinte kivétel nélkül beleakadtak a korlátba. A csáklyákat erős láncok tartották, amelyek egyenesen átvezettek a kalózhajóra.

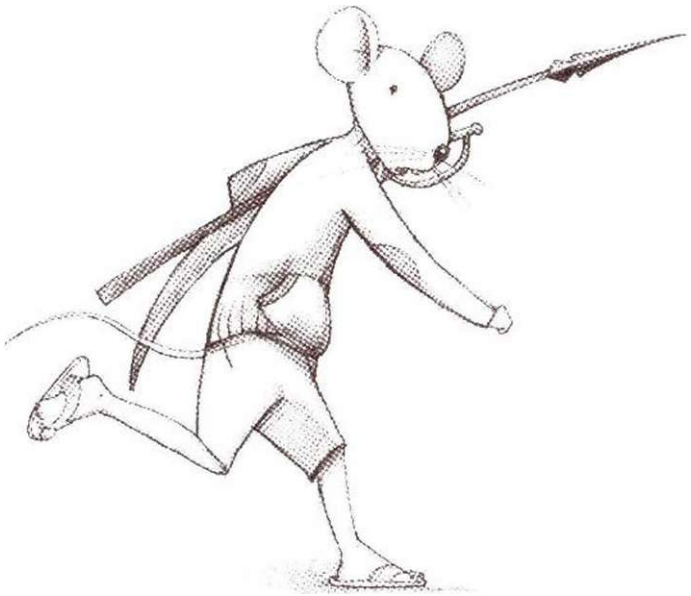

A vérszomjas kalózok máris nekiindultak, hogy a hajók közt feszülő láncokon átkússzanak a Szélkirálynőre. Némelyek foguk közt tartották a kardjukat, hogy mancsukkal kapaszkodhassanak. Egy kistermetű, de rettentő izmos egér majomügyességgel szaladt végig a vékony láncon, mindkét mancsában egy-egy karabéllyal egyensúlyozva. Mire a Szélkirálynő legénysége felocsúdott, a kalózok egy része már a fedélzeten forgatta a fegyverét.

Sebestyén, Brúnó, Fábián és Frici félelmetes csapásokat osztott a mancsában tartott vasrudakkal. Bojtos Benedek, Tubák, Roland és Negró puskával lőtte az ellenséget. Rumininek jutott a rozsdás kard, Balikó, Dundi Bandi és Sajtos Pedro minden mancsa ügyébe kerülő tárggyal igyekezett megfutamítani a támadókat. Cincogi doktor a kabinjába futott, hogy előhozzon egy olyan folyadékot, amely szembe fröccsenve egy időre elvakítja az áldozatot. Közben

minden irányból fájdalmas kiáltások hangzottak. Nem akadt tengerész, aki ne szerzett volna valamilyen sérülést.

Egy darabig még tartott a küzdelem, de a kalózok lassan sarokba szorították a matrózokat. Éles csattanás rengette meg a levegőt, majd felharsant a kalózkapitány hangja a támadók hajóján:

- Adjátok meg magatokat! Aki ellenáll, meghal!

Bojtos Benedek látta, hogy nincs értelme a további küzdelemnek. A csata mindenképpen elveszett. Ha sokáig folytatják még a harcot, egyenként elpusztulnak a legényei. Már így is rengeteg vér folyt.

- Állj! Tüzet szüntess! Tegyétek le a fegyvereket — kiáltotta.

A Szélkirálynő legénysége nem védekezett tovább. Egyenként leeresztették fegyvereiket, és csendesen felsorakoztak Bojtos Benedek mellett.

- Vivát! Éljen Miszlik Medárd! - harsant a kalózok diadalordítása.

Rumini lihegve állt Balikó mellett, fájdalmasan tapogatva az oldalát. Balikó vérző orrát törölgette, Tubák fogát összeszorítva kapaszkodott Sebestyén izmos karjába. Negrónak egy közelben becsapódott lövésről egészen fekete volt a képe. Dundi Bandi volt a legroszszabb állapotban, a földre kuporodva nyöszörgött. Cincogi doktor leguggolt mellé, hogy megnézze a sérüléseit, de kénytelen volt felegyenesedni újra, mert az egyik kalóz bökdösni kezdte a kardjával.

Eközben a kalózhajóról pallót lendítettek a Szél király nőre, hogy Miszlik Medárd kapitány kényelmesen sétálhasson át a fedélzetre. A kalózok körbeállták a foglyokat, nehogy valakinek eszébe jusson eloldalogni vagy váratlanul újra támadásba lendülni. De a csüggedt egerek nem is gondoltak effélére, megadóan várták, milyen sorsot szánnak nekik a tengeri rablók. Kapitányuk intésére közben néhány kalóz nekilátott, hogy átfésülje a raktárt és a kabinokat.

Miszlik Medárd komótosan sétálgatott a foglyok előtt, töprengve vakargatva az állát. Ujján minduntalan megcsillant egy gyűrű. Rumini hunyorogva megállapította, bogy a ragyogó ékszer nem

más, mint egy kalózgyűrű, amilyet békés tengerészek szeme igencsak ritkán láthat. A veretes aranyból készült foglalatban hatalmas, koponyaformára csiszolt gyémánt villogott. A kisegér megborzongott.

Közben a raktár felől kétségbeesett segélykiáltások majd dulakodás zaja hangzott. Kisvártatva megjelent az ajtóban kél kalóz, a fülénél fogva rángatva a rémülten vergődő Rikit.

Kapitány úr, ezt a íiúr t:gy ládában találtuk. Úgy látszik, berezelt egy kicsit - röhögött az egyik.

- Jól van, lökjétek a többiek közé - intett Miszlik Medárd. - Mi van odalent:

— O, remek híreket hoztunk - vigyorgott a másik. - Színültig pakolt ládák, kelmék, kristálygyöngyök, édességek. Elsőrangú zsákmány.

- Ezt már szeretem - morgott elégedetten a kalózkapitány, aztán váratlanul Bojtos Benedekre förmedt:

— Bujkál még valaki a fedélzeten?

A kapitány magában már rég számot vetett a legényeivel. Egyedül Burzen Rikárdó hiányzóit a társaságból. Most, hogy őt is megtalálták, teljes volt a létszám.

— Mind itt vagyunk - mondta rekedten.

Miszlik Medárd még egyszer végigjártatta tekintetét a foglyokon, aztán alaposan szemügyre vette a Szélkirálynőt.

- Igazán remek hajó, nem gondolod, Stika?

- Éppen ez járt a fejemben, uram - hajbókolt alázattal a kalózlegény. - Kész csoda, hogy ennyire sikerült épen maradnia.

- Ritka jó fogás — örvendezett egy másik, akinek fél szemét fekete kötés fedte.

- Mit gondolsz, Jatagán? - fordult egy hórihorgas, görbe orrú fickóhoz Miszlik Medárd.

- Vétek volna elsüllyeszteni, uram - bólogatott Jatagán némi aggodalommal a hangjában. Nem volt biztos benne, hogy Miszlik Medárd tényleg ezt akarja hallani. De a kapitány elégedetten hümmögött.

- Magam is úgy vélem. Úgyis régóta fenem már a fogam egy igazi háromárbocosra.

- Megtartjuk a kicsikét! Hurrá! - lendítette égbe a fegyverét Jaragán.

A többiek lelkesen követték a példát.

- És ezekkel mi lesz? - bökött a matrózok felé Stika. - Lekaszabolhatjuk őket?

- Jaj, te tökkelütött! Hát nem látod, hogy egerek a nyomorultak? Mégiscsak a honfitársaink - vigyorgott Miszlik Medárd ravaszkásan. - Igazán nem akarnám, hogy az én lelkemen száradjon a haláluk.

- Llát akkor mitévők leszünk, uram? - hökkent meg Jatagán, aki szemmel láthatólag nem volt hozzászokva az efféle érzelgősséghez.

- Útjukra eresztjük őket. Az évnek ebben a szakában igazán kellemes élmény egy kis csónakázás.

Jatagán, Stika és a félszemű kalóz értetlenül bámult. A raktárajtóban azonban felvihogott az egyik alak,

- Höhö, kapitány úr, hát persze. Tökéletes időzítés!

- Mi van? - bámult bambán Stika.

- Hát milyen hónapot írunk most, te féleszű? He? - mennydörgött Miszlik Medárd. - Azonnal eresszétek vízre a mentőcsónakot. Ne várakoztassuk tovább ezeket a derék legényeket.

- Máris intézkedem, uram - ugrott készségesen Jatagán, aki szégyellte, hogy ő sem érti, mire megy ki a játék.

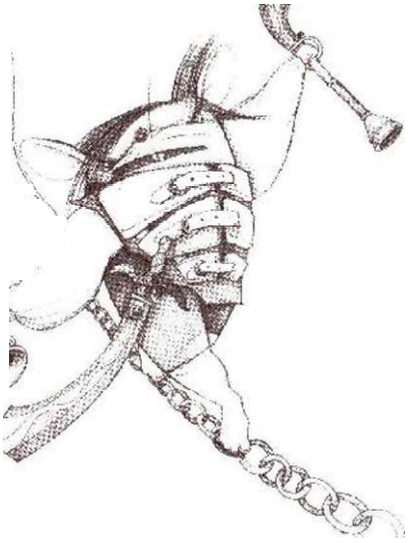

Pillanatok alatt vízre bocsátották a mentőcsónakot, és egy kötél segítségével leeresztették a matrózokat i.s.

— Hadd. kapjunk korszert és ivóvizet — kérte Cincogi doktor a csónakból, de Jatagán megfenyegette, hogy ha még egy szót szól, az evezőket is elveszi.

Öt perc sem telt belé, és a mentőcsónak már magában hánykolódott a Bólé -tengeren.

— Jó utat! - lengette vörös kendőjét a korláton áthajolva Stika.

Kapjuk össze magunkat, aztán irány Maracuja! hangzott a fedélzetről Miszlik Medárd parancsa.

A hullámok szép lassan egyre távolabb sodorták a menekülteket a kalózhajótól és a békésen ringatózó Szélkirálynőről. Hamarosan már nem lehetett hallani az egymásnak kurjongató kalózok hangját, sem a földre hajigált ládák reccsenését. Egyetlen hang törte csak meg a tenger morajlását: a menrőcsónak végében kuporgó Dundi Bandi zokogása.

A matrózok szorosan összekucorodva fértek csak el a csónakban. Senki sem szólalt meg, íejét lehajtva mindenki a saját sérüléseivel volt elfoglalva. Cincogi doktor végre kezelésbe vehette Dundi Bandit. A dagi tengerész több helyen is megsebesült, Cincogi doktor tekintetén tisztán látszott, hogy komolyan aggódik miatta. A doktor megpróbálta Bandi mancsát szorítókötéssel átkötni, hogy amennyire lehet, csillapítsa az erős vérzést. Ehhez előbb tépést kellett készítenie a saját ingéből, mivel kötszer egyáltalán nem volt a mentőcsónakban.

A Szélkirálynő lassan apró pontocskává zsugorodott a láthatáron. Bojtos Benedek végre összeszedte magát, és megszólította csüggedten gubbasztó legényeit.

- Fiaim! Hatalmas csapás zúdult most ránk. Elvesztettük a Szélkirálynőt! Almomban nem hittem volna, hogy valaha megérem ezt a szörnyűséget. De mindennek ellenére büszkeséggel tölt el, hogy bátran szembeszálltunk a támadókkal! Sokkal gyalázatosabban érezném most magam, ha gyáván meghátrálva, harc nélkül adtuk volna meg magunkat a kalózoknak.

- Mi lesz most velünk? Itt fogunk elpusztulni - nyöszörgött Dundi Bandi.

- Korántsem biztos — sietett megnyugtatni Sebestyén, aki még a legsötétebb percekben is képes volt derűsen nézni a jövőbe. - Nem lehetünk túlságosan messze a szárazföldtől. Számításaim szerint néhány napon belül elértük volna Datolyapartot. Ráadásul a Bólétengernek ezen a vidékén több kisebb-nagyobb szigetet is jelez a térkép. Minden esélyünk megvan, hogy ha nem változik a szélirány, és nem áll be a teljes szélcsend, pár nap alatt partra vetődjünk valahol.

- Biztos nem lesz olyan szerencsénk — mormolta a fogai közt Negró.

- Haza akarok menni a papámhoz! - pityergett Riki.

Senki sem sietett a vigasztalására. A matrózok az eget és a tengert fürkészték, mintha onnan akarták volna kiolvasni, miként fog alakulni a sorsuk,

- Cincogi doktor, rettentő szomjas vagyok - súgta néhány órával később Dundi Bandi.

- Tudom, fiam, rengeteg vért vesztettél - bólogatott a doktor. - De értsd meg, nem tudlak mivel megitatni. Egyetlen korty vizünk sincsen.

Riki, aki eddig csendesen ücsörgött Negró mellett, most hangos ordításba kezdett.

- Én is szomjas vagyok! Azonnal adjon valaki inni!

- Maradj csendben, fiam! Ne nehezítsd tovább a helyzetet - szólt rá fojtott hangon a kapitány.

De Rikárdó úrfi nem tudta és nem akarta tovább türtőztetni magát.

- Szomjan fogunk halni! Vagy éhen! Nem akarok elpusztulni!

- Az éhhalál miatt ne aggódj - vigyorodott el Rumini. - A hajótöröttek hasonló helyzetben sorsot szoktak húzni, hogy ki legyen az, akit a többiek megehetnek. így csak egyesével kell elpusztulniuk, nem hal éhen egyszerre az egész legénység. Szerintem nagyon jó megoldás.

- Szerintem is - helyeselt Balikó, aki kapva kapott az alkalmon, hogy egy kicsit tréfálkozzon. Hatalmasat kacsintott Ruminire. — Nekem van is ötletem, ki legyen az, akit elsőként falunk fel.

-Nevessetek csak! - csattant fel Riki. - Ha egyszer hazajutunk, a papám biztos megbüntet benneteket.

- Hú, de félünk — húzta el a szájár Balikó, de a kapitány dühösen kiáltott rá:

- Azonnal fejezzétek be, ha nem akarjátok, hogy igazán megharagudjam!

Balikó behúzta a nyakát, de Rumininek közben új ötlete támadt.

- Kapitány úr, a szomjanhalástól talán tényleg nem kell félni. Ennyi előnye van a trópusi időjárásnak. Az utóbbi időben minden nap esett, Szerintem legkésőbb holnap reggel újra leszakad az ég. Azt kéne inkább kitalálni, van-e nálunk valamilyen edény, amibe összegyűjrhetünk egy kis tartalék ivóvizet.

- Nem is rossz gondolat, fiam - enyhült meg Bojtos Benedek.

Az egyik ülés alá egy kisebb vödör volt bepréselve. Megegyeztek, hogy ha lezúdul a következő zápor, I ubák előveszi, és összegyűjti benne az esővizet.

így, hogy megint volt mire várni *és* miben reménykedni, egy kicsit mindenkinek könnyebb lett a szíve. Sajtos Pedro bizakodó tekintettel pásztázta a messzeséget, hátha megpillant valahol egy

apró földdarabkát. Frici az eger bámulta, abban bízva, hogy az ég alján gyülekező bárányfelhők növekedésnek indulnak, és hamarosan szürke esőfelhőkként gomolyognak majd felettük.

Egyedül Cincogi doktor vizsgálgatta Dundi Bandit egyre aggodalmasabban. Bandi karján már teljesen átvérzett a kötés, és hiába szorította el a doktor legjobb tudása szerint, a seb csak nem akart összezáródni.

- Képtelen vagyok elállítani a vérzést - motyogta a doktor félig magának, félig a kapitánynak. - Ha tovább szivárog a vér, itt fog ez a szegény hú elpusztulni.

- Nem lehet valamit tenni? - kérdezte a kapitány tehetetlenül. Pontosan tudta, hogy ha lehetne, a nagy tudású Cincogi doktor már megtette volna.

- Össze kéne húzni a sebet. Legjobb lenne, ha összevarrhatnám, vagy legalább rendes szorító kötést tehetnék rá. De ahhoz rengeteg gézre volna szükség.

- Én szívesen felajánlom a pulóverem — szólt közbe Rumini.

- Én is, én is - jelentkeztek rögtön még hárman.

- Ugy tudom, hogy a só is segít összehúzni a vérző sebet - szólt közbe Frici.

- Igaz - bólogatott Cincogi doktor. - De egy csipet só sincs velünk a csónakban.

- A csónakban valóban nincs, de itt a tenger! - vágta ki diadalmasan Frici. - Az vajon nem elég sós?

- Tehetünk egy próbát - tűnődött a doktor -, bár nem sok reményt fűzök hozzá.

Dundi Bandi nehézkesen feltápászkodott a csónak aljából. Egészen elgyengült már a nagy vérveszteségtől.

- Lógassam bele a mancsomat ÍJ vízbe? - kérdezte elfúló hangon.

- Próbáld meg, fiam. Ha ettől sem csillapodik a vérzés, elkérünk egy inget, és újabb szorítókötést rakunk a sebre.

Bandi engedelmesen előrehajolt, hogy belógassa sérült karját a tengerbe.

- Vigyázz, csípni fog egy kicsit! - figyelmeztette Balikó.

- Ez nem kicsit csíp — szisszent nagyot Bandi, de kibírta, hogy ne húzza ki mancsát a maró sós vízből.

- Na, hogy érzed, fiam? - kérdezte a doktor.

- Szerintem jobb lesz tőle - bizakodott Bandi.

Sebestyén egy darabig figyelte a csónak végében zajló gyógykezelést, aztán hirtelen az eszébe jutott valami.

- Olyan furcsa volt, ahogy ezek a kalózok vízre bocsátottak minket. Mintha gúnyolódtak volna rajtunk.

- Igen, nekem is feltűnt - vágta rá Roland. - Ügy hangzott, mintha tudnák, hogy a biztos pusztulás vár minket a tengeren.

- Ezen most mit csodálkoztok? - epéskedett Negró. - Az ilyen utakat kevesen élik túl.

- Igen, de mégis. Mintha valami rejtett értelme, letr volna a szavaiknak - töprengett Sebestyén.

- Hogy is mondták? „Az évnek ebben a szakában kellemes csónakázni." Meg hogy „tökéletes az időzítés" - ráncolta a homlokát Roland.

- Szerintem csak a napsütésre céloztak - hümmögött Brúnó.

- Nem biztos - rázta a fejét Balikó. - A kapitány azt is kérdezte az egyik tökfejtől, hogy milyen hónap van most.

- Datolyaparton másként nevezik a hónapokat - szólt közbe csendesen Tubák, aki a legritkább esetben hallatta csak a hangját.

- Tényleg - kapott a fejéhez Balikó. - Emlékszem, amikor először jártunk Datolyaparton, Medúzarajzás volt az akkori időszak neve. Még nevettünk is rajta Fecóval. Csuda vicces neveket adnak Datolyaparton a hónapoknak. Ela jól emlékszem, volt még Tüskeváltás, Papagájköltés meg Kókuszcsapolás.

Az egerek elmosolyodtak. Egész elfelejtették már a déli ország különleges elnevezéseit, pedig évekkel ezelőtt mindannyian jól szórakoztak a datolyaparti hónapneveken.

- Cápaúszás - szólalt meg váratlanul Tubák.

Egy szempillantás alatt lefagyott minden arcról a mosoly. Az egerek hirtelen rádöbbentek, hogy csakis erre a hónapra célozhatott Miszlik Medárd a kalózhajón. Hiszen azt mondta, nem szeretné, ha a honfitársai vére az ő lelkén száradna. O, így már mindjárt mást jelentenek a szavai! A kalózok vezére úgy gondolta, végezzenek a Szélkirálynő matrózaival inkább a cápák, amelyek minden bizonnyal csak úgy hemzsegnek a Bólé-tengerben mostanában.

- Bandi, vedd ki a mancsod a vízből — szólt Rumini csendesen.

- Micrt, Rumini, úgy érzem, használ. Már nem vérzik annyira - mondta Bandi.

Rumini a vizet nézte. Bandi mancsa vörösre festette *a* csónak mögött a tengert. A kisegér igyekezett nyugalmat erőltetni magára,

- Bandi, lehet, hogy veszedelmes a víz. Nem tudhatod, hogy a vérszagra nem közelít-e valamilyen ragadozó.

Bandi Cincogi doktorra sandított. Nyilvánvaló volt, hogy nem hallotta az iménti beszélgetést.

- Eleget áztattad már, fiam - bólintott a doktor. - Megpróbálom inkább átkötözni újra.

Miközben a doktor Bandi mancsával foglalatoskodott, aggódó tekintetek pásztázták a vizet. Kis idő múlva Sajtos Pedro oldalba bökte a mellette ülő Ruminit, és észak felé mutatott.

- Szerinted mi az ott?

Rumini összehúzott szemmel bámulta a vizet.

- Nem látok semmit - mondta végül óvatosan.

- De, nézd csak meg jobban! Valami kiáll a vízből. Nem is egy, három. Mintha valami nagy hal közeledne.

Most már mindenki odafordult, rémülten bámulva a Pedro ujjával mutatott irányba.

- Én is látom! - mormolta kisvártatva Frici, akinek szintén nagyon éles volt a szeme.

Feszült csendben teltek a következő percek. Hamarosan mindenki tisztán ki tudta venni a rohamosan közeledő ellenséget. Három megtermett cápa szegődött a mentőcsónak nyomába. Pontosan követték a kis hajó mozgását. Hívogatta őket a vér szaga, ami Dundi Bandi tengerbe lógatott mancsából indulva pórázként vezetett a vízben.

Hatodik fejezet
Cápaúszás

Most mitévők legyünk? - bámultak a kétségbeesett egetek a kapitányra.

- Vessünk számot az életünkkel - mormolta Negró, és tüntetően behunyta a szemét.

- Ha a kalózok ellen volt merszünk felvenni a harcot, most sem hagyhatjuk ölbe tett kézzel, hogy felfaljanak minket - jelentette ki a kapitány.

- Remek. Csak azt mondja meg, uram, mivel harcoljunk. Nincsenek se szigonyaink, se fegyvereink - mondta Negró, és újra kinyitorta a szemét.

- Van két pár evezőnk. Az is több a semminél - vélekedett a kapitány.

Negró gúnyosan elhúzta a száját, de megtartotta magának a véleményét.

- Szerintem is használható fegyver az evező — szólt Sebestyén. 1 la teljes erővel ráhúzunk vele az ellenség fejére, akár komoly sérülést is okozhatunk.

- Egészen addig, amíg egy hatalmas állkapocs ketté nem roppantja a csónakot - dünnyögött Negró félhangosan.

- Sebestyén, Brúnó, Frici! Ti vagytok a legizmosabbak. A ti mancsotokba feltétlenül kerüljön evező! — parancsolta Bojtos Benedek. - A negyediket legjobb lesz, ha Tubák kapja.

- Úgyse fog sikerülni — szólalt meg hisztérikus hangon Riki.

Bojtos Benedek szigorúan ránézett.

- Van talán valami egyéb javaslatod, fiacskám?

- kehet, hogy alkalmaznunk kéne Rumini ötletét - vonta meg a vállát Riki. - Ha a vízbe dobnánk valakit áldozatul, a többiek ép bőrrel megúszhatnak.

Rikárdó szavait dermedt csend fogadta.

- És mondd csak, kit gondolnál felfalatni a cápákkal? - kérdezte a kapitány olyan vészjósló hangon, hogy Rikibe belefagyott a szó. Bizonytalan tekintettel pislogott a földön kuporgó Dundi Bandi felé.

- Hát, csak azt hittem, hogy... végül is a doktor mondta, hogy úgyis elvérzik... és ha már úgysem tudunk segíteni... miért ne úszhatnák meg legalább a többiek?

- Én kitekerem a nyakát! - sziszegte magából kikelve Rumini, és ökölbe szorított manccsal felemelkedett.

- Ülj vissza a helyedre! - rivallt rá Bojtos Benedek, aztán szomorú tekintettel Rikihez fordult:

- Itt az ideje, hogy megtanulj valamit, fiam. A társainkat legalább annyira becsülni kell, mint saját magunkat. Végtelenül gyáva és hitvány, aki mások élete árán akar menekülni. Együtt keveredtünk ebbe a slamasztikába, és vagy együtt éljük túl, vagy együtt pusztulunk. Nincs más lehetőség.

- Én csak azért mondtam, mert Rumini is sorsot akart húzni az ebédhez - hebegett leforrázva Riki.

- Szerinted én komolyan beszéltem? El tudod képzelni, hogy megegyem Bandit vacsorára? — ordított Rumini. — Roston sütve, kapormártással, így gondolod?

- Kinéztem belőled - mormolta a fogai közt Riki, de nagyon vigyázott, nehogy valaki meghallja.

A helyzet jobban is elmérgesedhetett volna, ám ekkor felharsant Sajtos Pedro üvöltése:

- Mindjárt ideérnek!

A három, vízből kimeredő hátuszony valóban rémisztő közelségben volt már. A támadók eddig egymás nyomában haladtak, de a mentőcsónak közelébe érve elváltak egymástól, hogy minél könnyebben közelíthessék meg a zsákmányukat.

- Gyorsan, támadásra felkészülni! - vezényelt a kapitány. - Engedjétek az evezősöket a szélre! A többiek húzódjanak minél bel-

jebb, hogy ne akadályozzuk őket a mozgásban. Sebestyén, maradj elöl, Frici, állj bal oldalra, Brúnó, tiéd a jobb szél, Tubák, lépj egyet bátra! Vigyázzatok, nagyon ingatag a csónak! Ajtony, jó lenne, ha te középre ülnél. Akinek üres a mancsa, figyelje az evezősök mozgását. Nekünk kell ellensúlyoznunk a heves mozdulatokat, különben mindannyian beborulunk a vízbe!

A matrózok gyorsan, engedelmesen elfoglalták helyüket. A négy evezős készenlétbe helyezkedett. Tubák, aki hátulra lett beosztva, igyekezett ügyesen kitámasztani a lábát. Nehéz volt megfelelő pozíciót találnia, mivel a földön kuporgó Bandi nagyon útjában volt. Mégsem lehetett őt elmozdítani, mert saját magától nem volt elég ereje hozzá, emelgetni, rángatni viszont túl veszélyes lett volna.

A három cápa közben beérte a csónakot. Nem lendültek még támadásba, óvatosan körözve felmérték a terepet. Egyelőre csak .1 hátuszonyuk emelkedett ki a vízből, de minden pillanatban számítani lehetett az éles fogak előbukkanására. A matrózok tekintete rémülten követte a csónak körül úszkáló hatalmas állatok tnozgásál. Az egyik cápa hirtelen kivált a körből, és fejét némiképp megemelve közelített a csónakhoz. Frici nem teketóriázott, amint a tengeri ragadozó elérhető közelségbe került, hatalmasat sózott fejére az evezővel. A matrózok őszinte ujjongással fogadták az első csapást.

A cápa rögtön alábukott a mélybe, farkával akkorát csapva a vízre, hogy a hirtelen jött lökés kis híján felborította a csónakot. Frici megbillent, de Ajtony mancsa előrenyúlt és elkapta a nadrágszíjánál fogva, így sikerült megtartania az egyensúlyát. A matrózok közben az ellenkező irányba dőltek, hogy visszabillentsék a hajót eredeti állapotába.

A másik két cápa egyszerre vetette magár az egerekre. Sebestyén és Brúnó felkészülten fogadta a rohamot, jókorát ütve a támadókra. Egy pillanatra felcsillant a remény, hogy a három fenevad végleg eltűnik a mélyben, de a következő másodpercben ez a halvány

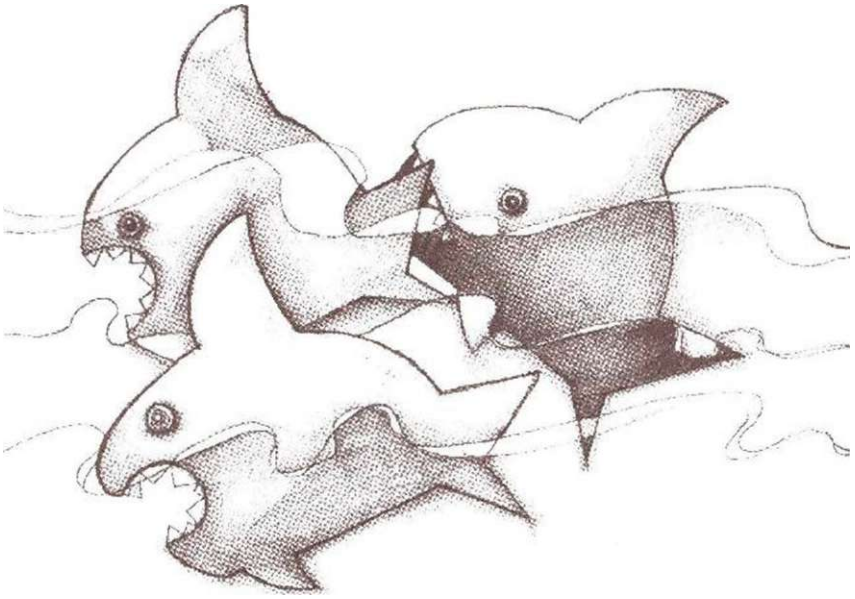

reménysugár máris szertefoszlott, A felbőszült cápák újra felbukkantak, ezúttal sokkal erősebb rohamot indítva a csónak ellen. Az evezősök teljes erővel vagdalkoztak, a többiek üvöltve buzdították őket.

A cápák mintha megértették volna, hogy minden irányból felkészült védők várnak i ájuk, ezért új módszert eszeltek ki a támadásra. Ugyanarról az oldalról rohamoztak mindannyian. Brúnó hiába csapkodott az evezővel, az egyik cápa állkapcsa a lapátra záródott, majd akkorát csavart rajta, hogy az izmos matrózfiú kis híján bezuhant tengerbe. Nem volt más választása, az utolsó pillanatban cl kellett engednie a markolatot. Az evező a cápák martaléka lett.

Mivel a többi evezős nem tudott átkecmeregni Brúnó oldalára, a jobb szél rövid időre védelem nélkül maradt.

- Sebestyén, Frici, az evezőket! - ordított középen a kapitány.

A két legény máris továbbította a fegyverét. Roland ült Brúnóhoz legközelebb, így az egyik lapátot megtartotta, a másikat Brúnó üres mancsába nyomta. A következő támadást már kerten verték vissza.

A cápák most szemből tértek vissza, így Tubák evezőjét előre kellett adni, hogy Sebestyén ne maradjon védekező eszköz nélkül. A tenger egyre vadabbul kavargott a kis csónak körül, az állandó lökések a vízbefordulás veszélyével fenyegettek. A következő hull.ím úgy megbillentette a csónakot, hogy minden mancs önkéntelenül kapaszkodó urán nyúlt. Negró, aki Tubák lapátját markolta éppen, hogy Sebestyénnek segítsen, önkéntelenül eleresztette a rudat. O maga így megmenekült, mert sikerült visszahuppannia .1 csónakba, de a második evező is odaveszett.

A helyzet lassan tarthatatlanná vált. Mindenki érezte, hogy sokáig nem tudják visszaverni az egyre hevesebb rohamokat. Előbbn (ább vagy felborul a csónak, vagy az összes evezőt elveszítik, és védtelenül maradnak a támadókkal szemben.

Az egyik cápa közben meggondolta magát, és megkerülte a hajót, így a következő percben a lapát nélkül maradt Tubáknak kellett szembenéznie vele. Rumini, aki Tubák közvetlen közelében kucorgott, a zsebébe nyúlt, hogy előkotorja a kését. Az utolsó pillanatban l ubák mancsába nyomta, így a hallgatag egérnek már volt mivel védekeznie. Ám a kés egyik legnagyobb hátránya, hogy egészen közel kell vele menni az ellenséghez, nem lehet biztonságos távolságból fejbe kólintani,

Rumini látta, hogy az éles penge ellenére lubák élete komoly veszélyben forog, hiszen elég egy újabb lökés, és az egyensúlyát vesztett Tubák egyenesen a cápa tátott szájába zuhan. Ezért ismét a zsebébe túrt, hogy vész esetére készenlétbe helyezze a bicskáját is. De a mancsa megakadt az üvegcsében, amit a kalózok támadása előtt önkéntelenül zsebre vágott a Szélkirálynőn.

Valamelyik varázsforrás vizét rejtette a kis flaska. Ugyan volt rajta valami jelzés, de Rumininek nem volt ideje kibogarászni. Mindegy, bármelyik forrásról is van szó, ha a varázsvíz működik, valamilyen hatása remélhetőleg a cápára is lesz. A kisegér kirántotta a dugót, és várakozó állásba helyezkedett. A cápa kiemelkedett a vízből, hogy állkapcsát hatalmasra tátva ízekre szaggassa a csónakot. Rumini nem tétovázott. Villámgyorsan közelebb bajolt, és az üveg teljes tartalmát a fenevad nyitott szájába öntötte, mielőtt a félelmetes fogak összezáródtak volna. A cápa egy pillanatra megdermedt.

- Biztos a Zsibbasz-tó vize volt - futott át Rumini agyán. - Talán néhány percre megbénul tőle. Most kéne gyorsan elpusztítani!

De mire idáig ért a gondolatban, a cápa már újra nagyot csapott a farkával.

- Nesze neked, varázsvíz! - gondolta csalódottan a kisegér, és hátraugrott, nehogy elérjék a támadó fogai.

Ám ekkor különös dolog történt. A cápa nagy lendülettel a csónak alá bukott, és a túloldalon váratlanul előtörve szembefordult társaival. Egy pillanatig felmérte a helyzetet, aztán a másik két fenevadra vetette magát. Azokat készületlenül érte a roham, teljesen védtelenül hagyták magukat, így mindketten jókora harapást kaptak az oldalukba. Fájdalmas rándulással tértek ki a támadó útjából. A varázsvizet nyelt cápa nyomban üldözőbe vette őket. A három fenevad között hatalmas küzdelem kezdődött.

- Gyorsan, evezzünk minél messzebb! - adta ki a parancsot a kapitány, nehogy a veszettül küzdő cápák farkcsapásaitól tényleg felboruljon a csónak.

Brúnó és Frici kétoldalt nekilátott az evezésnek. Sebestyén diktálta a tempót, hogy egyszerre húzzanak. Az egerek lihegve, némiképp megkönnyebbülve, de annál értetlenebbül bámulták a három fenevad viadalát.

- Mi történt? - kérdezgették egymást.

- Úgy tűnik, mégiscsak a Fordi-tó vize volt — magyarázta Rumini.

Fzt aztán (Balikót leszámítva) senki sem érerte. Rumini gyorsan elmesélte, hogy került a zsebébe a Fecó tói kapott flaska, és hogy egy hirtelen ötlettől vezérelve miként öntötte a cápa szájába a vizet.

- Azt akarod mondani, hogy az a szörnyeteg most a védelmünkre kelt, azért öli a társait? - hitetlenkedett Negró. - Majd pont beveszem ezt a maszlagot. Egyedül akar minket felzabálni!

- Miért, te is egész barátságos lettél, amikor megfiirödtél a Fordító vizében. Nem emlékszel? - nézett rá szemtelenül Rumini.

De hiába kételkedett Negró, a varázsvíz szemmel láthatóan mégis megtette a hatását. Persze némi szerencse is kellett a végső sikerhez. Kiderült ugyanis, hogy Rumini éppen a legtermetesebb cápát itatta meg a forrásvízzel. A szándékaiban megváltozott állat most ádáz küzdelemben ugyan, de visszaszorította a társait. A kér kisebb testű ragadozó végül menekülőre fogta. Miután egyedül maradt, a cápa ismét a mentőcsónak után eredt.

- Frici, Tubák, készüljetek - mondta fojtott hangon a kapitány. - Ügy látszik, újra támad!

- Várjon még, uram! - kérte Rumini. - Próbáljunk vele szór érteni. Ha tényleg a víz hatására vett minket védelmébe, talán segíteni is tud.

- Mégis, hogy gondolod, fiam? — vonta lel a szemöldökét Bojtos Benedek.

- Nem emlékszik? Zúzmaragyarmaton a fekete sirályokkal is megértettük magunkat, miután megfújtuk a sirálysípot. Talán most ő is érti a szavunk.

- Próbáld meg - egyezett bele a kapitány. - De az első gyanús jelre lecsapunk rá.

Mikor a cápa beérte a csónakot, Rumini a perem felett áthajolva lekiáltott neki.

- Köszönjük a védelmet. Nem mutatnád meg, merre van a legközelebbi szárazföld? Mielőbb partra kéne szállnunk.

A cápa egy pillanatra kiemelte lejét a vízből, majd a hajó mögé úszott, és hatalmas lendülettel bekapta a hátsó peremet.

- Csapjátok agyon! — szakadt ki Negróból a rémült a kiáltás. Egy pillanatra Rumini is megdermedt, de hirtelen megnyugtató gondolat suhant át az agyán.

- Ne bántsátok! Szerintem tolni akar minket, azért kapaszkodott a csónakba.

Valóban. A cápának eszében sem volt marcangolni és rángatni a ladikot. Erős uszonymozdulatokkal siklani kezdett délkelet felé, maga előtt tolva az egerekkel telt hajót. A matrózok fellélegeztek. Az eddigi szörnyűségek után szinte hinni sem merték, hogy ilyen váratlanul jobbra fordul a helyzetük. És hogy a megnyugvás percei még teljesebbek legyenek, rövidesen beborult az ég. l el óra múlva hatalmas zápor zúdult a tengerre.

Tubákkal a harc izgalmai sem feledtették a rábízott feladatot. Az iilés alól előszedte a vödröt, hogy összegyűjtse benne az esővizet. A tikkadt matrózok közben hátra dőlve, szájukat nagyra tárva hevertek a csónakban, és nyelték az éltető folyadékot. Dehogy bánták most, hogy bőrig áznak! Azon örvendeztek, hogy az aznapi életveszélyek után mégis mindenki orr lehet a csónakban. Még Dundi Bandi is kicsit magához tért félájult állapotából, és mohón szürcsölte a szájába csorgó vizet. A cápa rá se hederített az esőre, sőt, egyelőre a fáradtság legkisebb jelét se mutatta. Ugyanolyan erővel tolta maga előtt a csónakot, mint az út legelején.

A zápor idővel alábbhagyott, és nemsokára kitisztult az ég. A tengerészek most döbbentek csak rá, milyen régóta tart már az út. A nap elérte a nyugati horizontot, rőt fényben tündöklő hidat vonva a mentőcsónak és a látóhatár közé.

- Vajon egész éjjel így haladunk majd? - tűnődött Roland.

- Kötve hiszem - rázta a fejét Cincogi doktor. - Akármilyen erős állat a cápa, előbb-utóbb szüksége lesz némi pihenőre.

- Miért, egyébként a halak éjjel is tudnak tájékozódni? - kérdezte Frici.

- Bizony - jelentette ki a doktor. - Nekik nincs szükségük térképre és iránytűre, hogy valahová odataláljanak.

- T i is tudjátok, hogy éjjel nekünk is könnyű megtalálni a helyes irányt - verte át a szót Sebestyén. — Akár iránytű nélkül is. Olyankor a csillagok állása segíti a hajóst.

- Nem teljesen értem, hogy segítenek a csillagok, ha nem tudjuk a pontos időt - rázta a fejét Brúnó. - Hiszen ők is vándorolnak az égen. Amelyik csillag este nyugaton ragyogott, éjfélkor az égbolt tetején tündököl, hajnalban pedig keleten tűnik el.

- Igen, de az északi égbolton orr ragyog a Jégcsillag. Az mindig az északi pontot jelöli, itt délen meg a Lándzsás Útjelzőnek nevezett csillagkép segít - magyarázta Sebestyén. - A lándzsa hegye egész éjjel nem mozdul el a déli pontról. Olyan, mintha körülötte fordulna el az égbolt.

- Majd mutasd meg, ha besötétedik - kérte Brúnó.

Ebben a pillanatban Sajtos Pedro akkorát ordított, hogy az eget kémlelő Sebestyén kis híján hanyatt vágódott.

- Föld a láthatáron!

Valóban. Messze előttük, délkeleten, pont abban az irányban, amerre haladtak, apró földdarab rajzolódott ki. Hamarosan azt is látni lehetett, hogy nem holmi lapos szigetecskéhez közelednek, hanem egy hegyes-dombos magaslathoz, amin az éles szemű Pedro még egy várszerű építményt is felfedezni vélt.

- Kár, hogy lassan lemegy a nap. Alig látni már belőle valamit.

- Mindegy! - szólt örömteli hangon a kapitány. - Akárhogy is, ott fogunk éjszakázni. Bízom benne, hogy találunk egy védett helyet, forrásvizet és valami harapnivalót. Ezek a déli szigetek igazán bővelkednek gyümölcsfákban.

A cápa mintha megérezte volna az egerek izgalmát, mert újult erővel hasította a vizet. Mire beállt a sötétség, a sziget elérhető közelségbe került. Az egerek nagy örömére a sziklák tetején apró lénypontok gyúltak.

- Fogadok, hogy ez egy kastély! Vagy valami erődítmény. Nem úgy fest, mint holmi kalózok tanyája - állította Brúnó.

- Meglátjuk - hümmögött a kapitány. - Mindenesetre nagyon óvatosnak kell lennünk. Ki tudja, mennyire szeretik a hívatlan vendégeket. De nincs más választásunk. Bandinak sürgősen gyógyszerre van szüksége.

Minden fej önkéntelenül hátrafordult, a zihálva lélegző dagi matróz felé. Cineogi doktor nemrég itatta meg vele a vödörben összegyűlt víz utolsó cseppjeit. Bandi megpróbálta mosolyra húzni a száját, teljesen sikertelenül. Mindenki láthatta rajta, hogy nagyon rossz bőrben van.

- Bízzunk benne, hogy időben érkezünk — motyogta maga elé fáradtan a doktor.

Néhány perc elteltével a mentőcsónak megrázkódott. A cápa lendített rajta egyet, amikor állkapcsával eleresztette a peremet. Picánkolt egy kicsit, hogy megmozgassa az úszástól elgémberedett izmokat, azzal se szó, se beszéd, alábukott a mélybe. Rumini remélte, hogy előbukkan még, mert szerette volna megköszönni a segítséget, és szívesen végighúzta volna a mancsát a cápa fényes, ruganyos bőrén. De a hatalmas állat eltűnt, és nem tért vissza többet.

Brúnó és Frici újra nekifeszült az evezőknek. Nem volt már túl messze a part. Pedro szemét meresztve bámult előre, hogy időben riaszthasson, ha váratlanul zátony kerülne az útjukba. De a víz sima volt és nyugodt, egyetlen szikla sem törte meg a felszínt. A mentőcsónak kisvártatva fennakadt a part menti fövenyen. Bármilyen hihetetlenül hangzott is, de biztonságban partot értek. Ki-

ugráltak a csónakból, és együttes erővel kivontatták a homokos partra, nehogy a dagály éjjel visszasodorja a tengerbe.

Már csak az volt hátra, hogy kiemeljék az egyre nehezebben fujtató Dundi Bandit. Sebestyén felvetette, hogy egy felderítő csapat élén kikémleli, ki lakja a várszerű épületet, nehogy mindannyian újabb veszélybe sodródjanak. A kapitány hajlott rá, de Cincogi doktor határozottan kijelentette: Dundi Bandinak nincs ideje kivárni, amíg visszatérnek a felderítők. Ha nem kap fél órán belül megfelelő ellátást, menthetetlenül elpusztul.

Nem maradt más hátra, a matrózok a két evező közé feszítették a pulóvereiket és ingeiket, hogy a lehető legkényelmesebb hordágyat biztosítsák a betegnek. Bandit ráfektették, négyen megragadták a hordágy végét, és csendesen elindultak a dombon felfelé. Egész úton azt latolgatták, vajon barát vagy ellenség várja-e őket odafent.

Hetedik fejezet
Mokka szigetén

Az egerek húszperces kaptató után erődítményszerű, vastag várfalhoz érkeztek. Útjukat erős fából ácsolt, vaspánros kapu zárta. Bojtos Benedek előrelépett, megragadta a kopogtatót, és teljes erővel megzörgette. Mivel percekig nem érkezett válasz, intésére a matrózok hahózni, kiabálni kezdtek. A kapitány közben újra megdöngette a kaput. Nagy sokára léptek csoszogása és egy álmos, rekedt hang méltatlankodása hangzott fel bentről:

- Ej, kinek ilyen sietős éjnek évadján?

- Kérem, nyissanak kaput gyorsan! Egy bajtársunk megsebesült, sürgősen gyógyszerre és kötszerekre volna szüksége - mondta Bojtos Benedek.

A kapu felső részén kivágódott egy kémlelőablak, hogy a kapuőr szemügyre vegye a bebocsátást kérőket.

- De sokan vagytok! Egy egész kis hadsereg - dünnyögte bizalmatlanul.

- A Szélkirálynő nevű tengerjáró vitorlás legénysége áll előtted - magyarázta a kapitány. - Kalózok támadtak ránk, elorozták .1 hajónkat, minket pedig egy mentőcsónakban tengerre bocsátottak. itt vetődtünk partra, és ha nem kapunk azonnal segítséget, az egyik társunkat itt is fogjuk eltemetni.

- Felettébb hihetetlen történet - vélekedett a kapus. - Cápaúszás idején nem szokás csak úgy csónakázni a Bólé-tengeren.

A kapitány nagyot nyelt. Nem sok értelmét látta, hogy belekeverje a történetbe Rumini varázsvizes flaskáját, mert azzal végképp bizalmatlanná tette volna az őrt. Főleg így, hogy az eddigi magyarázatot sem igen akaródzott elhinnie.

- Nem beszélhetnénk inkább a vár urával? - kérdezte reménykedve.

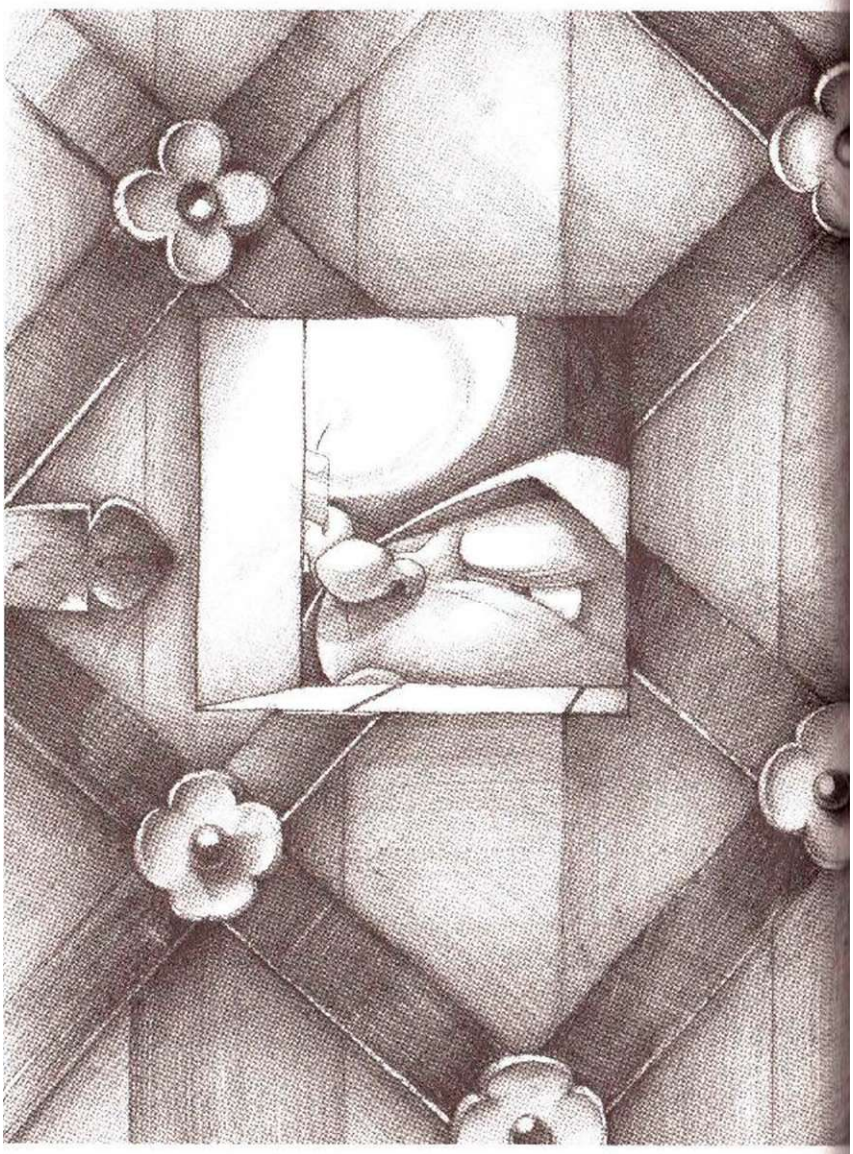

A kapuőr jót nevetett.

- Még hogy várúr! Eddig még senkinek sem jutott eszébe az apát urat várúrnak nevezni. Ti aztán tényleg azt sem tudjátok, hol vagytok.

- Hiszen mondom! - türelmetlenkedett a kapitány. - A tenger hullámai sodortak minket erre a szigetre. Hívd ide az apát urat, kérlek, vagy bocsáss be, mielőtt túl késő lesz.

A kapuőr elbizonytalanodott. Ügy tűnt, egyik megoldás sincs i úlzottan ínyére.

- Hol az a sebesült? - kérdezte végül.

A hordágyat cipelő matrózok előre léptek. A kapuőr még a holdlényben is tisztán kivehette, hogy Dundi Bandi nem színleli a roszszullétet. Tényleg alig pislákolt már benne az élet.

- Szimpla testvér! Azonnal bocsásd be ezeket a szegény utazókat! - szólalt meg egy zengő hang az őr háta mögött.

A kapus feje rögtön eltűnt a kémlelőnyílásból, majd izgatott suttogás hallatszott odabentről.

- Ovatlanság volna csak így beereszteni őket, apát úr. Előbb meg kéne győződnünk a szavaik igazáról.

- Én már meggyőződtem róla, itt van nálam a veritométer. A színriszta igazat mondták - jelentette ki az apát, majd enyhe aggodalommal a hangjában hozzátette:

- Viszont jó lenne mielőbb behúzódni a szabad ég alól. Te is tudod, hogy nem biztonságos sötétedés után kint járkálni.

Az egerek megkönnyebbülten néztek össze, ügy látszik, az apátnak helyén van a szíve, és megpróbál szegény Bandin segíteni. Már nyikordult is a kapu vaspántja, és a megfáradt matrózok előtt feltárult az út.

- Gyorsan gyertek a fogadóterembe! - szólt az apát köszönés és bemutatkozás helyett.

Lámpását magasba tartva átvágott a belső udvaron. Az egerek csodálkozva követték. Sehogy sem fért a fejükbe, hogy a kezdeti

bizalmatlanság után miért lett hirtelen olyan sürgős, hogy bevonuljanak az épületbe. Miért nem biztonságos egy várfallal körülvett épületben az udvaron sétálni? Akárhogy is, lábukat szedve követték az apátot. Szimpla testvér gondosan bezárta a vendégek mögött a kaput, és csak az előcsarnokban csatlakozott a társasághoz. Innen nyílt a közös helyiség, ahová a matrózokat beterelték.

— Ide tegyétek a sebesültet — mutatott az apát egy fal mellett álló kerevetre.

Míg a hordágyat cipelő tengerészek megpróbálták a lehető legóvatosabban az ágyra fektetni Bandii, a többiek kíváncsian forgolódtak. Rumini álmélkodva fürkészte az apátot és a még mindig gyanakvással pislogó Szimpla testvért. Rég látott ilyen fura szerzeteket. Termetre akár egérnek is beillettek volna, na de a külsejük! Halványbarna bőrük és hatalmas, kávébabhoz hasonló szemük kiragyogott a fejüket borító csuklya alól. Testüket földig érő csuha fedte, amelyet durva kötéllel kötöttek meg. Ám a bő ruhák ellenére is látszott, hogy a hosszú köpeny tömzsi, kerek testet takar.

— Szimpla testvér, gyorsan ébreszd fel Melanzs atyát. Kérd meg, hogy siessen ide a kenőccsel — rendelkezett az apát. - lé pedig hozz egy tál langyos vizet, kötszereket és egy párnát.

Amíg Szimpla testvér a rábízott feladatot végezte, az apát Cincogi doktor segítségével letekerte Bandi karjáról az átvérzett szorító kötést, hogy szemügyre vegye a sebet. A doktor röviden elmondta, miként kezelte eddig a sérülést. Az apát bólogatott, kezét megnyugtatóan Bandi izzadt homlokára tette, de fél szemmel az ajtót lesre, mikor jönnek már a kért eszközök.

Szimpla testvér rövidesen visszatért, hóna alatt kispárnával, mancsában egy lavór vízzel és egy ládika kötszerrel egyensúlyozva. Roland készségesen elé szaladt, hogy átvegye a vészesen imbolygó lavórt.

Az apát Bandi feje alá helyezte a kispárnát, aztán gyakorlott mozdulatokkal megtisztította a sebet. Közben megérkezett a várva várt

kenőccsel az álomról még kissé kába Melanzs atya is. Az apát kikapta a kezéből a kis tégelyt, és az ujjára vett egy keveset a gyógykenőcsből. Aztán finom, óvatos mozdulatokkal bekente vele a seb kér oldalát. Cincogi doktornak a szája is tárva maradt, amikor a seb a szeme láttára záródott össze, majd szinte szemmel látható gyorsasággal behegedt.

Rengeteg vért vesztett - fordult az apát Melanzs atyához. Szükségünk lesz a vitálszérumra is.

Melanzs atya eddig kábán dörzsölgette a szemét, hogy kiszálljon belőle az álom, de most meglepő fürgeséggel indult az apát kérését teljesíteni. Két perc elteltével sötét üvegbe zárt folyadékkal tért vissza.

- Innod kellene a vitáiszérumból, fiam - fordult Bandihoz az ipát, miközben három kanál gyógyszert mért egy pohárba. - Keserű lesz, de gyorsan erőre kapsz tőle.

Bandi nagy levegőt vett, felhajtorta a gyógyszert, aztán a következő pillanatban lecsukódott a szeme, elernyedt a teste, és nem mozdult többet.

- Meghalt! - szakadt ki Balikóból a rémült kiáltás.

A matrózok döbbenten Bandi köré sereglettek.

- Mérget itattak vele! - kapkodta a levegőt Negró.

- Aggodalomra semmi ok - igyekezett megnyugtatni a kétségbeesett társaságot az apát. - Nem halt meg, csak a szérum hatására nagyon mély, gyógyító álomba merült. Súlyos esetekben ez ikár napokig is eltarthat. Rengeteg vért kell most termelnie, hogy pótolja az elvesztett mennyiséget. A vitálszérum segít neki ebben, de ehhez teljes nyugalomra van szüksége. Mire néhány nap múlva magához tér, fel is tud majd kelni.

- Sosem hallottam még erről a szérumról - nézett gyanakodva (,'incogi doktor a kapitányra.

- Azt nem csodálom - mosolyodott el az apát. - Ez ugyanis az én találmányom.

Cincogi doktor gyanakvását nem sikerült eloszlatni. Cseppet sem hízott egy nevenincs orvosságban, amit egy kávészemű, csuhás apát kotyvasztott egy sosem látott szigeten. Bandi mellé guggolt, és addig nem állt fel, amíg fülét a beteg mellkasára helyezve meg nem győződött róla, hogy tényleg egyenletesen ver a szíve. Akkor őszinte csodálkozással mérte végig az apátot.

- Ha ez a szérum is olyan remekül működik, mint a sebet összezáró kenőcs, a világ legnagyobb tudósai közt van a helyed - jelentette ki.

- Hát persze! Makkiátó apát úr a földkerekség legjobb orvosa - lelkesedett Szimpla testvér. - És még ha látnátok a többi találmányát!

- Ugyan-ugyan - szerénykedett az apát. - Szimpla testvér néha túlzásokba esik. Egyszerű gyógyító vagyok, aki szívesen kísérletezik a gyógynövények erejével, és időnként szeret elmélkedni a dolgok csodás működésén.

Bojtos Benedek a mancsát nyújtotta az apátnak.

- Fogadd hálás köszönetem a gyors segítségért. Bízom benne, hogy a csodálatos szérumtól valóban rendbe jön a legényem. És most, kérlek, áruld el, kik vagytok, és miféle sziget ez, ahol ilyen hatalmas tudós gyógyítja a betegeket.

- Mokka szigetének hívják ezt a kis földdarabot - mondta az apát. - Mi magunk kapucsínus szerzetesek vagyunk. A sziget lankáit műveljük, serény munkával és imával telnek a napjaink. Bár Datolyapart nincs tőlünk messze, mi nem tartozunk a király alattvalói közé. Teljesen a magunk urai vagyunk, de minden hozzánk fordulót szeretettel látunk.

- Hogy lehetséges, hogy rendkívüli gyógyszereid híre még nem járta be a világot? - értetlenkedett Cincogi doktor. - Biztos vagyok benne, hogy a földkerekség minden orvosa boldogan tanulná tőled a gyógyítás tudományát. A kenőcsöddel és a vitáiszérummai pedig egy egész vagyont kereshetnél.

- Az én hitem tiltja, hogy pénzt kérjek a gyógyításért és világgá kürtöljem a tudásomat - mosolygott Makkiátó apát. - Akinek szüksége van segítségre, előbb-utóbb eltalál hozzám. A ti társatok is éppen idejében érkezett, nem igaz?

A matrózok eltűnődtek. Hatalmas bölcsesség és nyugalom áradt .iz apát kávébarna szemeiből. És ezek a szemek most megértően néztek végig a kimerült, megtépázott legénységen.

- Ügy látom, nagy szükségetek volna egy kis harapnivalóra, és egy kiadós alvásnak is jó hasznát vennétek - szakította meg a v sendet az apát. — Szimpla testvér mindjárt kerít nektek egy kis vacsorát. Melanzs atya, te pedig nyisd ki a vendégszobát, hogy legyen hol elszállásolnunk ezeket a fáradt utazókat. A sebesült fiút egyelőre ne bolygassuk, jobb neki, ha békében fekhet. Reggel majd .ıı visszük a betegszobába, ahol teljes nyugalomban gyógyulhat.

Makkiátó apát szavai olyan melegen, megnyugtatóan szóltak, hogy az egerekből egy csapásra elszállt miden félelem és szorongás. Engedelmesen leültek a nagy tölgyfaasztal köré, majd hálásan elfogyasztották a hideg sültet és barna kenyeret, amit Szimpla iestvér tett eléjük. Az apát langyos tejet öntött a matrózok poharába, akik az elmúlt nap küzdelmei és izgalmai után már alig tud.ík nyitva tartani a szemüket. Közben Melanzs atya is visszatért a hírrel, hogy a vendégszoba készen áll az egerek fogadására.

- Egyetlen gond van, apát úr! - hajolt közelebb az atya Makkiátó .ipáthoz. - Csupán tizenhárom szabad vendégágyunk maradt. A tengerész urak viszont tizenöten vannak, ha a sebesültet nem számolom.

Az apát összehúzott szemmel gondolkodott, végül így szólt.

- Sajnos a vendégszobában nem tudunk mindannyiótokat elszállásolni. Van ugyan két pótágyunk, de azok fent vannak a toronyszobában. Be kell vallanom, ott viszont nem teljes a tisztaság. A közelgő felújítás előtt rengeteg használaton kívüli bútort zsúloltunk be oda.

Bojtos Benedek kérdő tekintettel Rummire nézett. A kisegér rögtön megértette, mi jár a kapitány fejében, és engedelmesen bólintott.

- Mi bárhol elalszunk Balikóval, uram. Nem zavar minket egy kis rendetlenség.

- Részemről rendben - mosolygott az apát. - Hanem egy kérésem volna. A toronyszoba ablakát éjszaka feltétlenül zárva kell hagyni. Nem lenne szerencsés sötétedés után szellőztetni.

- Semmi gond, uram - biccenteit Balikó. - Nincs az az állott levegő, amiben mi ne tudnánk egy jót szundítani.

- Nos, akkor ideje nyugovóra térni - jelentette ki az apát. — Melanzs atya megmutatja a vendégszobát, Szimpla testvér pedig felvezeti a fiatalurakat a csigalépcsőn. Jómagam a sebesült mellett maradok még egy darabig. Nyugodalmas jó éjszakát kívánok, barátaim!

Az egerek hálás köszönetet mondtak az apát jóságáért, és utolsó erejüket összeszedve követték Melanzs atyát a hálószobába. Öt perc múlva mindannyian az igazak álmát aludták. Közben Szimpla testvér mécsest nyomott Rumini és Balikó mancsába, majd egy kanyargós csigalépcsőn felvezette őket a toronyszobába. Az ajtó elé érve Rumini elismerően csertintett.

- Kívülről nem is látszik, milyen magas ez a torony.

- Százhúsz lépcsőfokon másztunk fel idáig - jelentette ki büszkén Szimpla testvér. - És még fölöttünk is van egy emelet.

Rumini Balikóra sandított. Őszintén örült, hogy az apát nem a legfelső szobában jelölte ki a szállásukat. Már ez a százhúsz lépcsőfok is sokkal több volt annál, mint amire, egy ilyen nap után vágyott.

A toronyszobába lépve rögtön látták, hogy Makkiátó apát nem túlzott, amikor rendetlenségről és piszokról beszélt, A kis helyiségben tényleg rengeteg bútort zsúfoltak össze, szekrények, vitrinek, székek és imazsámolyok tornyosultak egymás hegyen-hátán.

Az ajtó közelében állt a két ágy, amelyekre a feleslegessé vált függönyöket, kosarakat, lavórokat és párnákat halmozták. Még egy kalitka is látszott az egyik ágytámlának döntve. Szimpla testvér bocsánatkérően köhécselt.

- Igazán nem vagyunk felkészülve ennyi látogatóra. Mindent ledobhattok az ágyról a földre, a helyzeten már úgysem ronthat. A kupacban vannak takarók is, ha megtaláljátok, magatokra terít-hetitek. Jó éjszakát.

Azzal sarkon fordult, és az egerekre csukta a toronyszoba ajtaját. A két barát nem tétovázott. Kerestek a mécseseknek egy biztonságosnak tűnő polcot, aztán nekiláttak, hogy megszabadítsák a fekvőhelyeket a sok kacattól. Találtak maguknak takarót és párnát, a többi limlomot lehajigálrák a padlóra. Mire a két ágy felszabadult, .ı szobában annyi por keringett, hogy Balikó szinte megfulladt a köhögéstől.

- Nem kapok levegőt — nyögte kétségbeesetten.

- Várj, kinyitom az ablakot! Szippants egy kis friss levegőt - javasolta Rumini, és megpróbálr a földön heverő bútorok között utat törni magának a toronyszoba ablakához.

- Az apát azt mondta, ne szellőztessünk - hörgött Balikó.

- Nem is szellőztetni akarok, csak azt, hogy meg ne fulladj.

Balikó hálásan fogadta a kintről beáramló friss fuvallatot. Az ablakhoz vergődött, hogy minél mélyebbeket szippanthasson a hűs tengeri levegőből. A köhögés végre abbamaradt, és az egérfiú megkönnyebbülten szuszogott az ablakpárkányra könyökölve.

Rumini kikémlelt az éjszakába. A hold fényében tisztán kirajzolódott a szárazföld és a hatalmas vízfelület. Ameddig a szem ellát, ezüstösen csillogott a sziget körül a tenger, miközben a domboldal sűrű növényzete szelíden susogott a mélyben.

- Teljes csend és nyugalom. Sós levegő és csillagfény - állapította-ta meg Rumini. - Hz kell nekünk éjszakára. Szerintem nyugodtan nyitva hagyhatjuk az ablakot, amíg kicsit kiszellőzik a szoba.

- Nem bánom — bólintott Balikó. — Csak azt nem értem, miért mondta az apát, bog)' nem szerencsés sötétedés után szellőztetni.

- Biztos nem szereti a moszkitókat - legyintett Rumini. - Ahogy elnéztem, egyik ablakon sincsen szúnyogháló.

- Felőlem akár egy egész raj szúnyog döngicsélhet a fülemben, én arra sem ébredek fel - fölényeskedett Balikó.

- Akkor eldöntöttük. Majd reggel becsukjuk az ablakot, nehogy észrevegyék, hogy nyitva volt, és aggódni kezdjenek - jelentette ki Rumini, és egy ásítást elnyomva megindult az ágya leié.

- Azt hiszem, ma nem lesz szükségem esti mesére - nyújtózott balikó, mielőtt magára húzta a takaróját.

- Pedig mondtam volna neked szívesen. Tudok egy jó kalózos.u — dörmögte félálomban Rumini.

- Kit érdekel. Én csak a cápásat szeretem - jelentette ki Balikó, aztán befordult a fal felé és már aludt is.

Rumini is elvackolta magát, de hiába volt halálosan fáradt, valahogy mégsem jött a szemére az álom. Végül mégis elszenderedett, de szinte azonnal felriadt, mert kezdődő álmában újra megjelent .ı támadásra készülő kalózhajó. A kisegér dühösen mordult egyet, és elhatározta, hogy csakis valami szépről fog álmodni éjszaka. Maga elé képzelt egy tál süteményt, és megpróbált ezzel a képpel visszasüppedni az öntudatlanságba. Már-már sikerült is neki, mikor szárnysuhogásra és halk hangokra lett figyelmes.

- Már megint kezdődik valami zagyva rémálom mormolta magában dühösen —, miért nem álmodhatok egyszer valami finomságot én is? Balikónak mindig sikerül.

Hrőnek erejével próbált a süteményes tálra összpontosítani.

- Hibán herceg! Elbán herceg, itt vagy?

- Megjöttünk, uram, és rossz híreket hoztunk — susogott két sejtelmes hang a levegőben.

Rumini elhatározta, hogy egyszerűen nem fog tudomást venni .ı rossz álmot sejtető hangokról. De akárhogy próbálkozott is, a

sustorgás nem akart elenyészni, a két hang hol innen, hol onnan, hol a plafonról, hol meg a hátsó sarokból szólongatta Elbán herceget. Hközben a finomságok képe végleg elhalványodott képzeletének vetítővásznán. Rumini csalódottan vette tudomásul, hogy minden igyekezete ellenére felébredt. A következő másodpercben végigfutott rajta a jeges rémület. Hiszen ha a suttogó hangok még most is szólnak, akkor az csakis valóság lehet. Idegenek vannak a toronyszobában!

I)e mit akarhatnak, és hogy kerülnek ide? Az ajtó annyira nyikorog, hogy azon keresztül nem érkezhettek anélkül, hogy Rumini ne hallotta volna. Akkor csakis egy rejtekajtó vagy az ablak marad. A kisegér hirtelen rádöbbent, hogy talán pont ezek miatt a rejtélyes látogatók miatt kérte az apát, hogy ne nyissanak ablakot éjszakára. De vajon kik lehetnek? Ilyen magasságba szárnyak nélkül senki sem juthat fel. Rumini óvatosan, lassan kilesett a szemhéja alól. Az egyik hang az ágya melletti szekrény felől susogott.

Nem értem, hol a herceg. Nyitva hagyta az ablakot, tehát itt kellene várnia minket.

- Lehet, hogy elkapták őt is? - huhogott a másik hang a pókhálós és gyertyák nélkül árválkodó csillár irányából.

- Nem hiszem. Az apát szerint itt nem fenyegette semmi veszély.

- Akkor keressük meg. Lehet, hogy ezt az ablakot véletlenül felejtették nyitva. Talán máshol vár ránk a herceg.

- Akárhogy is, meg kell találnunk. Muszáj megtudnia, mi történt a Doppler családdal. Hat napja nem hoztunk neki friss híreket.

Rumini eddig csak hunyorogva kémlelte a hangok gazdáit, nem csoda, hogy két sötét árnyon kívül nem sokat tudott kivenni. A Doppler név említésére azonban döbbenten tágra nyitotta a szemét, így tisztán látta, amint a két látogató hatalmas szárnysuho-

gással kilendül az ablakon. Denevérek voltak minden kétséget kizáróan.

Rumini elgondolkodott. A Doppler név nagyon ismerősen csengett. Persze, hiszen Doppler Tómnak hívták Galléros Fecó denevérbarátját, akit Fecó kérésére kéne felkutatniuk! A beszélgetésből kiderült, hogy a kér titokzatos alak híreket hozott egy bizonyos Hibán hercegnek, aki minden bizonnyal itt rejtőzik Mokka szigetén. Méghozzá rossz híreket. Valami szörnyűség történhetett a I)oppler családdal.

Rumini felugrott és az ablakhoz rohant. Ha ez a kér denevér tud valamit a Dopplerekről, azt nekr is hallania kell, máskülönben sosem lesz képes Fecó kérését teljesíteni. Világos, hogy Hibán herceg nyitott ablakkal várta a hírhozókat, akiket megtévesztett a toronyszobában a soron kívüli szellőztetés. Csak azt kéne kideríteni, melyik emeleten rejtőzik a herceg.

A.z ablakon kilesve semmit sem tudott megállapítani. Sem az alsóbb emeletek, sem a legfelső szoba ablakát nem látta.

- Biztos a felső emeleten lapul - villant át a kisegér fején a gondolat.

Nem tétovázott. Gyors pillantást vetett a mozdulatlanul alvó Balikóra, de úgy gondolta, időpocsékolás volna barátja ébresztgetésével tölteni az időt. A kijárathoz surrant, kinyitotta, megállapította, hogy Balikó meg se rezzent a nyikorgásra, így hát kívülről újra be< sukta az ajtót, majd nesztelenül megindult felfelé a csigalépcsőn. Nem is sejtette, hogy távozása után néhány perccel újabb sötét alak röppent a szobába.

Nyolcadik fejezet
Elbán herceg

Rumini óvatosan haladt előre. Az évek során a settenkedés és osonás terén hatalmas tapasztalatra tett szert, így most sem okozott neki gondot nesztelenül feljutni a torony csúcsába. A csigalépcső jókora ajtó előtt ért véget. A kisegér fülét a fára tapasztotta, majd szélesen elvigyorodott. Jó helyen járt! Bentről hangok foszlányai szűrődtek ki, de a vastag ajró olyan jól szigetelt, hogy egyetlen szót sem lehetett tisztán kivenni. Valahogy muszáj lenne közelebb kerülni, hogy érteni lehessen a beszélgetést.

Rumininek először az jutott eszébe, hogy visszamegy a szobájukba, mert az ablakból felkapaszkodva talán lel tud kúszni a torony falán a felső szoba ablakáig. Igen ám, de ha csak egyetlen mozdulatot is elvét, menthetetlenül alázuhan a mélybe. Arról nem is beszélve, hogy a vendégek érkezése után Elbán herceg esetleg bereteszelte az ablakot. Ezt a tervet tehát gyorsan elvetette. Kénytelen lesz megpróbálni résnyire nyitni az ajtót, és úgy kifulelni a benti párbeszédet. Ha rajtakapják, még mindig elmondhatja, hogv ő Doppler Tóni fogadott testvérének a barátja, és ezért szaglászik a titokzatos hírhozók után. Mancsát a kilincsre helyezte.

- Biztos nyikorogni fog - futott át a fején a gondolat. Aztán még valami eszébe jutott.

— Bárcsak lenne nekem is abból a némító kenőcsből, amit Rizsáék loptak Egérvárosban.

Végül vállat vont, nagy lélegzetet vett és óvatosan lenyomta a kilincset. A zár kattant egy picit, de a kilincset sikerült némán felengedni, így az ajtó egyetlen nyekkenés nélkül résnyire nyílt. A bent levők annyira belemerültek a beszélgetésbe, hogy semmit sem vettek észre.

- Hidd el, herceg úr, a Doppler családot a féketeszámyúak támadták meg - susogta épp az egyik denevér, Rumini rögtön megismerte a hangját. O járt néhány perccel ezelőtt a két. egér szobaiában.

- A sebesültek egybehangzóan ezt állítják - tette hozzá a másik. - Sajnos sokan odavesztek az összecsapásban. Néhány Doppler pedig egyszerűen eltűnt. Azt gyanítjuk, hogy a túlélőket fogolyként vitték Kaptár-hegyre.

ı lallatlan. A feketeszárnyúak eddig még sosem vetemedtek ilyen nyílt támadásra. Félek, hogy rossz irányba mennek a dolgok — mondta egy erőteljes, fiatal hang.

- Biztos ez lesz Hibán herceg — állapította meg magában Rumini. A herceg a hangjából ítélve nem denevér volt, inkább valami rágcsáló, esetleg selyemmajom. Rumininek csak az nem fért a lejébe, miért kellene egy hercegi sorban élő selyemmajomnak bujkálnia a saját hazájában.

- És a barátunk? - kérdezte reménykedve a herceg. — Adott végre életjelt magáról?

- Sajnos nem, felség. Doppler Tóniról azóta sincs hír. Nyomtalanul eltűnt.

- Mikor is történt a dolog?

- Már több mint egy hónapja. Akkor indult felderítő útra, amikor először halványult el a dzsungel fölött a fény.

Rövid hallgatás következett.

- Gyerünk, mondjátok tovább, mi lett Doppler Tónival - fohászkodott magában Rumini az ajtó előtt, de egyelőre várnia kellett. Hibán herceg gondolataiba merülve járkált fel-alá a szobában, a kisegér jól hallotta lépteinek ütemes dobogását. Végül az egyik denevér fátyolos hangja törte meg a csenden

- Megbocsáss, felség, de én azt gyanítom, hogy a feketeszárnyú denevérsereg támadása és a fény eltűnése összefügg egymással.

A herceg megállt.

É 89 É

- Benő, kérlek, meséld el még egyszer, hogy is tűnt el a fény a szárazföld felett. Képtelen vagyok felfogni, hiába számoltatok be róla már többször is.

- Ez már a negyedik alkalom volt, uram, hogy Datolyapart fölött elhalványodott a nap fénye — susogta a Benő nevű denevér. - Délben, verőfényes napsütésben, amikor se felhők, se rajokban vonuló madarak nem járták az eget.

- Érthetetlen az egész - folytatta a beszámolót a társa. - Egyik pillanatban még vakító volt a fény, aztán szép lassan mintha bealkonyodott volna. Öt percig is eltartott ez a különös jelenség, miközben a nap alakja tisztán kirajzolódott az égen. Olyan érzésünk volt, mintha a sugarak fokozatosan elvesztették volna az erejüket. Olyan sötét lett az ég, mint alkonyatkor. A Doppler család túlélői állítják, hogy ekkor rontottak rájuk a támadóik.

- Hajói emlékszem, eltűnése előtt Doppler Tóni egy különös dzsungelbeli kővel magyarázta a fény elhalványulását - tűnődött l'lhán herceg.

- Igen. Tóni a fejébe vette, hogy a fény eltűnésének köze van a dzsungel zöldes fényű köveihez, és azt is váltig állította, hogy az egész sötétség a varázsló műve.

- Csak tudnám, miből gondolta ezt - vágott közbe türelmetlenül a herceg. - A dzsungel varázslóját még senki sem látta, nem is biztos, hogy egyáltalán létezik.

- A legendák szerint a varázsló az Illa-berekben tanyázik — jelentette ki Benő.

- Ismerem a legendákat. De az Illa-berekben nem lakik senki. Bejutni is képtelenség oda, olyan sűrűn benőtte az őserdő - tiltakozott a herceg. - Arról pedig végképp nem hallottam, hogy bárki kijött volna onnan élve.

Tóni állította, hogy egyszer sikerült átrepülnie az Illa-berek lölött, és talált bent valami egészen szokatlant. De nem mondott sokat, előbb ki akarta deríteni, mi is az, amit látott — sóhajtott Benő. — Hiába mondtuk neki, hogy veszélyes környék az Illa-bei rk. Azt mondta, ha nem járunk ennek az ügynek a végére, egész I >atolyapart veszélyes környék lesz hamarosan.

lizek szerint elképzelhető, hogy Doppler Tóni az Illa-bereklvn lelte a halálát - foglalta össze csüggedten a herceg.

Én nem hiszem, hogy meghalt, uram - susogta a másik denevér, aki sokkal ritkábban szólt. - Tóni a legügyesebb és legagyalúrtabb denevér, akit valaha ismertem. Szerintem előbb-utóbb elő log kerülni.

- Bízom benne — sóhajtott Elbán herceg. - De akárhogy is lesz, sok munka vár ránk. Eddig azt hittem, hogy csak egy trónbitorlótól kell megmentenem a selyemmajmok népét, de most már látom, hogy sokkal nagyobb veszélyt kell előznöm Datolyapart

fölül. Meg kell fékeznem a feketeszárnyú denevérek csapatát, és ki kell derítenem, mi okozza a fény eltűnését.

- Szerencsére a feketeszárnyú sereg éppúgy nem tud erről a rejtekhelyről, mint ahogy Herdál király sem sejti, hogy itt bujkálsz - jelentették ki a denevérek. - Hz most a legfontosabb. A kapucsínusok közt megbújva kivárhatod a visszatérésre legalkalmasabb pillanatot.

- Tartok tőle, hogy ez a pillanat hamarosan bekövetkezik - dünnyögre a herceg.

Ujabb csend telepedett a szobára. Rumini úgy vélte, éppen eleget hallott. Elhatározta, hogy visszaoson, és megpróbálja felébreszteni Bálikor, hogy megvitassa vele a történieket. Bár, jobban belegondolva, reggelig már nincs sürgős tennivaló. A denevérek valószínűleg hamarosan visszatérnek Datolyapartra, a herceg pedig holnap is irr lesz még. Ahogy Balikót ismeri, úgysem tudná egykönnyen magához téríteni.

- Legjobb lesz, ha alszom egyet, mielőtt bármit tennék - határozta el fáradtan a kisegér, és hirtelen nagyon vágyni kezdett a takarója alá.

Csendesen lesurrant a csigalépcsőn, és benyitott a szobájukba, hogy mielőbb bekucorodjon az ágyába. De amint kitárta az ajtót, hátrahőkölt. Balikó ágyán egy jókora fekete árnyék terpeszkedett. Mintha egy idegen és egészen furcsa formájú lény ülne a barátja mellkasán. Az ajtó nyikorgására az ismeretlen elrugaszkodott az ágyról, és hirtelen mozdulattal a levegőbe emelkedett. Rumini először fel sem fogta, mi az, csak felkapta az első mancsa ügyébe kerülő tárgyat a földről, és a betolakodó fele hajította.

Az idegen kitért a lövedék elől, ami hatalmas csörömpöléssel nekicsapódott egy szekrénynek. A darabokra törő üveg csartanásából Rumini rögtön tudta, hogy egy üres borospalackot vágott az ellenfeléhez, és a támadó mozdulataiból arra is rájött, hogy egy ellenséges szándékú denevérrel áll szemben. Persze, hiszen amíg

o odafent hallgatózott, a szoba ablaka tárva-nyitva állt. Az ismeretlen könnyűszerrel beröppenhetett, és rábukkanhatott az alvó Kalikóra.

- Csak nem szívta ki a vérét? dermedt meg a kisegér egy pil-I.matra.

De nem volt ideje a töprengésre, mert a denevér egyenesen ráveictte magát a magasból.

- Segítség! - ordított Rumini, miközben a földre zuhant a támadó súlya alatt. Erezte, hogy a szárny bőrlebernyegei megpróbálják gúzsba kötni. Elkeseredetten védekezett, de ki tudja, sike-ı nlt volna-e kiszabadulni a szorításból, ha a fönti szobából nem érkezik segítségére Elbán herceg és két társa.

A herceg és a denevérek már az üveg csörömpölésére az ajtóhoz siettek, a segélykiáltás hallatán pedig leszáguldottak Rumini és balikó szobájába. Elbán herceg mancsában egy csillogó pengéjű lói t szorongatott. A rámadó eleresztette a kisegeret, és a herceg nyomán beröppenő két denevér leié fordult. Hamar felmérte, hogy hirtelen jelentős túlerővel került szembe. Egy megtévesztő mozdulatot tett, majd váratlanul elsuhant Benő mellett, kereszmldkázott a szobán, és kivágódott a nyitott ablakon. A két denevér .ı nyomában. A három alakot néhány pillanat múlva elnyelte .ı.: éjszaka.

Rumini feltápászkodott és Kalikóhoz rohant. Az aggodalom még .ı legalapvetőbb jó modort is feledtette vele. Rá se hederített a döbbenten bámuló Elbán hercegre. Az ágyra térdelt és vadul rázni kezdte a barátját.

Jól vagy, Balikó? Szólalj meg!

Aáá - nyögte Balikó félálomban.

Gyerünk, mutasd magad! Hol harapott meg?

Hagyj békén, Rumini. Nincs erőm.

Rumini most már tényleg megrémült. Lehet, hogy Balikóból iden vért kiszívott az a szörnyeteg?

- Gyorsan, herceg, hívjon segítséget! - kiáltott kétségbeesve. - Szóljon az apátnak, hozzák a szérumot! A barátom mindjárt meghal. Siessen már!

Elbán herceg komótosan előkotort zsebéből egy mécsest, és Balikó arcába világított.

- Öt percet adjatok még - motyogta a kisegér.

A herceg elmosolyodott.

- Nincs ennek a fiúnak semmi baja, csak álmos,

Rumini megkönnyebbülésében akkorát sóhajtott, hogy az egy viharos széllökésnek is beillett volna. A herceg azonban megkeményítette a tekintetét, és szigorúan végigmérte.

- Azt hiszem, tartozol nekem egy magyarázattal. Kik vagytok, hogy kerültetek ide, és legfőképpen, miért hallgatóztál a szobámnál?

Rumini elhúzta a száját. Elbán herceget nem ejtették a feje lágyára. Észrevette, hogy nyitva maradt odafönt az ajtó, az pedig, hogy Rumini az imént hercegnek nevezte, egyértelművé tette, hogy kihallgatta az előbbi tanácskozást. Máskülönben honnan tudhatná, ki mentette meg a támadótól? Most mi legyen? Hazudjon valamit, vagy inkább próbálkozzon meg az igazsággal?

Rumini a mécses fényében látta a herceg fiatal, barátságos arcát, bátor, okos és mindenre elszánt tekintetét. Egyszeriben úgy erezte, hogy megbízhat benne. Mély lélegzetet vett, és belevágott a történetbe. Röviden elmondta, miként keveredett társaival Mokka szigetére, hogy kaptak Balikóval szállást a toronyszobában, végül rátért az óvatlanul nyitva hagyott ablakra és a tévedésből berepülő két hírnökre. Már éppen ott tartott, hogy felosont a lépcsőn hallgatózni, amikor lihegve és kimerülten visszatért az ablakon át a kér denevér.

- Lerázott minket, uram — nyögte Benő elcsigázva, miközben fejjel lefelé a csillárra függeszkedett.

Feketeszárnyú felderítő volt - tette hozzá a társa, - Nem tudtuk utolérni. Valószínűleg követett minket, úgy került ide.

fiz a lehető legrosszabb hír - mondta komolyan Elbán herceg. - Ha a feketeszárnyú sereg megtudja a hollétem, a kapucsínusok többé nincsenek biztonságban. Arról nem is beszélve, hogy I lerdál királynak is megvihetik a hírt. Akkor pedig oda a meglepetés és a váratlan rajtaütés a trónbitorlón.

- Attól tartok, nem maradhatsz itt tovább, felség - jelentette ki Kenő.

- Magam is úgy vélem. Holnap délelőtt, amikor legerősebb a fény, kénytelen leszek útra kelni. Hajnalban beszélek Makkiátó apáttal, hogy a segítségét kérjem. De előbb még tudni szeretném - fordult vissza a herceg Ruminihez —, hogy miért kémkedtél utánam. Hz .iz eddigi beszámolódból nem derült ki.

- Amikor a két hírnök tévedésből berepült a szobánkba, hallottam, hogy a Doppler családot emlegetik. Rögtön érdekelni kezdett a mondandójuk, mivel mi is pont Doppler Tónit keressük egy barátunk megbízásából.

A herceg gyanakodva fürkészte Rummit. Benő eleresztette a i sillárt, és kétszer körberepülte a kisegeret.

- Doppler Tóni a barátunk fogadott testvére, és Fecó nagyon aggódik miatta.

- Fecó? - röppent még közelebb Benő.

Kíváncsi orra szinte súrolta Ruminit.

- Galléros Ferónak hívják a barátunkat. Négy vagy öt éve járt I Xitolyaparton, akkor ismerte meg Doppler Tónit.

Ennek hallatán Benő jókedvűen elkurjantotta magát, majd Rumini ágyára hanyatt vetődve nevetni kezdett.

Hibán herceg kérdő tekintettel meredt rá.

Én emlékszem Galléros Hecóra - rotyogott Benő zavartalanul. - Hatalmas vihart kavart a megjelenésével. Kaptár-hegyen .ikkoi még békés denevérkolóniák élcek, a feketeszárnyúak csak az

őserdő mélyén szervezkedtek. Ott laktak a Dopplerek is a mi nemzetségünk szomszédjában. Apám, Kadar Adorján volt a családunk feje. Egy nap hírét vettük, hogy Doppler Tóni eltűnt. Égen-földön hiába kereste őt a kolónia. Aztán kiderült, hogy orvvadászok hálójába akadt, és ez a Fecó nevű egér szabadította ki. Egy hét sem telt belé, és Tóni meg az unokatestvére, Ármin hazatért, bőrszíjakból font hálóban repítve Galléros Eecót. Elhozták a megmentőt bemutatni a családnak. A Dopplerek örömünnepet tartottak, de a többi kolónia nyugtalankodni kezdett. Mi lesz, ha az ismeretlen egér hírét viszi a Kaptár-hegyi rejtekhelynek: Ultra Viola, az az utálatos vénség, ott helyben vérét akarna venni Fecónak. De Doppler Tóni megharagudott, és kijelentette, hogy testvérévé fogadja Fecót. Ha már a családhoz tartozik, senki sem nézheti rossz szemmel, ha Kaptár-hegyre látogat.

Elbán herceg és Rumini kíváncsian figyelt. A másik denevér lehuppant Benő mellé az ágyra, hogy kivegye a részér a mesélésből.

- A papád és az én nagybátyám is átment Dopplerékhez, hogy sürgessék Fecó távozását - mondta.

— Igen - bólintott Benő. - Apám és a többi nemzetségfő kitartott amellett, hogy Kaptár-hegyre nem jöhet idegen. De Fecó nem hagyta magát. Kijelentette, hogy repülni ugyan nem tud, de ő is képes úgy lógni fejjel lefelé, mint akármelyikünk. Végül úgy döntött a denevértanács, hogy ha Fecó végiglógja a tanácskozást, nem bánják, ha Doppler Tóni testvérül fogadja.

— Nahát, sose mesélt erről a kalandjáról Fecó - csóválta a fejét Rumini.

- Pedig nagy móka volt. A farkát egy kőre hurkolta a barlang mennyezetén, és mukkanás nélkül kibírt lógva vagy fél órát. Mi, kölykök, még évek múlva is emlegettük - csettintett Benő. - A végén ióninak kellett őt kicsomózni, úgy elgémberedett, de a próbát kiállta. Tiszteletbeli denevér lett, és Doppler Tónival elmondták a testvéresküt.

- Később is megfordult Kaptár-hegyen, a Dopplerek minden családi ünnepre meghívták. Tóni és Ármin úgy repítette őt a dzsungel felett, mintha léghajózna.

- És mi lett Kaptár-heggvelf Hogy lehet, hogy elűzték onnan a > s.iládokat? - kérdezte Rumini. A Fecóról szóló történetet hallva egyre erősebb vágyat érzett, hogy megtalálja Doppler Tónit, és hírt vigyen róla.

Kaptár-hegy elfoglalása egy régi história következménye — vette át a szót F.lbán herceg. - Évszázadokkal ezelőtt feketeszárnyú, vérszívó denevérek uralták egész Datolyapartot. Ok voltak a Sötétség urai, akiket senki sem tudott megfékezni, rettegésben tartották az őserdő minden lakóját. Az est leszállta után senki sem volt biztonságban, de az árnyékosabb helyekre nappal sem volt veszélytelen bemerészkedni. Datolyapart lakói végül összefogtak, i s a selyemmajmok vezetésével, ádáz küzdelmek során, elűzték a Sötétség urait. Réges-régi történet ez, csak a krónikákból ismer-|iik az eseményeket.

A Sötétség urai szinte mind eltűntek a föld színéről, Kaptár-hegyet pedig békés denevércsaládok népesítették be. Ám sok-sok evvel ezelőtt, a nagyapám gyerekkorában élt egy vérszomjas és kedvetlen denevérgróf Kaptár-hegyen. Ultra Marinnak hívták, iga-.i vérszívó volt, és azt állította magáról, hogy a Sötétség urainak leszármazottja. Még a saját családjával is cudarul bánt, az ifjoncokat harcolni tanította, aki pedig nem bizonyult elég bátornak, kíméletlenül kiragadta, elűzte. Ultra Marin grófnak az volt a rögeszméje, hogy visszaállítja a régmúlt időket, és feléleszti a Sötétség urainak dicsőségét.

Ilibán herceg megköszörülte a torkát, kis szünetet tartott. Radar IU-nő vette át a szót.

- Szóval Ultra Marin gróf vissza akarta állítani ősei hatalmát. Ám őt is elérte a végzet. Kaptár-hegy békés denevérkolóniái összefogtak ellene, és elűzték a denevérek közös tanyájáról az egész

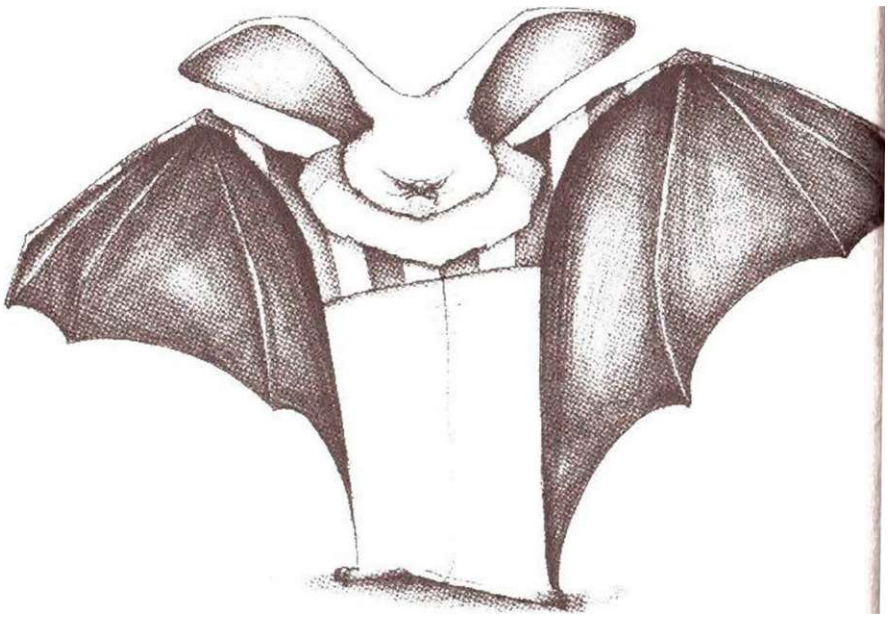

Ultra famíliát, csak a legszelídebb családtagok közül maradhattak néhányan. Sokáig azt hittük, hírmondó sem maradt Ultra Marin vérszomjas ivadékaiból, és örökre vége a vérszívók legendájának. Azrán néhány évvel ezelőtt, akkoriban, amikor a ti Fecó barátotok megmentette I)oppler Tónit az orvvadászoktól, újra felbukkantak Ultra Murin Leszármazottai, akik addig távoli vidékeken bujkáltak. Titokban ellátogattak Kaptár-hegyre, és a régi szép időkről meséltek a fiataloknak. Sokakkal sikerült is elhitetni, hogy a Sötétség urai igazi hős lovagok voltak, Ultra Marin pedig nem más, mint ezeknek a vitézeknek a bátor szívű leszármazottja. Nem sokkal azután, hogy Galléros Fecó elhajózott Datolyapartról, kitört a háború. Megtudtuk, hogy Ultra Marin utódai a dzsungel mélyén erős csapattá szervezték magukat, hogy visszafoglalják Kaptár-hegyet. Vezetőjük Ultra Miron gróf, az egykori nagyúr ükunokája.

- Ez eleinte csak a denevérek harca volt az ősi barlangokért - szólt közbe Elbán herceg. - Ám a küzdelem nem ért véget azután sem, hogy a féketeszárnyúak elfoglalták Kaptár-hegyet és elűzték a lakóit. Legutóbb épp a Kaptár-hegyről elmenekült Doppler családra támadtak rá. Talán bosszúra vágynak, és egész Datolyapartot uralni akarják, mint ahogy hajdanán a Sötétség urai tették. Az is lehet, hogy csak a bujdosó denevéreket akarják végképp kiirtani. Egy biztos: mind gyakrabban ütnek rajta ártatlan erdőlakókon, rémületben iártják a partvidéket, és egyre nagyobb hatalomra tesznek szert. Attól tartok, hogy csak akkor állhat vissza a béke és biztonság Datolyaparton, ha sikerül megfékezni a vérszívó sereger.

Rumini nagyot nyelt. Cseppet sem tetszett neki ez a história. Az, hogy Datolyapart fölött időnként elhalványul a nap fénye, még csak hagyján, de hogy vérszívó denevérek garázdálkodnak mindenfelé, őszintén elkeserítette. A tengert uraló kalózok már így is reménytelen helyzetbe sodorták a Szélkirálynő matrózait, de most az is kiderült, hogy a szárazföldön sem lesznek sokkal nagyobb biztonságban.

Libán herceg felállt, és kijelentette, hogy ideje volna nyugovóra térni. Radar Benő és társa búcsúzkodni kezdett, hogy még pirkadat előtt visszaérjenek a szállásukra.

Ne feledjétek, barátaim, holnap feltétlenül elhagyom Mokka szigetét - figyelmeztette őket a herceg. — Estére bizonyosan megérkezem Pálmatőre, ott csatlakozhattok hozzám. Ismeritek a rejtek helyet.

A kér denevér katonás szárnysuhintással jelezte, hogy minden világos, aztán szélsebesen, ahogy jöttek, elrepültek Datolyapart irányába. Távozásuk után a herceg jó éjszakát kívánt Ruminmek, és visszavonult a toronyszobába, hogy felkészüljön a másnapi útra. A kisegér gondosan becsukta az ablakot, aztán elcsigázva bekúszott a takarója alá. Olyan fáradt volt, hogy már azt se bánta, ha mégis kalózosat fog álmodni az éjszaka hátralevő részében.

Kilencedik fejezet
A tanácskozás

Balikó reggel kipihenten, jókedvűen ébredt a gyomra korgására. Mivel úgy érezte, hogy a reggeli elmajszolása percnyi halasztást sem tűr, kipattant az ágyból, hogy felrázza Rummit. Hz azonban nem volt egyszerű feladat, mivel az éjszakai kalandok után Rumini úgy aludt, mint akit fejbe vertek. Balikó kitartóan próbálkozott, de a barátja csak akkor kezdett mocorogni, amikor Balikó végső kétségbeesésében megcsiklandozta a talpát. Ekkor azonban dühösen rúgott kettőt és álomtól kótyagosan feliilt.

- Mit csinálsz, te féleszű? Már azt hittem, elkaptak.

Balikó bocsánatkérően pislogott.

- Nem tudtam, hogy kalózosai álmodsz éppen.

- Nem is - szusszant nagyot Rumini. - Denevérek elől menekültem. Beástam magam a földbe, de erre te rázni kezdtél, én meg azt álmodtam, hogy mégis rám találtak a vérszívók.

Rumini nagyot sóhajtott.

- Tulajdonképpen jó is, hogy felvertél. Kezdett nagyon nyomasztó lenni az álmom.

- Azért te is elképesztő vagy - eseti inteti Balikó elismerően. - Hogy valaki egy kalózos és cápás nap után denevérekkel álmodjon, nem kis teljesítmény.

Rumini elnevette magát.

- Szerintem sokkal nagyobb teljesítmény volt lezavarnom a nyakadról éjjel a vérszívó denevért, mint aztán álmodni róla.

Micsoda?

Rumini gyorsan beszámolt az éjszaka eseményeiről. Balikó döbbenten hallgatta.

- És én ezt az egészet lazán átaludtam? - kérdezte értetlenül.

- Mi az, hogy! Még horkoltál is hozzá - vigyorgott Rumini.

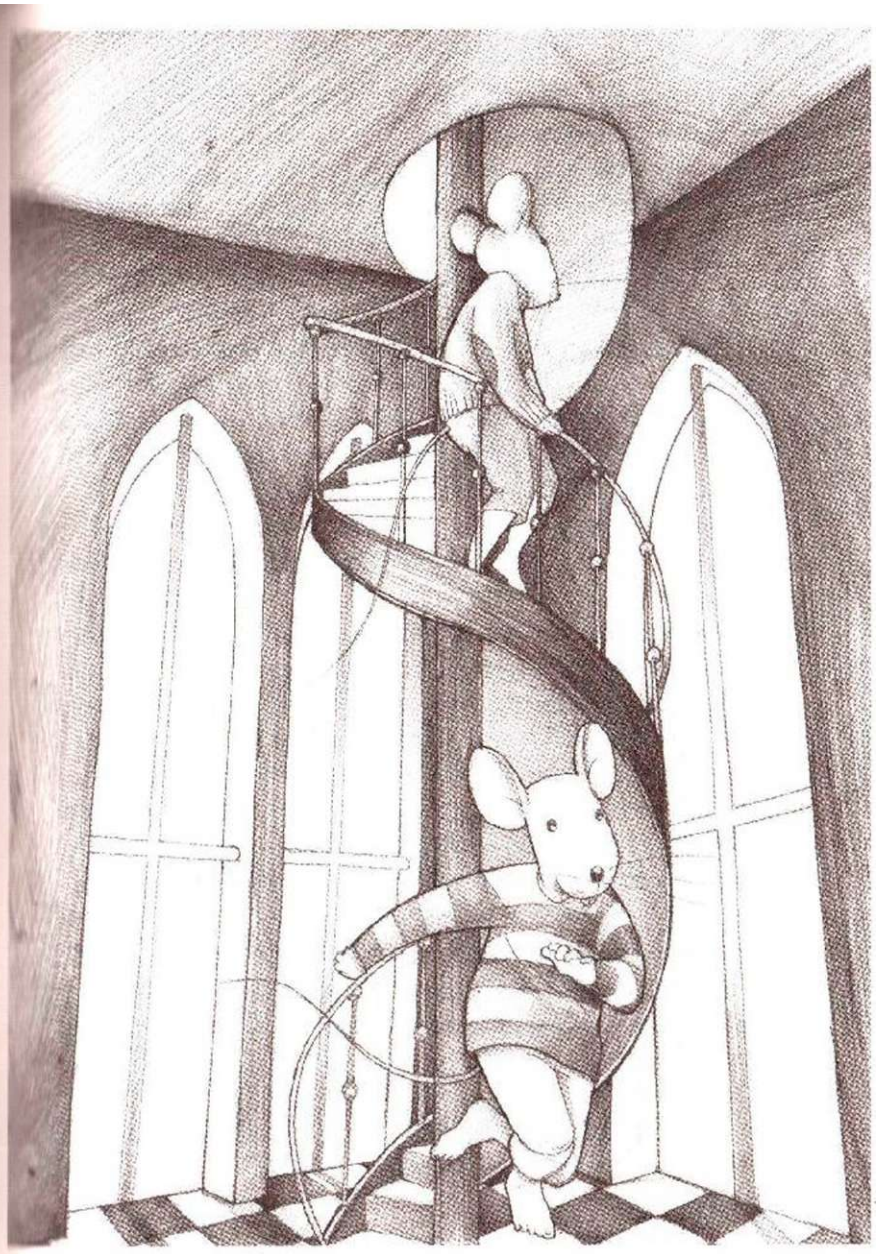

- Hgy biztos: úgy megéheztem, mintha én is részt vettem volna a küzdelemben - szögezte le Balikó. - Haraphatnánk valamit.

Rumini egyetértően bólogatott. Úgy érezte, akár egy egész tepsi kakaós csigát képes lenne egy ültő helyében bevágni. Az ágyazással nem sokat foglalkoztak, megpödörték a bajuszkájukat, és már száguldottak is le a csigalépcsőn.

A közös helyiségben éppen kezdetét vette a reggeli. A hosszú asztal körül vagy tizenöt barna szemű, csuhás kapucsínus szerzetes ült, helyet szorítva Bojtos Benedeknek és legénységének. Makkiátó apát az asztalfőn foglalt helyet, barátságosan kínálgatva a különös asztaltársaságtól némiképp elfogódott egereket. Rumini rögtön megállapította, hogy Elbán herceg nincs a teremben.

- Nahát, itt jönnek a mi kalandoraink a toronyszobából! Kipihentétek az éjszaka fáradalmait? — köszöntötte a két egérhúr nyájas hangon az apát.

Ezek szerint már eljutott hozzá az éjjeli csetepaté híre. Rumini a kapitányra sandított. Vajon ő is hallotta már, hogy a tiltás ellenére kinyitott ablak micsoda bonyodalmat okozott a toronyban? Bojtos Benedek észlelte Rumini pillantását, válaszként összevonta a szemöldökét, de nem látszott túlzottan dühösnek. A kisegér megnyugodva állapította meg, hogy kisebb fejmosásnál többre aligha számíthatnak a parancs megszegése miatt.

- Foglaljatok helyet Szimpla testvér mellett, és fogyasszatok jó étvággyal - mutatott az asztal végére az apát. - Reggeli után lesz alkalmunk mindent alaposan megbeszélni.

Rumini és Balikó nem mondatta magának kétszer. Letelepedtek, és derekasan nekiláttak az eléjük tett sült szalonnának, friss cipónak. Nem is beszéltek semmit, éppen csak Dundi Bandi állapota felől érdeklődtek kér harapás között.

- A társatok még alszik, de rendbe fog jönni - sietett megnyugtatni őket Makkiátó apát. - Mire visszatértek Mokka szigetére, biztosan meggyógyul.

üalikó és Rumini összenézett:. Mi az, hogy visszatérnek? Hát el fognak menni? Mikor és miértr Rumini némán vállat vont. O sem i udott többet egyelőre.

Reggeli után a kapucsínusok elsiettek, mivel a népes vendégsereg miatt már így is eltértek a szigorúan beosztott napi munkarendtől. Az apát barátságosan arra buzdította az egereket, hogy nézzenek szét az apátság környékén, sétáljanak egyet a domboldalon burjánzó Lívéiiltetvényen és csodálják meg a magasból a Bólé-tenger fenséges [likrét. O maga visszavonult a dolgozószobájába, és fontos megbeszélésre hívta a kapitányt, Sebestyént és a két egykori liajósinast.

Makkiátó apát dolgozószobája lenyűgöző hatást tett a belépőkre. A íalak mellett sorakozó polcok csak úgy roskadoztak az aranvvereles, bőrkötéses könyvek súlya alatt, az üveges szekrényekben pedig egymást érték a furcsábbnál furcsa szerkezetek, masinák, műszerek.

- A gyűjteményem legbecsesebb kincsei és tudományos munkám legfőbb segítői - mutatott körbe a vitrineken az apát. - Amott pedig néhány szerényebb találmányom. Ha lesz rá időnk a beszélgetés után, szívesen megmutatok pár érdekesebb darabot. Most azonban egy sürgős ügyben kell döntést hoznunk. Foglaljatok helyet, barátaim.

Miközben az egerek elhelyezkedtek a dolgozóasztal körül, Makkiátó apát a sarokban álló szekrénysorhoz lépett, megragadta az egyik könyvet és erősen a falnak nyomra. A szekrénysor azonnal elfordult a tengelye körül, szabaddá téve egy rejtekajtót. Az apát belépett a feltáruló nyíláson, majd néhány pillanat múlva Elbán herceg társaságában tért vissza a dolgozószobába. Az egerek elkerekedett szemmel bámultak, kivéve Ruminit, aki barátságos mosolyra húzta a szájár.

- Jó reggelt, Hibán herceg!

Bojtos Benedek Sebestyénre nézett.

- Lassan megszokhatnánk, hogy Rumini mindig egy lépéssel előttünk jár - mormolta a bajusza alatt. - Vérbeli minden lében kanál a mi ifjú barátunk.

Sebestyén bólogatott. Neki is hasonló benyomása támadt.

- Hercegem, íme a menekültek, akiket az este vetett szigetünkön partra a tenger - kezdte a bemutatást Makkiátó apát. - Bojtos Benedek kapitány, Sebestyén, az első tiszt és két fiatal tengerész, akikhez már volt szerencséd az éjjel.

- A mindenre kíváncsi Rumini, és barátja, Bal ikó, akinek különlegesen jó az alvókája - mosolygott Elbán herceg. — Örvendek a szerencsének.

- O pedig Elbán herceg, Datolyapart jog szerinti ura, Dorgál király egyetlen örököse - ért a kör végére az apát.

Bojtos Benedek őszintén megrökönyödött. Erre a találkozásra igazán nem számított.

- Bocsássátok meg a tudatlanságomat - mondta de hatalmas a fejemben a kavarodás. Amikor legutóbb jártunk Datolyaparton, még Dorgál király hívására érkeztünk. Arról is értesültünk, hogy nem sokkal a távozásunk után az uralkodó elhalálozott, de tudomásunk szerint az öccse, Herdál követte őt a trónon.

- így történt - bólogatott Makkiátó apát. - Dorgál király halála idején Elbán herceg még túl fiatal volt, így a törvények szerint nem léphetett trónra. Nagybátyja, Herdál lett hát az uralkodó, természetesen csak arra az időre, amíg a herceg nagykorúvá válik. Csakhogy Herdál király időközben megszerette a hatalmat, és elhatározta, hogy megtartja magának.

Elbán herceg szeme haragosan villant.

- Édesapám halála után a nagybátyám, Herdál, rögtön bejelentette, hogy külföldön kell folytatnom a tanulmányaimat. Szigorú őrizetben el is vitetett Datolyapartról, hogy egy távoli, bentlakásos iskolába járasson. Csakhogy kiderült, hogy távollétemben minden rosszat elhíresztelt rólam. Eleinte arról szóltak a beszámolók,

hogy rosszul teljesítek az iskolában, nem írok leckét, verekszem, s.'.cmtelen vagyok, iskolakerülő lettem. Később, ahogy közeledett .ı nagykorúságom, azt terjesztette rólam, hogy kicsaptak az iskolából, rablókkal, tolvajokkal cimborálok, útonálló lettem, a fél világ rendőrsége engem köröz. Végül nem átallotta kihirdetni Datolyaparton, hogy kalóznak álltam, gyilkos haramia vált belőlem. Közben persze vigyázott, hogy egyetlen levelem se jusson el a szeret-N-imhez, és még véletlenül se hagyhassam el a kollégiumot, ahol szinte rabként éltem.

- A hírek hallatán Datolyapart lakói eleinte méltatlankodtak, később egyre ellenségesebben gondoltak a hercegre - vette át a szót az apát. - A kalózkodás hírére akkora lett a felháborodás, hogy a nép akaratából örök időkre száműzték az országból Hibán herceget. Herdál király közhírré tétette, hogy további örökös híján kénytelen lesz megtartani a trónt, a hercegre pedig fővesztés vár, ha megkísérelne visszatérni Datolyapartra.

- Sajnos a nagybátyám, Herdál pocsék uralkodó. Eltékozolta .ı királyi vagyon javát, elzüllesztette a városokat, munkakerülővé n-rte a selyemmajmok korábban dolgos népét - sóhajtott Elbán herceg. - Ela még sokáig hatalmon marad, végleg tönkreteszi ezt .ı szép országot. Ezért hát visszatértem, hogy elűzzem a trónbitorlót és megmentsem a népemet *az* elszegényedéstől. Eddig a legnagyobb titokban tanyáztam Mokka szigetén, innen szerveztem magamnak szövetségeseket és társakat. Közelgett az idő, hogy rajtaüssek Herdálom Sajnos tegnap éjjel az ellenségeink tudomást szereztek a hollétemről, ezért nem várhatok tovább. Ha időt hagyok Herdálnak, hogy felkészüljön a fogadásomra, sosem fogom tudni visszaszerezni a trónt. Még ma vissza kell térnem Datolyapartra.

Rövid hallgatás következett, az egerek próbálták megemészteni a hallottakat. Rumini bűntudatos tekintettel nézett Elbán hercegre. Tulajdonképpen őmiatta történt, hogy a herceg lelepleződött.

Ha nem hagyja nyitva éjjel az ablakot, a fekete szárnyú felderítő sosem jött volna rá, kinek hozta Radar Benő és társa a híreket.

- Megtisztelő számunkra, hogy betekintést nyertünk ebbe a történetbe - emelkedett szólásra Bojtos Benedek kapitány. - Azonban nem értem, mivel vívtuk ki a megtiszteltetést. Miként tudnánk mi támogatni Elbán herceget? A Szélkirálynő kalózok martaléka lett, mi magunk hajótöröttek és földönfutók vagyunk. Szívesen megadnánk minden tőlünk telhető segítséget, de attól tartok, mi magunk is segítségre szorulunk.

- levedsz, kedves kapitányom - rázta a lejét Makkiátó apát. - Nagyon is tudtok segíteni, ráadásul úgy, hogy közben a saját ügyetekben is előreléptek.

- Hogyan? - húzta lel a szemöldökét Bojtos Benedek.

- Mondd csak, mit szándékoztál tenni a következő napok során? — kérdezett vissza az apát.

- Meg akartalak kérni, hogy segíts nekünk eljutni Maracujába, Darolyapart fővárosába. Azt terveztem, hogy a király színe elé járulok és elé terjesztem az ügyünket. Hiszen a szállítmány, amit hoztunk, az ő megbízásából érkezett. Biztos érdekelni fogja, hogy az ő felségvizein garázdálkodó kalózok fosztottak ki minket. Azt remélem, segít felkutatni a tengeri rablókat, és talán a Szélkirálynő nyomára bukkanhatunk. Vagy ha nem, hát segélyt kérek tőle, hogy szerezzek egy hajót, amivel visszatérhetünk az otthonunkba.

- Helyes, tehát fel akarod keresni Herdál királyt. Pont erre gondoltam én is - bólogatott az apát. - Tulajdonképpen nem is kérek tőletek mást, mint hogy keljetek útra még ma.

- Ma? - lepődött meg Sebestyén. - És mi lesz Dundi Bandival?

- A társatoknak gondját viseljük, emiatt ne aggódjatok - jelentette ki Makkiátó apát. - Azonban a többieknek mennie kell. A szigetünkön ugyanis csak egyetlen hajó található. A kapucsínusok nem utaznak sokat, ha a vitorlásunk befut egy környékbeli kikötőbe, biztos nagy feltűnést kelt.

Ertem már! - kapott a lejéhez Rumini. — Elbán hercegnek még ma muszáj indulnia, különben oda a rajtaütés. Viszont ha csak őt viszik ki a szárazföldre a kapucsínusok, rögtön kiderül a turpisság, .1 sok bámészkodó a kikötőben rögtön észreveszi, hogy egy fiatal selyemmajom volt az utas. Ha viszont a vitorlás tele van egerek-lu-1, a herceg észrevétlenül és feltűnés nélkül partra szállhat. Majd lH-rakjuk egy ládába és lecipeljük, mint a rakományt. Akkor aztán senki sem sejti majd, bog)' a száműzött Elbán herceg visszatért a hazájába.

Pontosan így van, fiam - mosolyodott el az apát. - Ti lesztek az álca, hogy a herceg biztonságban partra szállhasson a szárazföldön.

De vajon bölcs dolog-e Elbán hercegnek egyedül, a társai nélkül behajózni a fővárosba, Maradijába? - töprengett Sebestyén. - Én azt mondanám, ez túlontúl kockázatos vállalkozás.

Való igaz - bólogatott Elbán herceg. - Eszemben sincs Mara-> ujába menni. Sőt, azt tanácsolom, ti se. Maracujába menjetek, ha találkozni akartok Herdállak

Hz a kijelentés végképp zavarba ejtette az egereket. Hiszen mindannyian tudták, hogy a királyi vár a fővárosban, Maracujában áll. I fol máshol lehetne hát az uralkodó színe elé járulni? Makkiátó apát elnézően mosolygott és belefogott a magyarázatba.

- Derék barátaim, hiszen ti nem is tudjátok, mi történt a mi lővárosunkkal! Herdál király egyik legnagyobb pusztítása éppen Maracuját érte. Az első években tönkrementek a szép parkok, ellepte a szemét és a piszok a várost. De megszállták a bűnözők, gazfickók, tolvajok is. A városbeliek élete egyre veszélyesebbé és nehezebbé vált. Végül a Bólé-tenger gyönyörű öblében elfeketedett a víz, mintha valami rettentő átok ülne a városon. így aztán I lerdál gondolt egyet, kivonult a fővárosból, és lezárta a környéket. Kitelepítette az ott lakókat, és egy vadonatúj, pompás fővárost épített kétnapi járóföldre Maracujától. Ez most az új királyi székhely, Datolyapart központja.

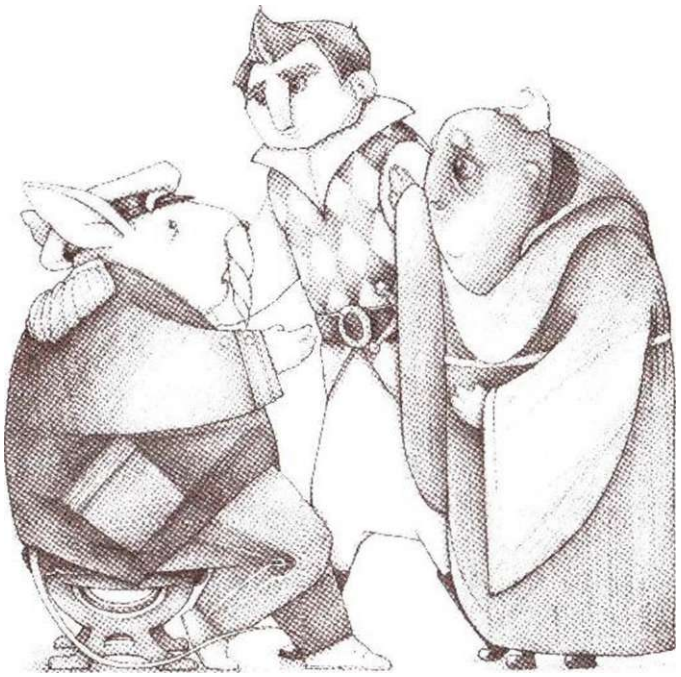

- És hogy hívják ezt a várost? Új-Maracuja? - kíváncsiskodott Balikó.

- Nem. A neve Lovetta. A hajdan oly pompás Maracujáf pedig Elátkozott Városként emlegetik mostanában - sóhajtott Elbán herceg.

- Ezek szerint tehát I.ovettában kell majd partra szállnunk - foglalta össze Sebestyén a hallottakat.

- Nem egészen - rázta a fejér a herceg. — Én csak a csapataim élén fogok bevonulni Lovettába. Ha ott próbálnék partra szállni, veszélybe sodornám a küldetésem. Pálmató kikötője lesz az úti célunk. Engem ott várnak a barátaim, ti pedig két nap alatt, a partvonal mentén, gyalog is eljuttok az új fővárosba.

Bojtos Benedek nagyot nyelt, de megtartotta magának a véleményér. Sokkal szívesebben verte volna, ha a kapucsínusok hajója

egyenesen Lovetrába szállítja őket, hiszen minden elvesztegetett pillanat növeli a kalózok esélyét, hogy nyomtalanul eltűnjenek a környékről, zsákmányukkal, a Szélkirálynővel. A kapitánynak görcsbe szorult a gyomra a gondolattól, hogy két teljes napon át gyalogolni fog a legényeivel, mire eléri a fővárost, ahol ki tudja, logadja-e őket egyáltalán a király.

- Barátaim! - emelkedett szólásra Hibán herceg. - Sajnos nem kockáztathatom, hogy a kapucsínusok behajózzanak Lovettába, hiszen valószínűleg mostantól kezdve minden mozgásukat szemmel tartják a feketeszárnyú denevérek. De azt megígérem, hogy ha sikerrel jár a harc, és visszaszerzem a trónt, minden erőmmel segítek nektek megtalálni a támadóitokat és az elrabolt vitorlást, I la pedig kudarcot vall a hajtóvadászat, a flottából bocsátok rendelkezésetekre egy hajót, amivel hazatérhettek.

- Nem várhatnánk akkor, amíg Elbán herceg trónra kerül? - kérdezte Rumini. - Segítsünk neki visszaszerezni az országát, aztán ő is segít megtalálni a Szélkirálynőt. Tiszta sor. Mindenki jobban i " így-

A herceg a fejét rázta.

Igazán nemes gondolat, de nem merem elfogadni. Lehet, hogy hosszú és ádáz küzdelmek során sikerül csak visszafoglalnom .nyám trónját. Hónapokig is eltarthatnak a harcok, ha ugyan sikerrel járok egyáltalán. Ekkora áldozatot nem kérhetek tőletek. Keressétek meg Herdál királyt, mintha engem sosem láttatok voln.i, hátha hajlandó orvosolni a bajt. És ha ő mégsem segít, még mindig reménykedhettek az én visszatérésemben.

A kapitány meghajtotta magát. Tetszettek neki Elbán herceg s.-.ivai, és őszintén hálás volt, amiért nem várja el az egerektől, hogy harcba szálljanak a selyemmajmok trónviszályában.

Makkiátó apát elégedetten bólintott, és kijelentette, hogy mivel I megbeszélés sikerrel zárult, semmi akadálya, hogy minél előbb vizre szálljon a kapucsínusok kis hajója. Arra kérte a kapitányt,

hogy legényeivel segítsen felkészíteni a vitorlást az útra, F.lbán herceget pedig felszólította, hogy legszükségesebb holmiját csomagolja azokba a kávés kosarakba, amiket Pálmató kikötőjében feltűnés nélkül partra tudnak majd hordani az egerek, O maga elsietett, hogy szerzeteseivel minél több úti elemózsiát csomagoljon össze az utasok számára.

Az úti előkészületek nem tartottak sokáig. Mokka szigetének kis kikötőjében békésen ringott a kapucsínusok hajója, a Cikória. Lomha mozgású, ütött-kopott, de megbízható vitorlás volt, széles tattal és elegendő hellyel egy népesebb társaság elszállítására. A Szélkirálynő legénysége avatott mozdulatokkal, villámgyorsan ellenőrizte a felszerelést, majd miután mindent rétidben találtak, felhordták F.lbán herceg fedeles kosarait és az élelmiszeres batyukat a fedélzetre. Búcsúzóul az apát egy térképet nyomott Bojtos Benedek mancsába, hogy később is biztosan tudjon Datolyaparton tájékozódni.

Három kapucsínus szerzetes volt a hajó állandó személyzete, de nem sok dolguk akadt. Az egerek minden feladatot átvállaltak helyettük, egyedül a kormány mellett állt a hajó megszokott kormányosa. Sebestyén természetesen mellette helyezkedett el, és számtalan kérdést intézett a kollégához. Minden érdekelte: a környékbeli kis szigetek és fövények elhelyezkedése, Pálmató kis öblének jellemzői, Lovetta partvidéke. A csuklyás szerzetes alig győzött a sok kérdésre válaszolni.

Szerencsére az időjárás igazán kedvezett az utasoknak, ragyogóan sütött a nap, és közepes erejű északkeleti szél fújt.

- Ha nem változik a szélirány, koradélutánra befutunk Pálmatőre - ígérte a kapucsínusok kormányosa.

Hibán herceg és az egerek bizakodó szívvel nézték a Bólé-tenger hullámait, és boldogan szívták magukba a sós tengeri levegőt, miközben a Cikória nesztelenül kifutott a kikötőből.

Tizedik fejezet
A dzsungel

/\ Cikória kormányosa jó számolt. Mivel a széljárás kedvező-
/ JLen alakult, a kapucsínusok kis vitorlása déluránra elérte a
...irazfoldet, és napnyugta előtt négy órával kikötött a Pálmató nevezetű falucska öblében. A helyi lakosok rögtön a kikötőbe seu glettek, hogy szemügyre vegyék az újonnan érkezőket. Néhány iiu.it aranyhörcsög és selyemmajom bámészkodott kíváncsian a korlátnak dőlve, izgatottan sutyorogva és az utasok felé mutogatv.i. Ugy tűnt, a kapucsínusok hajója ismerős a falubelieknek, a fedélzeten munkálkodó egérmatrózok látványa viszont mérhetetlen izgalomba hozta az unatkozó lakosságot.

Kikötés után a Cikória legénysége, vagyis a három kapucsínus •..-.erzetes levonult a piactérre, nyomukban a fedett kosarakat cipelő rgetekkel. A társaság egyenesen a falu elöljárójának háza felé vette iiij.it. Az elöljáró, egy némiképp hájas, lusta mozgású aranyhör- • sög barátságosan betessékelte régi ismerőseit, és pillanatnyi tűnődés után az egerek előtt is szélesre tárta otthona kapuját. Az egewk átvágtak a pálmákkal és mangófákkal beültetett kerten, majd l><-masíroztak a házba. A nappali közepén óvatosan elhelyezték a kosaraikat. Az elöljáró gondosan bezárta a kaput, aztán a bejárati .i|iót, végül a redőnyöket is leeresztette. Csak akkor fordult a látogatói felé, amikor meggyőződött róla, hogy már a legkíváncsibb pillantások sem hatolhatnak be a szoba félhomályába.

Most már magunk között vagyunk - szólalt meg rekedtes hangon.

A kapucsínusok vezetője nyomban odalépett a legnagyobb fedeles kosárhoz, és leemelte a tetejét. Elbán herceg hatalmas sóhajtással, elgémberedett végtagokkal és meggyötört tekintertel kecmervett ki belőle.

- Sosem hittem volna, hogy a bezártság egy tengeren himbálódzó hajón ilyen émelygést okoz - mondta bocsánatkérő hangon. - Pedig csak az utolsó fél órát töltöttem a kosárban.

Az elöljáró őszinte hódolattal, mélyen meghajolt a csapzott herceg előtt, majd lelkesen megragadta a felé nyújtott baráti jobbot.

- Boldog vagyok, hogy szerény otthonomban üdvözölhetlek, felség. Megkaptam hajnalban az üzeneted, így volt időnk mindent előkészíteni a parancsod szerint. Csak terád vártunk! Pálmató bátor lakói készen állnak a harcra.

- Köszönöm, barátom - mondta Hibán herceg. - Sajnos az idő lassan estébe fordul. Ügy vélem, a feketeszárnyúak őrjáratai miatt sötétedés után már nem lennénk biztonságban. Hajnalban keljünk hát útra, hogy harcba hívjuk a partvidéki szövetségeseinket. A kapucsínusoknak azonban még az est leszállta előtt vissza kell hajózniuk Mokka szigetére. Szeretném, ha feltöltenétek a kosaraikat, hogy mindenki szemében úgy tűnjön, csak egy egyszerű beszerzőúton jártak a faluban.

- Öszintén szólva, mi sem szívesen indulnánk bele az éjszakába - szólalt meg Bojtos Benedek. - Ügy vélem, a vérszívó denevérektől az egerek sincsenek biztonságban. Hálásan fogadnám, ha segítenél szállást találni a legényeimnek.

- Óhajod parancs - hajtotta meg magát az elöljáró. - Keresünk nektek szállást éjszakára. De a falubeliek között nyilván már most megindult a találgatás, vajon mi végre érkeztetek Pálmatőre. Gyanítom, hogy az ellenség megfigyelői is itt rejtőznek a közelben. Ezért kérlek, hogy a kapucsínusok indulása urán, a gyanakvás eloszlatása érdekében, felelj majd meg a kérdéseimre a piactéren.

Bojtos Benedek bólintott. Az elöljáró kis türelmet kért, és elsietett. Rövidesen azonban visszatért, és megkérte az egereket, hogy segítsenek kihordani a kosarakat a térre. Elbán herceg a besötétített szobában maradt, csak az ajtóban búcsúzott cl a kapucsínusoktóJ. A piactéren eközben már összegyűltek a falube-

Iiek, vajas és sajtos edényekkel, szárított hallal, friss gyümölccsel, p.ilmaolajjal. Az egerek a kosarakból pörkölt kávét rámoltak elő, <.; volt a fizetség a faluban kapott terményekért. A sok finomságot óvatosan bepakolták a kapucsínusok kosaraiba, az egerek vállukii vették, és felhordták a Cikória fedélzetére. Az elöljáró jelentőségteljes pillantással egy füzér fokhagymát nyomort a kormányos kezébe. Biztos, ami biztos, legyen némi védelmük a vérszívók poriv.izó leiderítőivel szemben.

A fokhagymaíüzér egy darabját Frici és Roland felszögelte a Cikória árbocára, a többi darabot gerezdekre bontva a csuhájuk zsebébe helyezték a kapucsínusok. Fél óra sem telt belé, és a három «suhás szerzetes újra felvonta a horgonyt, kifeszítette a vitorlákat, hogy még éjfél előtt visszaérjenek az apátságba.

Az egerek és az elöljáró (meg persze a falu apraja-nagyja) a mólón integettek a távolodó vitorlás után. Mikor a Cikória elhajózott, az elöljáró Bojtos Benedekhez fordult és fennhangon megszólította:

- Tisztelt egér uram! Köszöntelek Pálmatőn. Elárulnád a jöveteled céljátr Mik a szándékaid, meddig tervezrek kis falunkban vendégeskedni ?

A falu népe kíváncsian közelebb nyomult, hogy egy szót se mulasszon el a kapitány válaszából. Bojtos Benedek megköszörülte a torkát.

- Hajótöröttek vagyunk, véletlenül vetődtünk partra Mokka szigetén. A szerzetesek felajánlották, hogy elhoznak minket Pálmatőre, a szigetükhöz legközelebb fekvő part menti településre. Szeretnénk, ha ma éjszaka szállást kaphatnánk a faluban, mert nem ismerjük a vidéket, és nem szívesen kóborolnák a sötét dzsungelben. Holnap hajnalban azonban útra kelünk, hogy felkeressük Herdál királyt Lovettában. Tőle reméljük, hogy visszazökkenti sorsunk kisiklott szekerét egy szerencsésebb kerékvágásba.

Az elöljáró udvariasan bólintott, mint aki tudomásul veszi az érkezők akaratát. A nép elégedetten nyugtázta a választ, többen azonnal jelentkeztek, hogy szívesen adnának éjjeli szállást az utazóknak. Bojtos Benedek hálásan fogadta a helybeliek kedvességét, és azon nyomban beosztotta, melyik legénye hol töltse az éjszakát. O maga Rikárdóval együtt visszatért az elöljáró házába,

Riki szívesebben tartott volna Negróval egy idős aranyhörcsög gazda otthonába, de a kapitány úgy döntött, maga fogja felügyelni a hajósinast. Erősen aggasztotta, bog)' Rikárdó esetleg elszólja magát Elbán herceggel kapcsolatban, így aztán nem hagyta, hogy a legényke bárkivel is szóba álljon a falubeliek közül. Hiszen ha véletlenül kiderülne, hogy a száműzött herceg Pálmatőn bujkál, ráadásul az egerek csempészték partra az egyik kávéskosárban, azzal halálos veszedelem zúdulna mindannyiukra. Riki szokás szerint duzzogott és hőbörgött, végül azonban belenyugodott a

kapitány döntésébe, és édesen aludt az elöljáró vendégszobájában, amíg hajnalban ki nem húzták az ágyból.

Pitymallatkor mindenki talpon volt már az elöljáró otthonában. A kapitány mancsot rázott Elbán herceggel, és sok sikert kívánt .ı küzdelemhez. A herceg fogadkozott, hogy megmenti népét a pusztulástól, és ha visszaszerezte a trónt, utánajár majd, mi történt az egerekkel. Végül köpenyébe burkolózva csatlakozott a kert végében összegyűlt lelkes ifjú harcosokhoz. A hajnal fénye éppen i s.ik felderengett, a falu még az igazak álmát aludta, így a herceg maroknyi csapata élén észrevétlenül vette be. magár az őserdőbe, hogy összegyűjtse szövetségeseit a többi partvidéki faluból, és megvívja harcát jogos örökségéért.

A kapitány nem sokkal később kivonult a piactérre. Gyomrában •ív; elöljáró finom reggelije, mancsában az ajándékba kapott térkép i I ovettába vezető part menti útról, nyomában pedig az ásítozó, kótyagos és sértődött Riki. A legénység néhány perc alatt összegyűlt a téren, hiszen a kapitány előző este parancsba adta, hogy napfelkelte urán senki se késsé le a találkozót. Bojtos Benedek szeretett volna minél gyorsabban l.overrába jutni, lehetőség szerint iigy, hogy a déli hőség beálltáig már az út jelentős részét a hátuk mögött tudhassák.

A helybeliek jóvoltából szinte minden matróz kis elemózsiás bai yut szorongatott a mancsában. Pálmató jószívű lakói ugyanis őszinién sajnálták a hajótörött utazókat, így mindenki csomagolt egy kis harapnivalót és egy palack vizet a nála elszállásolt tengerésznek. A Szélkirálynő legénysége frissen, fellelkesülve vágott neki. a hosszú ínnak, szívükben a vággyal, hogy hamar elérjék az új fővárost, és a reménnyel, hogy sikerül segítséget kapniuk Herdál királyról.

A gyalogút első néhány órája eseménytelenül telt. Az egerek beszélgettek, ki-ki elmesélte, hogyan töltötte az éjszakát pálmaiéi szállásadójánál, megvitatták, hogy vajon a falubeli selyemmajmok vagy aranyhörcsögök voltak-e barátságosabb házigazdák, és

szór ejtettek a datolyalikőrtől, amit előző este szinte mindannyian megkóstoltak.

Az út a part mentén kanyargott, a homokos föveny és az őserdő határvonalán, így séta közben remek kilátás nyílt a Bólé-tenger azúrkék vizére, de a nap egyre erősödő sugarai elől védelmet adtak az út fölé hajló fák lombjai. Az erdő cseppet sem tűnt barátságtalannak, inkább hívogató volt harmatos zöldjével, a fák közül előszűrődő vidám madárcsicsergéssel, a gyümölcsfák mosolygó terméseivel és az indákról lecsüngő orchideákkal. Az üde illat, a ragyogó színek és az erdei élőlények zsibongása erővel, jókedvvel töltötte el az utazók szívét. Szinte meg is feledkeztek róla, hogy hajójukat elvesztették, egyik társuk élet-halál között lebeg egy kis szigeten, miközben ők, a többiek éppen egy trónbitorló, becstelen uralkodóhoz tartanak, hogy szorult helyzetükben a segítségét kérjék.

Három óra gyaloglás után a kapitány rövid pihenőt rendelt. Az egerek egy terebélyes fa árnyékában megreggeleztek, ittak egy jót a falusiaktól kapott forrásvízből, hogy aztán megújult erővel folytassák a menetelést. Ahogy a nap egyre magasabbra hágott az égen, a forróság percről percre nőtt, déltájban már a fák árnyékában is szinte elviselhetetlenné vált a hőség. A levegő fülledt és párás volt, érezni lehetett, hogy a dzsungelbeli forró záporok egyike készülődik éppen.

Az eső olyan váratlanul szakadt az utazók nyakába, hogy esélyük sem volt fedezéket keresni. F.gy szempillantás alatt bőrig áztak, de ez inkább kellemesen felüdítette őket. Riki persze nyavalyogni kezdett és esernyőt követelt, Negró pedig sötét tekintettel kémlelte az eget, de ettől eltekintve senki sem bánta túlzottan, hogy patakokban csurog a nyakában a víz. A felhőszakadás amilyen gyorsan jött, olyan gyorsan odébb is állt, és a felhők mögül előkúszó nap negyedóra alatt megszárította *a* társaságot.

Koradélutánra az egerek némiképp elfáradtak, hiszen hiába szoktak hozzá a reggeltől estig rarró szolgálathoz a Szélkirálynőn,

egész másfajta izmok kellenek a kötelek húzásához, az árbocon kapaszkodáshoz, mint a hosszú gyaloglóshoz. Egy sziklaszirt iövében a kapitány megálljt parancsolt és újabb félórás pihenőt rendelt el. Rumini, Balíkó, Roland és Sajtos Pedro engedélyt kért, hogy fürdőt vegyen a langyos tengerben, a többiek heverésztek, bóbiskoltak. Bojtos Benedek félrevonult Sebestyénnel, hogy alaposan áttanulmányozza az apáttól kapott térképet.

- Attól tartok, Sebestyén - sóhajtott a kapitány -, hogy lassabban haladunk a tervezettnél. A térkép szerint még csak most következik az a léi szigetszerű kiszögellés, ami hatalmas kitérőt jelent. Órákig eltarthat még, mire megkerüljük az egész földnyelvet.

- Igen, látom - hümmögött Sebestyén. - Ha ugyanilyen tempóval haladunk, akkor is csak hajnaltájt érhetünk Kókuszfalvára. Ks az még majdnem egynapi járóföld Lovettától.

- Úgy tűnik, igaza volt az apátnak. Pálmatőről nem lehet egy nap alatt Lovertába gyalogolni - mondta a kapitány. — De azt sem kockáztathatjuk, hogy lakott területen kívül esteledjen ránk. Muszáj lenne alkonyat előtt Kókuszfalvára érni,

- Szerintem esélyünk sincs rá, ha követjük a partvonalat - csóválta a fejét Sebestyén. - Akkor se sikerülne, ha futnánk a hátralevő úton.

A két tiszt csendesen tűnődött. Mindkettejüknek ugyanaz járt a lejében: legegyszerűbb lenne keresztülvágni a földnyelven, lényegesen lerövidítve ezzel a Kókuszfalvára vezető utat. Csakhogy ahhoz be kellene merészkedni az őserdőbe, amelynek köztudottan rengeteg veszélyes lakója akad, arról nem is beszélve, hogy a sűrű aljnövényzet rendre benövi még a kiépített utakat is.

- Mit gondolsz? - kérdezte végül Bojtos Benedek.

Sebestyén a fejét rázta.

- Nem tudjuk, mit rejt a dzsungel. Nincs bozótvágó késünk, nincsenek fegyvereink, iránytűnk, helyismeretünk. Nincs, aki vehessen minket.

- Igazad van. Mégis fontolóra kell vennünk ezt a lehetőséget. Nézd, a térkép határozottan jelez egy kiépített utat, ami egyenesen Kókuszfalvára visz az erdőn keresztül. Ráadásul elhalad egy forrás mellett is. Mostanra szinte mindenkinek üres a kulacsa. Ebben a hőségben nem kockáztathatjuk, hogy ivóvíz nélkül maradunk.

- Igen. És így talán a sötét beállta előtt érkezünk a faluba.

- Ha védtelenül maradunk éjszakára, biztos pusztulás fenyeget, hiszen a vérszívó denevérek ezen a vidéken tanyáznak. Ha a hosszabb parti utat választjuk, biztosra vehetjük, hogy nem érünk

Kókuszfalvára világosban. Marad a bizonytalan erdei út, mert a.: még mindig több reménnyel kecsegtet - összegezte a kapi-i.íny. - Döntöttem. Átvágunk az erdőn.

Sebestyén feltápászkodott. Nem volt biztos benne, hogy okosan határoztak, de azt tudta, hogy valamilyen veszéllyel mindenképpen szembe kell nézniük. És ha jobban belegondolt, ő is inkább a dzsungel ismeretlen és bizonytalan ellenségeit választotta, mint a partvonal vérszívóit, akik biztosan rájuk akadnának sötétedés urán.

Bojtos Benedek eltökélten indult vissza a pihenő matrózokhoz. Kumini, Balikó és Roland egy kisebb szikláról ugrabugrált a tengerbe, Pedro vizesen bár, de már a parton ücsörgött. A kapitány kiparancsolta a három legényt a vízből, és maga köré gyűjtötte a társaságot. Röviden elmagyarázta, miért látja szükségét az erdei útnak, figyelmeztetett, hogy a kiürült kulacsokat senki se felejtse a parton, majd parancsot adott az indulásra.

Nem várhatnánk még néhány percet? Csak amíg megszáradunk? - kérdezte sós víztől csöpögő bundával Balikó. - Leheveredni se volt elég időnk.

A kapitány szigorúan összevonta *a* szemöldökét.

- Nincs vesztegetni való időnk. A bundátoknak mindegy. Ahogy elnézem, hamarosan újabb zápor zúdul ránk úgyis, heverészni pedig Kókuszfalván is lehet. Te sem vágysz egy újabb találkozásra a denevérekkel, ugye?

Balikó megadóan lehajtotta a fejét, és csak bajuszkája alatt motyogta hamiskásan, hogy őt úgyis Rumini szokta megvédeni a vérszívóktól. A társaság mindenesetre felkerekedett, és ki vizesen, ki szárazon, ki fáradtan, ki pihenten, nekivágott az őserdőnek.

A bevezető ösvényt könnyen megtalálták, a pihenőhely közeléből indult, békésen csalinkázva a mohlepte fák és a mindent behálózó liánok között. Eleinte semmilyen nehézségük nem akadt, az ösvény kitartóan kapaszkodott felfelé a földnyelvet uraló dombon. Ugyan egész sűrűn körbenőtték a fikuszbokrok és fényes levelű cserjék, de

az út mindvégig tisztán kirajzolódott, és a zöld lombsátorból érkező zajok is barátságosak voltak. A kapitány és Sebestyén felváltva vezette a sort, sereghajtóként Tubák és Negró váltogatta egymást.

Egy tisztáson kis növésű datolyapálmákra bukkantak, és a kapitány engedélyezte, hogy mindenki kedvére töltse a bendőjét és a zsebét az ízletes, érett gyümölccsel. Sebestyén olyan árgus szemmel követte a térképet, mintha a legveszedelmesebb, zátonyokkal és kis szigetekkel tarkított tengeren hajóznának. Időnként a kapitányhoz fordult, és halkan tudósította a hollétükről.

- Számításom szerint lé! órán belül elérjük a forrást.
- Tíz perc múlva odaérünk,
- A következő kanyar után nem árt, ha figyelünk.

Mindenki kíváncsian, szinte visszatartott lélegzettel leste az ösvény kanyarulatát. Vajon könnyen megtalálják a forrást: Vagy megbújik az aljnövényzetben? A beszélgetés is abbamaradt, az egerek a fülüket hegyezték, hátha meghallják a közelben a földből előtörő víz bugyogását.

Az ösvény hirtelen még egyet fordult és egy vízmosás felső pereménél véget ért. A vízmosás alján, az egerek lába alatt kanyargott egy kis patak. A vízmosás nem volt ugyan túlságosan mély, de pont elég volt ahhoz, hogy egy elvétett ugrás vagy rossz mozdulat után nyakát törje, aki belezuhan. A meredek, szinte függőleges falon pedig lehetetlennek tűnt biztonságosan leereszkedni. Az egerek megtorpantak. Forrásra és onnan továbbkanyargó ösvényre számítottak, ehelyett egy mélyen zubogó patak vágta el az útjukat.

- Nem lehet messze a forrás, ha itt folyik a patak - forgolódott Brúnó.

- Akárhol van is, ezen a szakadékon nem tudunk keresztülrepülni - hűtötte le Negró.

- Ki akar repülni? Keressük meg a hidat! - vont vállat Balikó, akit a zsebében duzzadó datolyakészlet egészen jókedvűvé és bizakodóvá tett.

*

- Hz a.patak nem irt ered a közelben - bökte oldalba Rumini. - Ha .ı közeli forrás vize folyna benne, nem volna ilyen mélyen a meder. I˙z a hegyekből jön, délről.

Na és? Attól még leliet rajta híd - vélekedett Balikó. — Kérdés, hogy melyik irányban?

Sebestyén és a kapitány is ezen tanakodott éppen. Tűnődve néztek a térképet, amely nem jelölt se patakor, se vízmosást, se hidat, i sak egy árva forrást, aminek éppen ott kellett volna fakadnia, ahol alltak. Szerencsére nem kellett túl sokáig töprengeni. Az ösvény-északi oldalát olyan sűrűn nőtte be a dzsungel, hogy bozótvágó Lés nélkül áthatol hatatlan volt. Nyugat felé a vízmosás szakadéka .;árta el az utat. Kelet felől érkeztek, arra igazán nem lett volna sok értelme visszamenni. Maradt a déli irány, végig a vízmosás mentén, a szárazföld belseje és a hegyek felé. A vízmosás pereme köves volt és hepehupás, de nem tűnt járhatatlannak.

- Ha jobban megnézzük, mintha vezetne is erre egy ösvény — jelentette ki a kapitány, miután átlátta, hogy másfelé aligha indulhatnak. - Úgy vélem, a vízmosás peremén húzódik tovább az út, csak a kövek miatt nincs olyan szembetűnően kitaposva. Valószínűleg a közelben van egy híd, amelyen átjuthatunk. Látszik, hogy az ösvényt használják, logikus tehát, hogy hidat is építettek a vízmosás felett. Gyerünk! Hamarosan megtaláljuk.

- Hördüljünk vissza, uram! — szólt közbe váratlanul Negró. - A látszat csal. Nem vezet arra semmilyen ösvény. Ki tudja, lesz-e bármiféle híd egyáltalán. Ha most követjük a patakot dél felé, lehet, hogy egész mélyen bevezet minket a hegyek közé. Biztosan ránk log esteledni. Akkor már inkább legyünk kint a tengerparton.

Cincogi doktor és Frici megesküdött volna, hogy igenis kirajzolódik a vízmosás peremén az ösvény, Sajtos Pedro pedig a távolban még egy keskeny híd alakját is felfedezni vélte. Ajtony Negróval értett egyet, és szíve szerint visszafordult volna, Riki óbégatni kezdett, hogy mindjárt szomjan hal. Tubák egy szót se szólt, csak

megtapogatta a farzsebét, hogy benne van-e még az a kér gerezd fokhagyma, amit Pálmatőn szerzett a szállásadójától.

Rumini Balikóval és Rolanddal tanakodott. A három fiatal tengerész azon a véleményen volt, hogy egy darabon mégiscsak követni kéne a patakot, hátha találnak fölötte hidat. Ha pedig végleg elvész lábuk alól az út, vagy nem bukkannak hídra fél órán belül, jobb lenne visszafordulni. A kapitány egy ideig figyelemmel kísérte a legénység vitáját, végül hátat fordított mindenkinek és a déli hegyek irányába futó vízmosást mustrálgatta.

- Esélyt kell adni a továbbjutásnak. Követjük az ösvényt, amíg lehet - mormolta maga elé, aztán nagy levegőt vett, és fennhangon kiadta a parancsot:

- Irány dél!

Az egerek engedelmesen megindultak Bojtos Benedek nyomában. Rumini még a kését is elővette, hogy szükség esetén felszabadítsa az utat az átjutást nehezítő ágaktól és levelektől.

- Nem egy bozótvágó machete, de néhány fikuszhajtással azért elboldogul - magyarázta Balikónak. - Gyere előre, segítsünk utat törni a kapitánynak.

Balikó követte. A kis csapat elszántan haladt az ösvénynek vélt úton. Reménykedve vizslatták a messzeséget, lesrék a várva várt hidat, és hallgatták az erdő hangjait. Fülük még a legtávolabbi zörejekre is felfigyelt, éberen, elővigyázatosan, érzékszerveiket erőltetve meneteltek. De akárhogy füleltek is, esélyük sem volt meghallani annak a három különös alaknak a lépteit, akik a datolyapálmás tisztás óta nesztelenül követték a csapat minden mozdulatát.

Tizenegyedik fejezet
Fogságban

Az őserdő mélyén szeszélyesen kanyargott a vízmosás, időnként összeszűkült, máskor kiszélesedett, és minduntalan azzal kesegtetett, Hogy a következő kanyar után végre föltűnik egy függőhíd vagy keresztbe fektetett palló, amin át lehet keveredni a túloldalra. Az egerek kétszer is örömujjongásban törtek ki, majd néhány perc (licitével keservesen csalódtak. Először egy vihar által kidöntött, egyenes törzsű, hatalmas szálfát pillantottak meg keresztbe dőlve a szurdok felett. Bár messziről látszott, hogy nem építő szándék hozl.l létre, mégis megfelelő alkalmatosságnak tűnt az átkeléshez. A fa törzse ugyan mohos és csúszós volt, de a kapitány azt remélte, hogy óvatosan, négykézláb talán átevickélhetnek rajta.

I lanem a túlpart! Olyan sűrűn nőtte be az aljnövényzet, hogy azon még a fény sem tudott áthatolni.

Kötve hiszem, hogy bármelyik irányba is továbbjutunk onnan - vélekedett Sebestyén. — Olyan az a dzsumbuj, mint a fal.

Kapitány úr! - jelentkezett Rumini. - Ha megengedi, átmegyünk a túlpartra Balikóval, és kipróbáljuk, viszi-e a késem a bozótot. Ki tudja, hátha ott bújik meg az ösvény néhány lépéssel hátrébb, . sak ár kéne valahogy verekedni magunkat.

Rendben van, fiam - egyezett bele a kapitány. - Csak aztán v igyázzatok magatokra.

Rumini és Balikó óvatos léptekkel araszolva indult meg a hídon. A vízmosás a peremről nézve nem is tűnt túlzottan veszélyesnek, .le a csúszós fatörzs közepéről imbolyogva lebámulva, szédítő volt a mélység.

- Esküszöm, ez rosszabb, mint a főárboc tetejéről nézni le a fedélzetre - nyögte Balikó, és megpróbált a farkincájával egyensúlyozni.

- Akkor ne lefelé bámulj, nagyokos! Nézz mindig magad elé - szi-szegte Rumini, aki valamiért úgy vélte, nagyobb biztonságban la-vírozhat a törzsön, ha nem szólal meg hangosan.

Mikor nagy nehezen átvergődtek a túlpartra, újabb kellemetlen meglepetés fogadta őket. A növényzet nemcsak sűrű, de rettentő büdös is volt.

- Komolyan mondom, olyan, mintha rothadó hússzagot érez-nék - dünnyögte Balikó, a kidőlt fa egyik felfelé meredő ágába ka-paszkodva. - Nem túl vendégmarasztaló hely.

- Nézd a virágokat! - mondta Ru-mini. — Azokból jön a bűz.

Tényleg. A sárgás-pirosas, küllemre cseppet sem tetszetős virágok ontot-ták magukból az émelyítő szagot.

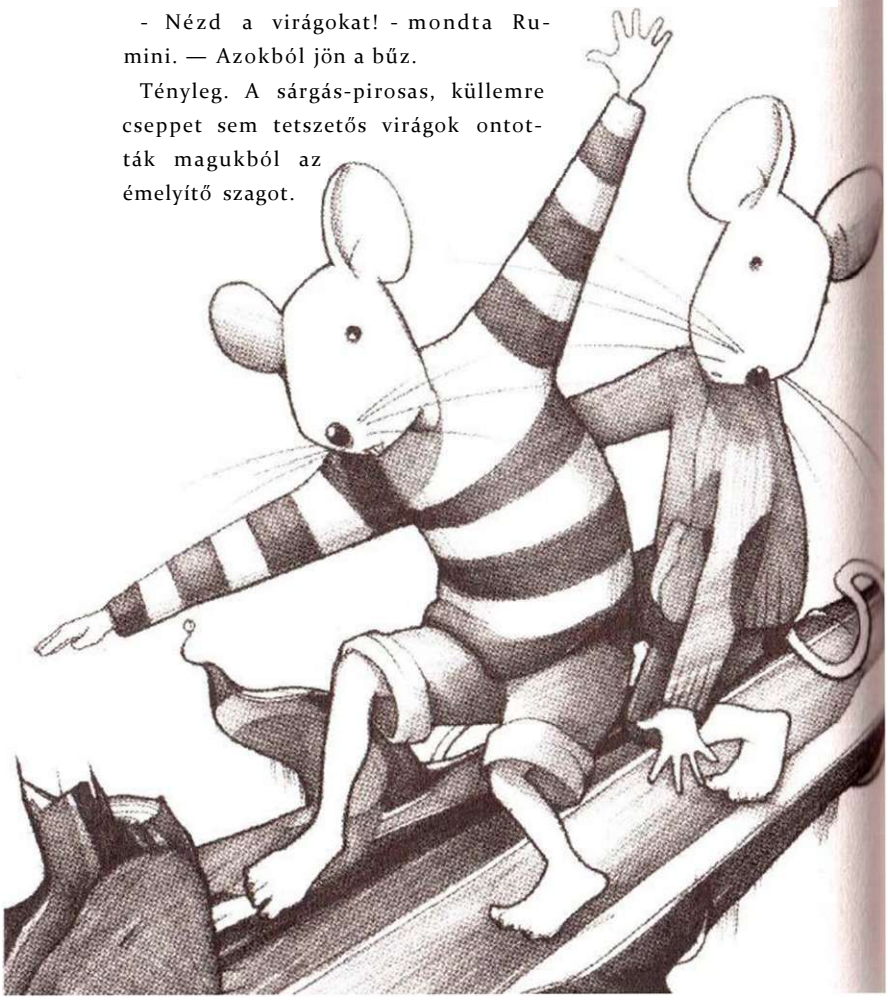

Nahát! - derült fel Balikó képe. — Milyen ocsmányak. Ilyet se vinnék vendégségbe! Figyelj, Rumini, szerinted ha megérintem, a mancsom is büdös lesz tőle?

Büdös az anélkül is — vigyorgott Rumini.

Balikó kíváncsian megérintette a legközelebbi virág szirmát, majd rémült ordítással rántotta vissza a mancsát. A virág megpróbálta leharapni!

Tűnjünk innen, Rumini, ezen nem jutunk át élve! Húsevő növények!

A két egér meglepő fürgeséggel tért vissza a társasághoz. Balikó olyan szaporán rakosgatta a lábát, hogy táncosnak is beillett volna.

- Zsákutca! — jelentették ki magabiztosan, mikor újra a kapitány előtt álltak. - Arra nem jutunk tovább.

- Rumini és Balikó berezelt néhány virágtól - állapította meg Riki gúnyos vigyorral. — Nagyon vagány!

- Húsevő növények közé besétálni legalább olyan veszélyes, mintha bemasíroznál egy madárpók fészkébe - jelentette ki Balikó fölényesen.

A kapitány sóhajtva kijelentette, hogy folytatják útjukat a vízmosás mentén, Cincogi doktor pedig belefogott egy hosszas értekezésbe a húsevő virágok különleges szokásairól. Rumini, Balikó, Frici és Roland kíváncsian hallgatta, egy tapodtat sem tágultak volna a doktor mellől.

A következő alkalommal is csalódás érte a társaságot. Ezúttal úgy tűnt, valóban rátaláltak egy hídra. Arra a bizonyos hídra, amit már majdnem két órája kerestek. Sajtos Pedro vette észre a távolban a szurdok felett kecsesen átívelő körélhidat. Az egerek megújult erővel, lelkesen indultak a várva várt úti cél felé. Az sem keserítette el őket, hogy többször is harcba kellett bocsátkozni az aljnövényzettel, felváltva csapkodva Rumini késével, hogy utat vágjanak maguknak a hídhoz. Azt se bánták, hogy majdnem egy órába került odaverekedni magukat a feljárathoz. Eltette őket a

remény, hogy végre legyőzik az akadályt, és folytathatják útjukat a biztonságot jelentő, egyre távolibb Kókuszfalva felé.

Am amikor végre odaértek, és észrevették, milyen állapotban van a távolról erősnek, megbízhatónak tűnő híd, bizony kétségbe estek. A kötelekből sodort tákolmány olyan öreg és foszlott volt már, hogy bármikor leszakadhatott. A hajdanán erős, feszes szálak elvékonyodtak, a lépések könnyítésére beépített deszkák elkorhadtak, az egész alkalmatosság megroggyant, elferdült. Sebestyén véleménye szerint egy szitakötő sem kockáztathatta volna meg komoly életveszély nélkül, hogy rászálljon.

- Ezen ugyan nem kelünk át — jelentette ki egyre sötétülő tekintettel Negró.

A kapitány szomorúan biccentett. Neki is ez volt a meglátása.

- Gondolom, egyhamar nem találunk másik hidat - töprengett Brúnó. - Nincsenek túl sűrűn errefelé.

- Ha most fordulunk vissza, valahol a húsevő virágok környékén fog érni minket az este - folytatta Negró elszántan. - Ha időben visszamentünk volna, lassan kiérnénk a tengerpartra.

A kapitány fenyegetően nézett rá. A tisztek döntésér még ilyen reménytelen helyzetben sem kritizálhatják a beosztottak. Negró hamar belátta, hogy bölcsebben teszi, ha megtartja magának a véleményér. Hiszen úgyis mindenki tudta. Szorult helyzetbe kerültek, ahonnét nézve százszorta hívogatóbbnak, biztonságosabbnak tűnt a tengerparti homokos föveny. Persze ha éjjel a parton portyáznak a fekereszárnyú denevérek, cseppet sem lesz ott mulatságos. De ki mondta, hogy a vérszívók csak a part mentén őrjáratoznak? Miért ne repülhetnék be keresztül-kasul az egész dzsungelt? Bárhol rábukkanhatnak a védtelenül alvó vándorokra.

- Körül kéne néznünk, hol húzhatjuk meg magunkat éjszakára - szólt csendesen a kapitány, aki hasonlóképpen gondolkodott, mint Negró. - Kéne egy biztonságos hely, ahol nem találnak ránk a sötétben.

Körülnéztek. Mi nyújthat védelmet az őserdő közepén egy csal'.it megfáradt tengerésznek? Néhány la olyan ágas-bogas, kusza gyökérzetet növesztett, aminek föld feletti része sátornak is beillett volna. Akadtak hatalmas testű, terebélyes, ősöreg fák is, bizonyára némelyiknek elég odvas a törzse, hogy elbújhassanak benne. Mondjuk, ketten. De nem tizenöten.

Pálmaágból lehetne kunyhót fabrikálni - vélekedett Roland.

Persze, jó hogy nem kőházat akarsz felhúzni félóra alatt - epéskcdett Negró.

Szomjas vagyok - zendített rá újfent Riki.

Eredj, igyál pár cseppet a bokrok leveléről - javasolta a kapitány, de Rikárdó csak fintorgott, és tiszta forrásvizet követelt.

- Én is megszomjaztam - vallotta be Cincogi doktor.

- Annyi inda és lián nő errefelé a fakón - kapott a fejéhez Rumini. - fia szereznénk egy erősebb darabot, azon leereszkedhetnénk a vízmosásba. Legalább innivalónk lenne. Ráadásul amilyen sziklás errefelé a szurdok, odalent akár még barlangra is bukkanhatunk.

-Nehezen tudom elképzelni, amint jómagam vagy Ajtony leereszkedünk egy indán a mélybe - csóválta a fejét a kapitány. - Bár kétségkívül tetszetős ötlet,

Hát majd leereszkedünk Balikóval mi. Megtöltjük a kulacsokat és körülnézünk barlang-ügyben.

A kapitány megnyalta kicserepesedett száját, és megállapította, hogy ő is rettentő szomjas. Mivel továbbmenni értelmetlen volt, visszafordulni úgyszintén, úgy döntött, engedélyezi a két ifjú matróznak a kockázatos vízszerzést. Minden szem a fákról lecsüngő liánokat pásztázta. Melyik lenne legalkalmasabb a mászásra? Frici megragadott egy erősnek látszó, földig csüngő szálat, és erősen megrántotta. Azt remélte, hogy az inda fölső vége elszakad, és máris a lába elé hullik egy kiváló, sodronykötélnek is beillő lián. I helyett azonban egy vödörnyi víz zúdult a nyakába, és sikerült lelvernie néhány papagájt, akik hangos rikácsolással elrepültek.

- Okosabb lesz fentről próbálkozni - vélekedett Rumini.

Kését zsebre vágta, megragadta Frici indáját és ügyesen felkúszott rajta.

- Ilyen kötél kéne a Szélkirálynőre is — kiáltott le néhány perc múlva a fa lombjai közül. - Sokkal könnyebb mászni rajta, mint a hajóköteleken. Mindjárt levágok egyet.

- Nehogy azt vágd el, amin lógsz - üvöltött Balikó tettetett aggodalommal.

- Kösz a figyelmeztetést - kurjantott vissza Rumini jókedvűen.

A magasság itt is ugyanolyan szédítő, szabad érzéssel töltötte el, mint amikor az árbockosárból figyelte a tengert. Eszében sem volt rögtön leereszkedni. Még feljebb húzódzkodott egy biztosnak tűnő ágon, és körülkémlelt. A lélegzete is elakadt a látványtól. Eddig csak a tenger végtelenjét ismerte, amely hol ragyogóan kék, hol hűvösen szürke, néhol fehér hullámok fodrozzák, máskor a mélység sötét árnyai sejlenek fel benne. Most azonban egy zöld óceán terült cl a lába alatt, harsogó és üde, mégis megnyugtató, zölden hullámzó, imbolygó. A társait takarja ugyan a fa lombja, de a vízmosás és a fölötte átívelő, használhatatlan kötélhíd tisztán látszik. Kirajzolódik a túlpart is, ahol ösvénynek ugyan semmi nyoma, hiszen nem lehet bepillantani a lombok alá, de nem is olyan messze hívogató sziklafal tornyosul. És igen! Egy hasadék sötétlik a falon a nagy fák takarásában.

- Látok a túlparton egy barlangot - kurjantott Rumini elégedetten. - Nincs túl messze a kötélhídtól.

A kisegér munkához látott. Több erősnek tűnő inda is lógott a mancsa ügyében, ezeket sorra elnyisszantotta a késével. Nem tudta pontosan, lesz-e egyáltalán szükség rájuk, de úgy gondolta, inkább legyen kettővel több, mint eggyel kevesebb. A többiek lentről fel-felkiabáltak, hogy elég lesz már, minek ennyit vágni, jöjjön inkább vissza a földre. Rumini végül nekiveselkedett, megragadta az utolsó indát és lekúszott rajta. Nagyon elégedett volt az elvégzett munkával.

- Ha az indák segítségével le tudunk ereszkedni a vízmosásba, a túloldalon biztos fel is tudunk kapaszkodni, mert ott nem ennyire

meredek a szurdok fala. Ha sikerülne, a barlangban éjszakázhatnánk! - próbálta meggyőzni a kapitányt.

bojtos Benedek a fejét rázta.

I .ehetetlenséget vársz tőlem, fiam. Túl testes vagyok én már az clléle mutatványokhoz. Ajtony és Cincogi doktor sem tud megbirkózni a feladattal. Egyelőre ereszkedjetek le ivóvízért, aztán meglátjuk, mit tehetünk.

Eközben a társaság a legkülönfélébb módokon próbálta rögzíteni a parton az indákat. Mivel egyik sem tűnt túlzottan biztonságosnak, végül úgy döntöttek, hogy az izmos Brúnó és Tubák fogja i .irtani a kötelet, amin a két matrózfiú leereszkedik. A leghosszabb inda épp a vízmosás aljáig ért, ezen kúszott le egymás nyomában Rumini és Balikó. A többiek Frici jókora pulóverébe bugyolálták a kulacsokat, és egy másik indán azt is leeresztették.

Rumini és Balikó megállapította, hogy a patak vize kellemesen lu'ívös és finom, így nyomban neki is láttak, hogy megtöltsék az üres palackokat. Miközben a kövek közt guggoltak, szabad ujjaikkal a kavicsokat turkálták. Rumini kisvártatva kiemelt a vízből egy aprócska, bársonyos tapintású, zöld színű követ. Alig volt nagyobb egy szemfognál, mégis különös erőt és melegséget sugárzott.

A két kisegér összenézett. Balikó csendesen a nyakához nyúlt, .ihol a Fecótól kapott bőrszütyőben ott lógott az amulett, amit a hajók elűzésre kaptak. Mindketten ugyanarra gondoltak. A Fecótól kapott, derengő nevezetű medál is ugyanilyen, finom, mégis erőt árasztó anyagból készült.

Az egerek eközben felsorakoztak a vízmosás partján, és egyre buzdították a két jó barátot. Figyelmüket teljesen lekötötte Ruminiék ténykedése, fel sem merült bennük, hogy akár egyetlen pillanatra is máshová forduljanak. Pedig, ha kicsit elővigyázatosabbak, talán észrevehették volna azt a bokorból kukucskáló, három különös szerzetet, aki azóta is kitartóan követte a csapatot.

Fejükből tollak meredtek fölfelé, izmos, szőrös testüket állatbőrökből varrt lebernyeg fedte, nyakukban szárított gyümölcsökből

és kagylókból készült láncok, valamint furcsa, Balikóéhoz hasonló szüryő lógott. Vállukon apró tegez nyílvesszőkkel, kezükben kisméretű íj. Sőt! Mostanra már nem csak hárman voltak. A vízmosás túloldalán még két tollas, íjas alak figyelte árgus szemmel az egerek minden mozdulatát.

Rumini és Balikó időközben végzett a vízmeréssel, és Frici pulóverében fel küldték a megtelt palackokat a többieknek. Ok maguk nem indultak még vissza, megpróbálták felderíteni odalentről, vezet-e felfelé valamilyen fentről láthatatlan út a vízmosás oldalában, illetve lehetséges-e biztonságosan felkapaszkodni a túloldalon. Rumini a zöld követ a zsebébe süllyesztette, azzal, hogy majd később tüzetesen szemügyre veszi.

- Figyelj, itt mintha fel lehetne mászni! - mutatott a szurdok túlsó falára, ahol egy helyen szinte lépcsőszerűen meredeztek a szikladarabok. - Kipróbálom, esik-e rajta fogás.

- De nem kaplak el, ha leesel! - figyelmeztette Balikó.

- Kösz, tudtam, hogy számíthatok rád! - vigyorgott Rumini, aztán nekilátott a mászásnak.

- Hiszen ez egy falba vájt létra, pikk-pakk felkúszom rajta - kiáltott hátra örvendezve. - I la a mi oldalunkon is találunk hasonlót, gond nélkül átjöhet az egész társaság.

Nem kellett volna ezt mondania. A fent kuporgó két tollas alak ijedten összenézett, és azonnali cselekvésre szánta el magát. A bokrok védelmében előrenyomultak, majd nyílvesszőjükkel célba vették a felfelé kapaszkodó kisegeret. Kér lövés szisszent a levegőben, és a következő pillanatban Rumini ordítva, vérző manccsal potytyant vissza, egyenesen Balikó fejére. De nem volt idő a kesergésre, mert fentről folytatódott a nyílzápor. A két matrózfiú kétségbeesetten próbált fedezéket találni a sziklák védelmében.

Társaik az első pillanatban döbbenten bámultak, de mire felocsúdtak, az ő hátuk mögül is nyilak süvítettek. Az egerek rémülten igyekeztek megbújni a fenyegető lövedékek elől. Ügy tűnt, a

i.imadóknak nem áll szándékában életveszélyes sebeket ejteni, mert a lövések rendre az egerek mellett értek célba, de így is pillanatok alatt eldőlt, ki az összecsapás győztese.

Adjátok meg magatokat, különben mindannyian itt pusztultok! - hangzott a bokrok mögül.

Felemelt manccsal sorakozzatok egymás mellett! — komtnandírozott valaki más.

- Gyerünk, egy-kettő - süvöltötte a harmadik.

A megrettent egerek égbe tartott manccsal és összeszorult szívvel gyülekeztek a kapitány körül. Ez a szerencsétlen fordulat minden képzeletet felülmúlt. Hiszen itt ugyanúgy foglyul ejtik őket, mint néhány nappal ezelőtt a kalózok a Szélkirálynőn!

Nem tudtok tőlünk semmit elrabolni. Nincstelenek, földönlinók vagyunk - próbálta menteni a helyzetet a kapitány, aki azt gondolta, erdei útonállók támadtak rájuk.

- Csendet! - harsant a parancsszó a bokorból.

Az egerek feltett manccsal felsorakoztak. Mikor mindannyian együtt voltak, a bokorból kilépett a három támadó, felajzott íjjal, lövésre készen. Az egerek nagyot néztek. Álmukban nem gondolták volna, hogy a dzsungelnek ilyen tollas-szőrős, manószerű lakói vannak.

Ti ketten, húzzátok fel a szurdokból a társaitokat! - bökött az egyik tollas fejű Brúnó és Tubák felé.

A két matróz a vízmosás széléhez ballagott. Leeresztették az ott licverő liánt, majd lekiáltottak Rumininek és Balikónak, hogy mászszanak fel. A két kisegér aggodalmas tekintettel, a túlparti támadók irányába forgolódva kúszott elő a szikla takarásából. Mivel fentről nem érkezett újabb nyílzápor, megragadták az indát, és gyorsan felkapaszkodtak rajta. Rumini összeszorított fogakkal küzdötte magár lelteié. Nem volt mély a mancsán ejtett seb, de rettentően sajgott.

Mikor ők is a társaik között álltak, előlépett a túlsó bokrok mögül a másik két támadó, hogy csatlakozzon a többiekhez. Az egerek

őszinte döbbenetere játszi könnyedséggel ereszkedtek le a vízmosáson a sziklákba kapaszkodva, hogy aztán ugyanolyan gyorsan és gond nélkül kapaszkodjanak fel a túlparton.

- Ezek a tollasok úgy mászkálnak a függőleges meredélyen, mint pók a fiion - futott át Balikó agyán a gondolat. - Nem csoda, hogy eszükben sincs felújítani a hidat.

A kapitány előrelépett, hogy elmagyarázza a támadóknak, miért hatolt be csapatával az őserdőbe. L)e a tollas fejűek fenyegető morgása beléfojloLta a szót.

Az öt harcos összetanakodott. Szemmel láthatóan nem tudták eldönteni, mitévők legyenek a foglyaikkal. Suttogva vitatkoztak, miközben fürge, fekete szemük az egereket pásztázta.

- Nyilvánvaló, hogy aljas szándékkal érkeztek. Ráadásul kis híján rábukkantak a Titkos ösvényre. Pusztulniuk kell - vélekedett az egy ik.

- Ezt nem te döntőd el, Illakava — jelentette ki a másik, vékonydongájú, fiatalabbnak tűnő alak. — Tantusz elé kell vinnünk őket. O határoz a sorsukról.

- Háborús időkben nincs kegyelem! Ez a ripacsok törvénye! - húzta ki magát Illakava.

- Gondolkozz, Illakava! Bubucsnak igaza van! - szólt közbe a harmadik harcos, aki n túlpartról érkezett lövésével megsebezte Rumini mancsát. - Háborús

illőkben is csak a törzsfőnök dönthet a foglyok életéről. Ha Tantusz úgy akarja, Apacukában végzünk velük.

F.s mégis hogy akarsz egy csapat rabot Apacukába vinni? He? I zt mondd meg, Grimbusz Miska! — csattant fel Illakava. - Mindjárt leszáll a sötétség. Te is pontosan tudod, mir jelent ez.

De Grimbusz Miskát nem lehetett megijeszteni.

Éjszakára a Cukota-hasadékba zárjuk őket. Mi pedig meghúzódunk a hasadékkal szemben, a szokott leshelyünkön.

- Meg fognak szökni pillanatok alatt - érvelt egyre ingerültebben Illakava.

- Ugyan már - rázta a fejét a Bubucsnak nevezett legényke. - Ott lógnak lapítani a hasadékban. Nem lesznek bolondok kimerészkedni éjnek idején a denevérek közé. Már eddig is rejtekhelyet kerestek, tisztán hallottuk őket,

- Tőlem - rándította meg a vállát Illakava. - De ha reggelre > sak hűlt helyük marad, ti fogtok odaállni Tantusz elé.

- A leshelyen felváltva őrködünk majd - zárta le a vitát Grimbusz Miska. - Ha szökni akarnának, egyesével lenyilazzuk őket.

Miután ezt ilyen jól megbeszélték, a rabokhoz fordultak.

- Kövessetek! FJviszünk egy helyre, ahol biztonságban tölthetilek az éjszakát. Holnap reggel pedig a törzsünk vezetőjének fogiok számot adni minden tervetekről.

Bojtos Benedek még egy kísérletet tett, hogy tisztázza magát és társait a harcosok előtt, de Illakava jelentőségteljesen a szája elé emelte az ujját, jelezve, hogy a raboknak „hallgass!" a neve. A kapitány végül beletörődött a helyzetbe. Legalább afelől nyugodt lehet, hogy a támadók jóvoltából biztonságban fogják tölteni az éjszakát.

Tizenkettedik fejezet
Apacuka

rimbusz Miska a csapat élére állt, hogy mutassa az utat. | Bubucs és a másik kér ripacs oldalról őrizte, tereire a rabokat. Sereghajtónak maradt a harcias tekintetű Illakava, aki egyetlen percre sem engedte le a kezében szorongatott íjat,

Grimbusz Miska továbbvezette a társaságot a vízmosás mentén. Bő húsz percig meneteltek, míg Miska megálljt vezényelt egy helyen, ahol a sziklafal kissé ellaposodott.

- Óvatosan kövessetek! - szólt hátra, majd könnyed mozdulatokkal megindult lefelé a falon.

Az egerek eleinte azt hitték, menthetetlenül alá fognak zuhanni a mélybe, de megkönnyebbülve tapasztalták, hogy tapogatózó lábuk mindig talál támasztékul szolgáló kiszögellést. Nagy üggyelbajjal még a pocakos kapitány és Ajtony is le tudort mászni a kőfalon. A vízmosás mélyén a társaság folytatta útját a patak folyásával szemben. A part újra függőlegessé vált, itt már biztos nem lehetett volna leereszkedni. Grimbusz Miska rövidesen intett, hogy célba értek, meg lehet állni. Az egerek értetlenül forgolódtak. Miska a fejük fölé bökött.

- Itt a Cukota-hasadék. Ha összehúzzátok magatokat, pont elférték benne.

Az egerek fölnéztek, és egy hosszú, keskeny repedést pillantottak meg keresztben a sziklafalon. Megállapították, hogy a fiatalabb, mozgékony matrózok az alatta tornyosuló kövekről kis erőlködéssel fel is tudnak kapaszkodni. Az idősebb és testesebb egereknek viszont segítségre lesz szüksége. Először Cincogi doktort, majd két pocakos társukat, a kapitányt és Ajtonyr tuszkolták fel a magasba, végül egymás után felmásztak a többiek is. A hasadék

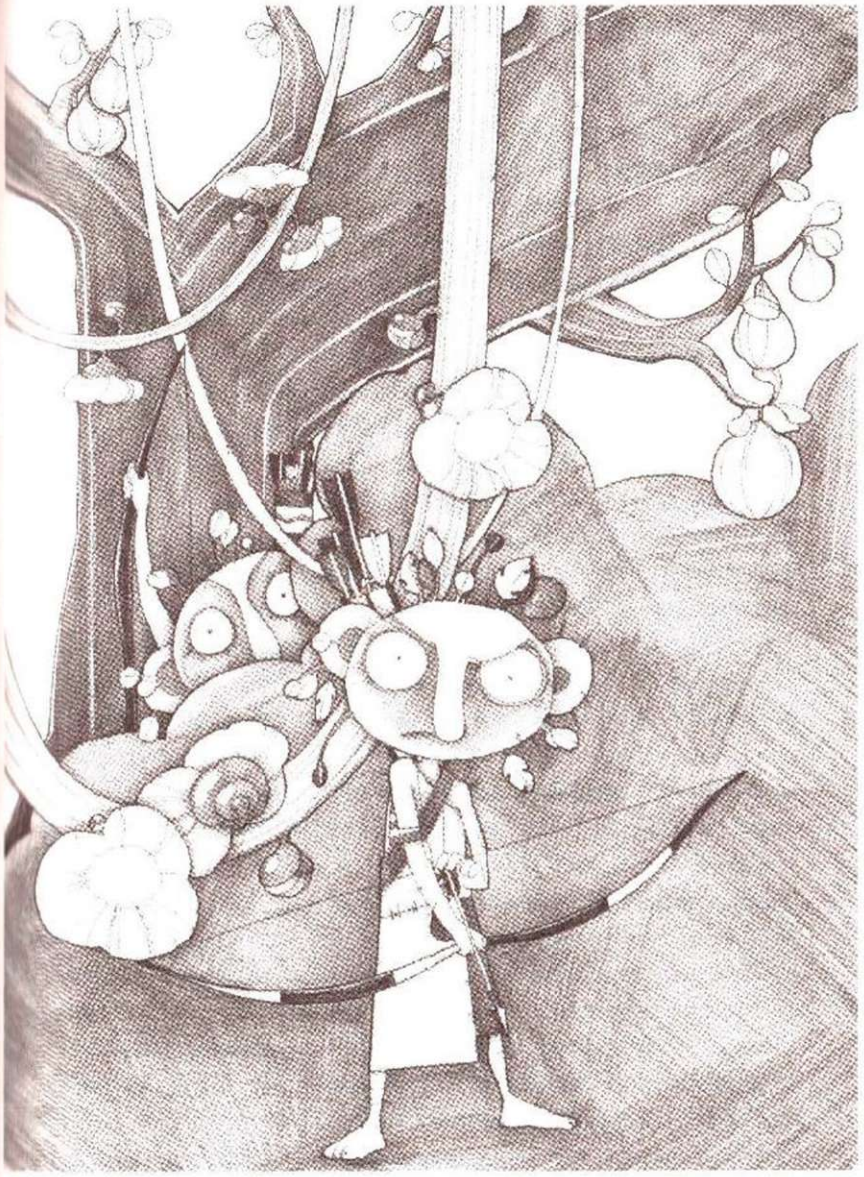

szűk volt, kemény és kényelmetlen, de elég mély és hosszú ahhoz, hogy mindannyian meglapulhassanak benne.

- Itt fogtok éjszakázni - kiáltott fel az egereknek Bubucs. - Ne feledjétek, a dzsungel éjszaka roppant veszedelmes. Aki kimerészkedik, vagy akár a fejét is kidugja a résen, felkészülhet a legroszszabbra.

- Mi veletek szemben őrködünk majd, egy kisebb nyílásban - tette hozzá fenyegetően Illakava. - Mindent látunk és hallunk, ne aggódjatok. Nyilaink pedig biztosan célba találnak a sötétben is. Úgyhogy aki szökni akar, máris búcsút mondhat az életének.

Mivel az egerek békésen kucorogtak a Cukota-hasadékban, és igyekeztek minél kisebbre összehúzni magukat, a ripacsok elfoglalták őrhelyüket a szemben lévő falban. Az ő barlangjuk valószínűleg mélyebb és kényelmesebb volt, mint az egereké, mert úgy eltűntek benne, mintha sosem jártak volna arrafelé. Egyedül az őrszemként megjelölt ripacs ült ki a szélére, hogy éberen figyelje a vízmosás peremét és szemmel tartsa a foglyokat.

A Szélkirálynő legénysége egy darabig csendesen várt, de mivel semmi érdemleges nem történt, mocorogni, fészkelődni kezdtek, hogy felkészüljenek a közelgő éjszakára.

- Mi lesz most velünk? Hogy fogunk innen szabadulni?-jajveszékelt Riki, miközben hatalmas könnycseppek gurultak le a képén, - Ezek a vadak elpusztítanak minket. Ráadásul már most elgémberedett a lábam.

- Próbáld kinyújtani! - javasolta Negró.

- Nem tudom, mert valaki ül rajta.

újabb mozgolódás következett. Mikor végre úgy tűnt, hogy mindenki aránylag kényelmesen elhelyezkedett, a kapitány szólalt meg. Csendes, megnyugtató hangon beszélt, és a szavai hallatán még a legaggodalmasabb tengerészek szívébe is visszaköltözött a remény.

- Fiaim, az elmúlt napok során veszélyből veszélybe sodródtunk. De én most mégsem féltem úgy az életünket, mint a korábbi

kalandok során. Ezek a bennszülöttek a mi szemünkben rettentő lurcsa szerzetek. De mi legalább ilyen különösnek tűnhetünk nekik. Mégis, eddig nem bántottak minket. Sőt. Nekik köszönhet-|iik, hogy biztonságban tölthetjük az éjszakát. Álmodni sem mericm volna néhány órával ezelőtt ilyen védett menedéket, mint ez .1 ('ukota-hasadék. Ha pedig a törzsfőnökük elé vezetnek minket reggel, ki fog derülni, hogy nem ártó szándékkal törtünk a teriileliikre. Ügy vélem, sértetlenül úrnak bocsátanak majd minket, ha barátságosan közelítünk feléjük.

- Eddig se mi közelítettünk barátságtalanul - vetette közbe Negró.

- Le is lőhettek volna minket orr a körélhídnál - emlékeztetett Sebestyén. - Mégsem esett bántódásunk. Nem ránk céloztak a nyílvesszőkkel.

- Rumini mancsát azért rendesen eltalálták - dörmögte Balikó.

Mindenki elhallgatott. A sok izgalom közepette meg is feledkeztek róla, hogy Rumini valóban vérző sebet kapott az első lövéstől.

- Meg se vizsgáltalak, fiacskám - kapott a fejéhez Cincogi doktor.

- Sebaj, doki, már nem fáj - mondta Rumini megnyugtató hangon. Ez ugyan nem volt igaz, mert meglehetősen égett a seb, de a kisegér tudta, bog)' a szűk, sötét helyen Cincogi doktor akkor se tudná ellátni a sérülését, ha történetesen nagyon súlyos lenne. Igy viszont legalább a doktor megnyugodott, és folytathatták a beszélgetést.

Kiderült, hogy mindenki rettentően megéhezett a sok izgalom, menetelés és nélkülözés közepette. Akinek volt még a zsebében lehetett datolya, most előszedte, és igazságosan megosztotta a többiekkel. Fejenként négy szem jutott mindenkinek. Nem volt ez valami bőséges lakoma, de legalább nem kellett korgó gyomorral nekivágni az éjszakának. A kulacsokban viszont elegendő víz volt, hála Rumini és Balikó sziklamászó mutatványának, így a szomjúság nem gyötörte az igencsak kimerült matrózokat.

Lassacskán úrrá lert rajtuk a fáradtság, és szép sorjában, úgy ahogy voltak, egymásnak és a falnak dőlve, mindannyian elszenderedtek. Rumini többször is felriadt álmából, mert a vízmosás fölül szárnysuhogást hallott. Nesztelenül előrehajolt a peremhez, és a sejtelmes holdfényben az eget és a szurdokot lesre. Valóban repkedett valamilyen élőlény a sziklameder környékén, időről-időre végigsuhanva a vízmosáson. Hogy feketeszárnyú denevér vagy más éjjeli szerzet volt-e, a kisegér nem tudta eldönteni. De megnyugtatta a tudat, hogy a szomszédos sziklafalban meglapulva lankadatlanul őrködnek a ripacsok. Rejtekhelyük felől Rumini mintha valamilyen halványzöldes fényt is látott volna kiszűrődni.

Erről eszébe jutott a zsebében lapuló kődarab, amit a kulacsok töltése közben talált a patak vizében. Előhalászta, és a tenyerére helyezte, hogy alaposan szemügyre vehesse. A kavicsméretű kődarab jóval kisebb volt, mint a Balikó nyakában lógó karcolt mintás amulett, de így is barátságos zöld fénybe vonta a kisegeret. Ruminin valami megmagyarázhatatlan jóérzés lett úrrá. I iirtelen ötlettől vezérelve sebesült mancsába szorította a derengőt, és szinte azonnal érezte a kis kő jótékony hatását. Rögtön abbamaradt mancsában a sajgó lüktetés, és olyan érzése támadt, mintha a nyílvessző ütötte seb máris gyógyulásnak indult volna. A kis kővel a markában végre ő is elszenderedett.

A hajnal legelső fényei magukhoz térítették a társaságot. Mostanra mindenki elgémberedett, jó lett volna nyújtózkodni és oldalra fordulva folytatni a szundikálást. De a ripacsok már s: edelődzködtek, és kiparancsolták foglyaikat is az éjjeli szálláshelyről.

Hosszú gyalogolás vette kezdetét. A ripacsok fürgén, nesztelenül és rendkívüli könnyedséggel mozogtak a sűrű aljnövényzetben. Az egerek minden erejüket megfeszítve igyekeztek lépést tartani velük - sikertelenül. Illakava ingerülten hajtotta őket, időről időre megbökve a leghátul haladó Sebestyént és Tubákot. Végül a ripacsok, Illakava legnagyobb bosszúságára, kénytelenek voltak rövid

pihenor elrendelni, hogy a foglyok szusszanjanak és igyanak egyet. Inibues és Grimbusz Miska néhány percre eltűnt a sűrűben, majd néhány furcsa bogyóval és rücskös gyümölccsel tért vissza.

- F.ttől erőre kaptok - nyújtották a kapitány felé az ennivalót. - Gyerünk, kapjátok be, nincs sok időnk eszegetni.

Az egerek már szinte szédelegtek az éhségtől, így hálásan fogadi.ík a dzsungel zamatos terméseit, és jóízűen befalták az utolsó szemig. Az sem keserítette el őket, amikor Illakava megvetően közölte: a zöld héjas, rücskös gyümölcsöt evés előtt meg kellett volna hámozniuk.

Semmi gond. Lassacskán olyan éhesek leszünk, hogy a kókuszdiót is héjastul esszük - vetette oda neki Rumini lazán.

Illakava tekintete elsötétült, de Bubucs és Grimbusz Miska akaratlanul is elvigyorodott.

Ujabb menetelés következett. Ösvénynek, gyalogúrnak nyoma sem volt, a ripacsok mégis mindig megtalálták az egymásba hajló levelek közt a rést, ahol továbbjuthattak. Az egerek eleinte megpróbálták nyomon követni, merre viszik őket, de olyan sűrű volt körülöttük a dzsungel, hogy a reggeli fény alig hatolt ár a lombokon. Képtelenség volt megállapítani, merről süt a nap, ha süt egyáltalán. Mivel a legtöbb fa törzsét sűrűn benőtték az élősködő növények és a moha, a jól bevált módszert sem lehetett alkalmazni, miszerint mindig az északi oldalukon mohosak a fák.

- Különben is, a déli féltekén valószínűleg a déli oldalon mohosak - súgta Balikó Rumininek, miközben folyamatosan az erdőt pásztázta valamilyen iránymutató urán kutatva,

- Én világéletemben az iránytűre esküdtem - somolygott Rumini. - Meg egy jó térképre.

- Kösz - legyintet lemondóan Balikó.

Am a következő pillanatban izgatottan bökte meg Rumini oldalát. Az egyik nagy fa mellett különös képződményt pillantottak meg. Alakra tisztára olyan volt, mint egy harsogóan zöld ripacs

harcos, bár látszott rajta, hogy nem egy újabb sosem látott élőlény, inkább valami furcsa szikla vagy villámsújtotta farönk.

- Nézd, itt még a kövek is úgy néznek ki, mint ezek a tollasok! - súgta Balikó.

- Olyan, mintha valami régi, mohlepte szobor volna — tűnődött Rumini.

A két kisegér innentől kezdve még jobban meresztette a szemét, és a következő útszakaszon még négy hasonló, ripacs harcosra emlékeztető mohos alakot vettek észre.

- Szerintem ezek útjelzők. Biztos közeledünk a faluhoz — próbált logikusan következtetni Balikó.

Nem tévedett, Hamarosan ritkulni kezdett az erdő, és a társaság egy tisztásra ért. Első látásra nyoma sem volt semmilyen településnek, de a ripacs harcosok kiáltására hamarosan tollas alakok jelentek meg a fák ágai között, A kunyhók valószínűleg a levelek és gallyak takarásában rejtőztek odafönt. Illakava a legterebélyesebb fa koronája felé fordulva kurjantott néhány különös hangzású szór, mire egy öreg, ráncos, de vénsége ellenére is fiirge alak ereszkedett le a fa törzsén. O volt Tantusz, a ripacsok törzsének vezetője. Fejéből harciasan meredeztek a kissé már megfakult tollak, bőre olyan ráncos volt, mint némely dzsungelbeli fa kérge, de a szeme úgy ragyogott, mint a rózsabogarak páncélja,

- Elfogtunk néhány betolakodót, mert túlságosan közel jártak a Titkos ösvényhez - jelentette Illakava. - Elhoztuk őket a színed elé, hogy a sorsukról dönthess.

A vén Tantusz végigmérte lllakavát és négy társát, majd megvetően csak annyit mondott:

- Ostobák!

Bubucs és Grimbusz Miska zavartan összenézett, Illakava kényelmetlenül állt egyik lábáról a másikra. Két társuk szégyenkezve hajtotta le a fejét.

Százszor mondtam már neked, Illakava, hogy a Titkos ösvényre nem lehet csak úgy rátalálni. Aki nem ismeri a jelet, nem tudja, mit keressen és miért, még akkor sem érhet soha célba, ha véletlenségből végig az ösvényen halad. Hagynotok kellett volna okét, hadd járják a maguk útját. Elpusztultak volna már az első éjszaka. Aztán nem elég, hogy meggondolatlanul lecsaptok rájuk, de még ide is hurcoljátok őket Apacukába. Háború van, a falu holléte a legfőbb titkunk.

- Mondtam én Miskának, hogy öljük meg őket ott helyben - vágott közbe Illakava, de Tantusz leintette.

- Neked mindig csak az ölesen jár az eszed. Minek gyilkolni? Minek fölöslegesen kioltani a mások életét?

- Ezek szerint szabadon ereszted őket? - hökkent meg Illakava.

- Nem tehetem - rázta a fejét csüggedten Tantusz. - Mivel meglátták a falut, ismerik az utat Apacukába, pusztulniuk kell. Ezekben a veszélyes időkben nem kockáztathatom, hogy hírét vigyék a rejtekhelyünknek.

Az egerek döbbenten meredtek egymásra. Csak nem akarnak végezni velük, pusztán azért, mert akaratuk ellenére idehurcolták őket? Ráadásul nem is látták magát a falut, mert a kis házak észrevétlenül bújtak meg a lombok között. Ida nem hívják fel rá a figyelmüket, álmukban sem gondolták volna, hogy a tisztás egy erdei törzs élőhelye.

- Tisztelt uram! - fordult Tantuszhoz a kapitány. - Biztosíthatlak, hogy egyikünk sem emlékszik az idevezető útra. Számunkra áthatolhatatlan sűrűségen vágtunk át, soha nem találnánk ide vissza. Ráadásul eszünkben sincs visszatérni. Hajótöröttek, menekültek vagyunk, akik egyedül csak a király kegyelmében bízhatnak. Hidd el, se nekem, sem a legényeimnek nincs szándékában ártani a népednek.

- Sajnálom - sóhajtott Tantusz. - Nem kellett volna, hogy idehozzanak ezek az ostobák. Háborús időkben ez a törvény: akit

nem ismersz, az nem barát. Aki nem barát, az ellenség. Aki ellenség, annak pusztulni kell, ba beteszi a lábát a törzs otthonába, vagy végighalad a Titkos ösvényen. A törvényt nem hághatom át, mert abban a pillanatban megszűnnék törzsfőnök lenni. Hl kell, hogy pusztítsalak, bár nincs túlzottan nagy kedvem hozzá.

Rumini eddig feszülten figyelte az elhangzottakat, és belátta, hogy se erővel, se szép szóval nem fogják innen kiverekedni magukat. Harcba bocsátkozni teljesen hiábavaló volna, egyetlen esélye maradt a túlélésnek: be kell bizonyítani, hogy ők barátai, és nem ellenségei a ripacsoknak.

- Figyeled a nyakukat, Balikó? - bökte oldalba csüggedten bámuló barátját. - Mindenkinek olyan nyaklánca van, mint amit Hecó adott. Lehet, hogy Fecó pont tőlük kapta? Mert ha igen, akkor mégiscsak barátok vagyunk, szegről-végről legalábbis.

- Tegyünk egy próbát - csillant fel Balikó szeme. - Nincs vesztenivalónk.

Leakasztotta nyakából a Fecótól kapott kis szütyőt, ami a derengőt rejtette, és magasba tartott manccsal előrelépett.

- Nézzétek, mim van! Szakasztott olyan, mint a tiétek. Nem loptam, nem találtam. Egy barátomtól kaptam.

- Márpedig ha van közös barátunk, mégiscsak barátok vagyunk! - állt mellé Rumini.

Ebben a pillanatban nehéz lett volna eldönteni, vajon a ripacsok vagy az egerek lepődtek-e meg jobban. Általános volt a megrökönyödés.

- Add csak ide! - szedre össze magát Illakava, és szinte kirántotta Balikó mancsából a nyakláncot.

Gyors mozdulattal lekapta a szütyőt az amulettről, és ekkor jött a következő döbbenet.

- De hiszen ezt a derengőt ismerem! Együtt találtuk a követ Illaticával. Akkor vonultunk el érte a Titkos helyre, amikor Gal-

Irros le.có, az egér megmenrerre a húgom életét. Nézd csak meg, Illatica!

Illakava a körben bámészkodó falubeliek felé fordult. A tömegből kivált egy kedves, huncut tekintetű fiatal ripacsnő, karján vidáman gőgicsélő kicsinyével. Kivette Illakavától az amuletret, tüzetesen megvizsgálta, majd az arcához szorította.

Ezt tényleg én faragtam Galléros Fecónak, hálából, amiért visszaszerezte a makákóktól az ellopott derengőmei. Hiszen tudjátok, nélküle elpusztultam volna.

- Hogy került hozzád ez a medál? — fordult Tantusz kíváncsian Balikóhoz.

- Galléros Fecó a barátom. Vagyis a barátunk - húzta ki magát büszkén a kisegér. - Együtt szolgáltunk a Szélkirálynőn, amit most elraboltak tőlünk a kalózok.

- És hol van Fecó? - kérdezte Illatica olyan izgatottan, hogy utána rögtön el is szégyellte magát.

- Galléros Fecó megházasodott, és otthon maradt Egérvárosban - szólt a kapitány.

- De mivel igazi jó barát, nekünk adta a derengőjét az útra, hogy vigyázzon ránk - tette hozzá Rumini.

- Csak nem te vagy az a kölyök, akiről Fecó mesélt? Aki hajósinas volt a Szélkirálynőn? - csillant fel Grimbusz Miska szeme. - Sokat mesélt rólad, amíg irt időzött. O tanított meg engem és Bubucsot amőbázni.

- Szerintem inkább rólam mesélhetett - lépett közelebb Balikó. - Ruminit akkoriban még nem ismerte.

Tantusz összecsapta a kezét és megköszörülte a torkát. Mindenki elhallgatott.

- Tehát ti Galléros Fecó, a mi régen látott, de sosem feledett barátunk barátai vagytok. Ebben az esetben másképp kell értelmeznünk a törvényt.

- Vagyis nem öltök meg? - kérdezte reménykedve Roland.

- De nem ám! A törvény kimondja, hogy akit nem ismersz, az nem barát. De a barátod barátja olyan, mintha a te barátod lenne-jelentette ki Tantusz, majd a falubeliekhez fordult. — Van köztetek olyan, aki másképp gondolja?

Senki sem jelentkezett. Többen Illakavát fürkészték kérdő tekintettel.

- A húgom megmentőjének barátai az én barátaim is — dünnyögte lemondó hangon a harcos.

Nagyszerű - dörzsölte össze a tenyerét Tantusz. — Akkor nincs akadálya egy közös lakomának. Legyetek a vendégeink, barátom - nézett a kapitányra. - Sok mindent kellene megbeszélnünk.

A ripacsok többsége elsietett, hogy előkészítse az ebédet, amit közösen fogyaszt majd a falu apraja-nagyja a vendégekkel. Néhányan azonban az egerek körül maradtak, kérdezgették, faggatrák őket az útjukról, kalandjaikról és legfőképpen Galléros Fecóról. bubucs és Grimbusz Miska félrevonta Ruminit és Balikót, hogy egy kicsit beszélgessenek.

- Mik ezek a derengők voltaképpen? - kérdezte Rumini Grim-Inisz Miskától. - Hogyhogy elpusztultok nélkülük:

A derengők különös kövek, a dzsungel ritka ajándékai. A nyakunkban viseljük azt a darabot, amit születésünk után a szüleink választanak nekünk. A derengő éjjel halványan világít, így sosem kell teljes sötétben maradnunk.

A sötétség ugyanis megöl minket - tette hozzá sejtelmes hangon Bubucs.

- Azt hallottuk, hogy az utóbbi időben többször is elsötétült I)atolyapart ege, miközben fent ragyogott a nap - villant hirtelen Rumini eszébe. - Az is veszélyes volt rátok?

Bubucs és Grimbusz Miska összenézett. Végül Miska szólalt szólalt meg, óvatosan válogatva a szavait.

- Tudjátok, mifelénk mostanában háború dúl. A feketeszárnyú denevérek hadat üzentek az őserdő minden lakójának.

Az egerek bólintottak. Éppen eleget hallottak már erről az elmúlt napok során.

- De mi úgy véljük, nem magukról bátorodtak így fel - folytatta Miska, - A denevérek nappal esetlen, védtelen jószágok, zavarja őket a fény. A feketeszárnyúak mégis azt híresztelik, hogy hama-

rosan beköszönt a sötétség uralma. Mintha előre tudták volna, hogy el fog halványulni a nap fénye.

- De hát ez képtelenség - rázta a fejét Balikó.

- Igen, azt gondoltuk mi is. De történt néhány furcsa eset. Tudnotok kell, hogy a mi derengőinknek különleges tulajdonságai vannak. Ha valaki erővel, varázslattal uralma alá tudná hajtani a köveink erejét, az talán még a fény irányát is megváltoztathatná.

- Vagy elsötétíthetné az eget - tette hozzá Bubucs.

- De hiszen azt mondtátok, hogy ezekhez a kövekhez csak ti tudjátok az utat. Hs hogy éberen őrzitek a litkos ösvényt. Hogy juthatna akkor hozzá bárki más? - hökkent meg Rumini.

- Hát éppen ez az - sóhajtott Bubucs, - Az utóbbi időben néhányan nyomtalanul eltűntek a harcosaink közül a detengőjükkel együtt. Illakava és Illatica bátyja, lllahó egyszerűen elveszett. Pedig ő volt közülünk a legerősebb és legügyesebb. Aztán eltűnt még Kobaga, Tantusz tanítványa is.

- F.gy Doppler Tóni nevű denevérnek is nyoma veszett - szólt közbe Balikó. - Bár őr biztos nem ismeritek.

A két ripacs legény először meghökkent, majd gyanakodva húzta össze a szemét. Történetesen nagyon jól ismerték Doppler Tónit. De honnan hallottak az eltűnéséről a vendégeik? Rumini gyorsan elmesélte, milyen megbízatást kaptak Fecótól Egérvárosban, és mi mindent tudtak meg időközben Mokka szigetén.

- Azt viszont biztos nem tudtátok, hogy éppen Doppler Tóni és az unokatestvére, Ármin hozta ide Fecót annak idején Apacukába! - kurjantott Bubucs. - Valami verekedésbe keveredett a maracujai kikötőben, és kis híján agyonverték. A Doppler fiúk mentették ki a támadók keze közül, és elhozták Tantuszhoz, hogy meggyógyítsa.

- bent a fa tetején ápolták Fecót? - hökkent meg Balikó.

- O, nem, békeidőben a mi kunyhóink is a földön állnak mosolygott Grimbusz Miska. - Fecó itt heverészett a tisztáson, ját-

\.;orr velünk és rengeteget mesélt. Semmi kedve sem volt elmenni innen, itt ragadt egészen a háború kezdetéig.

Rumini és Balikó megértően bólogatott, aztán elgondolkoztak .ı hallottakon.

- Azt mondjátok meg - tért vissza Rumini az eredeti témához liogy vajon ki volna képes uralma alá hajtani a derengők fényét. Ilyet biztos nem tudnak a vérszívó denevérek.

Hát ők nem is - legyintett Bubucs. - De a varázsló talán igen,

- Az a varázsló, aki állítólag az Illa-berekben él? - kérdezte Balikó.

A ripacsok már meg sem lepődtek újdonsült barátaik jól érte-Milrségén.

Igen. Ott él a varázsló, és mostanában furcsa dolgokat művel.

Mit? És honnan tudjátok? - kérdezte izgatottan Rumini.

- Kezdődik a lakoma! - harsant a tisztás közepéről a ripacsok hangja.

- Majd később elmondjuk. Gyertek enni! - zárta le Grimbusz Miska a beszélgetést.

Tizenharmadik fejezet
Anomália úrnő

Herdál király, a selyemmajmok uralkodója hisztérikus állapotban meredt a képmására a tükörben. Előbb kényszeredett mosolyt erőltetett az ábrázatára, amely hamarosan ocsmány grimaszba fordult, mígnem őfelsége dühös vicsorgások közepette letépte nyakából a fodros gallért.

- Ez sem áll jól! Hozzatok valami mást! - toporzékolta magánkívül.

Szolgái kétségbeesetten néztek össze. A király lábainál összetépett és földre hajigált ruhák százai hevertek már, a selyemhímzéses mentéről a csipkedíszítéses ujjason át egészen a smaragdokkal kivarrt mellényig. Bársonybugyogók, szivárványszín övek, finom kesztyűk és szattyánbőr csizmák gomolyogtak a kazalban, miközben őfelsége fél pár harisnyában taposott a sok drága kelmén.

- Férfias és hódító. Egyszerű, mégis fenséges. Káprázatos és pazar! Mi olyan nehéz ebben? — rikácsolta, majd egy mancsában szorongatott bőrövvel nagyot suhintott a még mindig tétovázó szolgák felé.

- Gyerünk, siessetek! Indulnom kell! Anomália vár!

Hangja, amely az imént még ostorként pattogott, meghatottan elcsuklott az utolsó két szónál, gyűrűkkel ékesített mancsát a szívére tette és felsóhajtott.

- Anomália, ó Anomália, szívem legdrágább kincse!

A háta mögött álló udvari zenészek, akiket néhány perce a bőrszíjjal üldözött el maga mellől, most felbátorodtak, és egy szép, szerelmes melódiába kezdtek.

Anomália úrnő, ó selyemmajmok gyöngye,
leérted ömlik minden éjjel I lerdát királyunk könnye.

Járásod oly kecses, bundád selyemnél simább,
1 lallgasd meg, miként rajong érted a jó Herdál király.

- Elég legyen ebből a nyavalygásból! - toppantott dühösen Herdál. - A dicsőségemet zengjérek, hadd ámuljon majd Anomália sok vitéz tettem hallatán!

A muzsikusok rögtön elnémultak, majd vidám, büszke dal csendült a hangszereiken.

Fényes Herdál király,
a legnagyobb majom,
Dicső tetteivel
úrrá lett a bajon.
Legyőzött ha ramiát,
kalózt, ellenséget,
Népe között osztott
finom eleséget.
Lovetta városát
magasba emelte,
Datolyapart népe
Csak őt ünnepelte.

- Úgy van, ez mindjárt szebben hangzik - enyhült meg a király, és nagy kegyesen kinyújtotta karját, hogy halálra rémült szolgálója egy újabb bársonykaftánt adjon rá.

Talán ráunt már az öltözködésre, vagy végre tényleg kedvére volt, amit a tükörben látott, nem tudni. Herdál király mindenesetre beleegyezően intett, hogy maradhat a kaftán, jöhet a hozzáillő nadrág, harisnya, csizma és korona. Szolgái és a zenészek érezhetően megkönnyebbültek, hogy véget ér az órák óta tartó hacacáré. A zene felszabadultabban szólt, az énekes mély érzéssel zengte az uralkodó tetteit, miközben a szolgák szélsebesen, gyakorlott mozdulatokkal húzták őfelségére az aznapra kiválasztott öltözéket.

- Gyerünk! Iparkodjatok! Álljon elő a hintó! ı Iozzátok az ajándékokat! - harsogott nyakékét igazgatva Herdál. - Máris indulok, hogy felkeressem a selyemmajmok legdrágábbikát! O, Anomália! Hamarosan meglátom káprázatos alakod!

Mire az öltözködés befejeződött, a hintó is előállt, így Herdál király azon nyomban felkerekedett, harsonaszó kíséretében áthajtarott a városon, és megindult Anomália úrnő otthona felé, amely megítélése szerint sajnálatosan közel esett az Kiátkozott városhoz, a hajdan dicső Maradijához.

r

A szerválfogat szélsebesen száguldott a parti úton, de Herdál gondolatai messze előtte jártak. Maga elé képzelte szíve hölgyét, amint a látogatásától zavarba jőve zsebkendőjét morzsolgatja, és bájosan csücsöríti ajkát. Herdál korábbi kijelentése, hogy Anomália úrnő már várja, bizony hatalmas túlzás volt, A selyemmajom hölgy egyáltalán nem tudort a király érkezéséről, Herdál váratlan meglepetésnek szánta a látogatást.

Meghatódik majd a jövetelemről, és végre beleegyezik az esküvőbe - bizakodott Herdál. - Nem lesz több ellenvetés, időhúzás. I latározotr, férfias és ellenállhatatlan leszek.

A király gőgösen kihúzta magát hintója párnái között, ám hamarosan vissza süppedt a puha vánkosok közé. Amennyire varia már, hogy viszontlássa szíve hölgyét, legalább annyira féli is a találkozástól. Anomália úrnő szívét ugyanis még egy királynak sem volt könnyű meghódítani. A gyönyörű selyemmajom hölgy büszke volt és határozott, nem hódolt be senki akarata előtt. Úgy parancsolgatott az uralkodónak, mint a szolgálóinak. Vagyis nem egészen úgy, hiszen mindig kedvesen mosolygott és szempilláját rebegtetve kért, de a lényeg mit sem változott: a végén minden úgy történt, ahogy azt Anomália elképzelte.

Anomália úrnő a leggyorsabb szerválok húzta kocsival is bő kétórányira lakott Lovettától, és a szerelmes uralkodó szemében ez a két óra maga volt a gyötrelem. Utált gondolkozni, utálta a várakozást, a bizonytalanságot. Legfőképpen pedig azt utálta, hogy mire hinrójával megérkezett Anomália kastélyába, rendszerint összegyűrődött a ruhája, korgott a gyomra és elpárolgott a magabiztossága.

Most azonban mindenre felkészült. A bársonykaftánt elővigyázatosan levetette, és egy vállfára akasztotta, az éhség ellen pisztáciát és szárított mangót rágcsált. A nyomasztó gondolatok elűzésére pedig egy saját dicsőségéről szóló éneket kezdett dúdolgatni. Nem csoda hát, ha makulátlanul tiszta kabátban, teli gyomorral és

büszke tartással szállt ki a hintóból a végtelenül hosszúnak tűnő út végén.

Anomália úrnő szolgái földig hajolva köszöntötték az uralkodót, majd pálmaágakat lengetve kísérték a kastély fogadószobájába. Pukedli úr, az úrnő udvarmestere rémült tekintettel öltötte magára díszegyenruháját, hogy a vendég fogadására siessen.

- fenséges királyom, micsoda földöntúli boldogság ismét a kastélyban köszönteni felségedet - hajbókolt. - Kérlek, fogadd kegyesen a rossz hírt: úrnőm reggel elutazott.

- Micsoda? - hördült fel a király. - És mikor jön vissza?

- A mai nap folyamán semmiképpen. Három nap múlvára ígérte az érkezését.

Herdál olyan morgást hallatott, hogy Pukedli úr kis híján hátrahőkölt. Erre a kellemetlenségre igazán nem volt a selyemmajmok királya felkészülve. Dühösen toporgott, szája szélét harapdálta, de sehogy sem tudta eldönteni, mitévő legyen. Eszébe jutott, hogy hazahajtat, ám minden porcikája tiltakozott egy újabb hosszú kocsiút ellen. Ha viszont marad, mihez kezdjen Anomália úrnő üres kastélyában három napig? Micsoda bosszúság!

- Maradok - döntött Herdál. - Hátha Anomália hamarabb visszatér. Vagy ha nem, hát heverészem addig, igazán rám fér egy kis pihenés.

Pukedli úr a legalázatosabb modorában megpróbálta jobb belátásra bírni a királyt, és rábeszélni, hogy később látogasson vissza a kastélyba, de Herdál hajthatatlannak bizonyuk.

- Ügy hangzik, mintha nem látnátok szívesen - förmedt az udvarmesterre.

- Jaj, uram, hogy gondolhat ilyet - rémült meg a szerencsétlen, és sietve megparancsolta, hogy a szolgálók készítsék elő a kastély legszebb szobáját őfelsége számára. Végül sűrű hajlongások közepette visszavonult.

- Máris intézkedem, hogy finom ebédet főzzenek fenségednek!

Pukedli úr azonban nem a konyhába, hanem az emeletre sietett. F.gy ablaktalan kis szobába lépett, amelyben egyetlen iróasz-i.il árválkodott. Az udvarmester magára zárta az ajtót,, gyertyáját az asztal szélére állította, és a fiókból előhúzott egy kézitükörnek látszó tárgyat meg egy aranyfényű, habkönnyű anyagból varrt kendőt. A kendővel finom, körkörös mozdulatokkal dörzsölni kezdte a tükör felületét, miközben érthetetlen szavakat mormolt. Néhány perc múlva a tükör felragyogott, de meglepő módon nem az udvarmester képe jelent meg benne, hanem egy öreg,ráncos, kegyetlen tekintetű selyemmajomé.

- Világosan megmondtam, hogy ne zavarjatok! — mennydörögle a tükörbeli alak köszönés helyett.

- Nagyuram - hebegett az udvarmester -, csak azért bátorkodtam jelentkezni, mert váratlanul megérkezett I Ierdál király.

- Na és? Majd elmegy! - fújta fel magát mérgesen az öreg.

- Hát éppen ez az. Kijelentette, hogy itt a kastélyban várja meg Anomália úrnőt. Mondtuk neki, hogy az úrnő három napnál hamarabb nem tér vissza, de ez sem riasztotta el. Mármost mitévők legyünk?

A ráncos képű vénség csúnyán szitkozódott, Pukedli úr lehajtott fejjel, rezzenéstelen arccal hallgatta. Szemlátomást megszokta már az öreg dühkitöréseit.

- Na jó - csillapodott le végül a vén selyemmajom. - Hát tartsátok jól a királyt. Majd úgy intézem, hogy Anomália reggelre megérkezzen.

Mire az udvarmester alázatosan elköszönt volna, a tükör felszíne elsötétült. Pukedli úr gyors mozdulattal mindent a helyére tett, felkapta a gyertyát, és futva távozott, ezúttal tényleg a konyha felé. Mindent el kellett követnie, hogy az uralkodó kellemesen érezze magát Anomália úrnő érkezéséig.

Herdált nem kellett félteni, otthonosan berendezkedett a fényűző vendégszobában, jóízűen evett-ivott, aztán gondtalanul he-

verészett és szundikált estig. Akkor komótosan elfogyasztotta a pazar vacsorát, meghallgatta az udvari zenészek műsorát, majd aludni tért. Reggel még ki sem kászálódott a selyemvánkosok közül, mikor Pukedli úr ragyogó arccal hozta a hírt: úrnője a vártnál két nappal hamarabb, kora hajnalban hazatért.

- Lám-lám! Milyen jó, hogy nem hallgattam rátok, és irr maradtam! - jelentette ki elégedetten a király, és máris hívatta az inasát, hogy felöltözzön.

- A reggeli fényben úgyis sokkal előnyösebben csillog a galléromon a hímzés - gondolta magában.

Mihelyst végzett az öltözködéssel, és inasa hullámokba bodorította kusza szőrzetét, I lerdál király kilépett a szobából, hogy köszöntse az úrnőt. Anomália a díszteremben várra, türelmetlenül, ingerülten, de bájos mosollyal palástolva haragját. Herdálnak még a lélegzete is elállt gyönyörűségében, mikor meglátta az ifjú hölgy karcsú termetéi, sudár alakjár és ragyogó szemét.

- Nincs az a hatfogásos reggeli, mely felérne a kegyed látványával, drága Anomália - bókolt ügyetlenül.

- Minek köszönhetem a megtisztelő látogatást? kérdezte hűvösen a hölgy.

- Nem bírtam tovább a magányt Lovettában! Kegyedhez hajtott a szerelem! - susogta Herdál, miközben azon gondolkodott, nem lenne-e hatásosabb, ha térdre borulna az úrnő lábainál. Végül ezt az ötletét elvetette, mert eszébe jutott, hogy könnyen összepiszkolhatná selyem harisnyáját, így csak szenvedélyesen közelebb lépett, és zsebéből előhúzott egy gyémánrköves gyűrűt.

- Nem távozom addig, amíg végre szavát nem adja, hogy hozzám jön feleségül.

- Ej, Herdál! — toppantott mérgesen Anomália. - Úgy viselkedik, mint egy gyerek! Hiszen megígértem már! - mosolyt erőltetett az arcára, majd enyhült hangon folytatta:

- Hát nem emlékszik? P.jjel világíró zöld köveket és különleges kristályokat ígért nekem nászajándékba. Megtarthatjuk az esküvőt, amint megérkeznek a kövek. Igazán nem várhatja tőlem, hogy csak úgy nőül menjek akárkihez!

- Hiszen én nem akárki vagyok, hanem Datolyapart királya - hápogta felháborodottan Herdál.

- O, hát persze. De az én szívemben addig nem foglalhatja el uralkodói helyét, amíg nem tartotta be az ígéretét.

- Nos, jó! - húzta ki magát megszégyenülten Herdál. - A szállítmány bármikor megérkezhet. Egérországból rendeltem egy egész hordó csiszolt kristálykülönlegességet, bármelyik órában befuthat vele a hajó.

- Hiszen ez nagyszerű, drágám - mosolygott engesztelően a hölgy. - Legjobb lesz akkor, ha visszatér Lovettába, és átveszi a szállítmányt. Aztán már semmi sem állhat a boldogságunk útjába.

Herdál egy pillanatig zavartan forgatta mancsában az eljegyzési gyűrűt, és sóvárogva pillantott Anomália kacsójára. Az úrnő bal kezén különleges, tompa fényű, mégis igéző gyűrű díszelgett. Herdál számtalanszor elképzelte már, hogy saját jegygyűrűjét felhúzza az úrnő ékszere mellé, és végre nőül veszi kevély szerelmét. De Anomália úrnő akarata ismét győzedelmeskedett, és Herdál megszégyenülten vágta zsebre a visszautasított eljegyzési gyűrűt.

- Akkor tehát a közeli viszontlátásra - mondta, és kezet csókolt. - Boldog vagyok, hogy láthattam!

Anomália fenséges arckifejezéssel búcsúzott Herdáltól, és egyetlen mozdulattal sem jelezte, hogy szándékában állna kikísérni a felsült uralkodót.

- A zöld köveket se felejtse, drágám! - szólt a távozó király után. - Csak a dzsungelbeli lelőhelyet kell érte felkutatnia.

- Mi sem könnyebb annál — nyugtázta a kérést magában mormogva Herdál, miközben könnyedén bólogatott és Jegyintett, mintha csak azt jelezné: az úrnő kérése már teljesült is.

Végül belátta, hogy az úrnő nem fogja tartóztatni, így keserves •.óhajtással visszavonult. A kapuban parancsot adott, hogy azonnal készüljön a szerválfogat, mert haladéktalanul hazatér a fővárosba. Anomália úrnő a szalon ablakából figyelte a készülődést, és .sipke zsebkendőjével integetett a kapun kigördülő királyi hintó után. Szemében sötét, elszánt gyűlölet ragyogott.

Tizennegyedik fedezet
Sötétség nappal

A ripacsok igazán vendégszerető házigazdának bizonyultak. Az őserdő minden fellelhető finomságát felhalmozták az egerek előtt, és ezúttal arra is volt gondjuk, hogy szóljanak, ha .ı vendégeik által választott ételt evés előtt meg kellett hámozni. Tantusz azt javasolta, hogy másnap hajnalig maradjanak Apacukában. Felajánlotta, hogy pirkadatkor néhány kísérőt rendel melléjük, akik a legrövidebb úton l.ovetrába vezetik a csapatot. Bubucs és Grimbusz Miska rögtön jelentkezett is a feladatra, **R**Ll-mini és Balikó legnagyobb örömére.

Sötétedésig tartott a faluban a vigasság, lllatica, a kedves ripacslány, egyetlen percre sem téve le kicsinyét a nyakába kötött kendőből, odatelepedett Ruminick mellé, hogy ő is kifaggassa Fecó barátait. Minden érdekelte, Fecó visszatérése a Szélkirálynőre, utolsó közös útjuk az Arany-tengeren és újdonsült felesége, akit Kopjásvégen ismert meg a hódok birodalmában. Viszonzásul ő is kielégítette az egerek kíváncsiságát, elmesélte, hogyan szerezte vissza Galléros Fecó az ellopott derengőjét, és mutatott a tisztás szélén néhány mohával benőtt szobrocskát, amit Fecó faragott a falu lakóiról.

- Nahát, ezek szerint a dzsungelben álló mohos alakok is Fecó művei? - képedt el a két egér. - Láttunk néhányat idefelé jövet.

Bizony ám! — nevetett lllatica. — Hl se tudjátok képzelni, micsoda divatot teremtett Fecó Apacukában. Aztán rájöttünk, hogy a szobrok nem csak viccesek és élethűek, de az őserdő lakói halálosan félnek is tőlük. így aztán néhányat elhelyeztünk a falu közelében, és azóta még véletlenül sem vetődik errefelé senki.

A kis ripacsbaba lllatica kendőjében sírni kezdett.

- Aludj szépen. Marilla - dúdolgatott neki ılatica.

- Nálatok mindenkinek így kezdődik a neve? - csodálkozott lialikó. - A testvéred Illakava, a kislányod Illacilla, te pedig Illatica. Sőt, Bubucs azt mondta, volr még egy bátyád, Illahó.

Illatica arca elkomorult.

- Illahó eltűnt egy hónappal ezelőtt. El sem tudjátok képzelni, mennyire aggódom miatta.

- Doppler Tóniről azt hallottuk, hogy az Illa-berek környékén tűnt el - tűnődött Rumini, aztán hirtelen a fejéhez kapott. Na - hát, még egy Illa. Az Illa-berek!

Illatica komoly tekintettel mérte végig a kér barátot, aztán halkan, szinte suttogva beszélni kezdett.

- A ripacsoknak hajdanán sok törzse volr. Az én őseim régen az Illa-betekben éltek. Aztán a berekben tanyát ütött egy varázs-

ló, aki minden más élőlényt elűzött onnan. Az én őseimnek is el kellett vándorolni. Tantusz törzséhez csapódtak, már a szüleink is Apacukában születtek. De a nevünk még őrzi a régi otthon emlékét.

- Nem mesélték az öregek, milyen volt az a régi otthon? — kíváncsiskodott Rumini.

- Azt mondták mindig, hogy ragyogóan fényes. Az Illa-berek csak úgy vonzotta a fényt. Azóta sötét csak, amióta a varázsló tanyázik ott.

- És ki ez a varázsló voltaképpen? - kérdezte Balikó.

- Senki sem tudja biztosan. Annyit tudunk csak, hogy egyre öregebb, egyre gonoszabb, és egyre nő a hatalma. Egyesek szerint egy hatalmas kígyó alakjában él, mások selyemmajomnak vélik. Megint mások úgy tudják, vörös pikkelyes gekkó. Van, aki beszélő papagájként emlegeti. Néhány ostoba pedig azt gyanítja, hogy igazából Tantusz a varázsló, a ripacsok pedig a tanítványai. Ez a legnagyobb sületlenség mindközül.

Szívesen beszélgettek volna még, de a kis Illacilla megéhezett, Illatica pedig félrevonult, hogy megszoptassa. Aztán leszállt az este, és a ripacsok visszavonultak kunyhóikba, hogy fedél alatt töltsék az éjszakát. Persze gondjuk volt rá, hogy az egereket is elszállásolják. Erős liánok segítségével egyenként húzták fel a Szélkirálynő hajósait az ágakra, hogy a fák lombjai közt megbúvó kunyhókban kapjanak ők is menedéket.

Hajnalban, ígéretükhöz híven felverték a vendégeket, és Grimbusz Miska vezényletével megindult a társaság Lovettába. Út nem vezetett arrafelé, a ripacsok nélkül az egerek még a szomszédos tisztásig is csak bajosan tudtak volna elvergődni. Grimbusz Miska és Bubucs azonban úgy ismerte az őserdőt, mint a tenyerét, szinte megnyílt előttük az aljnövényzet, Mivel az egerek nem akartak egy újabb napot elvesztegetni, szinte pihenő nélkül, erőltetett menetben törtek előre.

Del körüljárhatott már az idő, mikor a kapitány végre ebédszünetet engedélyezett a meglehetősen kimerült társaságnak. Hgy napos tisztást választottak pihenőhelyük ahol a dzsungel félhomálya urán végre élvezhették kicsit a napfényt. A ripacsok segítségével összegyűjtötték a közeli fák és bokrok ehető terméseit, így igazán pazar lakomát varázsoltak néhány perc alatt. A ripacsok is letelepedtek a fűbe, hogy kedélyesen együtt falatozzanak az egerekkel.

A kapitány és Sebestyén azt latolgatta, vajon meddig tart még .iz út Lovettába. Ha még a délután folyamán odaérnek, vajon sikerül-e rögtön bebocsátást nyerniük Herdál királyhoz, vagy ott a drága fővárosban kell valahol szállás után nézniük? Végül pedig, hajlandó lesz-e az uralkodó segítséget nyújtani a bajbajutott tengerészeknek? A kapitány nem volt túl derűlátó, tartott tőle, hogy megpróbáltatásaik Lovettában még nem érnek véget. Sebestyén, szokásához híven, most is sokkal bizakodóbb volt, váltig állította, hogy Herdál király megértőnek bizonyul majd.

Balikó és Roland eközben a dzsungelbeli életről faggatta a ripacsokat. Rumini egy darabig hallgatta a beszélgetést, aztán nagyot ásított és hanyatt vetette magát a fűben.

- Mindjárt leragad a szemem az álmosságtól. Nem aludtam túl jól az éjjel — motyogta. - Nagyon himbálódzott a kunyhó a fa ágán a szélben.

- O, minket ez ringat csak el igazán - mosolygott Grimbusz Miska.

- Ugyan, Rumini, nem is volt rosszabb a himbálódzás, mint a hajón - jelentette ki Roland. - Nem kell mindent ilyen sötéten látni.

- Nem látok sötéten semmit, csak... — tiltakozott Rumini, de a mondat közepén torkára forrt a szó.

- Vagyis, de fura, nézzétek! Valamit mégis sötéten látok! Mintha az egész égbolt színe megváltozott volna.

Balikó felnevetett.

- Ahogy így elnézlek, Rumi, te is egyre sötétebb leszel.

- Azt hiszitek, viccelek, pedig nem - ült fel Rumini olyan komoly tekintettel, hogy a többiek képéről is lefagyott a vigyor, nyakukat tekergetve bámultak felfelé.

Odafönt egyetlen felhő sem látszott, a nap aranykorongja uralta a déli eget. De a napfény tényleg nem tűnt olyan erősnek, mint két nappal korábban, amikor a tengerparton rótták az utat. Balikó tanácstalanul megvonta a vállát, a ripacsok azonban érezhetően izgatottak lettek. Aggodalmasan fürkészték az eget, és figyelték a dzsungel hangjait.

- Baj van? - kérdezte fojtott hangon Roland, akit a halványuló napfénynél sokkal jobban megrémisztett a ripacsok nyugtalanságá-

- Sss - intett neki Bubucs, jelezve, hogy a legtávolabbi neszeknek is jelentősége lehet.

Aztán az események hirtelen felgyorsultak. A ragyogó napkorong néhány perc alatt egészen elsápadt, és annyi fényt sem bocsátott ki magából, hogy áthatoljon a fák ágai között. Az ég kékje is elsötétedett, ibolyaszín ernyőt vonva az őserdőre. A fák között rikoltozó madarak lármája elhalt, rémült kiáltások hangzottak a sűrűből. Grimbusz Miska az íjához kapott, Bubucs ösztönös mozdulattal megmarkolta a derengőjét. Végül Miska kézbe vette az irányítást.

- Gyorsan, fedezékbe! Valami készül - harsogta, miközben Bubucs segítségével igyekezett a fák sűrűjébe terelni a döbbenten bámuló egereket.

Mire azonban a társaság felocsúdhatott volna, már késő volt menekülni. Az égen fekete árnyalakok tűntek fel szélsebesen közeledve. Feketeszárnyú denevérek voltak, nem fért hozzá kétség. Az egerek rémülten iramodtak a rejtekadó sűrű irányába, de az égi támadók lecsaptak rájuk, mielőtt elérhették volna a tisztás szélét. Minden egérre több denevér is jutott, pillanatok alatt földre döntötték, le-

teperték, mozgásképtelenné tették, aki mozgott vagy megpróbált ellenállni. Egyedül Bubucs és Grimbusz Miska érte el a menedéket adó erdőt.

A ripacsok törvénye kimondja: a harcos nem engedheti, hogy ilerengője idegenek kezére jusson. Bubucsék elrejtőztek tehát, de korántsem állt szándékukban cserbenhagyni a barátaikat. A fikuszbokrok takarásából nyílzáport zúdítottak a támadókra, azon igyekezve, hogy a letepert matrózok egérutat nyerjenek. Néhány denevér támadóállásban körözött a ripacsok búvóhelye fölött, de liubucs és Grimbusz Miska olyan veszettül lőtte nyilait a támadókra, hogy képtelenség volt a közelükbe merészkedni.

A denevéreknek szemmel láthatóan sürgős dolga volt. A váratlan rajtaütés után azonnal el akarták hagyni a csatateret. Tudták, hogy .1 napfény rövidesen visszatér, és addigra már a levegő oltalmában akartak szárnyalni a zsákmányukkal. A ripacsok nyílzápora ugyan nem sok kárt tett bennük, mivel testüket pikkelyes mellény védte, de .1 kisebb szárnysérüléseket sem akarták tovább kockáztatni. Mégis kitartóan fenyegették a két ripacsot, és ha azok idő előtt kifogytak volna a nyílvesszőkből, bizonyára azonnal foglyul estek volna.

Miközben a sereg egy része a folyamatosan lődöző Bubucs és Miska figyelmét próbálta elterelni, a többiek hálóba bugyolálták az egereket, majd kettesével megragadták őket, és erős szárnycsapásokkal a magasba emelkedtek. Ruminit és Balikót egy hatalmas denevér egymaga repítette a hálójában. Grimbusz Miska eközben utolsó nyilát is kilőtte, és Bubucsnak is erősen fogyott a készlete. Ám mielőtt a denevérek lecsaptak volna rájuk, fényesedni kezdett az égbolt, visszatért a nap ereje.

A ripacsokat azonnal faképnél hagyták a támadóik, és az egereket szállító társaik után lódultak. A feketeszárnyú csapat amilyen gyorsan jött, ugyanolyan sebesen el is vonult. Alig öt perccel a támadás kezdete után néptelenül állt az erdei tisztás, csak Bubucs és Grimbusz Miska, a két elkeseredett ripacs harcos bámulta szótla-

nul a ragyogóan kék eget. A messzeségben még tisztán kirajzolódott a hálóba csavart egereket repítő denevércsapat körvonala.

- Most mitévők leszünk? törte meg végül a csendet Bubucs.

- Visszamegyünk a faluba — hajtotta le a fejét Grimbusz Miska. - Be kell számolnunk Tanrusznak a történtekről.

Egymásra néztek, nem mozdultak. Annyira félfoghatatlan volt az egerek elrablása, hogy még mindig nem hitték igazán.

- Hogy lehet, hogy senkit sem sikerült leterítenünk? - rázta a fejét értetlenül Miska. - Az összes nyilamat kilőttem. Mindketten jó céllövők vagyunk, ilyen közelségből minden támadót leszedhettünk volna.

- Hát nem láttad? Páncélt viseltek. Lepattantak róluk a nyílvesszőink - legyintett Bubucs.

Ujabb hallgatás következett. Végül Bubucs kimondta a mindkettejüket legjobban aggasztó kérdést.

- Vajon hová vitték Fecó barátait?

- Egész biztosan Kaptár-hegyre - vélekedett Miska. - Ott van a feketeszárnyú bitangok főhadiszállása.

Bubucs a torkát köszörülte.

- Szerinted...? - kezdte.

Grimbusz Miska rögtön rávágta a választ.

- Talán életben hagyják őket. Legalábbis nagyon remélem.

Többet nem beszéltek. Mindketten azon tűnődtek, mennyi esélye van az egereknek, hogy élve szabaduljanak a vérszívó denevérek karmai közül. A feketeszárnyú sereg aligha barátságos szándékkal ragadta el őket. A híresztelések szerint Kaptár-hegy barlangjait rabszolgákkal bővíttetik a denevérek, Lehet, hogy efféle hegymélyi munkára szánták a rabul ejtett matrózokat. De az is elképzelhető, hogy friss vacsorára fájt a feketeszárnyú sereg foga. Akárhogy is, biztosan keserves megpróbáltatások várnak az egerekre. Bubucs és Miska egy darabig még szótlanul állt, aztán fölcihelődtek, és csordultig telve aggodalommal visszaindultak Apacukába.

Az egerek eleinte bénultan csüngtek a Kálók fogságában. Kapálózni, rugdalózni senki sem mert, az alattuk tátongó mélységjeges rémülettel töltötte el mindannyiuk szívét. Még Rumini számára is ijesztő volt a repülés a dzsungel fái fölött, pedig ő már sokat rótla sirályháton az eget. De ott legalább alatta szárnyalt a madár, ő pedig repülés közben kedvére kapaszkodhatott a puha fekete tollakba. Most viszont úgy lógtak a denevérek karmai között, mint .1 kötözött sonka. Bármikor lepottyanhattak, ha elrablóik megunták a cipekedést.

De a denevérek erősen markolták a hálóba csavart foglyokat, egyelőre nem kellett attól tartani, Hogy valaki véletlenül a mélybe zuhan. Bojtos Benedek legényeinek szívéből mégsem akart múlni a félelem. Mi történik velük? 1 Iová viszik őket? Miért ütöttek rajtuk ilyen váratlanul? Miféle sorsot szántak nekik a támadóik? Hfféle kérdéseken rágódtak, miközben gúzsba kötve hasították az eget.

Sokáig tartott az úr. A nap fénye kisvártatva újra gyengülni kezdett, de ez a délutáni órák természetes velejárója volt. Az egerek a föld felé nézve látták az elsuhanó fákat, az erdőből előmeredő sziklákat. A nap helyzetéből és az alattuk hullámzó dzsungel gyors változásából mindannyian megállapították, hogy nagy sebességgel haladnak délnyugat felé. Hgymással nem beszéltek. A denevérek ugyan szorosan rajba tömörülve repültek, így az egerek szinte egymás mellett lógtak a levegőben, mégsem mertek hangosan megszólalni. Mindenkiben ott motoszkált a félelem, hogy a denevérek a legkisebb rendbontás esetén is rögtön eleresztenék és hagynák lezuhanni őket.

A távoli dombok, hegyek közül kirajzolódott egy különös formájú, magányosan álló hegycsúcs. Meglehetősen messze volt még, de a denevércsapat egyenesen arrafelé tartott.

- Biztos az lesz Kaptár-hegy, a denevérek főhadiszállása — súgta Rumini Balikónak. - Bármiben fogadnék, hogy az az úti célunk.

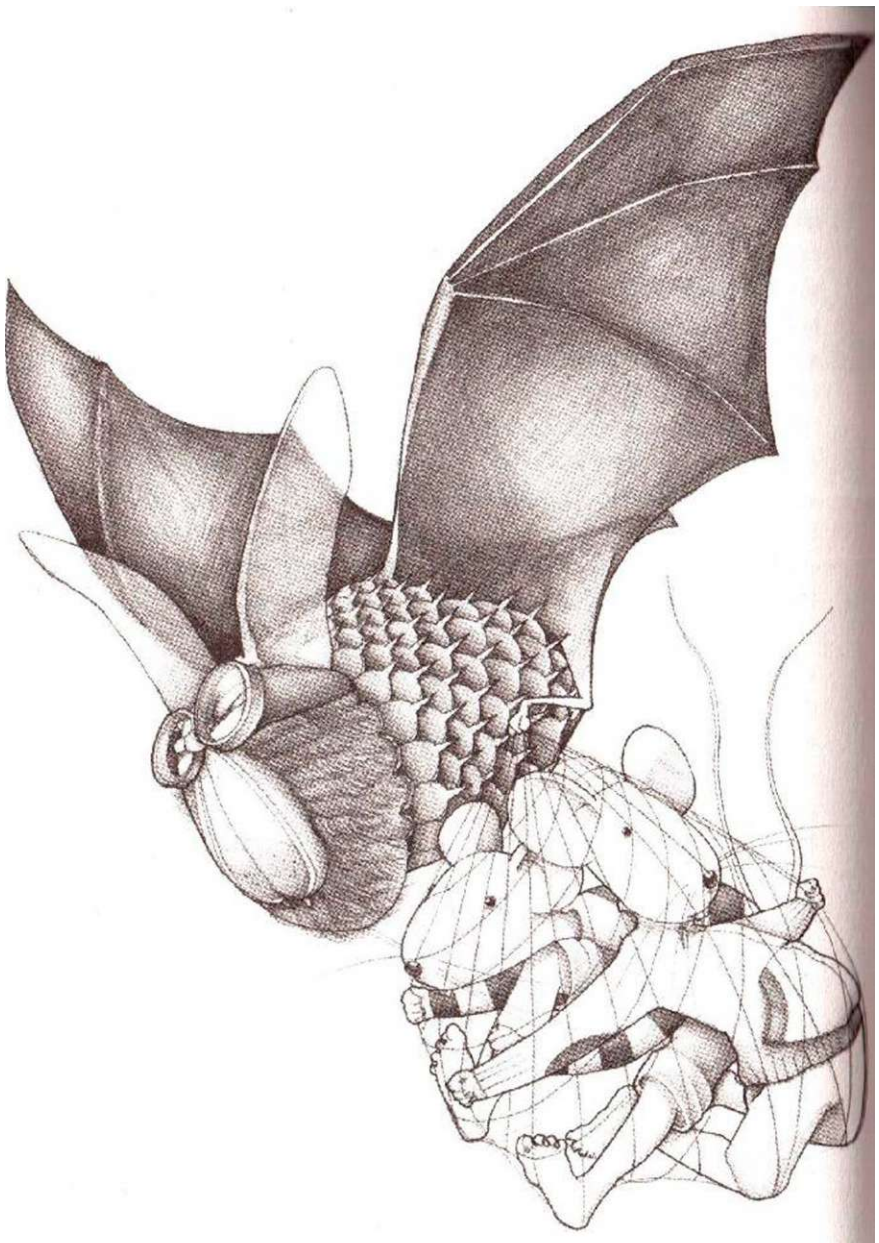

Mivel a kövér denevér fenyegetően rándított egyet a hálón, Balikó válasz helyett csak legyintett a farkincájával. Rumini jobbnak lát' i .i, ha magában folytatja a gondolatmenetet.

- A napfény eltűnése pont úgy zajlott, mint ahogy azt Radar Benőék mesélték Elbán hercegnek a toronyszobában. És a feke-ii\szárnyú denevérek megint most csaptak le, látszott, hogy a félhomály beálltához időzítették a támadást. Ezek szerint biztosan számítottak a sötétségre. Hiszen vakító fényben még a legharciasabb denevér se bocsátkozna harcba, ha nem muszáj, lálán valaki pont az ő kedvükért gyengíti el a napot.

Rumini elégedetten csettintett volna, ha legalább egy picit meg uidort volna mozdulni a háló szorításában. De nem tudott, így csak magában vonta le a végkövetkeztetést:

- Nappali sötétséget előidézni biztos nem képes más, mint a varázsló, aki az Illa-berekben tanyázik. Márpedig ha ezt meg tudja csinálni, akkor tényleg nagy hatalma van. Nem szívesen találkoznék vele.

Mire idáig jutott, rettentően elgémberedett, ráadásul Balikó bal bokája rettentően nyomta a combját. Megpróbált helyzetet változtatni, de a testes denevér fenyegetően rámordult. Rumini úgy döntött, inkább zsibbadjon el még jobban, minthogy lehajítsák őket több emelet magasságából. Mivel mást nem tehetett, az elmúlt napok eseményein rágódott tovább.

- Elképesztő dolgok történnek velünk mostanában - tűnődött magában. - Négy nap alatt harmadszor estünk fogságba. Először a kalózok, aztán a ripacsok, most meg a denevérek.

A szorult helyzet ellenére hirtelen elvigyorodott.

- Még szerencse, hogy a kapitány megmondta: a tengerészek élete többnyire egyhangúan telik. Mi lenne, ha külön számítani kéne az izgalmakra?

Ez a gondolat egészen felvillanyozta, és valami nagy bátorság szállta meg a szívét. Csak azt sajnálta, hogy pillanatnyilag nem

oszthatja meg következtetéseit Balikóval. Elhatározta, hogy akármilyen sorsot szánt is nekik a denevércsapat, többé nem hagyja megrémiszteni magát, sőt, minden tőle telhetőt megtesz majd a szabadulás érdekében. Kaptár-hegy messze van még, talán egy menekülési tervet is kigondolhat addig, amíg megérkeznek.

Ám egy félóra múlva Rumini legnagyobb meglepetésére a denevérek jobbra fordultak és ereszkedni kezdtek.

- Biztos pihenőt tartunk - gondolta a kisegér. - Nem lehet könnyű cipelni minket. Csoda, hogy Ajtonyt egyáltalán elbírják.

- Az is lehet, hogy már a pihenő alatt sikerül kereket oldanunk - tűnődött tovább olyan természetességgel, mintha csak az jurorr volna az eszébe, hogy várakozás közben rágcsál egy kis mogyorót.

Amennyire a fejét mozdítani tudta, igyekezett felmérni a terepet. Tisztásnak, folyónak, tónak nyoma sem látszott, csak a dzsungel végtelen zöldje hullámzott odalent. De ahogy a denevércsapat újra fordult egyet, Rumini észrevette, hogy az erdő egy kiterjedt részén egészen furcsán fonódnak össze a fák koronái. Sűrűn, feketén, fenyegetően. És ennek a barátságtalan vidéknek a közepén, a lombok sűrűbbnél sűrűbb szövedékéből különös torony emelkedett ki. Egyáltalán nem tűnt magasnak, messziről alig lehetett észrevenni. Éppen csak kiemelkedett a fák ágai közül, ráadásul elsőre akár sziklának is nézhették volna a színe alapján. Felülről viszont látszott, hogy a csúcsa annyira sima, fényes és szabályos, hogy az semmiképpen sem lehet a véletlen műve.

A feketeszárnyú sereg egyenesen ehhez a sziklaszerű képződményhez tartott. Rumini próbálta megőrizni előbbi bizakodó hangulatát, és elképzelni, miként tudnának a pihenő alatt kereket oldani, de hiába. Minél közelebb értek, annál inkább úrrá lett rajta az aggodalom. Egy újabb, felettébb baljós előérzet kerítette hatalmába.

Tizenötödik fejezet
Az Illa-berek

A dzsungel legsűrűbben benőtt, baljóslatú, sötét szegletét régóra kerülik az erdő lakói. Mindenki tudja, hogy amióta a nagyhatalmú varázsló az Illa-berek lakója, még az átutazó sem lehet itt biztonságban. Nem csoda, hogy a hajdani ripacstörzs elvándorlása után elnéptelenedett az egész terület: először a selyemmajmok, makákók és egyéb fán élő állatok költöztek távolabbi vidékre, aztán a madarak és ragadozók, végül a legkisebb élőlények. (sak néhány rovar és kígyófaj nem törődött az állandó veszéllyel.

Pedig a varázslót szinte soha nem látták, vagyis ha látták, akkor sem ismerték fel, mert az Illa-berek új gazdájának esze ágában sem volt felfedni a kilétét. Vagy behúzódott a barlangjába, és ott folytatta gonosz varázslatait, vagy, ami még valószínűbb, álruhában, felismerhetetlen alakban járt a berekben. Még a nevét sem lehetett biztosan tudni. A csúszómászók Metamornak nevezték, ami mindenki fülében hátborzongatóan csengett, ezért elég hihető varázslónévnek tűnt.

Metamor jelenlétéről leginkább rémhírek és különös fényjelenségek tudósítottak. Mert időnként különös színbe borult az ég az Illa-berek felett, és váratlanul nyoma veszett a berek körül kíváncsiskodóknak:. Néha a derült égből lecsapó villámok jelezték, hogy valaki hatalmas erőket mozgat, máskor forgószél kavarta az egyre sűrűbben összenövő fák koronáját.

A közelben élők mégsem a furcsa fényektől és égi háborútól tartottak leginkább. Sokkal jobban aggasztotta az erdőlakók szívét, hogy az Illa-berek lassan, de biztosan terjeszkedett. A berek sötétszárú liánjai újabb és újabb fákat hálóztak be, a színes orchideák helyén fakínbogvók burjánoztak, az elhagyatott madárfészkekben pedig különös bogarak ütöttek tanyát.

Mivel a varázsló barlangjának közelébe senki sem merészkedett, sőt még a levegőt átszelő lények is kerülték Illa-berket, a sűrű közepéből kiemelkedő, fényes csúcsú, sziklaszerű torony is észrevétlen maradt. Pedig nem állt az mindig a dzsungel fái közt. Lassú, kitartó munkával és nagy odafigyeléssel építgette Metamor, a varázsló, Minden új követ személyesen illesztett a helyére és bűvölt meg úgy, hogy az erdő felől nézve egyszerű szikla benyomását keltse az építmény.

A sziklaépületet pontosan az egykori barlang tetejére húzták, a benti járatok is megmaradtak, kibővítve néhány új, tágas csarnokkal, dolgozószobával, raktárral és a csúcsba felfutó csigalépcsővel. Évek munkájával készült el a torony, és már csak a végső simítások hiányoztak. Metamor eddig türelmesen végezte munkáját, de amióta a sziklacsúcs teteje fényesedni kezdett, alig bírt úrrá lenni az izgalmán. Hamarosan elkészül a nagy mű, amelynek segítségével egész Datolyapartot megszerzi magának! Sötét birodalmában ő lesz az uralkodó, a rendet pedig feketeszárnyú követői, a vérszívó denevérek fogják fenntartani.

Most éppen az elkövetkező napok tennivalóit egyeztette a denevérek fővezérével, Ultra Miron gróffal, aki a hajdanán élt, vérengző Ultra Marin egyenes ági leszármazottja volt, A sziklatorony előtt álltak, pontosabban Miron gróf a sziklakapu felső pereméről lógott fejjel lefelé, Metamor pedig egy farönkön ülve magyarázott. A gyanútlan szemlélő akár kopott bundás, öregedő selyemmajomnak is nézhette volna egyszerű öltözéke alapján.

Egyedül varázserejének őrzője, egy különös fényű, briliánsköves gyűrű árulkodott róla, hogy a kopott selyemmajom nem az, aminek első pillantásra látszik. A varázsgyűrű Metamor bal mancsa ujján ragyogott, tompa, de átható fénnyel. Rögtön magához vonzotta az óvatlan megfigyelő tekintetét, hogy aztán az illető minden korábbi gondolatáról megfeledkezzen. A varázsló vállán egy tarkatollú, aprócska papagáj ücsörgött.

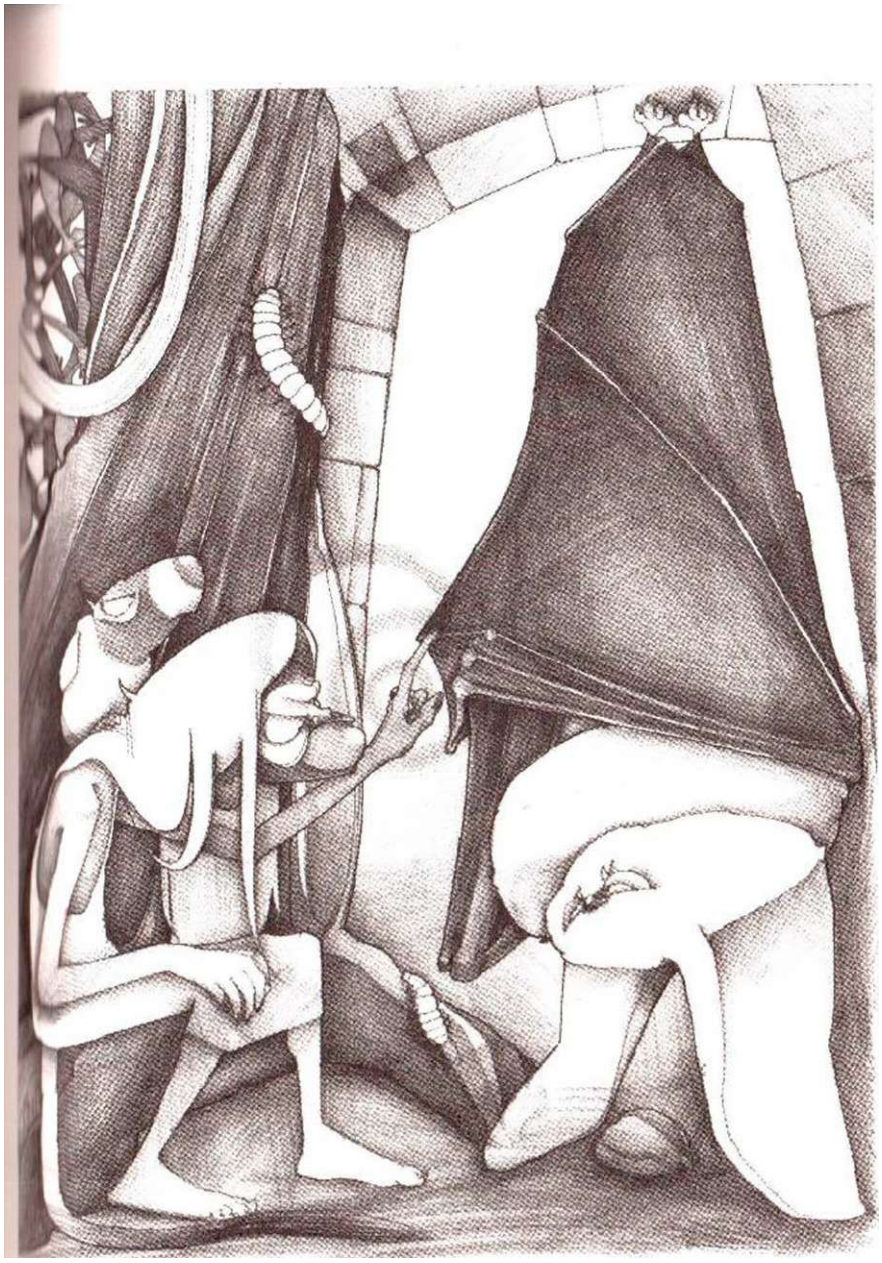

- Ismerd cl, Miron gróf, hogy az iménti elsötétítés igazán remekül sikerült! Ez volt az eddigi legpompásabb árnyidő - dörzsölte össze a tenyerét Metamor.

- Pompás! Pompásabb! Legpompásabb! - recsegte mintegy visszhangként a papagáj.

A denevérsereg főparancsnoka udvariasan biccentett, de nem zúdította bókok áradatát a varázslóra.

- Nocsak, talán elégedetlen vagy, fővezérem? - húzta össze a szemét gyanakvóan Metamor.

- Nem, uram, dehogy. Csak még mindig aggódom a seregem miatt. Alig öt-hat percig tartott csak az árnyidő. Hosszabb sötétséget ígértél, legalább tíz percre számítottunk. Félek, hogy nem volt elég idejük véghezvinni a rajtaütést.

Metamor szemében harag villant. Ültéből felpattant, mancsát ökölbe szorította és maga elé mormolt valamit, miközben egyik karmát a gyűrű kövéhez nyomta. A következő pillanatban az öregedő selyemmajom alakja elenyészett, helyette egy roppant erős testfelépítésű denevér körvonalazódott. A denevér bal szárnyának végén továbbra is ott ragyogott a varázsló gyűrűje. A papagáj rutinos mozdulattal szökkent a semmivé foszló selyemmajom válláról a legközelebbi faágra.

Metamor most denevéralakban Miron gróf mellé röppent, és egyik szárnyával erősen megszorította a döbbenten bámuló fővezér nyakát.

- Azt hiszed, hogy a napfény eltüntetése gyerekjáték? — szisszegte haragosan. — A ti hibátok, hogy nem tudom hosszabbá tenni az árnyidőt! Azt ígértétek, hogy rengeteg zöldfényű követ szereztek az őserdőből, elegendőt ahhoz, hogy az összes napfényt belezárjam! Ehelyett kénytelen vagyok beérni két kis derengővel. Ennyi kővel képtelenség öt percnél hosszabb sötétet varázsolni!

- Felderítőim állandóan kutatják az őserdőt a derengők után, de a ripacsok rejcekútját sehol sem találják - ismerte be Ultra Miron, mi-

közben igyekezett nem megfulladni Metamor szorításában. - Mint nem vallatod ki a két ripacs harcost, akiket a múlt hónapban cjiettünk foglyul? Ok biztos ismerik a zöld kövek lelőhelyét.

O, nem vallanak a nyavalyások! - legyintett Metamor, és végre eleresztette a denevérparancsnokot. - Amióta letéptem a nyakukból a derengőjüket, egyetlen szót sem szólnak, nem mozdulnak, meg csak nem is esznek. Ha nem hallanám a szívverésüket, azt hihetném, elpusztultak.

- Kipusztultak! Kipusztultak! - rikácsolt az ágon a tarka papagáj-

Metamor bosszúsan megpördült, megszorította a gyűrűje kövét, <'s a következő percben újra kopott selyemmajom alakjában állt a fatörzsön. Görbe ujját szigorúan a papagájra emelte.

- Tartsd a csőröd, Rinya! Ha sokat szájalsz, megtéplek!

- Csöndben vagyok, csöndben vagyok! - recsegte Rinya.

Metamor fenyegetően begörbítette az ujját, mire a papagáj végre tényleg elhallgatott. De csak egy pillanatra. A következő másodpercben újra diadalmas ordibálásba kezdett,

-Jönnek már! Itt vannak! Hallom már! Hallom!

Metamor egyetlen intéssel a vállára parancsolta izgatottan verdeső madarát, és egy tollat téperr ki a farkából. A toll végét varázsgyűrűjéhez szorította, majd a magasba emelte, mintha arra várna, hogy a papagájtoll magába szívja a legtávolabbról érkező hangokat is. Kis ideig hagyta, hogy a toll magába gyűjtsön minden érdekes hangot, majd határozott mozdulattal megragadta Rinyát, és a tollat visszadöfte a hátsójába.

-Jaj, de fáj! - rikácsolt a papagáj.

- Ne rinyálj, nem fáj ez! Azt mondd inkább, mit tudtál meg!

- Rinya mindent tud!

A varázsló újra fenyegetésre emelte ujját, mire a papagáj néhány pillanatra mozdulatlanná merevedett. Aztán megrázta magát, és

engedelmesen tudósírott mindarról, amit a zöld farktoll révén már ő is tudort:

- Jön az egész sereg, nem hiányzik senki. Jó sok zsákmányt hoznak, mindjárt ideérnek.

Ennek hallatán Metamor elégedetten csettintett, majd megvetően odaszólt a denevérparancsnoknak, aki még mindig mozdulatlanul függeszkedett a kapufélfán.

- Megnyugodhatsz, Miron gróf! A legényeid visszatértek. Úgy látszik, mégis boldogultak az ötperces árnyidő alatt.

Ultra Miron szó nélkül elrugaszkodott és a magasba röppent. Bár szemével leginkább csak a délutáni nap kellemetlen fényét érzékelte, a fák takarásából kikerülve ő is végre meghallotta érkező csapatának szárnysuhogását. A szokottnál nehézkesebb suhintások pedig azt igazolták, hogy legényei valóban zsákmányt cipelve érkeznek. Megkönnyebbült sóhajjal zuttyant vissza előbbi pihenőhelyére,

A feketeszárnyú sereg elcsigázva ereszkedett le a sziklatorony tövében. Az egerek szállítása igazán erőpróbáló feladatnak bizonyult. A föld közelében nem is küszködtek tovább, eleresztették a hálóba tekert foglyokat. Az egerek hatalmas nyekkenéssel értek földet. Szerencsére a dzsungel földjét a sziklatorony kornyékén dús aljnövényzet és vastag mohaszőnyeg borította, így senkinek sem esett különösebb bántódása. A denevércsapat vezetője azonnal Miron gróf elé járult jelentést tenni.

- Parancsnok úr, tisztelettel jelentem, a támadást sikeresen végrehajtottuk. Sebesültek, halottak száma nulla, tizenöt rabot hálóba tekerve előállítottunk.

- Tán tekernétek ki őket, hogy lássam, mit hoztatok - türelmetlenkedett Metamor, akit újra hatalmába kerített az izgalom.

- Mozgás, mozgás! — vezényelt gazdája vállán ülve Rinya, aki szemmel láthatóan már el is felejtkezett farktolla kitépéséről és fájdalmas visszatűzéséről.

Metamor izgalma érthető volt. Abban bízott, hogy a íeketeszárnyii seregnek újra sikerült ripacs harcosokat foglyul ejteni. Tizenöt új derengővel fél napra el tudná sötétíteni az eget! Nagy volt hát .1 csalódottsága, mikor a hálók szorításából egyenként kerültek elő .1 Szélkirálynő elgémberedett hajósai.

Mihez kezdjek egy csapat nagy fülű vei? - tajtékzott Metamor, mikor az utolsó tekercsből kibogozták a meglehetősen viharvert kinézetű Sajtos Pedrót. - Tollas fejű ripacsokat kértem, akiknek kő lóg a nyakában. Hát ezért srrapálom annyit magam az elsötétítéssel?

A denevérsereg leforrázva állt. A sikeres támadás után ennél ki-i sir nagyobb elismerésre számítottak.

- Ezekre nincs szükségem! — csapkodott tovább magából kikelve Metamor. - Vigyétek őket Kaptár-hegyre, vagy egyétek meg vacsorára. Mit bánom én! De azt ajánlom, hogy derengő nélkül többé ne kerüljetek a szemem elé!

A denevérek segélykérőn fordultak fővezérük, Ultra Miron felé. Mármost mitévők legyenek ezzel a rengeteg egérrel? Nem fűlött hozzá a foguk, hogy egészen Kaptár-hegyig szállítsák őket. Miron gróf is éppen ezen tűnődött, mikor a rabok irányából rémült cincogás törte meg a csendet.

- Ne bántsatok! Ne egyetek meg vacsorára! Szerezhetünk derengőt, ha csak az kell. Egy már most is van nálunk!

- Micsoda? Ki szólt? — pördült meg Metamor, mint akit bolha csípett.

- En szóltam, uram! - lépett elő Riki megrettent ábrázattal. — Ha kegyesen bánsz velünk, segíthetünk neked eljutni Apacukába. Ott minden ripacs nyakában lóg derengő. Sőt, Balikónál már most is van egy!

- Mit hallok, mit hallok? - lépett közelebb fürkész tekintettel Metamor. - Ki az a Balikó? Álljon elő!

Balikó dühösen meredt Rikárdóra, de nem volt más választása: kilépett a sorból. A papagáj azonnal a feje fölé röppent, és fontoskodva kiáltozta:

- Itt van Balikó! Ez Balikó! Rinya mindent tud!

Metamor mohón Balikó nyaka felé kapott, és azonnal megtalálta Fecó bőrszütyőben lógó derengőjét. Hgy rántás, egy reccsenés, és a medál máris a varázsló markában lapult. Az egérfiú tehetetlen pillantással nézett utána.

- Micsoda váratlan fordulat. Egy derengő, amit nem ripacs harcos visel. Ez csak egyet jelenthet: mindannyian a ripacsok barátai vagytok - elmélkedett Metamor, miközben megbűvölt tekintettel simogatta a zöldes fényű, bársonyos tapintású követ. - feltételezem, hogy jól ismeritek Apacukát, a falut. Tán még a titkos lelőhelyen is jártatok!

Az egerek nem tudták eldönteni, hogy az igazság fényre derülése használna-e vagy ártana szorult helyzetükben. Jó lesz-e nekik, vagy éppen bajuk származik belőle, ha elmondják, hogy voltaképpen alig ismerik a ripacsokat, lombok közt megbúvó falujukat pedig egyikük sem tudná újra megtalálni. Egyetlen dolgot éreztek biztosan, azt, hogy foglyul ejtoikben alantas szándék és rosszindulat munkál. Mindannyian leszegett fejjel hallgattak hát.

- Gyerünk, beszéljetek! - rivallt rájuk Metamor. -Tudni akarom, hol van Apacuka. Régóta tervezek már arrafelé egy kis kirándulást!

- Kirándulás, túra, országjárás! - lelkesedett Rinya.

- Ha megmutatjátok az utat, mindenkit szabadon bocsátok - jelentette ki a varázsló. - Ellenkező esetben ne is reménykedjetek!

A nagy csendet végül a kapitány törte meg. Nagy levegőt vett és kényszeredetten előlépett.

- Uram, csupán egyszer jártunk Apacukában, és akkor sem a magunk ügyessége folytán jutottunk oda - magyarázta. — A ripacsok faluja a dzsungel mélyén rejtőzik. Még a sűrűt jól ismerőknek

sem könnyű visszatalálni oda. Én magam biztosan nem lelném meg az utat, még akkor sem, ha visszavinnérek oda, ahonnét elhurcoltatok.

- Én a helyetekben kicsit erőlködnék, különben rossz vége lesz - csóválta a fejét Metamor, majd hirtelen Rikihez fordult. - Mit gondolsz, kölyök? Úgy látom, neked van itt a legtöbb sütnivalód. Te tudod az utat?

Rikárdó nyakát behúzva, rémült tekintettel intett nemet. Metamor képe elkomorult.

- Szóval te. sem vagy hajlandó segíteni?

- Én nem értek az égtájakhoz, uram - nyüszítette. - Klőször járok itt. Ráadásul a saját kastélyunk parkjában is mindig eltévedtem. I)e Balikó biztos tudja. O jól összebarátkozott a ripacsokkal. Ha valaki, hát ő odatalál!

- Hz a beszéd - biccentett Metamor. - Balikó! Ide hozzám! Hiszen neked derengőd is volt! Te fogsz elvezetni minket a faluba.

Balikó kétségbeesve sandított Rumimre. Most mitévő legyen? Bojtos Benedek igazat mondott. Ha akarnának, se tudnának visszatérni Apacukába. Menthetetlenül eltévednének az őserdőben. Különben pedig esze ágában sem volt elvezetni ezt a gonosz bandát a ripacsok falujába.

- Én sem emlékszem - rázta a fejét.

- Nem ajánlom, hogy szórakozz velem! - fenyegetőzött Metamor. — A derengő gazdájának tudnia kell az utat. Gyerünk! Vagy odavezetsz, vagy elbúcsúzhatsz az életedről.

Az egerek összenéztek. Eddig mindig akadt egy mentőötlet, egy szerencsés fordulat, ami megsegítette őket. Sok viszontagságot megéltek már, mégis mindig kikeveredtek a csávából. Most azonban úgy tűnt, ebből a szorult helyzetből tényleg nincs kiút. De Rumini már elhatározta magát. Akárhogy is, de nem fogja hagyni, hogy Balikónak bántódása essék. Tudta: a legfontosabb, hogy időt nyerjenek.

- Aki időt nyer, életet nyer - mormolta magában. - Ha most ezt megússzuk, elcsalhatjuk őket a dzsungelbe. Majd úgy teszünk, mintha a falut keresnénk, megyünk határozottan, húzzuk az időt. A ripacsoknak van sütnivalójuk, előre megneszelik az ellenséget, elrejtőznek, elbújnak, tán még minket is megmentenek. Csak azt nem szabad hagyni, hogy most végezzenek velünk!

Mindezeket végiggondolva határozottan kilépett a sorból.

- A derengő az enyém - mondta Metamor szemébe nézve. - Vagyis közös Balikóval. És én talán még az utat is tudom. A többiek segítségével legalábbis biztos megtalálom, ha visszavisznek a tisztásra, ahonnét idehoztak.

Metamor elismerően csettintett.

- Ez a beszéd! Egy önfeláldozó barát, aki az utat is tudja. Hogy hívnak?

- Rumini - készségeskedett Riki.

- Jól van, Rumini - szólt a varázsló. - Remélem, igazat mondasz. Nem ajánlom, hogy megpróbálj rászedni! Miron gróf!

- Igen, uram! - röppent a denevérek fővezére a varázsló mellé.

- Vidd az egereket Kaptár-hegyre. Nálam csak ez a három marad - mutatott Ruminire, Balikóra és Rikire. - A többiekkel azt csinálsz, amit akarsz, de megtiltom, hogy a vérüket vedd. Még szük-

scgem lehet rájuk. Dolgozzanak vagy zárjad be őket, nekem mindegy. Hat katonádat pedig hagyd itt segíteni.

Rumini megrémült. A Szélkirálynő legénységének együtt kell maradnia! A lehető legrosszabb hír, hogy Metamor szét akarja választani őket. Hiszen sokkal nagyobb esélyük van tőrbe csalni .1 támadókat és elmenekülni, ha mindvégig együtt az egész csapat. Ráadásul, ha külön-külön kell folytatniuk a küzdelmet, ki tudja, vajon sikerül-e újra egymásra találniuk.

- Ke, uram, várjon! - vágott közbe Rumini gyorsan. - Együtt kell mennünk! Egyedül nem biztos, hogy megtalálom az utat! Szükség lesz mindannyiunkra. A kapitány a legjobb hajós, ő mindenütt kiismeri magár, Sebestyénnél senki sem tájékozódik jobban. Pedrónak és Fricinek sasszeme van, csakis közösen tudunk segíteni, ha Apacukába akarsz jutni.

Metamor gonosz mosolyra húzta a száját.

- Ugyan már, fiacskám. Nem szeretem, ha ennyire ostobának néznek. A társaid nagyszerűen lógnak szórakozni Kaptár-hegyen, amíg ti megtaláljátok az utat Apacukába. Mert meg fogjátok találni nélkülük is. Arról én gondoskodom!

A varázsló türelmetlenül intett. Ultra Miron jelt adott a fekeleszárnyú seregnek, mire legényei kénytelen-kelletlen újra hálóba tekerték és felnyalábolták az egereket. Bojtos Benedek néhány bátorító szót akart mondani a társaságnak, de egy denevérszárny a szájára tapadt, miközben a szárny gazdája durván csendre intette. A feketeszárnyúak végül elrugaszkodtak, és erős szárnycsapásokkal útra keltek foglyaikkal Kaptár-hegy felé.

- Légy óvatos, Rumini! Vigyázz a többiekre! - hallatszott a magasból Bojtos Benedek elhaló kiáltása.

Metamor magára maradt a három egérrel a tisztáson. A hátrahagyott denevérkatonák szorosan közrefogták a foglyokat. A varázsló intett nekik, hogy elengedhetik őket, az ő karmai közül képtelen-

ség megszökni. Elegendő, ha a feketeszárnyúak a tisztás és a torony körül cirkálva éber őrséget biztosítanak.

- Ma már nem megyünk sehová, mert mindjárt leszáll az este. Amilyen mamlaszok vagytok, a sötétben tényleg eltévednétek - mondta. - De ajánlom, hogy éjszaka álmodjátok meg az utat!

Azzal gúnyos vigyorral és szívélyes mozdulattal a sziklatorony belsejébe tereire Ruminit, Balikót és Rikir.

- Szép álmokat! Szép álmokat! - recsegte vállán a papagáj elégedetten.

Tizenhatodik fejezet
A skorpiócsípés

l\ sziklatorony belsejében Metamor megállt.

1 - Nyittatok nektek egy csinos kis szobát - kacsintott Rumini és Balikó felé. — Meglátjátok, roppant kényelmesen fogtok .aludni benne.

Kopott kabátja zsebéből előhalászott egy rozsdás kulcscsomót, majd egy cseppet sem barátságos ajtóhoz lépett. Az ajtó feltárult, szabaddá téve a régi barlangba levezető járatot.

- Tessék, csak tessék! Szabad az út! - cserregett Metamor vállán a papagáj kulcsok csörgésére emlékeztető hangon.

A varázsló kis, dohos, ablaktalan cellába vezette foglyait. A nyirkos kövön szétszórt büdös széna volt az ágy, két jókora kő pedig a széket helyettesítette. Más bútor nem volr a helyiségben.

- Csinos kis szoba, megkell hagyni — mormolta Rumini. - Pont ilyenre vágytunk, ugye Balikóf

Balikó elhúzta száját. Nem volt túlzottan tréfás kedvében. Metamor betessékelte a két egeret az ajtón, a nyomukban kullogó Rikárdónak azonban vállára tette a mancsát.

- Veled még elcsevegek egy kicsit. Biztos sok érdekes mesélnivalód van a számomra.

- Vigyázz, Riki, bajod lehet belőle, ha sokat fecsegsz! - szólt hátra Rumini aggodalmasan.

De Rikárdó képén látszott, hogy elengedte füle mellett a figyelmeztetést. Nem úgy a varázsló. Gyűlölködve mérte végig az egérfiút.

- Jóljegyezd meg, amit most mondok! Az Illa-berekben minden .íz én akaratom szerint történik. Ha meg akarok tudni valamit, hát meg is tudom. Ha vágyom valamire, azt meg is szerzem! Jobban teszed, ha nem packázol velem!

Azzal becsapta a cella ajtaját, ráfordította a kulcsot, és Rikárdót magával rángatva egyedül hagyta Ruminit és Balikót a sötétben.

- Szerinted mit akar tőle? - kérdezte Balikó, miután kitapogatott magának egy mérsékelten orrfacsaró illatú szalmakupacot a földön.

- Fogalmam sincs - rázta a fejét Rumini. - Lehet, hogy rólunk faggatja, vagy azt akarja tudni, hogy kerültünk az őserdőbe. Egy biztos: nem a barátkozás miatt akar beszélgetni vele.

- Szerinted Riki képes ennél is nagyobb bajba sodorni minket?

- Kitelik tőle - sóhajtott Rumini. — Nagyon ért a bajkeveréshez. Összehord hetet-havat, a varázsló meg majd jól felhasználja ellenünk. A ripacsokat is féltem. Mi lesz velük, ha ez az őrült tényleg megtalálja Apacukát, és valahogy elveszi a derengőiket?

- Miért? Te komolyan gondoltad, hogy odavezeted holnap? - képedt el Balikó.

- Dehogy. Amúgy sem találnék vissza. Csak az időt akartam húzni, hátha közben eszünkbe jut valami. Egy szökési terv vagy egy briliáns mentőötlet.

- És eszedbe jutott?

- Nekem? Nem. Akárhogy töröm a fejem, csak arra tudok gondolni, hogy ez a sunyi varázsló biztos vacsorát sem ad majd.

- Ez bizony valószínű - hagyta rá Balikó csüggedten. - Esetleg mondhatnánk neki, hogy az éhségtől minden emlék kiszállt a fejünkből.

- Erre biztos rögtön örfogásos vacsorát tesz majd elénk - húzta el a száját Rumini.

- Utálok éhezni - morgott Balikó. - Inkább valami más sanyargatást választanék. Mondjuk, ne kapjunk evés után desszertet. Vagy ne engedjen fogat mosni.

Rumini felnevetett.

- Attól tartok, hogy a vacsora kihagyása jelenleg a legkisebb bajunk.

libben egyetértettek. Aztán nekiláttak, hogy centiméterről centiméterre körbetapogassák a cellát, hátha a sötétben nem vettek észre egy kis hasadékot vagy járatot, amin keresztül megszökhetnének. De a cella falán a nyirkos foltokon és pókhálón kívül semmit sem találtak. Balikónak nagy sokára eszébe jutott, hogy .1 ripacsok előző este megmutatták, hogy kell kovakővel és száraz laplóval tüzet csiholni, ő pedig zsebre vágta az egyik tűzszerszámot, amit Bubucs előzékenyen neki ajándékozott.

- Ha összekotorjuk ezt a büdös szénát, rittyentek belőle egy kis riizet. Legalább meglátjuk, hol vagyunk - indítványozta.

- Eszedbe ne jusson! — hűtötte le Rumini. - Ennek az odúnak nincs ablaka. Percek alatt megfulladnánk a füsttől, vagy elfogyna a levegőnk, ha tüzet gyújtanál. Ennyit nem ér öt perc világosság.

Ezt Balikó is elismerte, így hát letett arról, hogy bemutassa tűzrakó tudományát. Egyéb ötletük nem lévén, letelepedtek a cella sarkában, hátukat egymásnak vetették, hogy kényelmesebben ülhessenek, és kicsit melegebben tartsák magukat, majd folytatták ,1 beszélgetést. Egy darabig azt találgatták, vajon milyen szálláshelyre kerültek a társaik Kaptár-hegyen, és mihez kezdenek velük a feketeszárnyú denevérek. Megnyugtatta őket a tudat, hogy Metamor parancsára egyelőre semmi bántódásuk nem eshet. De azt is sejtették, hogy nekik sem főúri kényelemben és vendégszeretetben lesz részük a denevérek főhadiszállásán.

Aztán azon is eltűnődtek, hogy mi történhetett Bubucs és Grim' busz Miska visszatérése után Apacukában. Vajon Tantusz haditanácsot hívott össze? Megdorgálta a két ifjú harcost, amiért nem tudták megvédeni az egereket? Mentőcsapatot küld a megmentésükre? Vagy egyszerűen tudomásul vették a hírt, és többet nem is gondolnak pórul járt barátaikra? Rumini úgy vélte, hogy a ripacsok szigorú harci törvényei között nem szerepel az elrabolt barátok felkutatása és kiszabadítása. Balikó is amondó volt, hogy kár a ripacsok felmentő seregére bízni a szabadulást. Ha szökni

akarnak, csakis magukra számíthatnak. Vagyis egyelőre magukra sem, mert a sötét barlangcellából egyelőre semmilyen kiút sem kínálkozott. Egyedüli reményük az volt, hogy másnap a dzsungelben sikerül valahogy kereket oldaniuk.

A sok találgatás, töprengés közben jócskán elszaladt az idő. A föld alatt semmit sem változtak ugyan a fényviszonyok, de időközben kint is besötétedett. A két kisegeret egyedül gyomruk erősödő korgása figyelmeztette az órák múlására. Mikor már mindkettejüket mardosta az éhség, Rumini javaslatára szójátékokat kezdtek játszani: huszonegyezrek, szópókereztek, barkóbáztak.

- Nem ér, hogy mindig ételre gondolsz! - zúgolódott Rumini a harmadik menet után. — Kilyukad a bendőm.

- Hngem viszont az előző rostonsült egész jókedvre derített - vonogatta a vállát Balikó. - Legközelebb valami desszertre fogok gondolni.

- Én ugyan ki nem találom! - fortyant föl Rumini, akit mindig ingerültté tett az éhség, - Inkább szundikálok.

De nem volt ideje beváltani az ígéretét, mert kintről léptek koppanása hangzott, majd nyikorogva feltárult a nehéz ajtó. A kér egér a fénytől hunyorogva fordult a nyílás felé. Ám nem sokáig élvezhették a lámpás sárga világát, mert egy sötét alak homályosította cl fényt, majd egy nyögést, puffanást és ajtócsapódást követően újra magukra maradtak a sötétben.

- Aú! - harsant fel egyszerre két ordítás.

- Mi történt? - ugrott nagyot Rumini, aki egészen addig meg se mukkant.

- Elestem és bevertem valamibe a térdemet - siránkozott az első hang gazdája.

Rumini azonnal felismerte Rikárdót, aki ezek szerint nem bizonyult a varázsló számára elég szórakoztató társaságnak, és most visszahozta a társai közé.

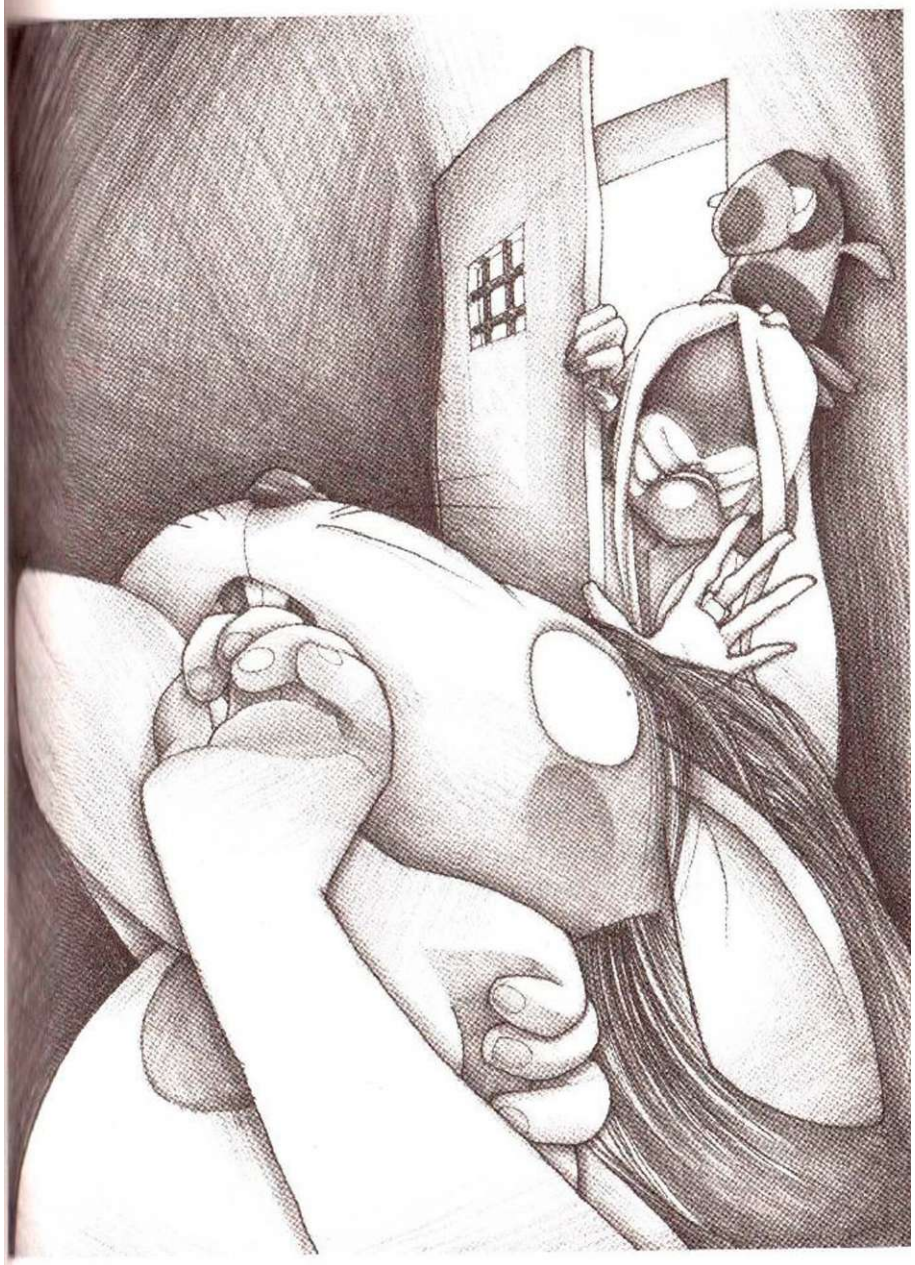

- Az én lábamba ütköztél - sziszegte fájdalmasan Balikó, akitől a másik ordítás származott. - Jó csontos a térded.

- Miért, azt vártad, hogy kocsonyából készült? - morgott Riki.

- Leszel szíves nem emlegetni semmiféle ételt! - förmedt rá Rumini. — Inkább azt mondd meg, mi történt veled! Miről beszéltetek?

- Semmi közöd hozzá! - vetette oda Rikárdó mérgesen.

Rumini nagyot nyelt. Pontosan érezte, micsoda ostobaság, hogy ők itt hárman újra ellenségesdit játszanak, miközben egy sokkal komolyabb ellenfél cellájában kuksolnak. Oellene kéne inkább összefogniuk.

- Figyelj, Riki, ennek semmi értelme - kezdte békítőleg. - Te is tudod, hogy nagy bajba kerültünk mind a hárman. Ks ebből a pácból együtt kell kikecmeregnünk. Fontos lenne, hogy elmondd, mit tapasztaltál. Te láttad belülről ezt a várat, beszéltél a varázslóval. Talán megtudtál valamit, ami segítségünkre lehet.

- Nem tudtam meg semmit - dörmögött Rikárdó.

Mégis, mit akart tőled? Mit csinált veled?

- Nem csinált semmit. Azt akarta tudni, honnan szereztétek a derengőt, és nincs-e még több is belőle.

- És, te mit válaszoltál? - kérdezte Balikó.

- Semmi különöset.

- Na, de mégis! - erősködött Balikó.

- Csak azt, hogy Kgérországban kaptátok a Fecó nevű barátotoktól, és szerintem csak egy volt összesen.

- És erre ő? - firtatta Balikó.

- Megkérdezte, hogy kerültünk Apacukába. Elmondtam neki röviden az egész hacacárét.

- Ennyi?

- Mi vagy te, Balikó? Nyomozó?

- Felelj már, lég)' szíves. Ennyit akart tudni összesen?

- Nagyjából. Kíváncsi volt még, hogy vajon a csomagotokban nem rejtegettek-e térképet vagy miegymást a ripacsokkal kapcsolatban.

- Érte te?

- Megmondtam neki, hogy minden holmink a Szélkirálynőn maradt. Most megnyugodtál?

- Nem. Mit mondott erre ő?

- Semmit. A mancsát dörzsölte, és azt mondta, hogy ez aztán a jó hír.

- Jó hír? Mi ezen a jó hír? - értetlenkedett Rumini.

- Honnan tudjam? Kérdezd meg tőle.

- Kösz szépen.

Az indulatok újra kezdtek hatalmukba keríteni a társaságot. Balikónak még mindig sajgott a lába, és egyre jobban bőszítették Riki foghegyről odavetett válaszai. Ruminit is felbosszantotta a hajósinas undoksága, Riki Ruminiék ellen táplált haragja pedig semmit sem csillapodott fogságba esésük óta. Egyáltalán nem volt ínyére két társa faggatózása. így hát abbamaradt a beszélgetés, mindenki magában forgatta csak a gondoláit. Rumini ugyan még szívesen váltott volna pár szót Balikóval, de egyáltalán nem volt kedve Rikárdó füle hallatára megvitatni az elképzeléseit, így ő is hallgatásba burkolózott. Végül közölte, hogy a maga részéről megpróbál aludni.

Balikó is mocorogni kezdett, hogy úgy-ahogy elvackolja magát éjszakára. Helyezkedés közben azonban kétszer is nekiütközött a cella sarkában álló, széket helyettesítő köveknek. Dühös morgások közepette megpróbálta arrébb gördíteni az egyiket, de ezzel hatalmas hibát követett el. A kő bolygatása megzavart egy skorpiót, aki addig a nyirkos földben szunnyadozott, de ébredése után azonnal támadásba lendült. Mérges farkát harciasan előrelendítette, hatalmasat csípve a közvetlen közelében motoszkáló Balikóba. A kisegér fájdalmasan felordított.

Mi történt már megint? - ugrott fel Rumini a kiáltásra.

- Valami megcsípett, de nagyon - nyögte Balikó elfúló hangon. - Olyan, mintha tűz égetné a lábam.

- Próbáld meg dörzsölni - javasolta Rumini. - Mi volt az? Kígyó, pók?

- Nem tudom, de iszonyúan fáj - sziszegett Balikó.

Rumini a sötétben kitapogatta, hol kuksol a barátja, és megpróbálta megvizsgálni a sebet. Nem mintha bármi is látszott volna a koromfeketeségbcn, de Ruminit megnyugtatta a tudat, hogy megpróbál segíteni. Gondolta, ha Balikó vérzik, azt sötétben is érezni fogja, és akkor legalább rátesz egy kötésféleséget. De Balikó nem vérzett, csak hirtelen nagyon elgyengült, miközben cseppet sem csillapodott az égető fájdalom.

- Nyugalom, hamarosan elmúlik - vigasztalta Rumini szenvedő barátját.

- Remélem is — nyöszörgött Balikó. — De azt ajánlom, ne nagyon mozduljatok, mert biztos itt lapul valahol az a fenevad. Nehogy megmarjon titeket is,

- Kár, hogy a varázsló elvette a derengőnket. Fecó szerint a skorpiók tartanak tőle — sóhajtott Balikó. - Márpedig ez skorpió lehetett, jóval nagyobbat csípett, mint egy pók.

- Ráadásul a derengők segítenek begyógyítani a sérüléseket - tette hozzá Rumini, mert eszébe jutott, milyen jór tett vele a patakban talált kis kő, mikor a Cukota-hasadékban töltötték az éjszakát.

Aztán hirtelen a fejéhez kapott, Hiszen az apró derengődarab most is ott lapul a zsebében, csak teljesen megfeledkezett róla. O, ha előbb eszébe jut, nem kellett volna teljes sötétségben kuksolniuk eddig! Ráadásul elképzelhető, hogy akkor a skorpió sem merészkedett volna elő. Na, most már mindegy Talán még nem késő elővenni. Balikó biztos jobban lesz tőle, és az éjszaka hátralevő részében sem kell majd újabb csípésektől rettegniük. Egyetlen bökkenő van. Vajon mit fog szólni Riki. ha meglátja, hogy Rumininél is lapul egy derengő, amire olyan nagyon áhítozik a varázsló? Elképzelhető, hogy beárulja őket, csak hogy a kedvébe járjon Metamornak?

Mindegy - döntött a kisegér. — Szükség van a kő erejére, úgyliogy kénytelen leszek felfedni Riki előtt. Most legalább kiderül, bányadán állunk vele.

Rumini csendesen előkotorta zsebe mélyéről a kis kődarabot. A hideg cellát azonnal sejtelmes zöldes derengés járta át. Balikó csodálkozva felült, Riki viszont szemrehányások özönét zúdította Ruminire.

Szóval mégiscsak volt nálad még egy kő! Oda kellett volna adnod! Mi lesz, ha Metamor utólag jön rá, liogy becsaptátok: Azt lógja hinni, hogy én is átvertem!

Hallgass már! - intene le Rumini. - Nem jön rá, ha te nem szólsz neki. A kő segíteni fog Bálikon, és távol tartja a skorpiókat. Vagy re szeretnél egy jókora csípést alvás közben a hátsódba?

Riki nagyot nyelt és elhallgatott. Mindennél jobban rettegett attól, hogy álmában megmarja egy életveszélyes fenevad. Ügy vélte, okosabb lesz csendben meghúzódni a derengő védelmében. Reggel még mindig beszámolhat róla Metamornak.

Egyéb ellenvetés nem lévén, Rumini Balikó lábához emelte a kis követ, henyében jól látszott a kékes-lilás, duzzadt seb. Rumini óvatosan rátette a derengőt, és várt. Balikó felsóhajtott.

- Ez nagyon jó!

Rumini szorosan Balikó mellett maradt, tenyerével szorította barátja lábára a derengőt. - Legjobb lenne egész éjjel rajta tartani - morfondírozott. - Kellene egy kötés.

Kötszerük persze nem volt, de Balikó kétes tisztaságú zsebkendője végül megfelelt a célnak, Rumini rögzítette a csípés helyén a gyógyhatású kődarabot. Aztán lekuporodott Balikó mellé, és elhatározta, hogy végre tényleg alszik egy kicsit, Riki is mellettük gubbasztott. Nem mert eltávolodni a derengő oltalmat adó közelségéből.

A hideg és kényelmetlen helyen egyikük sem tudott mély álomba merülni, de rövid időre el-elbóbiskoltak, hogy aztán a követ-

kező percben felriadjanak. Néhány óra elteltével Balikó halkan Ruminit szólította.

- Figyelj, Rumi! Azt hiszem, haj van. Mozdítani sem tudom a lábam, és még mindig iszonyúan fáj.
- Szerintem elgémberedtél — vélekedett Rumini.
- Próbálom mozgatni, de olyan, mintha fából lenne.
- Túl szoros rajta a kötés?
- Nem hinném. És szerintem még jobban bedagadt.

Rumini feltérdelt, letekerte Balikó sérült végtagjáról a kötést, hogy a derengő fényében megvizsgálja a sebet.

- A mindenit, ez tényleg bedagadt. Várj, megmozgatom egy kicsit én, hátha visszatér belé az élet.

Rumini megragadta Balikó lábfejét, jobbra-balra tornáztatta, körözött vele, a végén egy kicsit még a talpába is belecsípett.

- Nem érzek semmit - mondta Balikó döbbent hangon.

- Akkor tényleg baj van. Lehet, bog)' valami mérges skorpió csípett meg, és lassan átjárja a testedet a mérge.

- Remekül hangzik - szusszant Balikó. - Azt hittem, a derengő meggyógyítja. Szerinted ez még tovább is terjedhet, hogy a végén mindenemet megbénítsa?

- Nem kéne megvárni — dünnyögött Rumini. - Biztos van rá valami ellenszer. Szólni kéne a varázslónak, hátha hajlandó adni egy kis orvosságot.

- Talán, ha ordítunk, meghallja — vélekedett Balikó. - Borzasztó furcsán érzem magam.

Rumini nekiveselkedett. Öklével az ajtót döngette, miközben torka szakadtából kiáltozott. Időnként, a nagyobb nyomaték kedvéért bele is rúgott párat a vastag fába.

- Ne strapáid magad - szólalt meg kisvártatva Rikárdó álmos hangja a fal mellett. - Metamor nincs itthon.

- Hát ezt meg honnan veszed? - képedt el Rumini, és leeresztette az öklét, amivel éppen újabb dörömbölésre készült.

- Elment. Rögtön azután, hogy engem ide bezárt.

- És ezt csak most mondod?

- Miért, ha hamarabb mondom, most más lenne a helyzet?

- Különben honnan tudod? Mondta neked, hová megy?

- Nem. De kitaláltam.

- Es nem osztanád meg velünk is?

-Jó, bár úgyse fogtok hinni nekem.

- Azt majd mi eldöntjük. Mondd már!

- Szerintem elment megkeresni a Szélkirálynőt, hogy ellenőrizze a holmitokat. Nem hagyta nyugodni a gondolat, hogy esetleg a te zsákodban is lapul egy derengő.

- Hiszen mondtad neki, hogy a Szélkirálynő elveszett, nem? Senki se tudja, hol van.

- De ő igen. Legalábbis szerintem. Amikor megtudta, hogy a Szél királynővel jöttünk, a mancsát dörzsölte, és azt mondta, hogy ez aztán jó hír. Aztán magában motyogott valamit, de én csak annyit értettem belőle, hogy „öböl, három óra". Végül csinált valamit a gyűrűjével, amitől iszonyú ronda denevérré változott. Körberepült a szobában, jól rám is ijesztett, úgy suhogtatta a szárnyát. „Igen, így megjárom az utat hamar" — mormolta, aztán megpördült, és újra ott volt a kopott selyemmajom. Nem is szólt többet, csak megragadott és idevezetett.

- Elképzelhető, hogy a Szélkirálynő itt van tőlünk néhány órányi távolságra? - képedt cl Rumini.

Ez a váratlan fordulat annyira megdöbbentette, hogy egy pillanatig még Balikó aggasztó állapotáról is megfeledkezett. Maga Balikó is megélénkült a hír hallatán, és rögtön eszébe is jutott valami.

- Elbán herceg és a kapucsínusok azt mesélték, hogy a régi főváros, Maracuja teljesen elnéptelenedett. Mostanában Elátkozott-öbölnek nevezi a nép, és senki sem merészkedik a közelébe. Ernlékeztek, ezért építtette Herdál király az új fővárost.

- Lovettár - szúrta közbe Rumini.

- Igen, Lovettát. Szerintem lehet, hogy a régi kikötő felett átvették az uralmat a kalózok, falán odavirrék a Szélkirálynőt is.

- Szerintem igazad van! - fűzre tovább a szót Rumini, akit egészen tűzbe hozott a gondolat. — Itt dekkol a jó öreg Szélkirálynő Maracujában, ami ezek szerint nincs is túl messze innen, a varázsló meg biztos jóban van a kalózokkal, és hírt kap tőlük, ha új zsákmányt ejtenek.

- De ha nem barátok, akkor sincs semmi - vélekedett Balikó. — Ha ez a varázsló tényleg át tud változni denevérré, akkor bármikor körbejárhatja a partvidéket. Lehet, hogy látta is már a Szélkirálynőt, csak nem gondolta volna, hogy érdekes lehet.

- Miért, érdekes lehet? — kérdezte gyanakodva Riki. - Mégis-csak volt még derengőtök?

- Nem volt. De ezt ő nem tudja. Az viszont nem lenne baj, ha esetleg elhozná ide a hátizsákom - tűnődött Rumini.

- Miért, mi van benne? - kíváncsiskodott Riki.

- Semmi különös — vágta rá gyorsan Rumini.

Hszébe jutott a zsákban maradt két varázsvizes flaska, a vascsöppentő és Balikó látószelencéje. Nagy hasznát vehetnék, ha visszatudnák lopni valamelyiket. De erről egyetlen szót sem szabad Rikárdó előtt elejteni, nehogy kifecsegje a varázstárgyak titkát a varázsló előtt. Már így is lelő, bog)-' reggel beárulja őket a derengő miatt.

- I logy van a lábad, Balikó? - váltott gyorsan témát a kisegér,

- Semmit sem javult - vallotta be Balikó. - Sőt. Azóta az egyik mancsom is zsibbadni kezdett.

- Nagyon remélem, hogy hamarosan irt a reggel, és a risztek denevérmajom vagy majomdenevér kegyeskedik ránk nyitni az ajtót. Nagy szükségünk volna arra a gyógyszerre - zárra le a beszélgetést Rumini.

Tizenhetedik fejezet
Kaptár-hegy

Az Illa-berek szövevényes erdejét maga mögött hagyva, Ultra. Miron gróf csapata fegyelmezetten szárnyalt Kaptár-hegy irányába. Bár a hálókba tekert egerek jócskán akadályozták a denevéreket a mozgásban, a harcosok a fáradtság legkisebb jelét sem mutatták. Nem beszéltek, nem méltatlankodtak, eszükben sem volt zúgolódni. Datolyapart legkeményebb katonái voltak ők, akik a legnagyobb viszontagságok közepette sem kóválygogtak a levegőben, hanem szigorúan tartották a zárt alakzatot. Távolról úgy tűnt, mintha egy kiterjedt fekete árnyék vonulna egyenletes mozgással Kaptár-hegy felé.

Ultra Miron harcosai különleges kiképzésben részesültek. Nemcsak kitartásra, fegyelemre, keménységre szoktatták őket, de meg kellett tanulniuk úrrá lenni a kimerültségen is. Bár a denevérek népe a legritkább esetben indul útra fényes nappal, a feketeszárnyú legényeknek készen kellett állni a nappali bevetésre, verőfényes napsütésben is tudniuk kellett tájékozódni. Ultra Miron kölyökkoruk óta arra nevelte őket, hogy képesek legyenek az éjszakai ébrenlét helyett aludni, és a nappali alvásidőben repkedni,

A gróf különleges alakulata a legjobbak közé tartozott. Olyan magabiztossággal rótták a kék eget, mint a dzsungel tarka madarai, és még a déli órákban is komoly veszélyt jelentettek az őserdő lakóira nézve. Egyedül a harcban bizonytalanította el őket a napfény. Sötétben senki sem állhatott ellen a támadásnak, de a ragyogó világosság sebezhetővé tette a sereget. Nem csoda, hogy Ultra Miron gróf aggódott a csapatáért, amikor aznap délben túl rövidre szabott árnyidő alatt kellett teljesíteniük küldetésüket.

De Ultra Mironjól tudta, hogy ha a varázsló végre befejezi nagy művét, az Illa-berekbeli világítótornyot, amivel kedve szerint kapcsolhatja ki-be a napfényt, senki sem állhat többé a Sötétség urainak útjába. Akkor a denevérsereg éjjel-nappal járőrözhet, áldozatot ejthet, sarcot szedhet, nem lesz ellenfele egész Datolyaparton. A sötétért cserébe pedig őrizni fogják Metamor hatalmát, megvédik a varázslót az esetleges támadóktól, engedelmességre kényszerítik az itt élőket.

Ultra Miron azt is tudta, hogy egy ütőképes hadseregnek nagyon fontos egy biztos támaszpont. F.gy olyan bevehetetlen vár, .ihol az egész csapatot kényelmesen elszállásolhatja, felhalmozhatja a tartalékokat, tárolhatja a fegyvereket. Erre a célra szemelte ki Kaptár-hegyet, a régi denevértanyát, ahol hajdanán még az ö őse, Ultra Marin is élt. Két éve sikerült elűzni a az utolsó lakókat is, azóta kizárólag a gróf feketeszárnyú csapata birtokolja Kaptárhegy minden belső csarnokát és üregét.

Ám az utóbbi időben az egyre nagyobbra duzzadó sereg kezdte kinőni a hegy mélyén kanyargó barlang járatait. Ezért döntött úgy Miron gróf, hogy idejekorán kibővíti a barlangrendszert. Uj folyosókat, hálótermeket és raktárhelyiségeket tervezett, aztán az erdőből összefogdosott rabszolgákkal nekilátott a munkának.

Az elmúlt hónapok során szerencsétlenül járt selyemmajmok, makákók, növényevő denevérek vésték a föld alatti sziklákat Miron gróf utasítása szerint, hogy a feketeszárnyú seregnek kényelmessé tegyék Kaptár-hegy üregeit. Sok tennivaló volt még hátra, és a rabszolgák hamar kimerültek a kemény munkától. Nagy szükség volt pihent munkásokra és erőtől duzzadó izmokra.

A gróf elhatározta, hogy ha már egyszer Metamor parancsára kímélnie kell az egereket, és nem töltheti meg velük legényei gyomrát, akkor majd hasznukat veszi a hegy gyomrában. Először arra gondolt, hogy rögtön érkezésük után munkába állítja a Szélkirálynő matrózait. Elvégre a föld alatt úgyis mindegy, hogy nappal van-e vagy éj-

szaka, mindenképpen fáklyafényben kell vésni a köveket. Nem fog megártani nekik, ha pihenés helyett dolgoznak néhány órát.

De aztán eszébe jutott az is, hogy katonáinak két napja szemhunyásnyi pihenőt sem engedélyezett. Igazán rájuk fér már egy kiadós alvás, amit nem zavarhat meg a heg)' mélyéből érkező kopácsolás. így hát Miron gróf végül másnapra halasztotta az egerek dolgár, és úgy döntött, hogy ők is a munkások éjszakai szálláshelyére kerülnek érkezésük után.

Bojtos Benedek és legénysége persze még mit sem sejtett a rájuk váró megpróbáltatásokról. A denevérhálók szorításában is éltette őket a tudat, hogy Metamor parancsára egyelőre biztonságban van az életük, bár szorongással várták, miféle sorsot szánt nekik a denevérgróf. Növekvő aggodalommal figyelték Kaptár-hegy élesedő körvonalát, és repülés közben aggódva gondoltak a varázslónál maradt társaikra.

Már besötétedett, mire többórás utazás után a denevérek elérték Kaptár hegyet. A feketeszárnyú csapat fegyelmezetten leereszteti te az egereket egy sziklapárkányra, és sorokba rendeződve várta a vezér parancsát. Ultra Miron gróf megvetően végigmérte a rabokat, végül utasította katonáit, hogy azonnal tereljék a rabszolgák közé a frissen érkezett foglyokat, és készüljenek elő, hogy másnap haladéktalanul munkába állítsák őket.

— Közeleg az idő! A Kaptár-hegyi erődítménynek mielőbb el kell készülnie - jelentette ki a gróf.

Két legénye máris mécsest ragadott, hogy a halványan pislákoló fényben szálláshelyükre vezesse az egereket.

— Hát a vacsora? — kérdezte reménykedve Ajtony.

— O, van egy önként jelentkezőnk vacsorára - vicsorított Ultra Miron. - Kéri valaki? Egész jó húsban van, nem tűnik vérszegénynek.

Az Ajtony mellett függeszkedő denevér gúnyosan cicegve. villantotta elő hegyes szemfogát. Ajtony rémületében szinte felére zsugorodott.

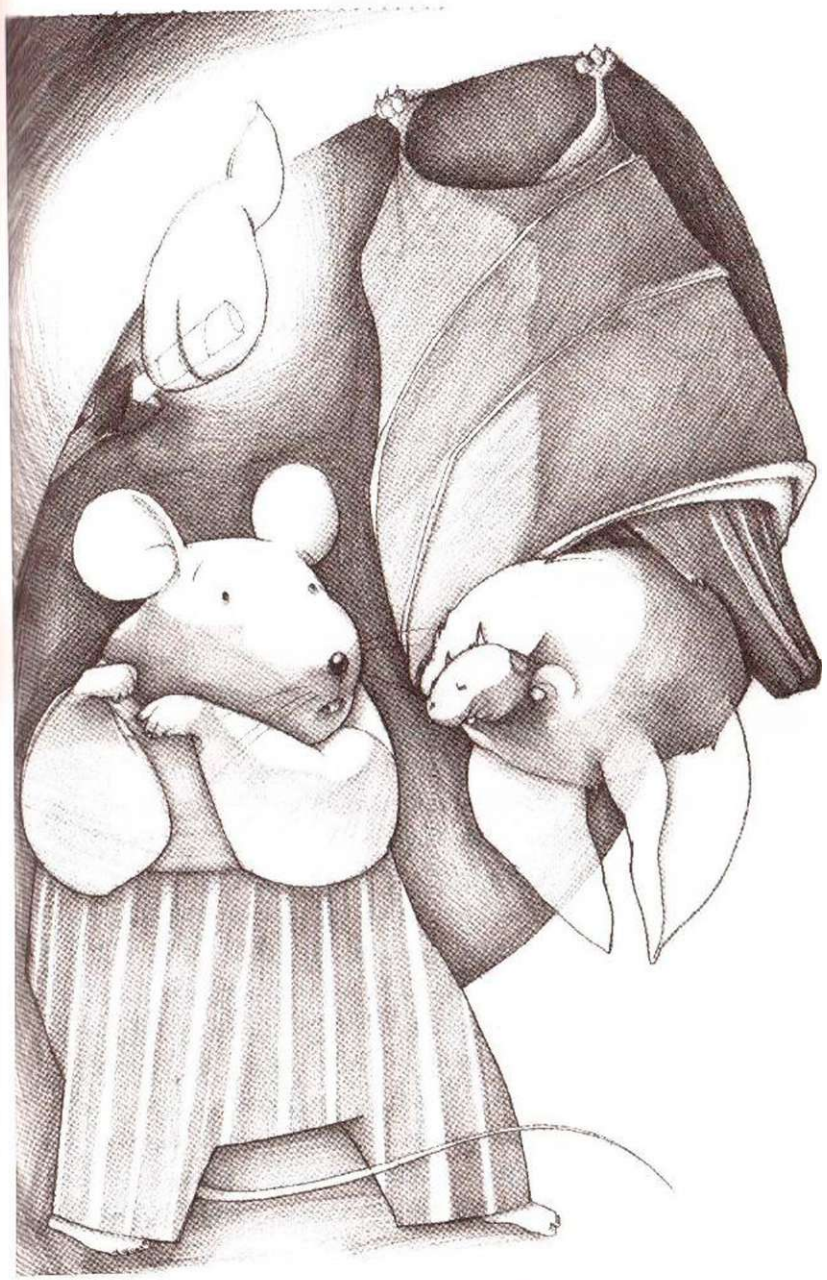

— Elnézést kérek! En… igazán nem… nem úgy értettem.

- Semmi gond - hajolt meg gúnyos udvariassággal Ultra Miron. - Reggelire is szívesen várjuk a jelentkezőket.

Az egerek még arra is ügyeltek, nehogy a fülük megrezzenjen. Az kéne még csak, hogy ez az őrült handa jelentkezésnek véljen egy óvatlan mozdulatot. Rolandnak eszébe jutott, milyen jót nevettek egyszer Rummivel, mikor a kisegér azt magyarázta, hogy nincs is jobb dolog a villásreggelinél, már amennyiben a villa megfelelő oldalán kapunk helyet. Roland ezt akkor rettentő mókásnak találta, de most elborzadva gondolt bele, hogy efféle szörnyűségek akár meg is történhetnek, ha nem viselkedik elég óvatosan.

Mivel nem akadt több jelentkező se vacsorára, se reggelire, Ultra Miron kiadta a parancsot, hogy az egereket tereljék a rabszolgák hálókamrájába. A két mécseshordozó az utat mutatta, a többiek szárnyaikkal taszigálták a fáradt, éhes és megrettent egereket a hegy gyomrába.

Galléros Fecó, aki kétszer is volt a régen itt élő denevérkolóniák vendége, rá sem ismert volna erre a hajdan oly barátságos otthonra. A bogyókkal, gyümölcsökkel díszített falak, kényelmesen berendezett szobák helyét zord, sivár laktanya vette át. A járatok egyhangúságát csak az imitt-amott felhalmozott harci eszközök törték meg. Bojtos Benedek és legénysége borzongva követte a hegy urait a melybe.

A denevérek ugyan kiválóan tájékozódtak volna teljes sötétségben is, de az itt dolgozó rabok miatt több helyütt fáklyák világították meg az utat. Ezek sejtelmes lobogása igazán baljóslatú hellyé varázsolta a járatokat. Időnként egy-egy hűvös légáramlat érkezett, jelezve, hogy a barlangrendszer bővítésekor gondoltak a szellőző nyílások kialakítására is.

Hosszas kanyargás után egy ajtóval lezárt teremhez értek, amelyet fegyveres őrök vigyáztak. Az egerek kísérőinek először meg kellett mondani a jelszót, az őrök csak ezután nyitották meg előt-

lük az utat. De a denevérek nem mentek tovább, csak foglyaikat i ereitek előre. Ez már a rabszolgák szálláshelye volt, amelynek egyetlen kijáratát nyomban bezárták, mihelyst Bojtos Benedek utolsó tengerésze is áthaladt a rajta.

Miután bezárult a rabok mögött az ajtó, az egerek egymás mancsába kapaszkodva, ügyetlenül botorkáltak a legközelebbi kiszögellésig. Mivel a kőfal tövében elegendő helyet találtak, szorosan egymás mellé kuporodtak, és feszült figyelemmel hallgatóztak, A nagy sötétség miatt elképzelésük sem volt arról, mekkora terembe kerültek, és abban sem voltak egészen biztosak, hogy vajon mások is vannak-e a közelükben. Innen-onnan mintha halk szuszogás hangzott volna, de a finom kis neszek származhattak bárhonnan. Az egereknek sejtelme sem volt arról, hányféle surrogó, kopácsoló, szuszogó hangot okozhatnak a kövek közt futó keskeny vízerek, a közeli járatokból átszűrődő lépések dobbanása vagy a hegymélyi neszek.

Bojtos Benedek végül megköszörülte a tokát, és fennhangon megszólalt:

- Van itt valaki?

Csak a falakról visszaverődő visszhang válaszolt. Ez azonban elég volt ahhoz, hogy megsejtsék: viszonylag tágas, öblös csarnokban szállásolták el őket a denevérek. A kapitány megismételte .1 kérdést, de mivel most sem felelt rá senki, az egerek végül úgy döntöttek, hogy nagy valószínűséggel elkülönítették őket a többi rabszolgától.

- Ki tudja? Lehet, hogy félnek, nehogy fontos híreket hozzunk az itt raboskodóknak - vélekedett Sajtos Pedro.

- Ugyan miféle híreket? - horkant fel Negró. - Mi sem tudunk semmit, csak azt, hogy piszkosul rosszul áll a szénánk.

- Azért láttunk és tapasztaltunk ezt-azt az elmúlt napok során - magyarázta Frici.

- Ugyan micsodát? - torkolta le Negró. — Csak annyit, hogy egy horda vad denevér repked az erdő felett, akiktől mindenki fél,

kivéve azt a bolond varázslót, akinek beszélő papagáj ül a vállán, és zöld köveket gyűjt. Ettől még egy rabszolga se fog kiszabadulni a barlangból.

- Igaz, ami igaz, nem sok jó hírrel szolgálhatnánk az itt raboskodóknak - szólt közbe a kapitány békítő hangon. - De azért tudomásunk van néhány fontos eseményről. Én bizony úgy sejtem, hogy megmentésünket is csak egyvalakitől remélhetjük.

- Ugye, kapitány úr, nem Rurninire gondol? - gyanakodott Negró. Merr az azért erős túlzás volna.

- Nem fiam, dehogy. Hiszen a legnagyobb veszedelmek közepette hagytuk magukra fiatal társainkat.

- Hát akkor kiben bízhatunk? - értetlenkedett Frici. - Közülünk már csak Dundi Bandi szabad. De kötve hiszem, hogy ő fog minket kiszabadítani innen.

- Ej, hát elfeledkeztetek Elbán hercegről? - kérdezte a kapitány. - Az ifjú trónörökös nagyon elszánt és bátor. Minden reménye megvan rá, hogy visszaszerezze édesapja trónját. Akkor pedig bizonyosan felszámolja az országában garázdáikodókat, véget vet a varázsló ténykedésének és elűzi a feketeszárnyú denevéreket. Meglehet, hogy hónapokig is eltart majd, mire Kaptár-hegy felszabadul, de a herceg biztosan rendet teremt. És akkor mi is kikerülhetünk innen.

- Egyetértek a kapitánnyal — dörmögte Sebestyén. - Elbán herceg az utolsó reménységünk.

- Ebben az esetben minden remény elveszett - szólalt meg egy rekedt hang a matrózok közelében.

Az egerek hatalmasat ugrottak ijedtükben.

- Ne féljetek, barátaim. F.lbán herceg vagyok. Utolsó találkozásunk után alkonyatkor én is a denevérek fogságába estem.

- De hát ez képtelenség - jajdult fel Frici.

- Ilyen nincs. Ez csak valami rossz álom! Azonnal ébresszetek fel - követelődzött Negró.

Hogy történhetett? - értetlenkedett Roland.

Mindent elmesélek - felelte csendesen Elbán herceg. - És kérlek, bocsássátok meg, hogy egy darabig csendesen hallgatóztunk, és nem feleltünk a kérdésetekre. Szorult helyzetünkben minden cselre lel kell készülnünk. Nem mertük felfedni előttetek az ittlétünket, .iniig nem tudtuk, kik vagytok, és mi célból küldtek közénk a denevérek.

Hányan vannak itt tulajdonképpen? - kérdezte fojtott hangon a kapitány. Meglehetősen kellemetlenül érezte magát, amiért idegenek is fültanúi voltak az iménti beszélgetésüknek.

- Ebben a teremben több mint harmincan vagyunk - jelentette ki Elbán herceg. - De úgy sejtjük, jóval többen raboskodnak Kaptár-hegy bugyraiban.

- Egész csapatodat foglyul ejtették? - tette fel a legfőbb kérdést Sebestyén.

- Nem. Sokaknak sikerült szétszéledni az őserdőben. De segédeim és fő bizalmasaim itt vannak velem. Ok az utolsó erejükkel is megpróbáltak védelmezni.

- Hogy történhetett ez a szörnyűség? - kérdezte a kapitány, bár pontosan sejtette a választ. Alkonyatkor egy váratlan denevértámadás elől képtelenség menekülni.

- Sajnos a feketeszárnyúak hírszerzői mindenütt jelen vannak - sóhajtott Elbán herceg. - Ugy tűnik, azóta figyeltek minket, amióta egyik felderítőjüknek sikerült kikémlelnie a rejtekhelyem Mokka szigetén. Denevér barátaim, Radar Benő és társai szerencsére nem estek fogságba, de biztos vagyok benne, hogy ellenük is foly ik a hajsza.

Most az egereken voh a sor, hogy beszámoljanak az elmúlt napok viszontagságairól. Elbán herceg és társai csendes sóhajtásokkal hallgatták a történetet. Az Illa-berekről szóló beszámolónál azonban érezhetően megélénkültek a rabok. Maga a herceg is számos kérdést tett fel, a lehető legpontosabban akarta visszahal-

lani Metamor szavait, sőt, még a papagáj viselkedése is érdekelte. Mégis, leginkább a varázsló derengők iránt táplált szenvedélye tűnt számára fontos bírnék.

Bojtos Benedek története nem csak Elbán herceget hozta izgalomba. A kapitány szavainak hallatán halk morajlás futott végig a termen, a csendesen figyelő vagy magukba roskadtan gunnyasztó rabok mozgolódni kezdtek. Főleg a mennyezeten keletkezett hatalmas sustorgás. Mikor a kapitány története végéhez ért, a magasból szárnysuhogás hangzott, és egy ismeretlen alak lendült az egerek fölött meredező cseppkőnyúlványra.

- Nem beszélt a varázsló rabokról, akiket a várában rejteget? - kérdezte suttogó hangon.

Az egerek tapasztaltak már annyit, hogy meg sem lepődtek egy újabb denevér érkezésén. Mert hogy denevér volt az illető, ahhoz kétség sem fért.

- Az unokatestvérem után érdeklődöm - magyarázta a denevér. Az Illa-berek fölött tűnt el, arrafelé láttuk utoljára. Én magam Doppler Ármin vagyok.

Most újabb magyarázkodás, mesélés, beszámoló következett, hiszen az elmúlt napok során a Szél királynő minden matróza hallott egyet s mást Galléros Fecó barátairól. Különös érzés volt a teljes sötétségben közös barátok kapcsán ismeretlenekkel sugdolódzni. Talán a halkan duruzsoló hangok tették, vagy a tudat, hogy nincsenek egyedül, de az egereket szorongató aggodalom lassan engedett, és a rájuk váró jövő sem tűnt olyan kilátástalannak, mint érkezésük perceiben. Aztán váratlanul Elbán herceg vette magához a szót, és szavai nyomán az egerek szívében új reménysugár gyúlt.

- Ideje, hogy a rég- és közelmúlt eseményeiről áttérjünk a holnapi teendőkre - kezdte a herceg. - Egérbarátaink még nem tudják, hogy sorsdöntő napon érkeztek Kaptár-hegyre. Doppler Ármin ügyességének és kitartásának köszönhetően ugyanis hamarosan megnyílik előttünk a szabadulás útja.

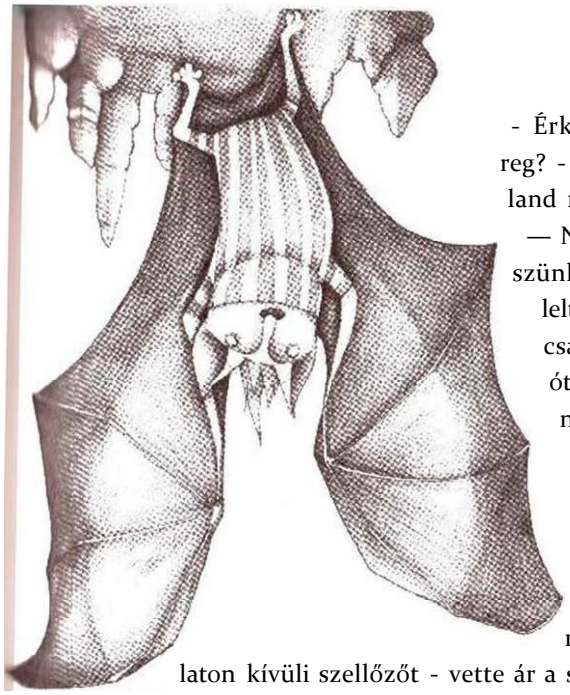

- Érkezik egy felmentő sereg? - cincogott közbe Roland reménykedve.

— Nem. Mi magunk leszünk a felszabadítók - felelt Elbán. - A Doppler család tagjai ugyanis régóta foglyai Kaptár-hegynek. De ami sokkal fontosabb: fogságba esésük előtt hosszú évtizedeken át a hegy lakói voltak.

- Ismerünk néhány régi járatot és használaton kívüli szellőzőt - vette ár a szót Ármin. - Sikerült kijátszani az őrök éberségét, és amíg a rabszolgák zöme az előírt helyeken véste a követ, néhányan nekiláttunk egy kivezető út készítésének. Többnapi munkával eljutottunk a hegy keleti oldalfalához. Már csak egy vékony sziklaréteget kell áttörni, hogy kijuthassunk innen. Ha szerencsénk van, legkésőbb holnaputánra szabaddá válik a szökéshez az út.

- Hogy lehet, hogy az örök nem sejtenek semmit? — értetlenkedett Frici. - Lehet, hogy máris őrség vigyázza a keleti falat.

- Ne aggódj, barátom - nyugtatta meg Doppler Ármin. - A feketeszárnyú denevérek erősek és vérszomjasak, de többségük nem egy lángelme. Egyedül Ultra Mironnak van elég sütnivalója, de ő úgy el van telve a hatalmától, hogy fel sem merül benne, hogy bárki csúfot űzhet belőle. Márpedig mi pontosan ezt fogjuk tenni.

- A denevérek leginkább a hallásuk segítségével tájékozódnak, ezt mindannyian tudjuk - magyarázta a herceg. - Ám amikor legalább harminc-negyven fogoly vési a hegy járataiban a követ,

akkora visszhang és dübörgés keletkezik, hogy képtelenség észrevenni, hogy egy picii arrébb is kopácsolnak. Ezt használták ki Árminék.

- Többször is ellenőriztük - szólt közbe Ármin. - Nem lehet megállapítani, pontosan honnan jönnek a hangok. Szóval miközben mindenki dolgozorr, mi kertesével kivájtunk egy másik járatot is. Annyi a baj csupán, hogy a denevérszárnyak nehezen fogják a vésőt, kalapácsot. Most, hogy az utolsó szakaszhoz értünk, nagyban meggyorsítaná a munkát, ha a ti mancsotokba kerülnének a szerszámok,

- 1 la holnap munkaidő alatt elkészülne, a kijárat, holnapután napkeltekor megkísérelhetnénk a szökést-jelentette, ki Elbán herceg.

- Miért nem inkább az éj leple alatt? - kotyogott közbe Roland, de mire kimondta, már tudta is mekkora butaságot kérdezett. A denevérőrök ellen egyedül napvilágnál van esélye a menekülőknek.

-A keleti hegyoldal napkeltekor aranyló lényben úszik. Ilyen díszkivilágítás mellett talán sikerül kijátszanunk a sötétség urait - magyarázta türelmesen a herceg. - Arra kell csak figyelnünk, hogy a lehető legkisebb zajt keltsük, és segítsük a Doppler családot. A nagy napfényben ugyanis ők is szinte vakon botorkálnak majd. Itt is nagy segítségünkre lesz a ti fényhez szokott erős szemetek.

- És aztán? Hogyan tovább? Mi lesz, ha kijutottunk? — kérdezte gyanakodva Negró.

- Ezt majd akkor döntjük csak el, ha sikerrel jártunk - jelentette ki magabiztosan a herceg. - Biztosan kínálkozni fog valamilyen megoldás. Mindenütt akadnak jó szándékú segítők.

- Féltem, hogy valami hasonlót fog válaszolni - mormolta Negró az orra alatt. — Hősködünk, vagánykodunk, tervek nélkül ugrálunk. Aztán majd nagyot koppanunk a végén. Remek.

r

Mit mondasz, barátom? Nem értem a szavad - fordult Negrióhoz kedvesen Elbán herceg.

Semmit, uram - dünnyögte Negró. - Bízom benne, hogy sikerrel járunk majd.

- Hadd figyelmeztesselek, egér! A denevérek azt is hallják, amit i sak magadban motyogsz - fordult Doppler Ármin mérgesen a Icdélzetmesterhez. - Azt is halljuk, amit te magad hallhatatlannak vélsz. Máskor válogasd meg a szavaidat. Ugye érted?

Negró kelletlenül bólintott. Gondolta, ha olyan remek a denevérfiú hallása, ezt is észleli majd, Doppler Ármin észlelte is. Többet egy szót sem szólt a fedélzetmesterhez. Mindannyian feszült ligyelemmel koncentráltak Hibán herceg szavaira, aki éppen azt magyarázta, hogyan fogják másnap kijátszani az őrök figyelmét, hogy Ármin irányítása mellett két ügyes kezű egér befejezhesse a kijárat szabaddá tételét.

Végül beavatták az egereket is a rabok közti jeladás titkaiba. Megtanították nekik, hogy a kalapácsok ritmusát figyelni kell. Ha valakinek fontos közlendője támad, eltérő ritmusban kopogtat a kövön. Ilyenkor a többiek egy pillanatra elhallgatnak, hogy megértsék az üzenetet. Kopogtatással lehet jelezni, ha váratlan őrjárat közeleg, ha váltást kérnek a menekülő utat véső munkások, ha valaki bajba került vagy egyéb fontos közlendője támadt. Azt is jelzik, amikor az őrök váltják egymást, mert ilyenkor könnyebben lehet beszélni.

Miután az egerek megtanulták a jelzéseket, és megjegyezték, kinek mi lesz másnap a dolga, mindannyian nyugovóra tértek. Elbán herceg és a többi rab az egész napos föld alatti munkától volt kimerülve, Bojtos Benedeknek és legényeinek pedig a két légi utat és az aznapi izgalmakat kellett kipihenni. Hamarosan csak negyven fáradt fogoly egyenletes szuszogása hallatszott Kaptár-hegy belső sziklacsarnokában.

Tizennyolcadik fejezet
Az ajánlat

Reggelre tovább romlott Balikó állapota. A skorpiócsípés következtében szinte teljesen megmerevedett a jobb lába, a jobb mancsát is alig tudta mozgatni, ráadásul a bal lába is zsibbadni kezdett. Közben egyre gyengébbnek, kábultabbnak érezte magár. Rumini elkeseredetten látta be, hogy a sebre szorított derengő nem bírt a .skorpióméreggel.

A varázsló kora reggel levonult a barlangcellába, hogy szemügyre vegye foglyait. Kicsigázott, korgó gyomrú rabokra számított, akik megtörtek az éjszaka során, és készséggel hajlandók segítségére lenni a derengők felkutatásában. Ám Balikó rémes csípése és Rumini barátja sorsán érzett aggodalma minden várakozását felülmúlta. A rabok pocsék állapora hatalmas jókedvre derítette.

- Ügy, szóval egy csípés miatt ez a nagy izgalom. Nagyszerű. Gyerünk csak ki a fényre, hadd lássam, mi van veled!

- Nagyszerű, káprázatos! Lássuk a csodát! - rikácsolt Rinya, aki szokásához híven most is gazdája vállán gubbasztott.

Metamor előrement, őt követte nyakát behúzva Riki. Balikó Rumini vállára támaszkodva sántikált elő a cellából. Nehezére esett a mozgás, örült, hogy Rumini támogatja. A varázsló egy félhomályos emeleti szobába vezette a társaságot, majd nagy kegyesen megengedte, hogy a kimerült Balikó végigheverjen a fal mellett álló priccsen. Gyors mozdulattal kinyitott egy sziklafalnak álcázott ablakot, és az egerek nagy örömére hagyta, hogy a kis nyíláson beáradjon a napfény.

Aztán Balikó mellé lépett, és összehúzott szemmel aprólékosan megvizsgálta minden porcikáját. A kis derengő, amelyet éjszakára a sebre rögzítettek, természetesen Rumini zsebében lapult már.

Metamor növekvő érdeklődéssel mozgatta hosszú ujjait a csípés környékén, végül szikrázó szemmel Ruminire nézett.

- Na, ide vele!

- Mivel? - kérdezte ártatlan képpel a kisegér.

- Tudod te azt jól. Ide azzal a kővel!

- De hár már tegnap elvette Balikó nyakából — értetlenkedett Rumini.

- Ne szórakozz velem! — bődülr el a varázsló. — Ezt a csípést tőrfarkú skorpió ejtette, amelynek halálos a mérge. A barátodnak már órák óta nem szabadna élnie. Egyetlen módon lehet lassítani i pusztulást: a dzsungelbeli zöld kövekkel. Úgyhogy kár tagadnod. Add elő azt a derengőt!

- Nagyon téved. Mindig tartok magamnál ellenmérget. Azt adlam Balikónak - vetette oda szemtelenül Rumini, akinek nem állt szándékában megválni a patakban talált kis kőtől.

- A tőrfarkú skorpió csípésének nincs ellenmérge. Vagyis van, én magam kotyvasztottam, de kötve hiszem, hogy éjszaka megtaláltad volna a gyógyszeres Iádikámat. Tehát egyetlen megoldás maradt: derengőt szorítottatok a csípésre, amivel gátoltátok a méreg terjedését.

Rumini dacosan vállat vont, de Riki behízelgő hangon a varázslóhoz fordult.

- A zsebébe dugta. Higgye el, uram, én sem tudtam róla! De épp szólni akartam.

- Zsebre vágta! Eldugta! - tudósított a hírekről a papagáj. - Rinya mindent tud!

Metamor kinyújtotta görbe mancsát, és kivette Rumini zsebéből a követ. Örömmel forgatta az ujjai között, bár némi csalódottsággal a hangjában megállapította, hogy ez még a többinél is kisebb.

- De sebaj. Hamarosan lesz egy sokkal nagyobb. Egy akkora, ami önmagában felér az összessel.

Körülnézett. A kis helyiségben egy karosszéket leszámítva nem volt más ülőalkalmatosság. Metamor két ujját gyűrűjére tette, aztán csettintett és Balikó ágyára mutatott. Abban a pillanatban két rozoga sámli termett a priccs mellett. A varázsló kényelmesen elhelyezkedett a karosszékben, majd intett Rumininek és Rikárdónak, hogy foglaljanak helyet Balikó mellett a sámlin. Mikor a két egér már ült, a köpönyege alá nyúlt, és színpadias mozdulattal egy ütött-kopott, pecsétes borítójú, barna könyvet húzott elő. Rumini kis híján felkiáltott a meglepetésről. Minden kérséget kizáróan Galléros becó naplója volt az, amit még a Szélkirálynőn rejtett a hátizsákjába.

- Erre nem számítottál, ugye? - kacagott Metamor Rumini döbbenetén. - Tettem egy kis kirándulást az éjjel, és mondhatom, igazán remek kincseket találtam. Sosem gondoltam volna, hogy valaha enyém lesz például az öreg Naftalin Rufusz látószelencéje. Már kölyökvarázsló korában, amikor megismertem őt, az efféle csecsebecséket gyűjtötte. Mégis úgy hozta a sors, hogy az én markomba kerüljön. Micsoda nagyszerű fogás!

- Az a szelence az enyém - nyögte Balikó, miközben megpróbált fektében felkönyökölni.

- Csak volt, fiacskám, csak volt - gúnyolódott Metamor -, hogy az egyéb trükkös holmikról ne is beszéljek. Elhoztam magammal mind a két hátizsákot. Roppant tanulságos volt a tartalmuk, szavamra mondom. Már el is helyeztem minden kincset a varázsszertárban. De térjünk a lényegre!

- Végre, végre! Jön a lényeg! - verdesett izgatottan Rinya.

- Átfutottam hajnalban ezt a naplót. A barátotok irományát - nézett fel szúrósan, egyenesen Rumini szemébe. - És igencsak izgalmas dolgok derültek ki belőle.

- Fecónak bizonyára volt néhány kalandja — biccentett Rumini óvatosan.

- A Kamandukra gondolok! - bömbölt Metamor. - Az óriási derengőre, amit a ripacsok rejtegetnek a falujukban.

Balikó és Rumini összenézett. Eszükbe sem jutott közbeszólni, Metamor úgysem hinné el nekik, hogy ők még nem olvasták Fecó naplóját. Barátjuk kérésére olvasatlanul őrizték Rumini hátizsákjában. Bubucséktól persze megtudtak egyet s mást Fecó Apacukában töltött napjairól, de arról fogalmuk sem volt, milyen érdekes információkat rejtenek a feljegyzések. Ám Metamor most már rájuk sem hederített. Szélsebesen lapozgatta a szamárfüles oldalakat, amíg rá nem akadt a fontosnak ítélt szakaszra, aztán megköszörülte a torkát, és felolvasott egy részletet.

- „Az öreg Tantusz most egy másik, jóval nehezebbnek tűnő dobozzal tért vissza. A ripacsok áhítattal ülték körül a ládikát. Tantusz felnyitotta, és kiemelt belőle egy hatalmas, tégla nagyságú derengőt. Ennek a fénye az egész törzset zöldes sugarába vonta. A ripacsok egyenként odajárultak a nagy derengőhöz, és vékony, finom ujjaikkal végigsimították. Grimbusz Miska elmagyarázta, liogy a nagy kő neve Kamanduk, és ez a ripacsok legfőbb kincse. Ilyen darab talán nincs is több az egész világon."

Metamor diadalmasan végignézett a hallgatóságon.

- Kamanduk, a nagy kő! A világ páratlan kincse. Ehhez mit szólrok, pajtikáim? Hiába próbáltátok eltitkolni előlem! Megmondtam nektek: amit én tudni akarok, azt ki is derítem! Hát tessék. És most ezt hallgassátok, mit ír a barátotok: „Tantusz egészen belefeledkezett az ördöglakatjaimba. Látszott, hogy forgat a fejében valamit. Végül megkérdezte, nem tudnék-e egy olyan ládát fabrikálni a nagy kőnek, a Kamanduknak, amit valamilyen trükkös zár is véd. Hogy ne tudja egy akármilyen betolakodó kinyitni és ellopni a követ. Mondjuk eddig egyetlen betolakodó sem járt Apacukában, de azért nem árt az óvatosság. Megígértem lántusznak, hogy szerzek hozzá megfelelő anyagot, és elkészítem a biztonsági zárat."

Metamor meglengette a naplót Rumini orra előtt,

- Cseles fiú ez a Galléros Fecó, Tantusz pedig ravasz vén ripacs. I)e rajtam nem fognak ki! Az ördöglakatot egyszerűen porrá zú-

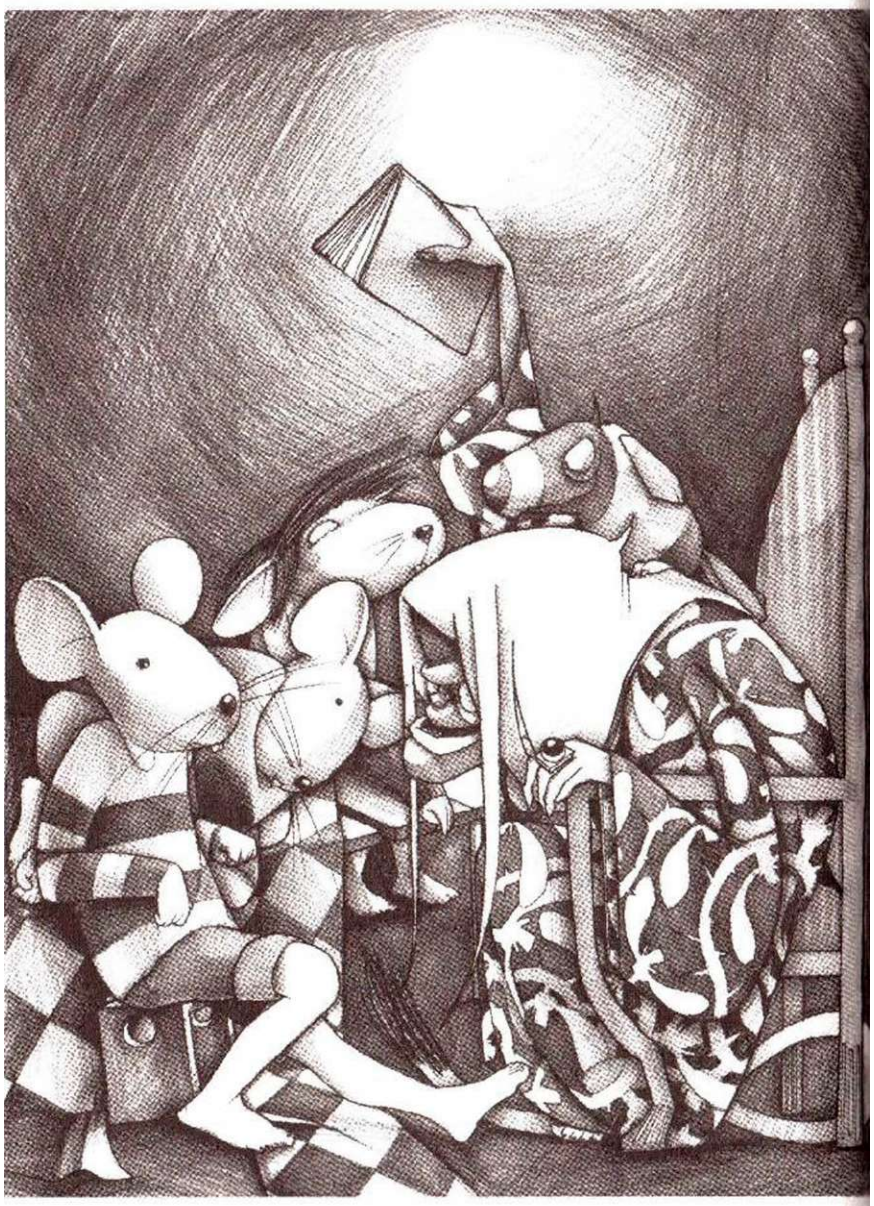

zom egy varázslattal, és máris enyém a nagy kincs. A Kamanduk elég nagy lesz ahhoz, hogy belezárjam a nap fényét, és örök sötétséget borítsak a világra. Én leszek az összes fény és minden élőlény ura! Akkor gyújtok csak világosságot, amikor kedvem tartja!

- Kedvem tartja! Nagy kedvem tartja! - kontrázott büszkén a papagáj.

- Egyetlen dolog hiányzik a tervemhez - jelentette ki Metamor. - Apacuka. Nem tudom kideríteni, hol rejtőznek ;izok az átkozott bitangok. De most ez is megoldódik.

Felemelkedett, pulóverénél fogva megragadta Ruminit és szigorúan a szemébe nézett.

- Te fogsz elvezetni engem a ripacsok falujába.

- Vigyázzon, uram, azt a falut hegyes nyílvesszők védik! A ripacsok a világ legjobb céllövői. Veszélyes odamerészkedni egy idegennek! - szólt közbe Riki.

A varázsló végigmérte.

- Úgy látom, egész használható kölök vagy! A végén még magam mellé veszlek szolgának. Igazad van. Minek is fárasszam magam? Rumini urat jól ismerik a faluban, ő gond nélkül besétálhat. O majd elhozza nekem a Kamandukot.

- Azt ugyan lesheted - mormolta magában Rumini.

Most, hogy biztosan tudta, milyen álnokságra akarja Metamor a Kamandukot felhasználni, újra megfogadta magában, bog)' semmi pénzért nem segít neki. Az kéne még csak, hogy a gonosz varázsló tényleg összegyűjtse a napfényt, és úgy kapcsolgassa ki-be a világosságot, mint más a szentjánosbogár mécsest. Direkt nem fog eltalálni Apacukába, de ha véletlenül mégis odakeveredne valahogy, inkább figyelmezteti a ripacsokat, semmint hogy hozzásegítse ezt az őrültet a nagy kő elrablásához! Persze továbbra is fenn kell tartani a látszatot, hogy hajlandó segíteni, hogy mielőbb kikeveredhessenek innen.

- Attól tartok, esélyem sincs észrevétlenül kilopni a Kamandukot a rejtekéből. Bizonyára szigorúan őrzik — próbálta hárítani a feladatot Rumini.

- Hidd el fiam, meg fogod találni a módját - kacagott gonoszan Metamor. - A barátodnak ugyanis ezen múlik az élete.

- Nem értem - nézett megütközve Rumini.

- Üzletet ajánlok neked, pajtikám. Derengő nélkül a skorpió mérge néhány nap alatt végez a kis Balikóval. Egyetlen gyógyszer mentheti meg: a főzet, ami a gyógyszeres ládikámban lapul, Ezt viszont akkor veszem csak elő, amikor átadod nekem a Kamandukot. Érthető az ajánlatom, ugye? Balikó gyógyulásának a nagy kő az ára. Ellenméreg a Kamandukért.

- Ez nem igazság - fakadt ki Rumini.

- De nem ám! Ez benne a szép - dörzsölte a mancsát Metamor.

- Micsoda gonoszság! Pompás! Csodálatos! - örvendezett Rinya.

Rumini hallgatott. Ilyen kegyetlenséget álmában sem tételezett fel, még a rosszindulatú, gonosz varázslóról sem. Most aztán mitévő legyen? Szerezze meg a Kamandukot, és hagyja, hogy örök sötétségbe forduljon Datolyapart ege? Akkor aztán a feketeszárnyú denevérek is szabadon garázdálkodnának. Mi lesz a dzsungel lakóival, és mi vár a ripacsokra, akik fény és a derengőik nélkül elsorvadnak? De az is képtelenség, hogy a Kamanduk nélkül térjen vissza, hiszen mindennél fontosabb most Balikó megmentése. Nem hagyhatja, hogy a skorpiócsípés végezzen vele.

Rövid ideig még tépelődött, végül elhatározta magát. Balikó életét mindenáron meg kell mentenie, még ha ezzel hatalmas veszélyt szabadít is a világra. Aztán, ha Balikó meggyógyult, jóvá kell tenni a hibát, és valahogy vissza kell lopni a Kamandukot. Ki tudja, egy kis ügyességgel, ravaszsággal és vakmerőséggel akár még sikerülhet is.

- Rendben van, induljunk - mondta eltökélten. - Megszerzem azt a követ.

- Ez a beszéd, pajtikám! — vidult tel Metamor. — Máris hívom a denevéreket. Ok lógnak visszavinni oda, ahonnét elraboltak. Onnan kell megtalálnod az Apacukába vezető utat.

Rumini kérésére a varázsló beleegyezett, hogy indulás előtt mindhárman megreggelizhessenek. Rinyát elküldte intézkedni, aki hamarosan két szolga kíséretében tért vissza. Rumini, Balikó és Riki egy-egy kiflit és egy bögre kakaót kapott reggelire, ami ugyan léi fogukra sem volt elég az előző esti koplalás után, mégis sikerült némiképp elcsitítani gyomruk hangos korgását. Aztán Metamor megparancsolta, hogy Balikó maradjon ágyban, és hátrahagyta Rinyát őrzőnek.

Rumini bátorító pillantást vetett csüggedt barátjára, majd követte a varázslót a torony elé, ahol már glédában függeszkedett két feketeszárnyú denevérkatona. Nekik kellett visszaszállítaniuk a kisegeret az őserdőbe. Rumini maga köré tekerte a hálót, kényelmesen elhelyezkedett benne, és hagyta, hogy a harcosok a magasba emeljék.

Metamor a torony előtt állva figyelte a három távolodó alakot, egészen addig, amíg parányi ponttá nem zsugorodtak a láthatáron. Akkor rárivallt Rikire, hogy kövesse a dolgozószobájába, mert nagy munka vár rájuk. Elő kellett készíteni a tornyot és az összes varázslatot a Kamanduk fogadására. Az eddigi köveket egy hordó kristálygyönggyel együtt a torony csúcsába építette be a varázsló, tőlük származott az a különös ragyogás, ami az Illa-berekbe érkezőknek rögtön a szemébe tűnt.

Metamor úgy tervezte a sziklatornyot, mintha egy hatalmas, őserdei világítótorony lenne. A csúcsba foglalt kövek a varázsigék hatására foglyul ejtették és magukba zárták a napsugarakat, hogy csak Metamor parancsára engedjék őket szabadon. Az eddig begyűjtött néhány derengő éppen arra volt elég, hogy öt-hat percen át tartogassa a napfényt, de aztán hiába harsogtak a varázsigék és szikrázott Metamor ujján a gyűrű, a természet diadalmaskodott a

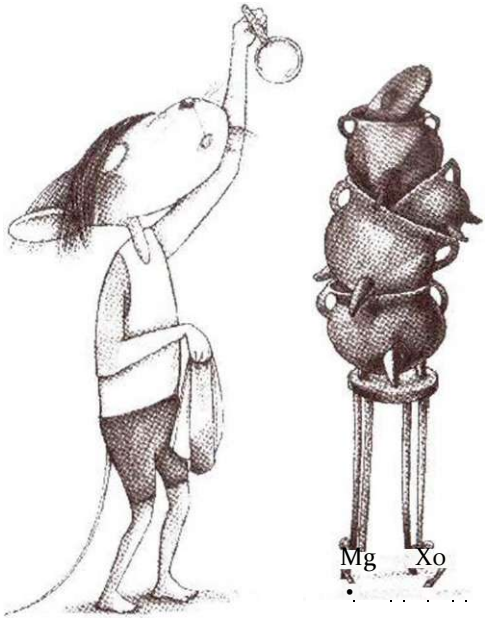

megbűvölt kövek felett. A napfény eddig mindig visszahódította Datolyapart egét. Ez fog végérvényesen megváltozni, ha a ripacsok éltető köve, a hatalmas Kamanduk is a varázsló keze közé kerül.

Miközben Metamor parancsára Rikárdó rézüstöket fényezett és kisebb nagyobb fiolákat tisztogatott^ Ultra Miron gróf két legénye erős szárnycsapásokkal repítette Kuminit a tisztás felé. Néhány órás repülés után a feketeszárnyú katonák ereszkedni kezdtek. Rumini csalódottan állapította meg, hogy a környék cseppet sem ismerős. Fentről legalábbis minden fa egyforma, zölden burjánzó óriásnak tűnt. A tisztásra érkezve kicsit javult a helyzet, mert a kisegér legalább azt a napfényes foltot felismerte, ahol a denevérek támadása előtt Bubucsékkal üldögélt.

Innen nézve nagyjából kikövetkeztette, hol, melyik bokor mögül léptek ki a tisztásra az őserdőből, de egyáltalán nem volt biztos a dolgában. A dzsungel sűrű szövedékén előző nap is csak a ripacsok segítségével tudtak áthatolni, több helyen pedig az Apacukából hozott bozótvágó késsel nyitották meg maguk előtt az utat. A dzsungel azonban gyorsan visszahódítja a megtisztított területekel. Ideigóráig ugyan látható volt rnég az éles kés nyomán keletkezett ösvény, de az éjszakai eső alatt hajlongó ágak már másnapra eltüntették a keskeny csapást. Rumininek tehát útjelzők nélkül, az emlékei alapján kellett volna ellenkező irányban végigmennie a láthatatlanná vált úton. Tegnap este még kimondottan azt remélte, hogy nem fog

visszatalálni a ripacsok falujába, a varázsló gonosz ajánlata óta azonban tudta: bármi áron, de meg kell találnia Apacukát.

A két féketeszárnyúnak szemmel láthatóan nem állt szándékában segíteni. Egy darabig figyelték Rumini tétovázását, végül melléröppentek, hogy ellássák utasításokkal. A rangidős denevér, akit társa Kirónak szólított, egy apró, tölcsér alakú tárgyat húzott elő a páncélinge alól.

- Vidd magaddal ezt a rezgőjelzőt, és értesíts, ha megszerezted a követ.

- Azt hittem, segíteni jöttetek - szólt Rumini anélkül, hogy akár egy ujját is mozdította volna a tölcsér után.

- Rosszul hitted — szögezte le Kiró. — Mi azt a parancsot kaptuk, hogy szállítsunk ide, majd a Kamanduk nevű kővel együtt vigyünk vissza az Illa-berekbe.

- Na de a Kamandukot előbb meg kell keresni! - méltatlankodott Rumini.

- Akkor keresd! - indítványozta Kiró. - Mi itt fogunk lógni a tisztáson, bevetésre készen.

- Na és honnan fogjátok tudni, hogy megvan a kő? — kérdezte Rumini. - Apacuka többórányi járóföldre van innen. Akkorát nem tudok kiáltani.

Kiró a társára nézett, és szárnyával jelezte, hogy az általuk szállított egér rettentően buta.

- Azért adtuk a rezgőjelzőt - magyarázta olyan hangon, mintha egy kisgyerekkel beszélne. - Ha megfújod, mi azonnal meghalljuk a jelzést, és jövünk.

Rumini kíváncsian a szájához emelte a tölcsért, és hatalmasat fújt bele. O ugyan egy árva hangot sem hallott, de Kiró és a másik denevér kis híján lepottyant a bokor ágáról rémületében.

- Vigyázz, hé! Ne ilyen hangosan, mert megsüketülünk! - kiáltott Kiró. - Ilyen közelről egyáltalán nem szabad használni!

- Nahát, de furcsa - forgatta Rumini a tölcsért. - Én semmit se hallottam.

A két denevér újra összenézett. A pillantásuk elárulta, hogy egyre lesújtóbb véleménnyel vannak a tudatlan egérlegényről,

- A rezgőjelző ultrahangot bocsát ki magából - magyarázta Kiró. - Hétköznapi halandó egyáltalán nem hallja, de a mi fülünk több kilométer távolságból is érzékeli. Elég egyet fújnod, és mi azonnal jövünk. Ha nagyon messze volnál, fújj bele percenként, úgy könnyebben bemérjük, honnan jön a hang.

- A sok ostoba dzsungellakó semmit se hall majd az egészből, így váratlanul tudunk megjelenni - tette hozzá gőgösen a társa. - Ez is mutatja, hogy a denevérek nemzetsége messze felülmúlja a sok satnya népet.

Rumini újra szemügyre vette a rezgőjelzőt. Most sokkal érdekesebbnek látta, mint amikor egyszerű tölcsérforma sípnak vélte. Apró, finoman megmunkált szerkezet volt, a tölcsér belső oldalán fura erezettel, cirádákkal.

- Lehet, liogy ezek a redők alakítják láthatatlan rezgéssé a hangot - tűnődött Rumini, de Kiró hangja hamarosan kizökkentette a gondolatmenetből.

- Azt ajánlom, indulj. A barátodnak minden perc számít.

Rumini nagy levegőt vett, hűvösen biccentett a denevérek felé, és nekivágott az őserdőnek. Megpróbált utat törni magának a bozóton keresztül a mindenki elől elrejtett ripacsfalu felé.

Tizenkilencedik fejezet
A varázsszertár

Balikó erőtlenül hevert Metamor várában a priccsen. Érezte, hogy a sebre szorított derengő nélkül fokozatosan terjed szét bal lábában is a zsibbadás. Gondolatai messzire kalandoztak, megpróbálta elképzelni, vajon mihez is kezd most Rumini az őserdőben. Hogy találja meg Apacukát, és mit mond majd a ripacsoknak? Vajon elmeséli Tantusznak, milyen gonosz alkut kötött a varázslóval? Vagy megpróbálja észrevétlenül elcsenni a Kamandukot? Ezt nehezen akaródzott elhinnie Balikónak. Rumini ugyan szívesen elemel innen-onnan egy kis finomságot, de hogy a barátai legnagyobb kincsét lopja el, egyszerűen nem rá vallana. Bár Balikó azt sem igazán tudta elképzelni, hogy Tantusz csak úgy Rumini rendelkezésére bocsássa a hatalmas derengőt. Valószínűbbnek tűnt, hogy a kaland így vagy úgy kudarccal végződik, és Rumini nem fog időben megérkezni a Kamandukkal. Balikó nagyot sóhajtott.

Rinya, a varázsló papagája, akinek gazdája parancsára a betegre kellett vigyáznia, nem sokat törődött Balikó aggodalmaival. Unottan tollászkodott a karosszék karfáján. Kis idő múlva totyorogni, lépegetni kezdett. Mikor már vagy ötvenedszer táncolt végig a lekerekített fán, kecsesen átlibbent a szekrény tetejére, onnan vissza a Balikó mellett árválkodó sámlira. Szemmel láthatóan nem volt ínyére az eseménytelen őrség.

- Rémes, szörnyű, dögunalom! - cserregte mérgesen.

- Tőlem nyugodtan elmehetsz - vetette oda neki Balikó. - Elvagyok itt magamban is.

- Persze! Biztos szökni akarsz! — gyanakodott Rinya.

- Hiába is akarnék - legyintett Balikó. - Ez a skorpió jól elintézett. Lábra állni is alig tudok.

- Kéne egy kis ellenméreg! Bizony ám! Különben kampec! - jelentette ki kárörvendő hangon a papagáj.

- Az bizony jó lenne. Kár, hogy senki se tudja, hol tartja a varázsló - sóhajtott Balikó.

- Még hogy senki! Én tudom! Rinya mindent tud!

- Hazudsz! Biztos valami titkos kamra mélyén rejtegeti hét lakat alatt. A varázsló helyében én senkiben se bíznék.

- Bennem bízik Metamor! Tudom, liol a gyógyszer!

- Nem hiszek neked - jelentette ki Balikó.

- Megmutatom! - csattant föl a papagáj. - Rinya mindent tud!

Bálikon hirtelen úrrá lett az izgalom. Talán tényleg rá tudná venni ezt az ostoba papagájt, hogy elvezesse a varázsló gyógyszereihez. Csak egy kicsit kell még cselezni, ügyesen fűzni a szót, kéretni magát! Egy csapásra elszállt belőle a tompultság, a végtagjait bénító zsibbadás sem tűnt olyan szörnyűnek. De nem mutatott semmiféle érdeklődést, sőt fáradtan lehunyta a szemét.

- Hagyjál már! Csak a csőröd jár - szusszant fájdalmasan.

- Akkor is tudom! - verdesett haragosan a papagáj. - Gyere, nézd meg!

Balikó mellé röppent, és görbe csőrével bökdösni kezdte.

- Kövess!

Balikó kényszeredett mozdulattal ülésbe tornázta magát, majd visszarogyott a priccsre.

- Nem érdekel, úgyis átversz. Különben sem tudok felállni.

Rinya mérgesen csipkedni kezdte, miközben szárnyával csapkodta, taszigálta.

-Jössz, és kész! Rinya okos! Rinya mindent tud!

Balikó nagy nehezen feltápászkodott. Mancsával erősen kapaszkodnia kellett, mert Iába bizony kis híján összecsuklott alatta. De azért nem hagyta magát. Erezte, ha most nem tesz meg mindent, néhány óra múlva talán már tényleg nem lesz ereje hozzá. Várakozón nézett a papagájra:

- De ha becsapsz, nem állok jót magamért!

- Még hogy nem állsz jót! Hiszen alig élsz - kacagott a papagáj, majd elégedetten az ajtóhoz röppent. - Gyere!

Balikó kilesett a folyosóra. Metamor és Riki a torony legfelső szobájában készülődött a Kamanduk érkezésére, a szolgáknak pedig máshol akadt dolga. Teljesen üres volt a folyosó és az emeletre vezető csigalépcső. Rinya előreszállt, és a korlátba kapaszkodva várta, hogy Balikó megküzdjön az első emeletre vezető úttal.

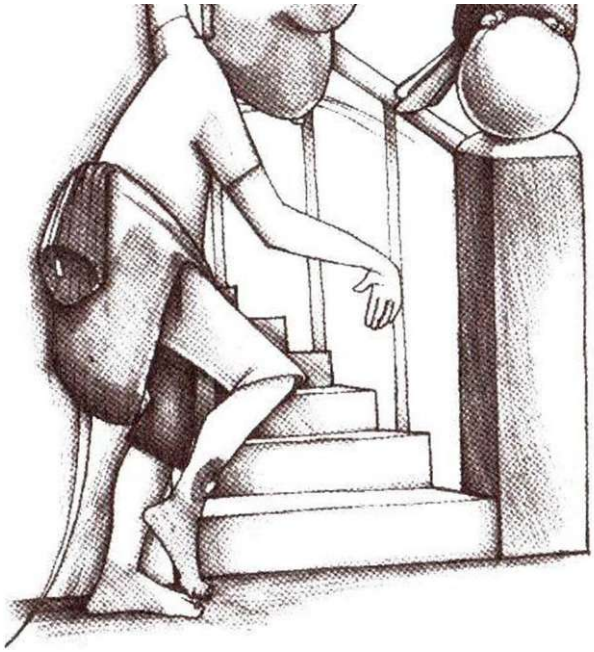

Az egérfiú keservesen haladt előre, fogát összeszorította, minden egyes lépésre erősen koncentrált. De a remény, hogy hozzájuthat az életmentő gyógyszerhez, megacélozta az erejét. Ot perc alatt ugyan, de mégis felküzdötte magát az emeletre.

- Mindjárt odaérünk! - buzdította a papagáj, aki már alig várta, hogy bebizonyítsa az igazát.

Balikó kitartóan folytatta útját. Szerencsére innen már nem kellett messzire mennie, a harmadik ajtó mögött rejtőzött Metamor varázsszertára, ahol a gyógyszeres ládikájár is tartotta. Rinya diadalmasan a zárra bökött.

- Ez a varázsszertár. Ugye megmondtam! Rinya mindent tud!

Balikó lenyomta a kilincset. Az ajtó zárva volt.

- Kösz szépen. Jó vicc volt - mondta haragosan, és fáradtan nekidőlt az ajtófélfának.

- Bent van minden orvosság! - bizonygatta Rinya. - Ezerszer láttam!

- Persze, és ezt most el is higgyem - legyintett Balikó. - Megyek, visszafekszem. Alig állok a lábamon.

- Akkor is bent van. Csak ki kell nyitni.

- Szerintem kár strapálni magam. Biztos csak partvisok meg szemétlapátok vannak odabent.

Rinya akkorát ugrott haragjában, hogy Balikó elnevette magát.

- Persze, te biztos azt is tudod, hol tartják a kulcsot! Hát megmondom neked: nem fogok érce még két emeletet mászni.

- Nem is kell! - verdesett izgatottan Rinya. - A farktollam is nyitja! Metamor úgy szokta.

Balikó hitetlenkedve bár, de a papagáj felé nyúlt. Ez volt az utolsó esélye, és semmiképpen el nem szalasztotta volna. Rinya közelebb szökkent, és engedte, hogy az egérfiú kirántsa legszebbik farktollát. Ügy tünt, hozzászokott már ehhez a művelethez.

- Dugd be a zárba! - parancsolta.

Balikó engedelmeskedett. A zárba csúsztatta a papagájtoll végét, és egy kicsit megforgatta a lyukban. Nem hitt a szemének, mikor a finom mozdulat nyomán feltárult előttük az ajtó!

- Ugye megmondtam! - örvendezett a madár. - Rinya mindent tud.

- Ha tényleg mindent tudsz, mutasd meg, hol az a gyógyszeres ládika!

- Itt van a szekrény tetején! Ni! — harsogott Rinya, és a legtávolabbi sarokba röppent.

Balikó gondosan becsukta az ajtót maga után, nehogy véletlenül szemet szúrjon valakinek a nyitva felejtett szertárajtó. A papagájtollat az ajtó melletti asztalkára helyezte, hátha még szüksége lesz rá, aztán összeszedte magát, és a szekrényhez vánszorgott. Lábujjhegyre emelkedve érte csak el a ládát. Rinya a csőrével tuszkolta előre a dobozt, hogy Balikó könnyebben megragadhassa.

A simára csiszolt, lakkozatlan gyógyszeres láda meglehetősen nehéz volt, Balikó alig bírta erőtlen mancsával megtartani. De végül sikerrel járt, a padlóra helyezte és felnyitotta. Belsejében hatalmas összevisszaságban üvegcsék, fiolák, szorosan lezárt papírzacskók voltak felhalmozva.

- Na, mit mondtam! - büszkélkedett Rinya, de Balikó leintette.

- Jó, elvezettél egy rakás üveghez. De honnan tudjam, melyikben van az ellenméreg? Fogadok, ezt már te sem tudod!

Rinya olyan sértődötten nézett, hogy Balikó alig tudta megállni kacagás nélkül. Találomra kiemelt egy üvegcsét a kupacból.

- Biztos ez az. Vagy tán ez a másik? Esetleg ez a méregzöld?

- Egyik sem! - rikácsolt a papagáj. - Kis fekete üvegben van, az alján!

Balikó belekotort a ládikába, és nagy sokára előhúzott egy fekete fiolát.

- Ez az! Megtaláltad! Rinya mindent tud!

- Honnan tudjam, hogy tényleg ellenméreg van-e benne? - játszotta a hitetlent Balikó. - Lehet benne tüsszentőpor vagy hasmenés elleni orvosság is.

- Próbáld ki, meglátod! - indítványozta Rinya. - Nem csaplak be!

- Ajánlom is - motyogta Balikó, azzal letekerte a kis üvegcse kupakját, és jót húzott a benne rejlő folyadékból. A gyógyszernek keserű, méregre emlékeztető íze volt.

- Végem van - futott át a kisegér agyán a gondolat. Aztán elhessegette magától a félelmet. - Legalább nem kell megvárnom, hogy a tőrskorpió mérge pusztítson el. Így hamarabb túlesem az egészen.

De ahogy a mancsát megmozdította, hatalmas jókedv lett úrrá rajta. Olyan könnyedén mozogtak az ujjai, mint a csípés előtt. Lassan talpra állt, hogy a lábát is kipróbálja. Nyoma sem volt se zsibbadásnak, se fájásnak. Akár táncra is perdülhetett volna. De uralkodott magán, mert tudta: ha Rinya rájön, mekkora hibát követett el, bizonyára azonnal riasztja Metamorf. Az kéne még csak, hogy újra megcsípessék egy skorpióval!

Nagyot nyögött hát, megtántorodott és összecsukott a földön.

- Mit csinálsz? - rémült meg a papagáj. - Segít rajtad az orvosság!

- Ez ugyan nem! - nyöszörgött Balikó elhaló hangon. - Rászedtél mégis! Rinya nem tud semmit. Rinya buta!

- Nem, nem, nem! - rikoltozott magánkívül a papagáj. - Jó az ellenméreg! Mindjárt hat! Várjunk egy kicsit.

- Nem bánom - egyezett bele Balikó,

Legalább lesz néhány perce összeszedni a gondolatait. Most hogyan tovább? Világos, hogy el kéne tűnnie innen, mielőtt Metamor észreveszi, hogy behatolt a varázsszertárába. Sőt, lehetőség szerint kereket kéne oldania az Illa-berekből is, mielőtt bárki rájön, hogy újra tud mozogni. De hogyan? Rinya nem tágít mellőle, és

ha bármi gyanúsat észlel, azonnal riasztani fogja a gazdáját. Balikó kétségbeesetten körülnézett, hátha valami mentő ötlete támad.

És akkor meglátta. Először hinni sem akart a szemének, de ahogy jobban megnézte, megbizonyosodott róla, hogy nem tévedett. Ott van, minden kétséget kizáróan! Az ablak melletti íróasztal tetején ott hevert a varázserejét vesztett, elszakadt láthatatlanná tévő kalap, amit Pelevárban kapott ajándékba Naftalin Rufusztól, a mókusmágustól. Az a kalap, amit utoljára a Szélkirálynőn látott, a hátizsákjába gyömöszölve! Persze, hiszen Metamor el is dicsekedett vele, hogy minden holmijukat megtalálta éjszaka a hajón. Fecó naplója Rumini zsákjában volt, és ezek szerint a varázsló nem lódított. Balikó táskáját is magával hozta.

- Szívnék egy kis friss levegőt - mondta ártatlanul, miközben az asztalhoz bicegett.

- Ne nyiss ablakot! — recsegte Rinya, azzal ő is átröppent az asztalkára. - Megláthatják!

- Jó, akkor csak pihenek egy kicsit - jelentette ki a székre huppanva Balikó.

- Jobban vagy már? - érdeklődött a papagáj.

- Nem érzek semmi változást — rázta a fejét Balikó. - Legjobb lesz, ha visszamegyünk a szobába, mert nagy bajba kerülsz, ha a gazdád megtudja, hogy itt jártunk.

- Jól van! Induljunk! - kapott az ötleten Rinya, de Balikó nem mozdult.

- Nagyon nehezemre esik a mozgás.

Hátradőlt, szuszogott, végül a láthatatlanná tevő kalapra bökött.

- Ez a szakadt rongy amúgy micsoda? Ne mondd, hogy ez is varázseszköz. Csodálom, hogy a gazdád ilyesmiket tart a holmija közt.

- Metamor meg fogja varrni! - vágta rá Rinya boldogan a választ, kapva az alkalmon, hogy végre tényleg bizonyítani tudja jártasságát a varázsló dolgaiban, — Van a fiókban varázscérna!

- Hűha! - tátotta cl a száját Balikó.

- Nézd csak meg! - büszkélkedett Rinya, és egyik lábával kinyitotta a felső fiókot.

Balikónak elég volt egyetlen pillantást vetnie a fiók tartalmára, és máris a torkában dobogott a szíve. A varródobozként berendezett Hókban a tűpárnák, gyűszűk, ollók és cirádás gombok között egy aranyfényű cérnatekercs ragyogott, benne kecses ezüsttűvel, amibe még a szál is be volt fűzve. Nem volt kétséges, hogy ha valami, hát ez biztos vissza tudja adni a láthatatlanná tevő kalap varázserejét.

Balikó fejében vadul cikáztak a gondolatok. Vakmerő ötlete támadt, és nem is habozott tovább. Talán pont ezen múlik a szabadulás. Feltápászkodott, és tétova mozdulatot tett az ajtó irányába.

- Összeszedtem magam — jelentette ki fáradtan. — Less ki, tiszta-e a levegő.

Rinya azonnal felröppent. Balikó nem tétovázott. Villámgyors mozdulattal zsebre vágta az aranyfényű spulnit, mancsával a pulóvere alá gyömöszölte a szakadt kalapot, majd jó hangosan berúgta térdével a fiókot.

- Mit művelsz? Jössz már? - sürgette Rinya a kilincsen ülve.

- Persze, sietek, csak becsuktam a fiókot, mert nyitva felejtetted - mormolta Balikó, és tettetett bénasággal az ajtóhoz botorkált.

A szerencse nem pártolt el tőlük, újfent üresen tátongott a folyosó és a lépcsőház. Balikó legszívesebben cigánykereket hányt volna lefelé a lépcsőn. Alig tudta türtőztetni magát, hogy ne ugráljon legalább egy kicsit izgalmában és jókedvében. Rinya mégsem fogott gyanút, annyira lefoglalta a környék szemmel tartása. Most már örült, hogy Balikóra nem hatott az ellenméreg, és nagyon szeretett volna visszakerülni az őrhelyére. Belegondolni sem mert, mi történne, ha Metamor kint találná őket a csigalépcsőn.

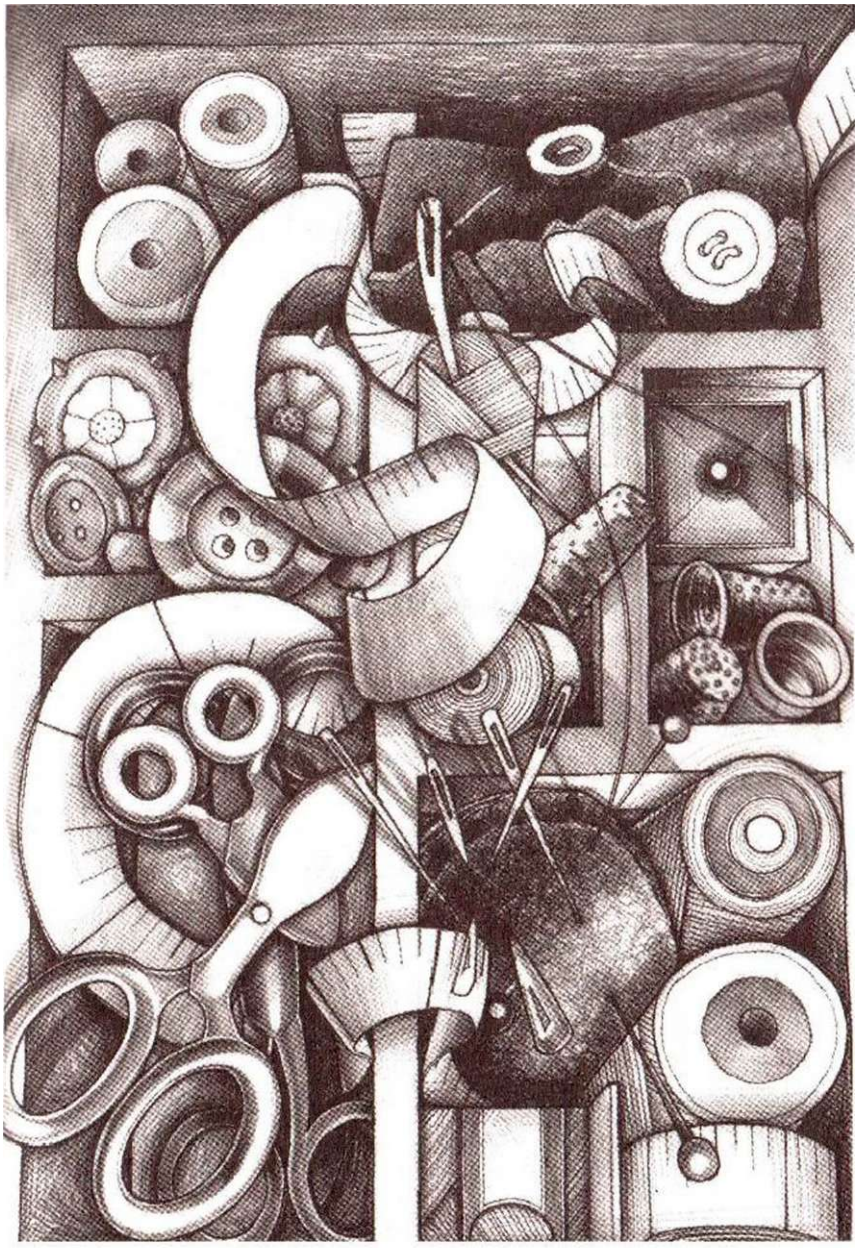

Végre, mindkettejük számára végtelennek tűnő percek után elérték a betegszoba biztonságot jelentő ajtaját. Balikó szinte fejest ugrott az ágyba, Rinya megkönnyebbülve ült vissza a karfára.

- Teljesen kimerültem - sóhajtott az egérfiú. - Ha nem bánod, szundítanék egy kicsit.

- Tőlem alhatsz. Legalább nincs gondom veled! - hagyta rá Rinya.

Balikó magára húzta az ágy végében talált plédet, hátat fordított a papagájnak, és alvást színlelt. Rinya egy darabig még téblábolt és tollászkodott, de úgy látszik, az izgalmak őt is kimerítették, így kisvártatva csőrét a szárnya alá fúrva elaludt. Balikó csak erre várt. Óvatos mozdulatokkal előhúzta pulóvere alól a csomóvá gyűrt kalapot, és előkotorta a ragyogó aranytekercset. A cérna befűzésével sem kellett bíbelődnie, csak kihúzta az ezüsttűt, és már neki is láthatott a varrásnak.

Kapkodva dolgozott. Ha a vitorlavásznat varrta volna ilyen kusza öltésekkel, Negró biztos felfejttette és újravarratta volna vele az egészet. De most nem volt itt a zord fedélzetmester, csak Rinya, aki bármelyik pillanatban felébredhetett. Balikó nagy nehezen a szakadás végére ért, elvarrta a szálat, éles fogával elharapta a cérnát, majd felült.

- Mindjárt kiderül - motyogta magában, miközben fejébe nyomta a kalapot, és gondosan zsebébe csúsztatta a spulnit meg a varrótűt.

- Kár, hogy nincs itt egy tükör - gondolta szomorúan. - Jó lenne meggyőződni róla, hogy működik-e.

Egy pillanatra az is megfordult a fejében, hogy óvatosan az alvó papagájra borítja a kalapot, hogy lássa, eltűnik-e. De aztán elvigyorodott saját butaságán, és gyorsan elvetette az ötletet.

- Na, nekem is sok eszem van - gondolta. - Hiszen Rinya olyan kicsi, hogy így is, úgy is eltűnne a szemem elől a kalap alatt.

Kbből nem derülne ki, hogy láthatatlanná vált-e, viszont remekül felébreszteném.

Más tervet kellett hát kieszelnie, hogy meggyőződjön a varázserő visszatéréséről. Nem sok kedve volt egy mindenki számára látható posztókalappal a fején szembetalálkozni a várbeliekkel. Végül kegyes volt hozzá a szerencse. Az asztalon egy tükörfényes tálcára bukkant. Felemelte, és megállapította, hogy nem látja benne a tükörképét. Próbaképpen megemelte a kalapját, mintha csak a tükröt köszöntené. Amint a kalap eltávolodott a kobakjáról, megpillantotta elégedetten bazsalygó képét a fényes tálcán.

- Viszlát, Balikó! Jó utat! - intett búcsút önmagának, és élvezettel figyelte, ahogy a kalapot a fejébe nyomva, rögtön elenyészik a tükörképe. Nem maradt más hátra, óvatosan visszahelyezte a tálcát az asztalkára, majd csendesen kisurrant az ajtón.

Huszadik fejezet
Doppler Vince

Rumini elszántan tört keresztül a dzsungel sűrűjén. Hamar belátta, hogy teljesen fölösleges az emlékei közt kotorásznia: az egymásba fonódó zöld levelek mindenütt egyformának tűntek. Bozótvágó eszközök híján ezért úgy döntött, mindig arra veszi útját, amerre legkönnyebben tud továbbjutni. Az előző nap vágott ösvényt talán nem nőtte még be teljesen az aljnövényzet. Ha valahol át tudja verekedni magát, az akár azt is jelezheti, hogy pont ott hatolt keresztül a ripacsok által vezetett egércsapat is.

Egy óra elteltével kimerülten megállt. Ruhája csupa víz lett a harmatos aljnövényzet közt, a visszacsapódó ágak összevissza karistolták, a gyomra hangosan korgott, és ötlete sem volt, merre folytassa útját. Végül úgy döntött, engedélyez magának egy szuszszanásnyi időt, és megkóstolja a feje fölött himbálódzó gyümölcsfa termését.

Nckigyürkőzöct a famászásnak, ám hirtelen megtorpant. Mintha szárnysuhogást hallott volna a közvetlen közelből. Óvatosan körülnézett, de nem látott semmi különöset. A fák tetején zsibongott az élet: papagájok, kolibrik és különleges, sosem látott madarak repkedtek, kisebb-nagyobb rágcsálók surrantak, kígyók, gekkókés egyéb hüllők lestek áldozatra, hogy a milliószám döngő, zizegő, percegő rovarokról ne is beszéljünk. De a zsivaj ellenére békésen, csendesen susogtak a fák, senki sem törődött a tikkadt egérfiúval.

Rumini újra összeszedte magát, megragadta a legközelebb csüngő indát, és rutinos kötélmászó módjára megindult felfelé. Félúrig sem ért, mikor a közvetlen közelből újra szárnysuhogást hallott. Ezúttal nem lehetett kétsége afelől, hogy az ő hátát célozta a ti-

tokzatos hang gazdája, és az is valószínű volt, hogy nem barátságos szándék vezérli. Rumini nem tétovázott. Lazított egyet mancsa szorításán, és villámgyorsan lejjebb ereszkedett az indán. A háta mögül érkező támadó nem számított a gyors helyváltoztatásra. Ugyan Rumini hátát akarta megragadni, helyette az egérfiú súlya alatt leszülő indának ütközött.

Rumini eközben visszacsusszant a földre, de ideje sem volt végiggondolni a teendőket, mert a kötél ütésétől megszédült támadó a nyakába pottyant. A kisegér hasztalan igyekezett ledobni magáról az égből kapott ajándékot. Támadója kissé kótyagosan ugyan, de erősen kapaszkodott a vállába, és úgy szorította, mintha az élete múlna rajta. Rumini megbotlott egy gyökérben, és a rajta csimpaszkodó lénnyel együtt elvágódott. Néhány percig a földön hemperegve küzdöttek egymással, de az egérfiú ereje végül győzedelmeskedett. Lihegve lefejtette magáról az ellenfelét, és erős szorítással két vállra fektette.

Azt már a birkózás alatt sikerült megállapítania, hogy újra egy denevér próbált túljárni az eszén, de érezte, hogy az illető se erőben, se termetben nem közelíti meg a feketeszárnyú harcosokat. Most lihegve, a harctól kifulladva mérte végig a térde alá szorított nyamvadt bőregeret. Vékonydongájú, nagy fülű, barna szárnyú denevérfiú volt, látszott, hogy az utóbbi időben sokat nélkülözött, de dacos tekintete úgy állta Rumini pillantását, mintha nem ő lett volna a birkózás vesztese.

- Eressz már el! - sziszegte mérgesen.

- Még mit nem — rázta a fejér Rumini. - Előbb szeretném tudni, ki vagy és mi dolgod velem. Mert hogy te nem vagy a feketeszárnyú banda tagja, arra mérget veszek.

- Honnan tudod? Ultra Miron gróf szárnysegédje vagyok - villant a denevérfiú szeme.

- Persze. En meg Herdál király személyesen.

- De én tényleg - próbálkozott a legényke.

- Tanulj meg hazudni, mielőtt engem akarsz rászedni - fintorgott Rumini, - Szóval ki vagy?

A denevérfiú hallgatott.

- Végül is én jól ülök itt — vont vállat Rumini, és kényelmesen elhelyezkedett a denevérkölyök mellkasán. - Majd szólj, ha neked elég.

A denevérfiú egy darabig fontolgatta, mitévő legyen, végül alig hallhatóan bemutatkozott.

- Doppler Vince vagyok.

Rumini akkorát ugrott ennek hallatán, hogy kis híján hátra bukfencezett. Doppler Vince azonnal kihasználta az alkalmat, hogy felüljön. Rumini döbbenete őt is váratlanul érte.

- Sosem hittem volna, hogy valaki a nevemtől ijed meg. Akkor kellett volna félned, amikor Ultra Miron szárnysegédjének mondtam magam.

- Most sem ijedtem meg, csak rettentően meglepődtem - közölte Rumini. - Mit keresel itt? És hol a családod?

- Te mit keresel itt, és mit érdekel a családom? — vágott vissza Vince.

Rumini elnevette magát.

- Hát te aztán nem vagy valami barátságos. Na, figyelj! Elmondom, amit tudni akarsz, de ígérd meg, hogy utána te is felelsz a kérdéseimre. Mert ahogy így elnézlek, te legalább akkora pácban vagy, mint én.

Doppler Vince nem felelt, csak kérdőn bámulr Ruminire. Az egérfiú belefogott a történetbe. Azzal kezdte, hogy ő Galléros Fecó megbízásából egy Doppler Tóni nevű denevért akart megkeresni. A név hallatán Vincének elkerekedett a szeme, de uralkodott magán, és nem szakította meg az elbeszélést. Aztán Rumini röviden beszámolt a kalózokról, az erdei bolyongásról, végül a feketeszárnyúak támadásáról. Nem említette viszont Balikót és a Metamorral kötött kegyetlen alkut, csak annyit mondott, hogy az

Illa-berekből sikerült kereket oldania, és most a ripacsok faluját keresi, hogy segítséget kérjen.

Doppler Vince tűnődve hallgarra. Végül megköszörülte a torkát, és beszélni kezdett. Kiderült, bogv ő Doppler Tóni unokaöccse, az a kiskölyök, aki Galléros Fecó ittléte alatt született Kaptár-hegyen. Fecó is részt vett a befogadási szertartásán, sőt, faragott egy kókuszdió-dobocskát és egy bambuszcsörgőt is az újszülöttnek.

Vince egészen elszomorodott, miközben Fecóról és a kölyökkori emlékeiről beszélt.

- Fecóra csak a nagybátyám elbeszéléséből emlékszem, de az ajándékaival sokáig játszott am. A kókuszdió dobot meg akartam őrizni, hogy majd a saját kölykeimnek adjam tovább nagy koromban. Hiába, végül mindenünk odaveszett, mikor Ultra Miron katonái elűztek minket Kaptár-hegyről — sóhajtott Vince. - Hlőször csak a holminknak kellett búcsút mondani, de aztán a családot is pusztítani kezdték.

- És hol vannak most a rokonaid? - kérdezte aggodalmasan Rumini. — Mokka szigetén hallottam, hogy a feketeszárnyú sereg lerohanta a családodat is.

- Egyedül maradtam - felelte csüggedten Vince. - Tóni már korábban eltűnt, Ultra Miron katonái pedig szétverték a mieinket. A többi nagybátyámat és a szüleimet valószínűleg elhurcolták, Ármin is köztük volt, meg az ő testvérei. Néhányan elpusztultak, őket megtaláltam a földön, miután magamhoz tértem. Én valószínűleg azért úsztam meg a támadást, mert egy ütéstől elájultam, és ezért nem foglalkoztak velem többet. Mikor felébredtem, nagy púp volt a fejemen, és teljesen egyedül hevertem az odúnk előtt, a fa tövében. Azóta az erdőt járom.

- És miért vadászol ártatlan egerekre? - tette fel a kérdést értetlenül Rumini. - Hajói tudom, ti nem a vérszívó fajba tartoztok.

- Megfogadtam, hogy bosszút állok Ultra Miron követőin.

- És rajtam akartál gyakorolni?

- Azt hitted, eltitkolhatod, hogy te is közéjük tartozol? - húzta össze a szemét gúnyosan Vince, és hirtelen támadóállásba emelkedett a levegőben. - Halottam, amikor megfújtad a rezgőjelzőt. Olyan kürtöt csak a Sötétség urai használnak! Ott voltam a közelben, láttam is a két feketeszárnyút. A cimborájuk vagy, jelt akarsz nekik adni, ha eljutottál Apacukába. Erről bezzeg hallgattál eddig.

Rumini védekezve emelte mancsát a levegőbe.

- Várj. Igazad van! Nem mondtam el mindent. De nem vagyok a cimborájuk. Éppúgy gyűlölöm őket, mint te.

- Ne próbálj átverni! — villantotta elő éles szemfogát Vince.

- Csillapodj, komám — csitította Rumini. - Ha jól emlékszem, az előbb is legyőztelek. Különben ne csodálkozz. Miért mondanék el mindent olyasvalakinek, aki sunyi módon, hátulról támad rám, ráadásul semmit sem árul el magáról?

- Nem tudtam, hogy nem tartozol közéjük.

- Én meg azt nem tudtam, mit akarsz tőlem.

- És akkor most elmondod az igazságot?

- Ha nyugton maradsz, igen.

Doppler Vince fellógaszkodott a legközelebbi ágra, kényelmesen elhelyezkedett, szárnyát maga köré tekerte.

- Csupa fül vagyok - jelentette ki végül.

- Szerintem inkább csupa szárny - vigyorgott Rumini barátságosan.

Mostanra elhatározta magár. Beavatja Vincét a küldetésbe, hátha segítségére lehet a ripacsfalu megtalálásában és Balikó megmentésében. Röviden felvázolta neki mindazt, amiről eddig mélyen hallgatott. Vince elsötétülő tekintettel figyelt. Mire Rumini a beszámoló végére ért, a denevérfiú csak úgy lángolt a felháborodástól.

- Hz közönséges zsarolás - sziszegte.

- Az - ismerte el Rumini. - De nincs mit tenni. El kell vinnem Metamornak a Kamandukot, hogy meggyógyítsa a barátomat. És ehhez sürgősen meg kell találnom Apacukát.

- Én még sose jártam a ripacsfaluban — csóválta a tejét lemondóan Vince.

- Az az érzésem, hogy arrafelé lehet - bökött Rumini az eredeti haladási irányába. - De igazából csak találgatok.

- Arra inkább ne menj! - figyelmeztette Vince. - Abban az irányban gonosz manók laknak. Mozdulatlan, zöld őrök vigyázzák az utat! Aki a közelükbe merészkedik, kővé változtatják.

- Hurrá! Akkor mégis jól sejtettem! - ugrott talpra lelkesen Rumini. - Azok nem manók, hanem mohlepte ripacsszobrok, amiket Fecó faragott a te születésed idején. Fából vannak, nem tudnak senkit sem kővé változtatni. De Illaticától tudom, hogy a dzsungel lakók nagyon félnek tőlük. Hl tudsz vezetni oda?

Vince a levegőbe emelkedett, és intett, hogy mutatja az utat. Ez persze cseppet sem volt egyszerű, mert a denevérfiú ugyan könynyedén átröppent az akadályok fölött, de Rumininek minden lépésért meg kellett harcolnia. Fél óra múlva Vince belefáradt az útmutatásba és az egyhelyben lebegésbe.

- Alig haladtunk egy kicsit, így sosem érünk oda. Nem tudnál re is repülni vagy valami hasonló?

Rumini magasba emelte kér mancsát.

- Ezekkel a szárnyakkal nem sokra megyek. Te meg túl kicsi vagy, hogy cipelj.

- fis ha indákba kapaszkodva lendülnél fáról fára? Végül is tengerész vagy, tudsz kötélen csimpaszkodni. Én meg előremegyek, és mutatom, melyikre ugorj.

- Próbáljuk meg - egyezett bele Rumini.

ügyesen felkúszott a legközelebb álló, égbenyúló törzsön, onnan a denevérfiú útmutatását követve kimászott egy oldalágra. Vince kiválasztott egy indát, ami két ággal odébb lógott, és Rumini mancsába adta a végét.

- Ezzel pont átérsz arra a göcsörtösre. Onnan pedig a sárga virágosra fogsz továbbugrani.

Rumini nagy levegőt vett és elrugaszkodott. Szép ívben lendült át a göcsörtös törzsű fa egyik ágára. Vince mögé röppent, segített megtalálni az egyensúlyát, aztán már hozta is a következő indát. Eleinte kicsit nehézkesen haladtak, de még így is sokkal gyorsabban jutottak előre, mint a földön, Az ötödik ugrás után azonban Rumini ráérzett a technikára, és Vince is kitapasztalta, hogy tudja legjobban segíteni a mindenre elszánt egérfiút. A végén olyan

parádés ügyességgel haladtak fáról fára, hogy bármelyik mókus megirigyelhette volna a tempójukat.

Kis idő múlva Vince odakiáltott Ruminmek, hogy a következő ágon pihenőt tartanak. Rumini nem is bánta, kezdte már úgy érezni, hogy aznapra épen eleget dolgoztatta a karizmait. Hálásan kuporodott le a széles ágon, hogy a pihenés idejére minél jobban elernyedhessen. Vince mellételepedett, és szigorúan a szemébe nézett.

- Valamit nem értek, hiába töröm rajta a fejem percek óta.

- O, rejtvényfejtésben jó vagyok - mosolyodott el Rumini.

- F.z nem rejtvény, hanem kérdés. Mihez kezdesz Apacukában? Mert akárhogy forgatom magamban a dolgot, a ripacsok maguktól biztos nem fogják odaadni neked azt a nagy követ. Hl akarod tán lopni?

Rumini a fejét rázta és legyintett.

- Én is ezen gondolkozom, amióta elindultam. De nem tudom rászánni magam. Inkább azt remélem, hogy ha mindent elmesélek Tantusznak, a törzsfőnöknek, segít kitalálni valamit. Neki talán ellenmérge is van a tőrskorpió csípésére, és elég, ha azt viszem vissza Balikónak.

- Szóval nem fogod kirabolni őket?

- Nem. Megnyugodhatsz.

- Akkor jó. Különben nem vittelek volna tovább.

- Tudod mit? - indítványozta Rumini. - Rád bízom a rezgőjelzőt. így biztos lehetsz benne, hogy nem fogom megfújni, és nem adok jelt a feketeszárnyúaknak.

- Ügyis hallanám, ha megfújnád.

- Nekem egyelőre nem kell. Na, kéred? Úgyis ezt akartad elvenni tőlem, mikor rám támadtál.

Vince tétova bólintására Rumini átadta neki a rezgőjelzőt. A dene vér fiú alaposan szemügyre vette, mielőtt a zsebébe süllyesztette volna.

- Mehetünk? - kérdezte Rumini.

- Már majdnem ott vagyunk. Még három ugrás.

Rumini feltápászkodott, megmarkolta a soron következő indát, és már lendült is. Vince segítségével hamarosan elért egy terebélyes mahagónifát, amelyen leereszkedett. Alig néhány lépésnyire, a fikuszcserjék takarásában titokzatos zöld arccal egy ripacsharcos szobra állt. Valóban volt benne valami hátborzongató. Rumini esküdni mert volna, hogy a harcost lllatica egyik rokonáról mintázta Fecó.

- Innen már neked kell megtalálnod az utat - szólalt meg Vince Rumini háta mögött. - Fai még sosem merészkedtem túl ezen az őrön.

- Mi pedig valószínűleg egy másik irányból jutottunk Apacukába - tűnődött az egérfiú mert ezt a szobrot eddig még biztosan nem láttam.

- Akkor nem jutottunk sokkal előrébb - legyintett csalódottan Vince.

De Rumminek jó ötlete támadt. Hiszen Grimbusz Miska elmesélte, hogy háborús időben állandó őrszemek vigyázzák a falut, lalán most is járkál valaki a közelben. Egy kis ordibálással bizonyára fel lehet hívni magukra a figyelmet. Nem is tétovázott, vidám kurjongatásba kezdett.

- Hé, ripacsok! Miska, Bubucs, Illakava! Gyertek, segítsetek! Rumini vagyok!

Doppler Vince a fejét fogta.

- Miért? Van jobb ötleted? - kérdezte két ordítás közben Rumini.

A környékbeli papagájok először megrémültek a nagy kiabálástól, de hamarosan visszamerészkedtek a közeli fákra, és cserregve, gúnyosan visszhangozták Rumin i szavait.

- Pacs-pacs! Ripacs! Ripacsok! Bubucskava! Illamiska! Pipacscsipa!

- Most már az egész erdő tudja, mi járatban vagyunk. Csodálnám, ha pont a ripacsok nem hallanák - ismerte be vigyorogva Vince.

- Legjobb lesz, ha megvárjuk őket. Szerintem nemsokára ideérnek - szólt Rumini elégedetten, és letelepedett a mohos szobor lábához,

Nem kellett sokáig üldögélnie. Kisvártatva szétnyílt a sűrű aljnövényzet, és Grimbusz Miska tollas feje kandikált ki a résen.

- Hé, Rumini, tényleg te vagy az?

- Én hát! És itt van velem Doppler Vince, Tóni unokaöccse.

Grimbusz Miska elrátotta a száját,

- Te aztán értesz a meglepetésekhez — füttyentett. — És hogy kerülsz ide egyáltalán? Tegnap ilyenkor éppen hálóba tekerve hurcoltak el a denevérek. Rettenetesen aggódtunk miattatok.

- Történt azóta egy s más - legyintett Rumini. - Elvezetsz Apacukába? Sürgősen beszélnem kéne Tantusszal.

- Mi az, hogy! - lelkesedett Miska. - Boldog lesz, hogy láthat.

- Ebben én nem vagyok olyan biztos - dünnyögte Rumini. - Ha meghallja a híreimet, nem lesz túlzottan feldobva.

Grimbusz Miska aggodalmasan fürkészte Rumini arcát.

- Előtted sem titok, csak nem akarom kétszer elmesélni, mert sürget az idő. Siessünk Tantuszhoz, hogy mielőbb elmondhassam, miért vagyok itt!

Miska bólintott, és intett, hogy kövessék. Most Rumininek volt könnyebb dolga, hiszen az ifjú ripacs harcos előtt szinte varázsütésre nyílt meg az áthatolharatlannak látszó aljnövényzet. Doppler Vince azonban kiterjesztett szárnyaival képtelen volt átsuhanni az ágak közti szűk réseken. Végül Rumini megsajnálta, és megengedte, hogy a hátára csimpaszkodjon.

- Úgy viszel, mint egy hátizsákot - örvendezett Vince.

- Meglehet - mormolta Rumini. - De ha tovább csiklandozod a nyakamat, úgy is foglak lehajítani, mint egy hátizsákot.

-Jó, jó, nem mocorgok - sietett megnyugtatni Vince.

Egy darabig némán törtek előre a sűrűben. Menetelés közben Rumini azt forgatta magában, mit is mondjon Tantusznak, ha megérkeztek. Töprengéséből Vince mozgolódása zökkentette ki.

- Hé, Rumini, nem kérsz egy kis pisztáciát? Találtam a zsebemben.

Rumini elnevette magát.

- Komolyan mondom, jobb vagy, mint a saját hátizsákom. Annak sosincs a zsebében semmi finomság, és soha nem szokott kínálgatni.

- Na, látod - vigyorgott Vince. - Ráadásul elhagyni sem tudsz, mert ha kell, repülök utánad.

- Már nem kell — fordult hátra Grimbusz Miska. - Megérkeztünk!

Huszonegyedik fejezet
A hajsza

I I ogyan, merre tovább? - tűnődött Balikó a láthatatlanná J_ JL tévő kalap védelmében, mikor kilépett a folyosóra.

Első gondolata az volt, hogy mielőbb ki kellene jutnia az Illa-berekből, megkeresni a ripacsok faluját, és figyelmeztetni Rummit, hogy ne vállaljon semmilyen kockázatos őrültséget a megmentése érdekében. A Kamandukor nem szabad elhozni Apacukából, a nagy kő egyetlen feladata, hogy oltalmazza a ripacsok népét. Csakhogy az Illa-berekből kijutni önmagában is meglehetősen reménytelen vállalkozás lett volna. A sűrűn benőtt, barátságtalan vidéket skorpiók, mérges pókok és egyéb borzalmas lények lakták, út, ösvény nemigen szelte át. Még egy bozótvágó késsel, térképpel és iránytűvel felvértezett utazónak is nehéz lett volna kiverekedni magát a varázsló birodalmából.

Balikónak viszont nemhogy felszerelése, de még pontos elképzelése sem volt, merre is találja Apacukát. Arról a tisztásról sem talált volna vissza a faluba, ahol a denevérek rajtuk ütöttek. Ráadásul maga a tisztás is reménytelenül messze volt. Arra ugyan emlékezett, hogy eleinte délkelet felé tartottak az elrablóik, hiszen a lemenő nap majdnem a hátuk mögé került repülés közben, de hogy mekkora távolságot tettek meg, és milyen irányba tértek le az egyenes röppályától, Balikó már nem tudta felidézni. Arról nem is beszélve, hogy a jól képzett denevércsapat repülési sebessége jóval nagyobb, mint ahogy a dzsungel sűrűjén bárki keresztül tudna hatolni. Ami a feketeszárnyú seregnek két óra repülés, az egy magányos gyalogosnak többnapi járóföld lehet.

- Elsősorban térképre volna szükségem - morfondírozott az egérfiú. - És persze némi harapnivalóra. Aztán szárnyakra vagy egy légi járműre. Meg egy zsák szerencsére.

Még mindig az ajró előrr támaszkodott, pedig lassan jó lett volna útnak indulnia. De merre?

- És mi lesz Rikivel? - futott át hirtelen a kérdés az agyán.

Nagyon haragudott a hajósinasra.

- Aljas besúgó. Képes volr elárulni minket, hogy az irháját mentse - gondolta.

De aztán eszébe jutott, hogy a szökése hírére talán rajta akar majd bosszút állni Metamor. Lehet, hogy bezárja a sötét cellába, vagy öt is megcsíped a skorpióval. Mégiscsak együtt jöttek, összetartoznak. Mit szólna a kapitány, ha meg se kísérelné magával vinni? Láthatatlanná tévő kalap ugyan nincs több, de ez nem ok arra, hogy cserbenhagyja egy társát. Balikó egyre tanácstalanabbnak érezte magát. A többieket is meg kéne keresni, róluk legalább annyit lehet tudni, hogy Kaptár-hegyen raboskodnak.

- Akárhogy is, mennem kell. Ehhez pedig legalább egy késre és egy térképre volna szükségem.

Hirtelen jó őrlete támadt. Ha Metamor nem járt azóta a varázsszertárban, talán nincs még kulcsra zárva az ajtó. Visszaoson, és elhozza a hátizsákját meg az összes többi holmiját. A látószelencével talán Ruminit is könnyebben megtalálja, a vascsöppentő minden helyzetben jól jöhet. A bicskájával vész esetén bozótot is vághat, és ha esetleg Fecó naplóját is megtalálná, abban talán még Apacukáról is megtudhatna valamit, ami útba igazítja.

Nem tétovázott tovább. Kettesével szedve a lépcsőfokokat, felviharzott a csigalépcsőn. Izgalomról nyirkos manccsal nyomta le a harmadik szoba ajtaján a kilincset. Az ajtó csendesen kinyílt. Balikó megkönnyebbülten felsóhajtott. Első pillantása az ajtó melletti asztalkára esett, és kis híján felkiáltott ijedtében. Amikor Rinvával járt itt nemrég, a papagáj farkából kitépett tollat a kis asztalon felejtette. Ez az árulkodó jel könnyen rávezette volna a varázslót a történtek megértésre. Ha felfedezi, hogy eltűnt a láthatatlanná tevő kalap és a varázscérna, rögtön tudni fogja, hogy

Balikót nem a szemével kell keresnie. Ki tudja, lehet, hogy van egy előhívó varázslata vagy egy olyan varázsigéje, ami megszünteti a kalap működését. Nem lenne jó, ha eszébe jutna kipróbálni.

Balikó úgy döntött, hogy a farktollat magához veszi. Biztos, ami biztos, tűnjön el minden bűnjel. Aztán mikor végre nekilátott volna, hogy átkutassa a zsúfolt helyiséget a holmija után, megpillantotta a varázsló gyógyszeres ládáját, amit Rinyával a löldön felejtettek. Ebből is hatalmas galiba lehetett volna! Gyorsan felemelte és a helyére tette a ládát, aztán jót szusszant. Csoda, hogy bénult mancsával egyáltalán meg tudta mozdítani!

Ebben a pillanatban éktelen rikoltozás támadt. Balikó az ajtóhoz lépve fülelt. Kint megélénkült a torony. Mindenfelé kiabálás, lábdobogás hangzott. Valószínűleg felébredt Rinya, felfedezte Balikó eltűnését, majd rögtön riasztotta a várbelieket. Ez némiképp megnehezíti Balikó számára a szökést, de láthatatlanul persze így sem lesz túl bonyolult kiszöknie az épületből.

Már épp visszafordult, hogy mielőbb magához vegye az ingóságait, mikor hatalmas robajjal feltárult a varázsszertár ajtaja, és beviharzott rajta Metamor, nyomában a megrettent Rikárdóval és a csúnyán megtépázott papagájjal. A varázsló szeme szikrákat szórt haragjában, száján a legocsmányabb szitkok zúdultak elő. Ordítva túrt bele egy hatalmas ládába, ahonnét különös formájú, vérpiros nyelű tárgyat húzott elő.

A furcsa eszköz végére több aranykarikát rögzítettek, amelyeken vékony, hártyaszerű anyag feszült, mintha apró, test nélküli dobok volnának egymás mellett. A hártyák felületét kis csontocskák kötötték össze, a nyél melletti kitüremkedésben pedig egy tücsökszerű lény aludt rezzenéstelenül. Metamor megkocogtatta a tücsök kuckóját a varázsgyűrűjével, aztán, mivel válasz nem érkezett, alaposan megrázta az egész szerkentyűt. A kis fekete hatlábú végre megmozdult, recés első lábát üdvözlésre emelve köszöntötte gazdáját.

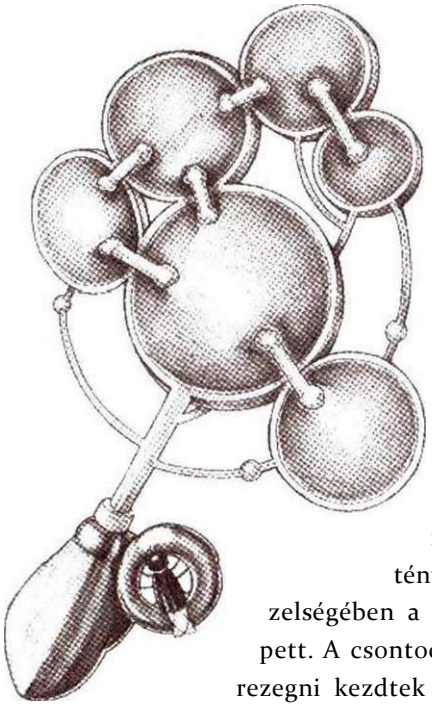

— Ébresztő, Grilla! Munkára fel! Egy egeret keresünk! — közölte a varázsló a tücsökkel, aki azonnal megfeszítette magát, hogy felkészüljön a bevetésre. - Mutatok egy mintát! Figyeld a szívverését!

Metamor hirtelen megragadta Rikit a vállánál fogva, a piros nyelű csodaszerszámot pedig a szívéhez nyomta. A grófocska rémülten nyikkant egyet, de nem esett bántódása. Annyi történt csupán, hogy Riki testének közelségében a varázsszerkentyű működésbe lépett. A csontocskák Riki szívverésének ütemére rezegni kezdtek a karikákon feszülő hártyák között, az üregben kucorgó tücsök pedig nagy figyelemmel hallgatta a ritmust.

— Ha megjegyezted a hangot, küldj egy jelzést — utasította a varázsló Grillát.

A tücsök válasz helyett összedörzsölte szárnyait, amitől ciripeléshez hasonló hang tört elő a szerkentyűből. Metamor elégedetten csettintett, majd a szolgákhoz fordult, akik időközben felsorakoztak a varázsszertár ajtaja előtt.

- Riasszátok a denevéreket! Bokorról-bokorra fésüljék át az Illa-berek minden zugát. Nem érdekel, hogy zavarja őket a fény, egy percet se késlekedjenek. Találják meg nekem azt az átkozott egeret, ha kint kószál a szabadban. Bár messzire nem juthatott, hiszen jártányi ereje is alig volt már. Hamarosan elpusztul a skorpiócsípéstől az az ostoba.

Balikó megkönnyebbülten sóhajtott. Milyen jó, hogy nem indult bele a vakvilágba. Lám, a varázsló denevéreket küld a felkutatására, márpedig ők nem a szemükkel, hanem ultrahanggal tájékozódnak. Az ultrahang visszaverődik a tárgyakról, ezt hallják a denevérek. Hiába van Balikó fején a láthatatlanná tevő kalap, a denevérek ultrahangja az ő testéről éppúgy visszaverődik, mintha nem volna láthatatlan. Vagyis a kalap csak azok számára teszi láthatatlanná, akik a szemükkel keresik. Erre eddig nem gondolt, de most nagy elégedettséggel vette tudomásul, hogy a feketeszárnyú katonák hiába fognak kutatni utána a berekben.

Viszont aggódva figyelte, hogy milyen cselt eszelt ki a varázsló a megtalálására. Merthogy azt a furcsa tücsköt a még furcsább szerkezetbe zárva nem véletlenül ráncigálta elő. Hamarosan ez is kiderült, mert Metamor most egy másik szolgához fordult.

- Ti ketten magatokkal viszitek a hangfogót. Módszeresen végigkutatjátok vele az egész tornyot. Kezdjétek a pincében, a börtönökben, bár kötve hiszem, hogy ott rejtőzött volna el az a nyavalyás. De sebaj, lentről felfelé haladva minden sarkot fésüljetek át.

- De mit keressünk, uram? - kérdezte óvatosan a szolga,

Metamor dühösen a fejéhez kapott, de aztán lecsillapította haragját, és röviden elmagyarázta, mire kell figyelni.

- Ez itt a hangfogó, mindannyian láttátok már. Grilla, a tücsök mintát vett a másik egér szívveréséről, hogy tudja, hogy hangzik az egérszív dobogása. A hangfogóval végigjárjátok az épületet, a csontocskák pedig minden hangrezgést továbbítanak Grillának. Akárhol lapul is a szökevény egér, ő meghallja a szívdobogását. Nem lesz más dolgotok, mint elkapni a gazfickót, amint meghalljátok Grilla jelzését. Jobb ez, mint az ultrahang, mert az visszaverődik a bútorokról, Grilla azonban akkor is meghallja a szívverést, ha az illető bebújt egy szekrénybe vagy egy kupac ruha alá. Még akkor is meghallaná, ha a kis Balikó láthatatlanná válva lapítana az ágyneműtartóban.

Metamor elégedetten felkacagott, Balikó viszont úgy érezte, a szívverése is menten eláll rémületében. Nesze neked láthatatlanná tevő kalap! Legfeljebb arra lesz elég, hogy ideig-óráig elrejtőzzön a kutató tekintetek és a mindent halló Grilla füle elől.

- Gyerünk, indulás! - vezényelt Metamor. - Kezdheted, Grilla! Ti pedig ne feledjétek: lentről felfelé kell keresnetek! Szobáról szobára, emeletről emeletre! Ha valahol végeztetek, zárjátok be az ajtót, nehogy az a gazfickó átlopakodjon egy olyan szobába, amit már ellenőriztetek! Rajta!

A szolgák engedelmesen elindultak volna, de Grilla ott helyben éktelen ciripelésbe kezdett.

- Hé, ne ciripelj még, te eszetlen! Ez csak Rikárdó, róla vertél hangmintát! Öt ne jelezd, én is látom, hogy itt van! — dörrent rá Metamor, abban a hitben, hogy Grilla Rikárdó szívverését jelzi. Mivel a tücsök nem hallgatott el, a varázsló ráordított:

- Nem hallod, te féleszű? Ez még csak a mintaegér!

- Dehogy a mintaegér! Én vagyok az személyesen. Már meg is találtatok - gondolta halálra váltan Balikó, és megpróbált hangtalanul hátrálni a szertár legtávolabbi sarka felé.

Grilla azonban folyamatosan jelzett, úgy tűnt, az a néhány lépés távolság bőven elegendő neki, hogy tisztán hallja Balikó szívverését.

- Vigyétek már ezt az ostoba tücsköt! - tajtékzott Metamor. - És ne hozzátok többé Rikárdó közelébe!

A szolgák végre kivonultak a hangfogóval, amely - Balikó szívétől távolodva - szépen elcsendesedett. Kezdetét vette a hajsza. Metamor visszavonult Rikivel és Rinyával a toronyszobába, miután gondosan bezárta kívülről a varázsszertár ajtaját. Balikó megkönnyebbülten rogyott le egy székre. Akaratlanul ugyan, de Riki mégis megmentette a lelepleződéstől. Nem csoda, hogy mindenki azt hitte, Grilla Rikárdó szívverését hallja. Almában sem gyanította volna senki, hogy a szökevény példátlan szemtelenséggel a varázs-

ló háta mögött ácsorog, miközben tűvé teszik érte az Illa-berek minden zegét-zugát.

Balikó első ijedsége lassan elmúlt. Tulajdonképpen nem is olyan szörnyű a helyzet. így, hogy tudja, kik és hol keresik, sokkal könnyebb lesz kijátszani az üldözőket. Az Illa-berekbe egyelőre nem szabad kimerészkednie, legfeljebb majd akkor, ha a denevérek kiszélesítik a keresési területet, és eltávolodnak a torony közeléből.

Aztán az is eszébe jutott, hogy túlságosan sokáig nem is keresik majd. Rinya biztos nem meri bevallani, hogy a szökés előtt még a varázsszertárban is jártak, vagyis a varázsló nem is sejti, hogy Balikó időközben teljesen meggyógyult. Ha egy-két napig sikerül észrevétlenül meglapulnia, Metamor kénytelen lesz beletörődni, hogy Balikó valószínűleg elpusztult a tőrskorpió mérgétől. És akkor bizonyára nem kutat többé utána.

Balikó elégedetten csettintett. Tulajdonképpen egyáltalán nem vészes a helyzet. A varázsszertárban biztos nem keresik többet, hiszen Metamor saját kezűleg zárta be az imént. Azt is tudja, hogy a szolgák lentről fölfelé haladva fésülik át a tornyot, vagyis ha egyszer feljutottak a második emeletre, a kalap védelme alatt nyugodtan körbeszimatolhat.

Hirtelen eszébe jutott a börtön. A varázsló szavaiból azt vette ki, hogy az ő cellájukon kívül más fülkék is vannak odalent. Ki tudja, ki raboskodhat még ott. Egyszer csak egy elképesztő gondolat ötlött fel benne. Ha Doppler Tóni nem pusztult el, csakis itt, a várban tarthatják fogva. Radar Benőék megmondták, hogy utoljára az Illa-berek felé repült, mert látott valami különöset, aminek utána akart járni. És soha többé nem tért vissza. Lehet, hogy pont ezt a rusnya tornyot próbáira felderíteni, Metamor pedig azonnal lefülelte. Ha még él, nem lehet máshol, mint a földalatti börtönben!

Balikó nem tépelődött tovább. Amint ki tud osonni innen, egyenesen a földszintre megy, és megkeresi Tónit. Együtt szökni is

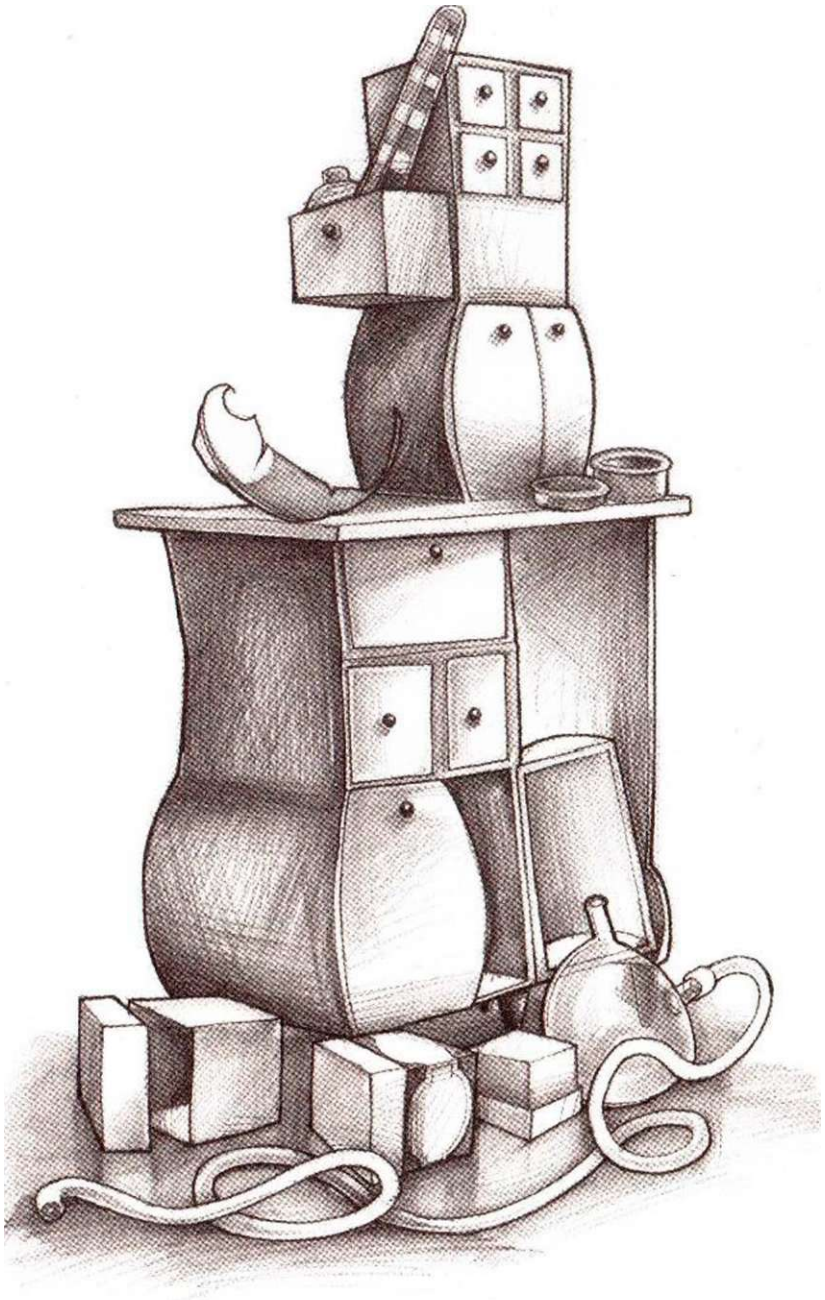

könnyebb lesz majd, hiszen a denevérfiú talán át tudja őt repíteni a berken. Arról nem is beszélve, hogy ha valaki, hát Doppler Tóni pontosan tudja, hol rejtőzik Apacuka. Mekkora meglepetés lenne, ha egyszer csak a derült égből, Tóni szárnyai alól a mit sem sejtő Rumini nyakába pottyanna!

Balikó egészen felderült. Megtapogatta a zsebébe rejtett papagájtollat, és bizakodva gondolta, hogy a segítségével minden zár feltárul majd előtte. Eszébe sem jutott, hogy esetleg nem találja meg Tónit, vagy a denevérfiú annyira legyengült a földalatti sínylődéstől, hogy nem bírja majd el Balikó súlyát. Az se fordult meg a fejében, hogy időközben esetleg mégis lefülelhetik, vagy Rinya tolla mégsem nyit minden ajtót a várban, vagy bármi egyéb nehézség gördülhet az útjába. Bizakodva látott neki, hogy összeszedje holmijait, amit Metamor elrabolt a Szélkirálynőről.

Addig-addig kutatott, amíg a sarokba hajítva rábukkant kedves hátizsákjára, Először is beledugta a fiókból szerzett varázscérnát, aztán a vascsöppentőt, amit hosszas keresgélés után sikerült csak meglelnie egy ládikába rejtve. A látószelence viszonylag hamar előkerült, és Balikó elhatározta, hogy a kényszerű várakozás idejében megnézi, mit csinál Metamor, Rumini, a kapitány és Doppler Tóni.

Huszonkettedik fejezet
A föld mélyén

Reggel a denevérőrség kürtjelére ébredtek Kaptár-hegy foglyai.

Bojtos Benedek és legényei elgémberedett végtagokkal, fázósan nyújtózkodtak. Többeknek hangosan korgott a gyomra. Mire az ajtó kinyílt, az összes fogoly ébren volt már, Elbán herceg és társai pedig visszahúzódtak a csarnok túlsó oldalára, mintha a világon semmi köziik nem lenne az előző este érkezett egércsapathoz.

Az őrök egy-egy szikkadt zsemlét és fejenként egy csajka penész ízű teát nyomtak a rabok mancsába. Hz volt a reggeli. Ajtony kis híján sírva fakadt csalódottságában, dc aztán eszébe jutott, hogy előző este majdnem ő maga vált a denevérek vacsorájává. Miután fontolóra vette a dolgot, úgy döntött, nem is olyan szörnyű az a zsemle. A teára viszont semmi mentséget nem talált, azért itta meg csupán, mert már kicserepesedett a szája a szomjúságtól.

A rabok épp csak elfogyasztották a soványkа reggelit, mikor megérkeztek a fáklyás kísérők, hogy a vájármunka helyszínére tereljenek mindenkit. Az erősebbnek látszó legényeknek csákányt nyomtak a mancsába, mivel a szikla bontása volt a legnehezebb feladat. A kapitány és Ajtony lapátot kapott, hogy a kivájt köveket talicskákba pakolják. Az őrök Cincogi doktort szemelték ki hordárnak. Szegény öreg egérnek már a talicska láttán megremegett a lába.

- Nem fogom én ezt elbírni, fiam — súgta aggodalmasan Sebestyénnek.

- Ne aggódj, segítünk! - sietett megnyugtatni a kormányos. - Csak csinálj úgy, mintha bírnád.

Megkezdődött a munka. A csákányok szikrázva csattantak a kemény sziklán, hatalmas volr a hangzavar, szállt a törmelék, és percek alatr mindenkit beborított a kőpor. A csákányok súlya alatt ha-

mar kimerültek a matrózok, de a denevérek percnyi pihenést sem engedélyeztek. Elbán herceg és társai másfelé kaphattak munkát, mert csak a távolból hallatszott a szűnni nem akaró kopácsolás.

Szerencsére az őrök is hamarosan belefáradtak, hogy a rabok háta mögött állva lélegezzék be a kőport. Hatnarosabb hátrébb vonultak, és csak azt figyelték, hogy ne lanyhuljon odabent a szerszámok zaja. Amint az őrök látótávolságon kívül kerültek, egy fej jelent meg a szűk folyosó addig észrevétlenül maradt hasadékában. Fundál volt az, Elbán herceg egyik kistestű kísérője, egy fürge mozgású selyemmajom. Ot küldték át a szomszédos tárnából, hogy a rejtekúthoz vezesse az egereket.

Mivel előző este Brúnó és Frici is jelentkezett a munkára, a kapitány magához hívta a csákányozástól kimerült legényeket.

- Kövessetek! - mondta Fundál, és máris eltűnt a keskeny résben. A két matrózlegény rögvest a küldönc nyomába szegődött.

Vagy öt percig kúsztak a szűk folyosón előre, amely néhol olyan meredeken emelkedett, hogy szinte függőlegesen kellett felfelé kapaszkodni. A járat annyira szűk volt, hogy miközben mancsukkal a sziklák kiszögelléseibe fogódzkodtak, hátuk a hátulsó falat súrolta. Fundál, a selyemmajom könnyedén kapaszkodott felfelé, Brúnó és Frici számára azonban cseppet sem volt egyszerű a továbbjutás. Nagy sokára érték el a folyosó végét, ahol meglehetősen összeszűkült a járat. Itt már várta őket Doppler Ármin két kis mécsessel, kalapácsokkal és vésőkkel felszerelkezve.

- Erre kell folytatni az ásást - mutatott a sziklafalra. - Közel vagyunk a külső falhoz, errefelé már erősen töredezett a szikla. Ha ügyesen helyezitek a repedésekbe a vésőt, nagyon könnyen széthasad az ütések nyomán. Csak arra vigyázzatok, hogy amikor áttöritek a falat, egyetlen kődarab se hulljon alá a mélybe. Egy arra járó őrszem meghallhatja a kő zuhanását.

Frici azonnal nekilátott a munkának, de Brúnó aggodalmasan pillantott hátra.

- Meddig fog tartani?

- Nélkületek napokig kopácsolnánk még, de ha mindketten dolgoztok, hamar befejezitek - nyugtatta meg Doppler Ármin, - A selyemmajmok túl nagytestűek ehhez a szűk szakaszhoz, a denevérek szárnya pedig fele olyan ügyesen sem forgatja a vésőt, mint a ti mancsotok. Nektek könnyű dolgotok lesz.

- Biztos, hogy nem fognak észrevenni?

- Ne aggódj! Egy hete dolgozunk már ezen a járaton, és eddig senki sem fogott gyanút. Különben pedig őrt állítottunk. Lesz időnk elrejtőzni, ha erre tévedne egy feketeszárnyú őrjárat.

Brúnó nem akarta megkérdezni, hogy az elágazások és bemélyedések nélküli alagútban vajon hol lehet elrejtőzni, inkább megragadta a kikészített szerszámokat, és nekifeküdt a vésésnek. Árminnak igaza volt. A külső fal közelében sokkal gyorsabban és halkabban ment a munka, mint a hegy gyomrában. A kő nemcsak repedezett volt, hanem sok helyütt nedves is, szinte szétmállott a rámért ütések alatr. Mindannyian elégedetten nyugtázták, hogy várakozáson felüli ütemben halad a munka. Fundál és Ármin a kitermelt kőtörmeléket szórta szét az alagútban.

Több órája dolgoztak lankadatlanul, mikor Brúnó vésője nyomán váratlanul legördült a külvilágot elzáró szikladarab. Mögötte feltárult a vakítóan kék ég, és illatos erdei levegő áramlott be a résen. Frici kis híján felkiáltott örömében. Doppler Ármin azonnal odasietett, és érzékeny fülét a nyílásra tapasztotta. Vagy fél percig fülelt mozdulatlanul, a legkisebb hangot is megpróbálta magába szívni. Végül elégedett mosollyal húzódott vissza.

- Nem hallotta meg senki - jelentette ki. - A közelben elhaladt egy őrszem, de mit sem sejtve továbbrepült. Most ki kell tágítanunk a lyukat akkorára, hogy a kapitányotok és a selyemmajmok is átférjenek rajta. Aztán a látszat kedvéért vissza kell építenünk a falat, nehogy a szökés előtt kintről észrevegyék az itt tátongó lyukat.

Frici és Brúnó újult erővel folytatta a munkát. Mancsuk nyomán hamarosan jókora lyuk keletkezett a sziklafalon.

- Ezen már kiférünk mindannyian - állapította meg Ármin. - Fundál, lessél ki, kérlek, milyen meredek a lefelé vezető út!

Friciék hátrébb húzódtak, hogy átadják a helyet a selyemmajomnak. Fundál óvatosan kémlelt ki a nyíláson, aprólékosan szemügyre véve az alattuk fekvő részt,

- Jó meredek. De legalább közel vannak a fák, nem kell hosszú utat megtennünk a csupasz sziklákon ugrálva.

Hirtelen fintorogva hátrahúzódott.

- Na tessék, már csak ez hiányozott!
- Mi történt? - kérdezte aggodalmasan Ármin.
- Sss! Talán nem vett észre!

Ám ebben a pillanatban egy kíváncsi, zöld papagáj röppent a nyíláshoz, és érdeklődő tekintettel forgolódott. A négy szökni vágyó rab igyekezett észrevétlenül a falhoz simulni, még a lélegzetüket is visszatartották, hátha a papagáj nem veszi őket észre.

- Milyen különös! Selyemmajom Kaptár-hegyen! Hz aztán a szenzáció! - örvendezett a papagáj, aki ezek szerint mégis észrevette fundált. - Fáma látta! Fáma nagyon figyel!

Fáma, a zöld papagáj egy darabig még billegette magát a nyílás előtt, de nem volt bátorsága ahhoz, hogy beszökkenjen a barlangba. Mivel semmi mozgást nem tapasztalt, végül jókedvűen elrepült, hogy hírül adja szenzációs észrevételét. Hogy kinek, nem mondta. Fundál, Ármin és az egerek szívből remélték, hogy nem valamelyik feketeszárnyú őrjáratnak.

- Legfőbb ideje, hogy visszaépítsük a falat - sóhajtott Ármin. —Reméljük, nem leplez le minket ez az ostoba madár. A nagyobb köveket minél szorosabban illesszétek egymáshoz, hogy amennyire lehetséges, eltakarjuk velük a lyukat.

Alig látott neki Frici és Brúnó az építésnek, mikor hátulról szokatlan ritmusú dobogás hangzott fel.

- Elbán herceg jelez - súgta Fundál. — Vissza kell térnünk a többiekhez. Hamarosan következik a rabszolgák pihenője.

Doppler Ármin gyorsan elmagyarázta, hogy a pihenőidő alatt az őrök italt és ételt osztanak a raboknak, és rendszerint ellenőrzik a létszámot is. A négy alagútásó gyors iramban kúszott vissza a járatban. Az utolsó métereken kettévált az út. Az egereknek a jobboldali alagúton kellett továbbmenniük, hogy visszajussanak társaikhoz, Ármin és Fundál balra fordulva érték el Elbán herceg csapatát. Éppen időben érkeztek, a feketeszárnyúak nem vettek

észre semmi rendellenest, kiosztották az innivalót, számba vették a rabokat, aztán visszavonultak előbbi őrhelyükre.

Az egerek boldog sóhajjal hallgatták Friciék beszámolóját a szabaddá vált útról. A közeli menekülés reménye új erőt öntött a fáradt matrózokba, mindannyian bizakodva veselkedtek neki a munkának, mikor a denevérek tíz perc elteltével visszaterelték őket a csákányokhoz. Szinte mindannyian jókedvűen püfölték a sziklát, és a másnap hajnali szökés körül forogtak a gondolataik.

Ám korai volt még örvendezni. Fél óra sem telt el a pihenő után, mikor a frissen kiásott alagút boltozata egy rövid szakaszon hatalmas dübörgéssel beszakadt. Sebestyén, Negró és Tubák éppen a beomlott szakaszon dolgozott a szerencsétlen pillanatban. Nem lehetett tudni, túlélték-e egyáltalán a kőomlást.

A pokoli lármára persze azonnal megjelentek az őrök is, vadul szidalmazva az ártatlan egereket. Bojtos Benedek az ijedségtől minden ízében remegve magyarázta el a haragos denevéreknek, mi történt. Mivel a lezuhant szikladarabok teljesen eltorlaszolták az utat, a járatban rekedt Sebestyén és társai sorsáról kellett elsőként bizonyságot szerezni. Az egerek az első ijedségből magukhoz térve kiabálni kezdtek, ásóikkal döngették a sziklákat, és reménykedve hallgatták, hátha érkezik a túloldalról válasz.

Szerencsére, Sebestyénnek, Negrónak és Tubáknak az ijedtségen túl nem esett bántódása. A hangok ugyan nem hatoltak át a sziklafalon, de odabent Sebestyén is püfölte csákányával a sziklát. A koppanások hangjára megkönnyebbült sóhaj szakadt fel az egerekből.

- Élnek! Azonnal ki kell mentenünk őket, mielőtt elfogy a levegőjük! - hadarta Roland izgatottan.

- Hl kell hordani ezt a rengeteg sziklát! - adta ki a parancsot a kapitány fittyet hányva a denevérőrségre. - Hozzatok még talicskákat!

- Kapitány úr! Ha kaphatnánk egy hosszú gömbfát, amivel keresztben ki tudnánk támasztani a vágatot, és volna egy lapos végű

vasrudunk, könnyen működésbe hozhatnánk egy emelőféleséget - jelentkezett töprengő tekintettel Dolmányos papa, a Szélkirálynő ezermestere. - Nem kell mást csinálni, mint rögzíteni a gömbfát, és keresztbe tenni rajra a vasrudat. így, a rúd végét fogva, néhány erős egér könnyen meg tudná mozgatni a nagyobb köveket is. Ez lényegesen meggyorsítaná a munkát!

— Hallottátok? - nézett a kapitány a denevérekre. - Sürgősen szükségünk volna egy erős vasrúdra és egy gömbfára.

— Az meg mi? - értetlenkedett a legizmosabb denevér őr.

— Olyasmi, mint egy gerenda, csak nem szögletes, hanem kerek. De egy ág nélküli erős fatörzs is megteszi, csak hozzátok hamar - rendelkezett Dolmányos papa.

Az őrség vezetője meglepetésében teljesen megfeledkezett arról, hogy itt neki kéne osztani a parancsokat. Tanácstalanul lendítette meg a szárnyát, jelezve, hogy megpróbál intézkedni. Egy legényét hátrahagyva elsietett, majd tíz perc múlva visszatért a kért kellékekkel. Bojtos Benedek matrózai addig sem lazsáltak. Egymást váltva, minden erejüket megveszítve bontották az utat eltorlaszoló sziklákat, hogy mielőbb kiszabadítsák foglyul esett társaikat. Mire az őrparancsnok visszatért, már a harmadik adag kőtörmeléket púpozták fel a talicskára.

Roland készségesen segített Dolmányos papának kitámasztani a gömbfával a vágatot. Az egerek megfogták a vasrudat és elkezdték a fának támasztva kibillenteni a nagyobb kődarabokat. Az öreg ezermester egyszerű szerkezete jól bevált. Az urat torlaszoló szikladarabokat nem kellett kalapáccsal apró darabokra zúzni, a meglazult nagyobb köveket könnyen ki lehetett mozdítani a helyükről. így gyorsabban le lehetett bontani a bent rekedt társaikat elzáró kőfalat. Az elmozdított köveket aztán távolabb összetörték, de eközben a többiek már újabb köveket tudtak a vasrúddal meglazítani.

Az első nagy kődarab sikeres arrébb gördítését még a denevérek is megbámulták. Dolmányos papa emelőjének segítségével érezhetően felgyorsult a munka. így is órákon át tartott a mentőakció, de mire odakint leszállt az este, szabaddá vált egy rés, amelyen keresztül a három szerencsétlenül járt matróz kikecmereghetett a benti sötétségből.

Negró, Tubák és Sebestyén egymás után préselte át magár a nyíláson a tengerészek hatalmas üdvrivalgása közepette. A matrózok boldogan ölelgették megmenekült társaikat, még Negró hátát is szívélyesen lapogatták.

- Már alig volt levegőnk odabent - szusszant Sebestyén. - Micsoda öröm egy kis friss levegőt szívni!

- Már amennyiben frissnek nevezhető egy földmélyi járat kőportól bűzlő levegője - dünnyögte Cincogi doktor.

- Hidd el, doki, a benti kucorgás után olyannak tűnik a barlang, mintha szanatóriumban lennénk - mosolygott Sebestyén.

Mivel a kiszabott munkaidő közben bőségesen letelt, az őrség visszaterelte az elcsigázott társaságot az éjszakai szálláshelyül szolgáló sziklacsarnokba. Hibán herceg és társai már egy ideje ott várakoztak, kétségek és aggodalmak közepette. Ok is hallották a lezúduló sziklák robaját, látták az őrök ijedelmét, de kérdéseikre nem kaptak feleletet. Csak reménykedni tudtak, hogy az egereknek nem esett komolyabb bántódása.

Ügy tűnik, a feketeszárnyú őrség is megkönnyebbült, amiért nem ütött ki balul a szerencsétlenség, mert szokatlanul ízletes és bőséges vacsorát tettek a rabok elé. Evés közben az egerek lelkiismeretesen beszámoltak mindenről, Elbán herceg és legényei minden kérdésére megfeleltek.

- Az őrök azt mondták, holnap folytatnunk kell a beomlott szakasz megtisztítását - fejezete be a beszámolót a kapitány.

- Mi közben mindent előkészítettünk a szökéshez - verte át a szór Doppler Ármin, aki a beszélgetők fölötti cseppkőpárkányon

függeszkedett. — Már csak az kérdés, Hogy az omlás nem torlaszolta-e el az átjárót, ami a kijárathoz vezet.

- Az átjáró nem omlott he, legalábbis ami a bejáratot illeti - szólt Frici. - Remélhetőleg a kőomlás máshol sem zárra le az utat.

- Én csak azt nem értem - vetette közbe Negró -, hogy akarunk mindannyian szökni: Vagy az a tervetek, hogy csak néhányan menekülnek?

- Dehogy, barátom! Hová gondolsz? Együtt szökünk mindahányan - mondta Elbán herceg.

- Mégis hogy? - akadékoskodott Negró. - Ha az egész társaság megy, perceken belül lefülelnek.

- O, nem figyelnek az őrök. Hiszen titeket is őrizetlenül hagytak több órán át. Csak néhány folyosóval arrébbról hallgatják a zajt - magyarázta egy pocakos selyemmajom.

- És mondd csak, miféle zajt fognak hallgatni, ha senki sem dolgozik? - kérdezte diadalmasan Negró. - Ha mindenki elmenekül, akkora lesz a csend a bányában, mintha éjszaka volna.

Döbbent csend telepedett a hallgatóságra. Ez a lényeges körülmény eddig valahogy elkerülte a figyelmüket. Persze, hiszen az őrök azért nem gyanakodnak, mert folyamatosan hallják az egyenletes kopácsolást. De ha megszökik minden rab, nem lesz, aki zajt keltsen a többiek érdekében.

- Na, most mit csodálkoztok? — dohogott Negró. - Ez elég kézenfekvő kérdés volt, nem? Maradni is kell valakinek a többiek érdekében.

- Van olyan, aki vállalja, hogy önként itt maradjon? - kérdezte csendesen Elbán herceg.

Néma csend telepedett a csarnokra. Senki sem kívánta feláldozni magát a többiekért.

- Ha alaposan végiggondolom a dolgot, úgy igazság, ha mi maradunk - köszörülte meg végül a torkát a kapitány. - 'Fi terveltétek el a szökést, ti ástátok ki az alagút nagyját. Ráadásul Elbán hercegnek

kell szöknie mindenáron, hiszen csak ő tudja felszabadítani Datolyapart népét az elnyomás alól. Csak annyit kérek, hogy ígérje meg: amint teheti, megmentésünkre siet győztes csapatával.

- Köszönöm, barátaim - szólt csendesen Elbán herceg. - De nem szívesen fogadom el tőletek ezt az áldozatot. Tudjuk, milyen vérszomjasak a fogvatartóink. Attól tartok, hogy hirtelen haragjukban kegyetlen bosszút állnak az itt maradókon.

- Akkor hát azon kéne törni a fejünket, miként tudnánk zajt kelteni a távollétünkben - vetette lel Fundál. - Ha megoldhatnánk, hogy ugyanúgy zúgjanak a csákányok, mintha bent dolgoznánk, léi napig senkinek sem tűnne fel a szökés.

- Mégis hogy gondolod? - gúnyolódott Negró. - Szerződtessünk egy zenekart vagy egy bányászkülönítményt?

- Azt talán nem - dünnyögött Dolmányos papa. - De elképzelhető, hogy a benti szerszámokat össze tudotn úgy kötni, hogy néhány órán át zörögjenek. Nem biztos, hogy sikerül, de látok rá esélyt.

- Hogy lehetséges ez? - ámult Elbán herceg.

- Még nem tudom pontosan - vallotta be. Dolmányos papa -, de megpróbálom kigondolni az éjjel. Sokat segítene, ha lenne egy jókora rugóm és egy nagyobb méretű mágnesem.

Fundál legyintett. Jó, hogy nem rögtön egy zenélő dobozra vágyik az öreg. Elbán herceg higgadtan összegezte az elhangzottakat.

- Akkor a haditerv a következő. Holnap hajnalban, amint megkezdődik a munka, megvárjuk, hogy Dolmányos papa össze tud-e állítani egy hangkeltő berendezést. Ha ez sikerült, mindannyian együtt menekülünk. Fia nem, akkor sajnos az egereknek muszáj maradniuk, különben mindannyian elveszünk. Ebben az esetben hercegi szavamat adom, hogy a lehető leghamarabb felszabadítom a Kaptár-hegyen raboskodókat!

- Úgy beszélünk erről a szökésről, mintha onnantól kezdve nyert ügyünk volna - dörmögte Negró. - Fogadjunk, hogy azon sem gondolkoztatok még, hogy juttok el Kaptár-hegyről Lovettába vagy

bárhová. Tudtommal az őserdő kellős közepén vagyunk, szárnya pedig csak a Doppler család tagjainak van. Nem azért mondom, herceg úr, de ez a szökés meglehetősen kockázatos vállalkozás.

Elbán herceg ünnepélyes hangon válaszolt.

- Kedves barátaim! Édesapám, Dorgál király szigorú, óvatos uralkodó volt. Mégsem tudta elkerülni, hogy halála után az öccse árulóvá váljon. De nagyapámat, III. Zilál királyt bátor, mondhatni vakmerő úrként ismerték. O egyesítette Datolyapart kis grófságaít egységes birodalommá. Ellenségei rettegtek a hatalmától, népe őszintén tisztelte őt. Pajzsára a mesebeli, hétlábú Fortuna bogár alakját vésték, mert úgy tartótra, a bátrakat a szerencse is megsegíti. Ez volt a jelmondata is: Fortes Fortuna Adiuvat. Én pedig az ő méltó utódja kívánok lenni. Bátran szembenézek minden veszedelemmel, és hiszem, hogy igaz küzdelmemben a szerencse is mellém szegődik majd. Csak az kövessen, aki teljes szívéből követ. Kétkedőkre nincs szükségem.

A rabok fellelkesülve hallgatták a hercegi beszédet. Mindannyian úgy érezték, hogy ha valaki, hát Elbán herceg tényleg képes szembeszállni a feketeszárnyú denevérekkel és Metamorral, a varázslóval. Csupán egy kis szerencsének kellene mellészegődnie. Negró csak magában fohászkodott, hogy amikor *a* szökésre kerül a sor, a buzgó herceg ne essen kelepcébe rögtön az első percben. De nem szólt többet, sem akkor, mikor Bojtos Benedek biztosította Elbán herceget az egerek támogatásról, sem akkor, mikor végül jó éjszakát kívánt egymásnak a társaság. Egyedül Dolmányos papát bökte oldalba elalvás előtt:

- Jó éjt, öreg. Nem ártana, ha tényleg kitalálnál éjszaka valami biztos megoldást.

De Dolmányos papa nem válaszolt. Előre bukott fejjel hortyogott a falnak dőlve.

- Sebaj - mormolta magában Negró. - Azt se bánom, ha megálmodod azt a szerkentyűt!

Huszonharmadik fejezet
A Kamanduk

Grimbusz Miska előtt szétnyíltak az ágak, és a ripacsfiú belépett a tisztásra, amely egykor Apacuka házait rejtette. Most csak tisztás szélén meredező zöld szobrok jelezték a ripacstörzs közelségét, hiszen a háború idejére a tollas erdőlakók a fák lombjai közé költöztették otthonukat. De Rummi, aki szorosan Miska nyomában haladt, megkönnyebbülve ismerte fel a helyet, ahol két nappal azelőtt járt életében először.

- Íme, Apacuka - súgta hátizsákjának, vagyis a vállán csimpaszkodó Doppler Vincének.

- Festői látvány! - kuncogott Vince. - Micsoda szép házak, és az szökőkút ott középen...

- Szándékosan rejtettük el házainkat a kíváncsi pillantások elől - magyarázta kicsit sértett hangon Grimbusz Miska. - Béke-időben igenis Apacuka a legbarátságosabb falu egész Datolyaparton.

- Ne haragudj - szabadkozott Vince. - Nem akartalak megbántani. Amúgy a nagybátyám, Tóni, sokszor mesélte, mennyire szeretett itt időzni.

- Jól van, nem haragszom - mosolygott Miska. — Gyertek, itt jön Tantusz!

Az öreg, ezer ránccal barázdált arcú törzsfőnök mókusügyességgel kúszott le egy indán. Nyomában megelevenedtek a környező fák. Két perc sem telt belé, és az egész ripacstörzs a jövevények körül tolongott. Bubucs boldogan szorongatta Rumini mancsát. Nem tudott hová lenni az ámulattól, hiszen tisztán emlékezett rá, hogyan hurcolták el az egereket Ultra Miron harcosai az előző nap délutánján.

- Kedves Rumini! Visszatérésed nagy öröm számunkra, bár legalább ekkora rejtély is lappang körülötte - köszöntötte Tantusz az egérhút. - Tudomásunk szerint a feketeszárnyú denevérek foglyai nem szoktak önszántukból visszatérni. Kérlek, mielőbb oszlasd el az elménket sötétítő homályt, és tudasd velünk szerencsés menekülésed körülményeit.

- Nem olyan szerencsés a menekülésem, mint azt elsőre gondolnád - vágott bele a mondandójába Rumini. - Nem is mondhatnám menekülésnek. Halálos veszedelembe kerültünk, és engem sem a magam ügyessége folytán láttok most viszont.

Tantusz összeszűkült szemmel mérte végig az egérfiút.

- Remélem, nem azt akarod mondani, fiam, hogy ellenség jár a nyomodban, és te szántszándékkal idecsaltad őket?

Illakava és néhány harcos azonnal az íjához kapott, többen gyanakodva forgolódtak.

- Tudomásom szerint senki sem követett — sietett megnyugtatni a kedélyeket Rumini. - Bár határozott parancsra, a lehető legaljasabb szándékkal küldtek közétek. Én azonban a barátotok vagyok, és segítséget kérek tőletek, miközben titeket is óvni szeretnélek, ialán a te bölcsességed, Tantusz, megmentheti Balikót és a társaimat.

- Hallgatlak - szólt méltóságteljesen Tantusz, és intett népének, hogy foglaljanak helyet a tisztás mohos kövein,

O maga is letelepedett, maga mellé ültetve Ruminit, és kényelmes ággal kínálva Doppler Vincét. A ripacsok pisszenés nélkül figyeltek, így Rumini végre belefoghatott a történetbe. Gyorsan elmesélte, miként zajlott érkezésük az Illa-berekbe, beszámolt a börtönről, a skorpiócsípésről és Metamor őrült tervéről, hogy a Kamandukba gyűjtse Datolyapart egéről az összes napsugarat.

- Már csak azt nem értem, honnan tud a varázsló a Kamanduk létezéséről egyáltalán - ráncolta amúgy is ráncos homlokát Tantusz.

- Galléros Fecó naplójából - bökte ki Rumini.

A ripacsok felhördültek. F.z a váratlan fordulat végképp nem fért a fejükbe. Hát hogy került Fecó naplója Metamor mancsai közé? Hiszen nemrég azt hallották, hogy Galléros Fecó megnősült, és otthon maradt Egérvárosban. Rumini gyorsan elmagyarázta, miért bízta rá Fecó három év alatt összeírt feljegyzéseit. Most már mindenki számára világos volt a helyzet.

- Tehát azt szeretnéd, hogy adjuk át legbecsesebb kincsünket a varázslónak? - kérdezte Tantusz annyi szemrehányással a hangjában, hogy Rumini egészen elszégyellte magát.

- Nem. Vagyis igen - hebegte. - Illetve nem kell nekem a Kamanduk, csak egy nagy kő, amiről a varázsló elhiszi, hogy az az igazi Kamanduk. Nincs véletlenül egy pótkövetek vagy egy ügyes hamisítvány?

A ripacsok értetlenül meredtek rá. Miféle pótkőről beszél? A Kamanduk pótolhatatlan, hiszen egyetlen darab létezik belőle a világon. És mivel senkinek sem mutogatják, igazán értelmetlen volna bármi mással helyettesíteni. A„hamisítvány" szót pedig egyszerűen nem ismerték az őserdő tollas lakói. A dzsungelben minden igazi, eredeti, olyan, amilyennek a természet megalkotta. Miért kéne bármit is hamisítani, amikor minden valóságos formában is megtalálható?

- Szóval? - kérdezte Rumini kisvártatva, mivel nem kapott választ a kérdésére.

- Rumini azt gondolja - magyarázta az értetlenkedő ripacsoknak Doppler Vince hogy kéne keríteni egy nagy, zöld, kőformájú valamit. Azt vinné el a varázslónak a Kamanduk helyett. Metamor ugyanis csak annyit tud a Kamandukról, amennyit Galléros Fecó naplójából kiolvasott. Egy tégla nagyságú, zöldes fényben ragyogó kőre számít, amit trükkös zárral felszerelt láda rejt.

- Esetleg odaadhatnátok azt a ládikát, amit Fecó készített - bátorodott fel Rumini, látva, hogy Vince szavai nyomán a ripacsok végre felfogták, mit szeretne.

A tollas fejű dzsungellakók összesúgtak. Többen ellenségesen méregették Ruminit, de sokan voltak, akik megértően, sajnálkozva néztek rá. Átérezték, mennyire aggódhat a halálos csípést kapott barátjáért, lllatica csendesen odalépett mellé, és a vállára tette a kezét.

- Én is ugyanazt tettem volna, mint Rumini, ha valamelyik testvérem került volna bajba - mondta határozottan. - Lehet, hogy Illahót is a varázsló tartja fogva. Talán elvette a nyakából a derengőjét, hiszen hallottátok a beszámolót. Metamornak már most is van néhány kisebb köve. Honnét máshonnan szerezhette ezeket, ha nem a mi eltűnt társaink nyakából?

- Ha a varázslónál van Illahó derengője, akkor a mi testvérünk halott - jelentette ki Tllakava sötét tekintettel.

- Nem biztos! - csattant fel lllatica. - Ne feledd, az én derengőmet is elrabolták egyszer. Kis híján elpusztultam a félelemtől, de a szívem dobogott tovább, a tüdőm beszívta a levegőt, és keringett ereimben a vér. Csak a lelkem sajgott rettenetesen. Akkor Galléros Fecó, Rumini barátja sietett a segítségemre. Most nekünk is segítenünk kell Fecó barátain,

- Hát, ha ezzel lllahóhoz is közelebb jutunk, nem bánom - döntött lllakava.

Tantusz bólogatott.

- Helyes beszéd, fiatalok. Csak azt nem tudom vén fejemmel kigondolni, mivel helyettesíthetnénk a Kamandukot.

- Nekem van egy ötletem! - jelentkezett lllatica. - Mindannyian tudjuk, hogy egyes dzsungelbeli fák törzséből gyantakönny csurog. Éz a gyanta eleinte nagyon is folyékony, de ha eső éri, hamar üvegesre dermed. Ha mélyen megvágjuk egy ilyen fa törzsét, akkora gyantacsepper fog kiizzadni magából, mint maga a Kamanduk. Csak leöntjiik forrásvízzel, és kész is az új Kamanduk.

- Nem rossz, de mitől lesz zöld? - fintorgott Bubucs. - A gyanta aranysárga színű, ezt nem lehet megváltoztatni.

- De talán mégis! - ugrott nagyot Vince izgalmában. Aztán két szárnyával hirtelen verdesni kezdett, hogy el ne veszítse az egyensúlyát, amivel sikeresen összeborzolta Tantusz fején a tollakat.

- Csillapodj, gyermekem - csitította a törzsfőnök, miközben megpróbálta kisimítani viharvert tollazatát. - Mire gondoltál?

- Doppler mama, a nagyanyám, messze földön híres szakács volt - magyarázta Vince. - Kiskoromban szívesen tréfált meg minket azzal, hogy más színűre festette az ételünket. Volt, hogy a nokedlit hibiszkusz virág szirmával vörösre színezte, máskor a sütemény tésztáját festette lilára valamilyen bogyóval. És egyszer zöld mézet kaptunk reggelire. El sem akartuk hinni. De aztán kiderült, hogy valamelyik fa levelét felaprította, átpasszírozta, és azt keverte a mézhez.

- Egész jó gondolat - tűnődött Grimbusz Miska. - Esetleg szedhetnénk pár mirtuszdiót. Most még éretlen, ilyenkor zöld levet ereszt a termés, ha lyukat fúrunk bele.

A ripacsok megélénkültek. Egymás szavába vágva tervezték, miként lehetne a Kamandukhoz leginkább hasonlító követ készíteni. Végül megegyeztek, hogy Bubucs és Grimbusz Miska megcsapol néhány éretlen mirtuszdiót, közben a többiek keresnek egy alkalmasnak látszó gyantafát. Mikor elég zöld lé gyűlt össze, megvágják a gyantafa törzsét, és a kicsorgó gyantát addig locsolgatják a mirruszdió levével, amíg meg nem keményedik. Talán eközben a gyanta is elszíneződik. Miután ezt így kigondolták, Tantusz is beleegyezett, hogy a tökéletes álcázás kedvéért odaadja Rumininek a Kamandukot védő ládikát.

A ripacsok rögtön munkához láttak. Bubucsék több kulacsnyi zöld levet gyűjtöttek össze, Tllatica pedig megkereste a legsérülékenyebbnek tűnő gyantafát. Éles késével megvágta a törzset, és a ripacsok izgatott duruzsolása közben figyelte, ahogy a sűrű, ragacsos folyadék kibuggyan a vágás nyomán. Bubucs rálöttyintett egy kicsit a méregzöld dióléből. A várakozások ellenére a gyanta

nem színeződött zöldre, viszont abban a minutumban megkeményedett.

- Ez így nem lesz jó - csóválta a tejét lllatica. - Ügy látszik, nem csak a víztől szilárdul meg a gyanta. A mirtuszdió leve is megkeményíti.

De Bubucsnak közben újabb ötlete támadt. Egy közeli bokorról rüskés ágat vágott, a tüske hegyét bemártotta a mirtuszdió levébe, végül beleszúrta a sűrű gyantacseppbe. A tüskeszúrás helyén azonnal zöldre színeződött a sárgás anyag. Ezt látva Grimbusz Miska és néhány más fiatal ripacs is tüskét ragadott, hogy minél több oldalról szurkálhassák az egyre növekvő gyantadarabot. Fél óra elteltével már féltéglányira nőtt a gyantatömb, és a belsejét zöldes erek, barnás zöld elszíneződések hálózták be. Az egybegyűltek elégedetten figyelték az ál-Kamanduk növekedését.

Ujabb félóra elteltével a gyantafa utolsó csepp gyantáját is kieresztette, a kulacsokból pedig az utolsó adag mirtuszdiólevet is elhasználták, lllatica friss forrásvizet löttyintett a zöldes fényben tündöklő gyantadarabra, aztán óvatosan levágta a törzsről, és Tantúszhoz vitte. Az öreg ripacs hatalmasat kacagott jókedvében, mikor meglátta a furcsa képződményt. Tulajdonképpen egyáltalán nem hasonlított a Kamandukhoz, mégis alkalmas volt arra, hogy első látásra megtévessze az avatatlan szemlélőt. Méretre nagyjából egyezett az eredetivel, tapintása bársonyos volt, színe zöld. Igaz, hogy egyáltalán nem világított a sötétben, de ez talán elsőre nem fog Metamornak szemet szúrni,

- Megyek, hozom a ládikát - bólogatott vidáman az öreg törzsfőnök.

Felkúszott az indán, majd kisvártatva egy különös ládikával tért vissza. Fecó egészen elképesztő zárat fabrikált a Kamanduk védelmére. A zár pöckökből, rudakból, kampókból és pántokból állt, amelyek szinte kibogozhatatlannak tűnő összevisszaságban kapcsolódtak egymáshoz a láda oldalán és tetején. Rumini lenyűgöz-

ve bámulta a világ legbonyolultabb ördöglakatját. Eszébe jutottak azok a szerkezetek, amiket Fecó időnként a tengerészládájából kotort elő a barátai szórakoztatására. Rumini és Balikó mindig szívesen oldozgatták Fecó ördöglakatjait, mint ahogy a fejtörőit is rendre megoldották,

- Megpróbálhatom? - kérdezte Rumini vágyakozva.

Tantusz mosolyogva nyújtotta át a ládikót,

- Eddig még senkinek sem sikerült kioldania - jelentette ki. - Ha tudod a trükkjét, akkor is percekig tart, mire az összes pöcköt a megfelelő irányba állítod. De nem bánom, próbáld ki, mire jutsz vele.

- Inkább nem kísérletezem - sóhajtott Rumini. - Balikó már így is nagyon régóta vár.

Tantusz biccentett, ölébe fektette a ládát, és nekilátott, hogy kinyissa a fedelét. Szélsebesen jártak az ujjai, szinte gondolkodás nélkül forgatta a rudakat, csavarta a pöcköket, hajlítgatta a kampókat. Képtelenség volt követni minden mozdulatát. Végül néhány perc elteltével kattant a zár, és felnyílt a láda fedele. A ripacsok áhítattal léptek közelebb, hogy ősi szokásuk szerint ujjuk finom érintésével köszöntsék törzsük oltalmazóját.

Tantusz gyengéden kiemelte a Kamandukot a dobozból, majd szemével jelezte Rumininek, hogy elveheti öléből a ládikát. Az egérfiú két mancsával átvette Fecó remekművét, a földre helyezte, végül gondosan beleillesztette a gyanrakövet. Pont elfért benne. A ripacsok ujjongása közepette becsukta a fedelet, és elcsavarta a nyitott állásban várakozó pöcköket. A láda bezárult. Rumini megkönnyebbülten felsóhajtott. Eddig minden kiválóan alakult. Most elbúcsúzik a ripacsoktól, és megpróbál minél messzebb keveredni Apacukától, mielőtt idehívná a denevéreket. Előbb persze vissza kell kérnie Doppler Vincétől a rezgőjelzőt, hogy legyen mivel jelt adnia.

Körbenézett. Tekintete Doppler Vincét kereste, de első pillanatban nem vette észre a háta mögött függeszkedő denevérfiút. Ám

ahogy kutató szemmel felnézett az égre, majdnem elájult ijedtében. A fák közül váratlanul kivált és lassú mozgással ereszkedni kezdett két feketeszárnyú alak. Kiró és a társa volt az, akiknek a távoli réten kellett volna várakozni Rumini hívására. Érthetetlen volt, hogy kerültek oda, hiszen Rumini biztos volt benne, hogy nem öt követték.

Mire a ripacsok felocsúdtak, a denevérek szárnya már a tollaikat súrolta.

- Itt van a kő nálam! - ordított Rumini kétségbeesve, és magasba emelte a gyantadarabot rejtő ládát. Azt remélte, hogy a két feketeszárnyú nem vette észre az iménti cserét, és az álkövet fogják magukkal vinni.

De Kiróék rá se hederítettek, egy villámgyors mozdulattal kirántották Tantusz kezéből az igazi Kamandukot, megragadták Ruminit a vállánál fogva, és a fák lombjai közé suhantak. Mire

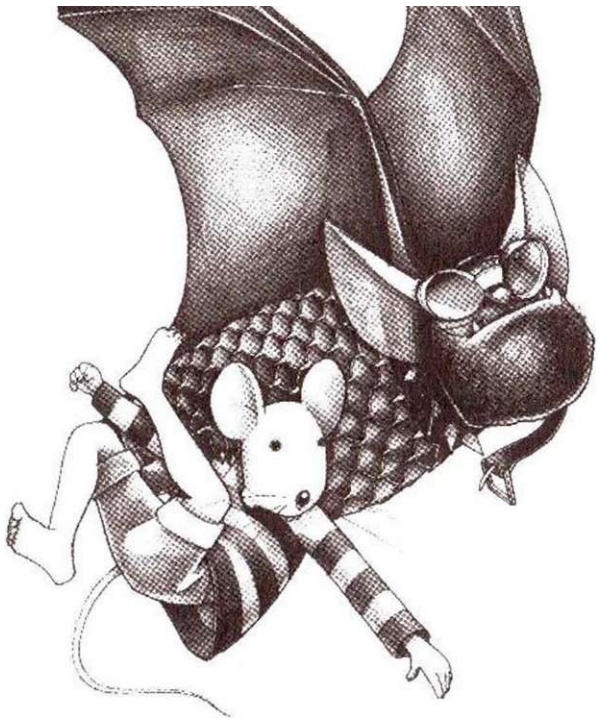

a rémült ripacsok előrántották íjaikat és felajzották a húrokat, a támadóknak már híre-hamva se volt. Egyedül Doppler Vince próbált lélekszakadva a nyomukba eredni, de félóra múlva visszatért a hírrel: a támadóknak nyoma veszett.

A ripacsok jajveszékelve fogadták a hírt, néhányan a tollaikat tépdesték, mások zokogtak, Tantusz arcát a mohába fúrva könnyezett. A Kamanduk elrablása számukra a biztos pusztulást jelentette, a törzset védelmező hatalmas zöld kővel erejük, biztonságuk, bátorságuk is odaveszett. A ripacsok történelmében nem fordult még elő ehhez fogható tragédia, ez mindannyiuk számára egyértelmű volt.

Egyedül Illakava állt szobormerevséggel, rezzenéstelen arccal a tisztás közepén. Nem lehetett tudni, mi jár a fejében. Mindaddig mozdulatlanul várakozott, amíg nem csitult körülötte a hangzavar, el nem csendesedett a sírás. Akkor rekedt, de határozott hangon megszólalt.

-Testvéreim! A lehető legnagyobb csapás zúdult most ránk, mégsem szabad csüggednünk. Nyilvánvaló, hogy a Kamanduk elrablását az áruló, csalárd, hitszegő Rumininek köszönhetjük. O vezette ide ellenségeinket, és az ő fondorlatosságának eredménye az is, hogy lántusz elővette szent kövünket rejtekéből. Szerencsére tudjuk, hová vitték ellenségeink a Kamandukot. Életveszélyes vidék az Illa-berek rengetege, de nincs vesztenivalónk. És ami a legfőbb: saját derengőinknek nem esett bántódása. Mindannyian nyakunkban őrizzük védelmező kövünket. Nem veszett el hát belőlünk minden erő. Azt ajánlom, hagyjuk hátra az asszonyokat, és mi, harcosok azonnal induljunk útnak. Talán időben visszaszerezhetjük a Kamandukot, mielőtt a varázsló végleg tönkreteszi az erejét.

Egyetértő moraj futott végig a hallgatóságon. Többen közelebb léptek Illakavához, hogy jobban hallják a szavát.

- Valóban rönkre tudják tenni a Kamandukot? — kérdezte remegő hangon egy vékony ripacslány.

- Sajnos igen - bólintott Tantusz. — A derengők erejét nem szabad rossz célra használni. Ahogy a skorpiókat sem hajthatjuk uralmunk alá a köveink segítségével, úgy semmilyen más hatalom megszerzésére sem szabad őket felhasználni. A természet nagy erőt és jóságot zárt a zöld fényű derengőkbe, ez azonban elenyészik, ha az éltető fényt másra használják, mint derűs sugárzásra.

- Láthatjátok, nincs sok időnk! Induljunk nyomban! - vette át a szót Illakava, akinek most már harciasan zengett a hangja. - És azt javaslom, hogy az áruló egeret nyilvánítsuk örökös ellenséggé. Aki meglátja, azonnal végezzen vele.

- Ügy van, helyes! - zúgták a ripacsok.

- Irány az Illa-berek! Visszaszerezzük a Kamandukot! Leszámolunk az egerekkel!

- Várjatok még! - szólalt meg hirtelen a fejük fölött lógva Doppler Vince. — Csak azt szeretném mondani, hogy Rumini biztosan nem áruló. Nem ő hívta ide a denevéreket. Volt ugyan nála egy rezgőjelző, amivel jeleznie kellett volna, de ő mégsem tette.

- Honnan tudod mindezt? - kérdezte gyanakodva Illakava.

- Onnan, hogy érkezésünk előtt rám bízta a rezgőjelzőt. Éz a ti számotokra hallhatatlan, de a mi fülünknek távolról is észlelhető hangot bocsát ki magából. Azért adta ide, hogy biztosítson jó szándékáról. Ha akarta volna, sem tudott volna jelt adni vele.

- Bzek szerint te küldtél híradást a feketeszárnyúaknak? - húzta fel a szemöldökét Illakava.

- Nem, dehogy. Én sem értem, hogy történhetett. De az biztos, hogy Rumini ártatlan! Csakúgy, mint én.

Illakava egy szót sem szólt, csak tollas nyílvesszőt helyezett az íjára, és megcélozta vele Vincét. A denevérfiú döbbenten értette meg, hogy szavai nyomán nemhogy Rumininek nem bocsojtottak meg, de mostantól kezdve őt, Doppler Vincét is ellenségnek fart-

ják. Épp csak annyi ideje maradt, hogy elrugaszkodjon az ágról, és villámgyors szárnycsapásokkal eltűnjön a lombok sűrűjében, lllakava nyílvesszője közvetlenül a szárnya mellett süvített el.

A ripacsok harci kiáltásait még sokáig hallotta, miközben lassan távolodott Apacukától. A rezgőjelzővel a zsebében nem volt jobb ötlete, mint elindulni az Illa-berekbe, hogy legalább ő segítsen a bajba jutottakon. Hogy pontosan mit is kell tennie, nem tudta még, de azt elhatározta, hogy nem hagyja annyiban Metamor gonoszságait. És a szíve mélyén azt remélte, hogy talán eltűnt nagybátyjának, Doppler Tóninak is sikerül a nyomára bukkannia.

Huszonnegyedik fejezet
A világítótorony tömlöce

Balikó Metamor varázsszertárában üldögélt a gyógyszeres ládika előtt. Alig félórája kezdődött az utána indított hajsza a világítótorony belsejében és kint, az Illa-berekben. Metamor szolgái a hangfogóval még mindig a földszinten piszmogtak, hiszen az összes szobában, kamrában, cellában körbe kellett járniuk, hogy a varázserejű hangfogó nyelében rejtőző tücsök minden rejtett zugot ellenőrizhessen.

Balikó először a hátizsákját vette magához, aztán megkereste a beletartozó varázseszközöket, végül letelepedett az íróasztalhoz, hogy kivárja, amíg az őt kereső különítmény felmegy a második emeletre. Persze a láthatatlanná tevő kalapot a világ minden kincséért le nem vette volna a kobakjáról, hiszen ez volt jelen pillanatban a menekülés egyetlen záloga.

Az egérfiú úgy saccolta, hogy legalább egy-két órát keli még várakoznia a varázsszertárban, mielőtt Doppler Tóni keresésére indulhatna. Mert azt feltette magában, hogy szökése előtt felkutatja Galléros fecó barátját, és ha Tóni valóban a börtönben raboskodik, vele együtt fog menekülni. Megpróbálta ugyan a látószelence segítségével maga elé idézni Tóni alakját, de csak hatalmas feketeséget látott. Összeszorult szívvel fohászkodott magában, hogy a sötét szelence ne a denevérfiú pusztulását jelentse. Talán őt is egy ablaktalan zárkában tartják fogva!

Jobb híján megpróbálta elképzelni, milyen is lehet Tóni. Biztos nem olyan undok és ijesztő, mint a feketeszárnyú denevérek. Szegény, legalább egy hónapja eltűnt már, ha tényleg életben van, azóta bezárva sínylődik.

- Lehet, hogy megbetegedett. Vagy éheztették, és teljesen legyengült - futott át Balikó agyán a gondolat. - Nem ártana, ha vinnék neki egy kis ennivalót. Meg tán valami orvosság is jó volna. Cincogi doktor szerint a vitamin mindenkinek erőt ad.

Leemelte a gyógyszeres ládikót a polcról, és nekilátott, hogy alaposan átfésülje. Első gondolata az volt, hogy magához veszi a skorpiócsípés ellenszerét is, de aztán rájött, hogy az nagy hiba volna. Ha a kis fiola eltűnne, Metamor rögtön tudná, hogy Balikó mancsa volt a dologban: bevette az ellenmérget, és szépen meggyógyult. Márpedig a varázslónak és szolgáinak azt kell hinniük, hogy az egérfiú elpusztult valami rejtekhelyen. Különben sem valószínű, hogy Doppler Tónit pont most csípte meg egy skorpió.

Kíváncsian matatott a kis üvegcsék között. Többségükön nem volt se jelzés, se felirat, de akadt néhány egyforma dobozka, amelyeket muszáj volt felirattal is megjelölni. Az egyikre kusza betűkkel azt írták: „Élesztő".

- Nahát! - vigyorgott Balikó. - Az én nagymamám a kamrában tartotta az élesztőt, és csak a sütéshez vette elő. Micsoda finom buktát sütött mindig!

Annyira furdalta az oldalát a kíváncsiság, hogy felnyitotta a kis dobozt. Finom szemcséjű, vörös por volt benne, egyáltalán nem hasonlított a konyhai élesztőre.

- Ebből ugyan nem lesz se bukta, se kakaós csiga — állapította meg csalódottan.

Visszacsukta a dobozkát, és keresgélt tovább. Szeretett volna „Erőnövelő" vagy „Izomerősítő" feliratot találni, helyette azonban csupa érthetetlen megnevezést vagy unalmas címkét talált. Na tessék! Azon a hosszúkás tégelyen az áll, hogy „Kőpor". Mi értelme van kőport tenni a gyógyszerek közé? Jó, hogy nem mindjárt homokot tart Metamor az orvosságos ládikóban. Balikó letekerte a kőporos tégely fedelét, hogy belekukucskáljon. Jellegtelen szürke porral volt tele.

- Sejtettem. Kőpor. Dögunalom - dünnyögött Balikó, és belemártotta az ujja végét.

Abban a pillanatban megdermedt rémületében. Vagyis nemcsak rémületében. Mancsa, amely az imént még azt próbálta kitapintani, milyen selymes a szürke por, most mereven, érzéketlenül állt. Mozdítani sem tudta, úgy megdermedt, mintha jéggé fagyott volna. Balikó óvatosan megkocogtatta, és kis híján elsírta magát, mikor a mancsa koccanásából rádöbbent, hogy egész karja kővé vált.

- Ez nem lehet igaz - súgta maga elé kétségbeesve.

Első ijedségében okos ötlete támadt: épen maradt mancsával villámgyorsan visszazárta a kőporos tégely fedelét. Nehogy véletlenül beszippantsa vagy beletüsszentsen, mert akkor minden bizonnyal ő lenne a világ első láthatatlan kőegere. Hiszen akkor minden bizonnyal a láthatatlanná tevő kalap is rákövülne, amitől ugyan kitapintható, de mindenki számára észrevehetetlen szobor válna belőle.

Régi mondás, hogy a baj nem jár egyedül. Balikó éppen csak letette bal mancsából a lezárt kőporos tégelyt, mikor a folyosó végéről meghallotta Metamor szolgáinak csörtetését. Ügy látszik, hamar végigjárták a földszinti helyiségeket, és már az emeleti szobákat ellenőrzik. Balikó ugyan sejtette, hogy a varázsszertárba Metamor engedélye nélkül nem fognak visszatérni, mégis megrettent. Félt, hogy az a mindent halló Grilla az ajtó alatti résen keresztül is megneszeli a szívdobogását. Főleg így, hogy a szíve a kőporos kaland miatt majd kiugrik a helyéről.

- Okosabb lesz elrejtőznöm a legtávolabbi sarokban - gondolta Balikó, és már indult is.

Gyors mozdulattal visszadugta a kőporos dobozt az orvosságok közé, a gyógyszeres ládikát a fal mellé csúsztatta, mikor megakadt a szeme az asztalon felejtett élesztőn. Nem mert rendetlenséget hagyni maga után, hátha mégis benéz valaki az ajtón, de már nem volt vesztenivaló ideje. Zsebre vágta az élesztőt, majd három szök-

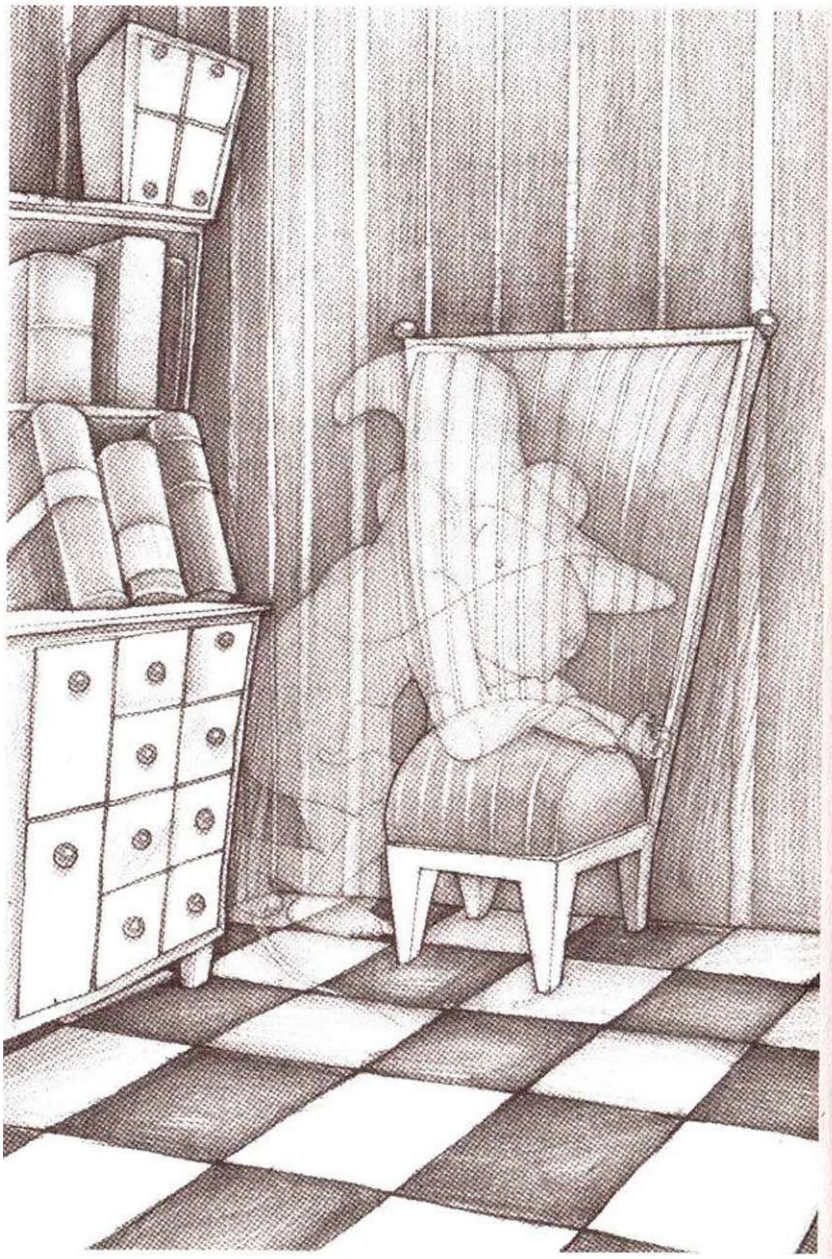

kenéssel a legtávolabbi sarokba vetette magát. Ott összekuporodott és igyekezett úrrá lenni szívének rémült zakatolásán.

Szerencsére a varázsszertár ajtaja elég vastag volt. A hangfogó nyelében fülelő Cirilla nem figyelt fel az egérfiú szívdobogására. A szolgák továbbmentek, hamarosan a szomszédos szoba felől hangzott a neszezésük. Balikó megkönnyebbülten felszusszant, aztán megpróbálta kissé megtornáztatni kővé vált mancsát. Eredménytelenül. Ujjai olyan mozdulatlanok voltak, mintha évekkel azelőtt faragta volna őket egy hírneves szobrászművész. Balikó megpróbálta jó oldaláról nézni a történteket. Legalább a kőpor hatása nem terjedt tovább. Akkor lenne most nagy csávában, ba a tőrskorpió mérgéhez hasonlóan a kőpor okozta merevség is terjedni kezdett volna rajta.

- Hogy tudnám feloldani a varázslatot? - tűnődött kétségbeesetten. - Kell valahol lennie ellenszernek. Talán egy másik tégelyben lapul.

Visszatért a gyógyszeres ládikához, hogy még egyszer, módszeresen átfésülje a tartalmát. A legnagyobb baj az volt, hogy maga sem tudta, pontosan mit keres. „Ellenméreg" „Hatástalanító", „Kőpuhító" felirat nem volt az üvegcsék között. Balikó tűnődve forgatta egy darabig a „Kocsonyazselé" elnevezésű kenőcsöt, végül mégsem merte magára kenni.

— Az kéne még csak, hogy kocsonyává váljon a karom. Akkor már inkább maradjon kő. Legalább megérzik, ha jól odasózok vele.

Mivel a gyógyszerek közt semmi bizalomgerjesztőt nem talált, és a szolgák is végeztek időközben az egész emelettel, Balikó felkerekedett, hogy végre átkutassa a börtönt Doppler Tóni után. Kővé vált mancs ide vagy oda, nem maradt veszteni való ideje. Szentjánosbogár-mécsese bent lapult a hátizsákban, Rinya farktollát előkészítette, más eszközre pedig egyelőre nem volt szüksége. Óvató-

san a kijárathoz lépett, a papagájtollat a zárba illesztette, majd az ajtót résnyire nyitva kikémlelt a folyosóra. Nem járt arra senki.

Balikó csendesen kisurrant, becsukta maga mögött az ajtót, majd leosont a csigalépcsőn. Csak arra kellett vigyáznia, nehogy véletlenül összetalálkozzon a hangfogót hordozó szolgákkal, egy kósza denevérrel, vagy beleütközzön egy arra járóba. De a szolgák a felsőbb emeleteket kutatták át éppen, a denevérek kint, az Illa-berekben keresték Balikó nyomát, más pedig nem sétafikált Metamor tornyában. Gond nélkül jutott le a barlang egykori bejárarához, amely most a börtöncellákhoz vezetett.

A vastag ajtót előző este Metamor nyitotta ki, hogy a sötétzárkába zárja foglyait, most viszont Balikó előtt nyílt meg az út a papagájtoll segítségével. Az egérfiú lábujjhegyen lépett be a dohszagú, hideg folyosóra, miközben lélegzetét is visszafojtva figyelt. Ugyan nem rémlett neki, hogy a börtönben külön őrség vigyázná a rabokat, de azért nem ártott erről újra meggyőződni. Az ajtó ki- és becsukódására senki sem sietett elő, és a feszülten fülelő Balikó sem szuszogást, sem szárnysuhogást, sem egyéb árulkodó hangot nem hallott, amely börtönőrök jelenlétére utalt volna.

Végül felbátorodott, és elővette mécsesét. Mivel a halvány pislákolásra sem jelentkezett senki, Balikó megnyugodva vette tudomásul, hogy Metamor foglyait csak a varázsló gonoszsága és a vastag ajtók őrzik. Csendesen indult előre a cseppet sem barátságos folyosón, minden lépésére vigyázva, nehogy óvatlanul felzavarjon egy ott rejtőzködő pókot vagy skorpiót.

A barlang nem volt túl szerteágazó, a két fő járatból összesen hat zárkaszerű bemélyedés nyílt, mindegyiket vastag vasalt faajtó védte. Balikó mindjárt az elsőben felismerte azt a cellát, amiben Ruminivel és Rikivel, na meg a tőrskorpióval töltötte az éjszakát. Csendes borzongással haladt tovább. A következő zárka ajtaját vastagon borította a pókháló. Balikó úgy vélte, bog)' ide hónapok óta nem nyitott be

senki. Vagyis nem sok értelme volna vacakolni vele, hiszen néhány csontvázon kívül mást aligha találhat mögötte.

A következő ajtó előtt hosszasan fülelt. Úgy tűnt neki, mintha halk sóhajtozást hallana odabentről. Lehet, hogy itt raboskodik Doppler Tóni? Egyetlen módon győződhet csak meg róla: megpróbálja kinyitni az ajtót. Ám ekkor komoly nehézségbe ütközött. Bal mancsa teljesen használhatatlan volt, jobbjával viszont a szentjánosbogárlámpást tartotta, így nem tudta előhalászni a zsebébe tűzött papagájroilat. Hirtelen ötlettől vezérelve megdermedt ujjai közé helyezte a lámpást, ám ahogy megmozdult, az rögtön kicsusszant, és a földre esett. Balikó utánakapott, de merev bal mancsa, amit nem tudott megfelelően irányítani, nekikoccant a fának.

Balikó megijedt a hirtelen zajtól, és hátraugrott, amivel rögtön felborított egy falnak támasztott vasrácsot, ami a mécses halvány fényében addig teljesen elkerülte a figyelmét. A rács hatalmas dübörgéssel zuhant a padlóra. Balikó most már mozdulni sem mert. A falhoz lapult és várta, mikor érkezik a zajra felfigyelt őrség a hangfogóval. Hosszú percek teltek el így, de nem hangzott fél a rettegett lábdobogás, sem a denevérőrök szárnysuhogása. Ügy tűnt, Balikónak újra kedvezett a szerencse, és senkit sem riasztott fel a benti csatazajjal.

Óvatosan, lélegzetét is visszatartva lépett újra az ajtóhoz. A mécses a földről is elég fényt árasztott ahhoz, hogy a zárba csusszanthassa a mindent nyitó papagájtollat. Csendesen nyílt az ajtó, de bentről semmi fény sem szűrődött elő. Ügy látszik, a barlangból kialakított börtönben sehol sem volt a cellákon ablak. Balikó felemelte a mécsest, hogy kissé bevilágítson az ajtónyíláson.

- Doppler Tónit keresem - súgta alig hallhatóan.

Nem kapott választ. Tíz másodperc múlva újra nekiveselkedett.

- Doppler Tóni, hallasz? Galléros Fecó barátja vagyok. Azért jöttem, hogy kiszabadítsalak!

Mivel még mindig nem érkezett felelet, óvatosan beljebb lökre az ajtót, és belépett. A mécses fényében először teljesen üresnek tűnt a cella. Balikó tanácstalanul fordult körbe, mikor megakadt a szeme az ajtó fölött lógó árnyalakon. Határozottan denevérformája volt a fentről lelógó csomagnak.

- Doppler Tóni, te vagy az? Balikó vagyok, Fecó barátja.

- Nem hiszek neked! - sziszegert a fenti alak. - A varázsló kéme vagy. De tőlem nem tudsz meg semmit.

- Dehogyis! Azért jöttem, hogy kiszabadítsalak.

- Persze. Ultrahanggal nézve egérnek tűnsz, de ki látott már szellemként világító testnélküli alakot? Azt ne hidd, hogy a sötétben tönkrement a látásom. Pontosan látom, hogy nem látlak. Fecó barátai hús-vér egerek cgytől-egyig.

-Ja, a kalap! - kapott észbe Balikó, és lekapta fejéről a láthatatlanná tevő varázsföveget. A mozdulat hirtelenségétől persze megint kicsúszott a mancsából a mécses, és nagyot koppanva pottyant a kőre.

- Lehet, hogy mégse vagy a varázsló kéme - enyhült meg Tóni. - Ok nem lármáznak ennyit, mint te.

- Na hallod, kővé vált manccsal ők se lennének sokkal ügyesebbek.

- jó, Tételezzük fel, hogy hiszek neked. Ismered Fecót. De ki vagy, és hogy kerülsz te ide egyáltalán? — kérdezte Tóni.

- A nevem Balikó. A többit hosszú lenne most elmondani. A lényeg, hogy Fecó küldött a keresésedre, és ezer szerencsétlen véletlen folytán csöppentem ide. De ha már itt vagyok, gondoltam, kiszabadítalak.

- Dicséretes gondolat - örvendezett Tóni. - Mik a terveid?

- Igazából nem tudom pontosan - vallotta be Balikó. - Van nálam egy láthatatlanná tevő kalap és egy minden zárat nyitó papagájtoll, de nagyjából ez minden. Metatnor szolgái teljes létszámban keresnek éppen. Gondoltam, ha kijutnánk valahogy a toronyból,

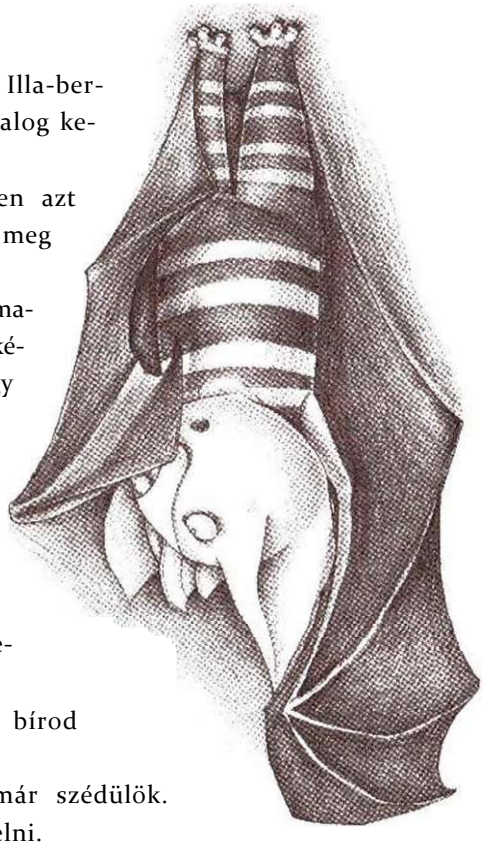

esetleg segíthetnél átrepülni az Illa-berken, mert azon képtelenség gyalog keresztülvergődni.

- Aha. Szóval tulajdonképpen azt akarod, hogy én szöktesselek meg téged - somolygott Tóni.

- Segítenünk kell egymást - magyarázta Balikó. - Nagy baj készül, és nem kéne hagyni, hogy bekövetkezzen,

- Rendben van, jussunk ki innen, aztán mindent elmagyarázol. De adj gyorsan valamit ennem, mert már nem húzom soká. A kijáratig sem fogok tudni elrepülni, nemhogy még cipeljelek.

- Nincs nálam semmi. Nem bírod ki még egy kicsit?

- Napok óta nem ettem, már szédülök. Biztos nem foglak tudni felemelni.

- Na jó, szerzek valamit. Nem tudod, hol a konyha?

- Itt van a földszinten. Ha kinyitod az ajtót, megmutatom.

Balikó újra fejébe nyomta a kalapot, és megindult a kijárathoz. Tóni a nyomában. Tényleg rettentően le volt már gyengülve, kétszer is nekicsapódott a falnak, annyira kóválygott a levegőben. Az ajtó mögött Tóni megkapaszkodott egy kiálló kőpárkányon, Balikó a kulcslyukhoz szorította a fülét.

- Baj van - suttogta rosszkedvűen. - Kint nagy a jövés-menés. jó sokan összegyűltek az előtérben.

- Ne aggódj, láthatatlan vagy. Csak a denevérek vehetnek észre - biztatta Tóni.

- Az még csak hagyján, de hogy jutok ki innen? A testem láthatatlan ugyan, de az ajtón nem tudok kipárologni. Ha viszont kinyitom, azt rögtön észre fogják venni.

- Akkor várjunk, amíg elmennek. Addig elmesélhetnéd, hogy jutottál ide, milyen veszély fenyeget, és mi van Fecóval. Majd megőrjít a kíváncsiság. Amúgy Fecó mesélt ám rólad. Te vagy a kis hajósinas!

- Válj! Pszt! - súgta Balikó. - Szerintem valami fontos dolog zajlik odakint.

Tóni maga is igyekezett minél közelebb férkőzni az ajtóhoz, Balikó pedig egyenesen rátapadt a kulcslyukra. Rögtön felismerte Metamor hangját, de amit utána hallott, attól majdnem elállt a szívverése. A varázsló éppen parancsot osztogatott:

- Kiró! Még nem pihenhettek! Azonnal térjetek vissza Kaptárhegyre. Üzenem Ultra Miron grófnak, hogy eljött az idő. Reggelre ide várom őt egész csapatával!

Egy pillanatig elhallgatott, majd jókedvűen váltott hangot.

- Lám csak, lám, megérkezett a mi Rumini barátunk! Hiába taktikázott, csak meghozta nekem a Kamandukot!

- Szép kő! Nagy kő! Zöld kő! - tudósított az eseményről Rinya, aki minden bizonnyal most is Metamor vállán gubbasztott.

- Nem sikerült túljárnod az eszemen, fiam! - örvendezett a varázsló. - Még hogy ál-Kamanduk gyantából. Hát minek nézel te engem?

- Honnan tud maga mindent? És hogy találtak rám egyáltalán? - kérdezte egy dacos és mérges hang.

Balikó megkönnyebbülten sóhajtott. Rumini volt az. Nem tűnt túl boldognak, de legalább élt és épségben visszatért. Bár úgy tűnt, nem a saját jószántából.

- Én mindenről tudok, úgy biz ám! - kacagott Metamor. - Beposkáztalak, pajtikám!

- Poloskák, bizony! - kontrázott a papagáj. - Rinya mindent tud!

- Miféle poloskák? - hökkent meg Rumini.

- Hát lehallgató és nyomkövető poloskák! Idomított hírszerzők, rejtőzködő besúgók, okos bogárkák! - harsogott Metamor. - Elbújtak a ruhádban vagy húszan. Ok hozták-vitték a híreket, amíg te az erdőben ugráltál, meg a ripacsokkal szövetkeztél. A fiúk csak készenlétbe álltak a tisztás körül, és amikor elővették azok az ostoba tollasok az igazi Kamandukot, szépen lecsaptak rá. Sima ügy volt, annyit mondhatok.

Rumini a torkát köszörülte.

- Rendben van. Maga nyert - mondta végül. - De akárhogy is, a Kamanduk megszerzését nekem köszönheti. Úgyhogy kérem az ellenmérget, és azonnal vezessen Balikóhoz.

- Nézd csak, milyen harcias lett a mi kis egerünk - élcelődött Metamor. - Közlöm veled, hogy áruló vagy márpedig az árulókkal kötött alku semmisnek tekinthető. Nem kapsz semmilyen ellenmérget, pajtikám!

- Ez nem igazság! - kiabált Rumini. - Azt mondta, hogy ha segítek megtalálni a Kamandukot, meggyógyítja Balikót. Segítettem, irt a kő. Honnan tudja, hogy nem direkt vezettem félre, a ripacsokat, hogy előcsaljam a Kamandukot? Csak a végeredmény számít, semmi más! Adnia kell ellenmérget!

- Hát jó. Lehet, hogy igazad van. Csak a végeredmény számít - mondta vészjósló hangon a varázsló. - Akkor most jól figyelj, itt a végeredmény. Nincs többé szükség semmiféle ellenszerre. A barátod meghalt!

- Micsoda? Nem értem - hebegte elfúló hangon Rumini.

- Jól hallottad! Meghalt. Elpatkolt, kinyiffant, kampec! - harsogott diadalmasan a papagáj.

Balikó tehetetlenül hallgatta a beszélgetést. Milyen jó lenne most jelt adni Rumininek. Maga elé képzelte, ahogy Metamor háta mögött állva némán megemeli a láthatatlanná tevő kalapot, épp csak annyi időre, hogy Rumini előtt felvillanjon az alakja. Kaki pot emelne, kacsintana, és köddé válna újra. Senki más nem venné észre, csak Rumini, aki rögtön tudná, hogy minden a legjobb úron halad a menekülés irányába. Ehelyett a börtönajtó mögött lapulva kénytelen tűrni, hogy hazugságokkal gyötörjék szegény barátját. De talán most behozzák, hogy idezárják a tegnapi cellába. Milyen egyszerű lenne minden! Az őrség távozása után lenne nagy öröm! Aztán szökhetnének együtt, mind a hárman.

Ám Metamornak esze ágában sem volt tömlöcbe vetni Ruminit. Parancsot adott a szolgáinak, hogy vigyék fel a toronyszobába, mert ha kissé magához tért, szüksége lesz még rá. Hamarosan lábdobogás hangzott a csigalépcső felől, aztán szép lassan elcsen desedett az előtér. Balikó Doppler Tónira nézett.

- Micsoda gazfickó - suttogta fátyolos hangján a denevérfiú.

- Jdeje volna, hogy megtanítsuk kesztyűbe dudálni — biccentett Balikó.

- Számíthatsz rám! - nyújtotta ki szárnyát Tóni. - Minden vágyam, hogy móresre tanítsam a nyomorultat.

Balikó keményen megrázta Tóni szárnyát. Hatalmas tettvágyai és elszántságot érzett, hogy leszámoljon Metamorral. Annyir.i eltökélt volt, hogy még az is felmerült benne, talán mégis képes volna a csukott ajtón keresztül is átszivárogni.

Huszonötödik fejezet
A reggeli papagájok

Másnap reggel újult erővel, izgatottan ébredtek Kaptár-hegy foglyai. Sosem várták még ennyire, hogy a denevérek a földmélyi vájatok vésésére vezényeljék őket. Hiszen, ha valóban melléjük szegődik a szerencse, még ma elmenekülnek a fogságból, hogy Hibán herceg vezetése alatt harcba szálljanak Herdál királlyal, a denevérekkel és a varázslóval. A látszat kedvéért persze mindannyian derekasan nekiláttak a kőfejtésnek, de amint az őrök visszavonultak, elkezdődött a szervezkedés.

Dolmányos papa, ígéretéhez híven, megpróbált összeállítani egy olyan szerkezetet, ami képes néhány órán át csákánycsattogás hangját kelteni. Fundálnak eszébe jutott, hogy a szomszédos tárnában áll egy ócska vízpumpa, amellyel régebben a feltörő vizet szivattyúzták ki a járatokból. Ebből kiszerelték a rugót, hátha Dolmányos papának szüksége lesz rá. Az öreg izzadt, gondolkozott, végül megadóan sóhajtott.

- Akárhogy szeretném, nem megy. 1 la nem hajtjuk a masinát, öt perc alatt lejár. Semmire sem megyünk vele.

Bojtos Benedek Elbán hercegre nézett.

- Akkor nincs értelme az időt vesztegetni. ígéretünkhöz híven mi itt maradunk, zajongunk, hogy amíg lehet, eltitkoljuk az őrök elöl a szökéserek. Járjatok sikerrel, hercegem!

Elbán herceg meghatottan szorította meg az egerek mancsát, és újra ígéretet tett, hogy mielőbb visszatér a felszabadításukra. Aztán a többi rabbal a nyomában felkúszott a rejtekúton, hogy észrevétlenül elhagyja Kaptár-hegyet. Ám az utolsó szakaszon kőomlás állta a menekülők útját. Úgy látszik, az előző napi földindulás irt is megtette a magáét. Az kivezető út utolsó kaptatóját jókora szikla torlaszolta el.

Nem maradt más választásuk, mint visszatérni a járatba, és segítséget kérni az egerektől. A gömbiából, ami előző délután az emelőt támasztotta, Dolmányos papa vezetésével lefűrészeltek egy darabot, hogy most a jóval szűkebb járatban tudják keresztbe illeszteni a két fal közé. De a keskeny résben nem működött az emelő, az egerek végül az előző napi mentéshez kapott szerszámokkal bontották le a kőakadályt.

- Ki hitre volna, hogy ma direkt örülni fogunk a tegnapi omlásnak? — bölcselkedett az öreg. - Ha nincsenek nálunk ezek a szerszámok, meghiúsult volna a szökés.

így viszont a fürge mozgású egerek fél óra alatt megtisztították az utat, és most már semmi sem állhatott Hibán herceg útjába. Fundál és egy másik ügyes selyemmajom a csapat élére állt, hogy villámgyorsan megnyissák a látszat kedvéért befalazott kijáratot. Mikor az utat torlaszoló köveket szép sorjában hátraadogatták, Flbán herceg vette át a vezetést. Óvatosan, éber tekintettel kémlelt ki a lyukon. Azt remélte, hogy a reggeli őrjárat elhaladt már, és teremtett lelket nem fog látni a meredek hegyoldalban és környékén.

Kilesett, de azonnal hátrahőkölt. A környező fák ágai csak úgy hemzsegtek a tarkatollú papagájoktól. A legmeglepőbb azonban nem a madarak jelenléte volt, hanem hogy a mindig csacsogó, örökké lármás társaság most néma csendben, feszült várakozással figyelt. Mintha el akarnák titkolni az ottlétüket. Azt fürkészték ki váncsian, ki fog megjelenni a néhány perc alatt szabaddá vált nyílásban. Mivel rövid ideig semmi sem történt, Fáma, az előző napi felderítő, újra a lyukhoz röppent. A hercegnek és társainak ezúttal esélye sem volt észrevétlenül meglapulni. Túl sokan voltak hozzá.

Fáma buzgón szökkent be a résen. Felbátorította a tudat, hogy egy egész papagájcsapat lesi minden mozdulatát. De az elé táruló látványra még ő sem volt felkészülve. Legalább két tucat selyem majom, makákó és denevér szorongott a járatban.

- Pszt! - emelte szájához a mutatóujját Elbán herceg. - Kérlek, ne csapj lármát!

A papagáj egy pillanatig fontolgatta, mitévő legyen, aztán beleegyezően biccentett.

-Jó! De mindent tudni akarok! - követelte, a tőle telhető leghalkabban. — Mondjátok el, mi folyik itt!

Most Elbán hercegen volt a mérlegelés sora. Belátta, hogy nincsen más esélye, mint megbízni az ismeretlen papagájban, és a segítségét kérni.

- Elbán herceg vagyok, nagykorúvá válásom óta Datolyapart törvényes uralkodója - vágott bele határozottan. - Azért tértem visszsza a száműzetésből, hogy átvegyem az engem megillető királyságot trónbitorló nagybátyámról. Sajnos a feketeszárnyú denevérek fogságába estem, és, amint látod, éppen szökni szeretnék kísérőimmel együtt.

- Hiszen ez az év sztorija! A legfrissebb hír - verdesett Fáma izgatottan. — Nem szabad senki elől eltitkolni! Máris hívom a vezérünket, a papagájok legkiválóbb tudósítóját!

Mielőtt Elbán herceg tiltakozhatott volna, Fáma szélsebesen elrepült.

- Pucoljunk innen, mielőtt megjön az őrjárat - súgta Fundál a hercegnek. - Ebből semmi jó nem fog kisülni.

De Elbán herceg nem mozdult.

- Várjunk még egy kicsit - mondta. - Talán nem fognak ártani nekünk.

Egy perc sem telt belé, Fáma egy nagyobb testű, szürketollú, piros fejű papagáj társaságában tért vissza. A nagy madár méltóságteljesen követte az izgalomról szinte bukdácsoló Fámát a rejtekhelyre. A nyílás szélén megállva, fejét forgatva mérte fel a terepet, mielőtt beszökkent volna a menekülők közé.

- Aku vagyok - mutatkozott be végül. - A Reggeli Papagájok Társaságának vezére, a Tudósítók Dacszervezetének elnöke.

- Mi az a Dacszervezet:? - hökkent meg Hibán herceg.

- Társaimmal mindannyian a nagyhírű krónikás papagájok közé tartozunk - felelte méltóságteljesen Aku. - Dorgál király és elődei idején mi szolgáltattuk a híreket Datolyapart népének. A mi feladatunk volt a reggeli, déli és esti híradás, pontosan, őszintén, naprakészen. A legmegbecsültebb szakma volt a miénk. Herdál

király azonban száműzött bennünket, mert mást szeretett volna hallani, mint a színtiszta igazságot.

- Igen, hallottam erről egyet és mást - dünnyögte Elbán herceg.

- Herdál király új krónikásai csak az uralkodó dicsőségét zenghetik. A valós hírek szószólóit elüldözték! A reggeli papagájok földönfutóvá váltak. De minket nem lehet elnémítani - borzolta fel tollát harciasan Aku. - Megalakítottuk a Tudósítók Dacszervezetét. Bátran szembeszállunk a hazugsággal, dacolunk az álhírekkel, büszkén kimondjuk az igazságot!

- Ezt igazán szépen mondtad, barátom - mosolygott Elbán herceg. - Boldog vagyok, hogy hűségesek maradtatok Dorgál királyhoz és az őszinte beszédhez!

- Most pedig fennen kihirdetjük országszerte Elbán herceg visszatérését! - jelentette ki Aku.

- Még ne tegyétek, kérlek! - mondta Elbán herceg. - Várjatok egy kicsit!

- Arra akarsz rávenni, hogy eltitkoljam az igazságot? - húzta összse szemét gyanakodva Aku.

- Dehogy! - sietett megnyugtatni Elbán herceg. - Csak egy kis haladékot kérek. Ha most szétkürtölitek, hogy visszatértem és épp szökni készülünk, az ellenségeink lecsapnak ránk, és soha nem fogom helyreállítani országunk dicsőségét. Hagyjátok, hogy elvégezzem a dolgomat. Viszonzásként ígéretet teszek, hogy a koronázásom után visszahívom az előzött hírmondókat. Újra ti lesztek Datolyapart tudósítói.

- De mi nem hagyjuk ám megvesztegetni magunkat - szögezte le Aku. - Ha rossz király leszel, azt is hírül adjuk a népnek.

- Rendben van! Mancsot és szárnyat rá! — mosolygott Elbán herceg.

Aku jobb szárnyát előrenyújtotta, és hagyta, hogy a herceg finoman megérintse a szürke tollakat. Fáma alig tudott elnyomni egy diadalittas rikácsolást.

- Rendelkezz velünk belátásod szerint, uram! - hajtott fejet Aku a szárnyfogás után. Most először mutatta ki alattvalói tiszteletét Datolyapart törvényes ura előtt.

- Észrevétlenül kéne kijutnunk innen — jelentette ki Elbán herceg. - Aztán mielőbb utat kell vágnunk Lovettába, mert ha a feketeszárnyú denevérek észreveszik a szökést, minden bizonnyal a nyomunkba erednek.

- Mikor fogják észrevenni? - érdeklődött Fáma.

- Néhány barátunk hátramaradt, hogy nagy csákánycsattogással elterelje a figyelmet rólunk. De ha délben pihenőt rendelnek az őrök, valószínűleg lelepleződik a szökés.

- És mi lesz az ottmaradt barátokkal? - aggodalmaskodott Fáma.

- Csak reménykedni tudunk, hogy a denevérsereg nem áll rajtuk kegyetlen bosszút - sóhajtott Elbán herceg.

- Ezt nem hagyhatjuk - toppantott harciasan Aku. - A papagájok szabad népe harcolni is kész a zsarnokság ellen.

- Mit javasolsz hát? - kérdezte tanácstalanul Elbán herceg.

Aku vakmerő és bámulatos tervvel rukkolt elő.

- A Tudósítók Dacszervezete több száz tagot számlál. Mind itt tanyáznak ezen a környéken. Segítünk elrepíteni titeket Lovettába, különben hetekig tartana az út a dzsungelen át. És ez még nem minden. Bizonyára tudod, hogy népünk különös képessége az utánzás. Remekül tudjuk imitálni bárkinek és bárminek a hangját. Néhány önkéntesünk alászáll a mélybe, és a csákányok hangján csörög mindaddig, amíg fel nem fedezik a turpisságot. Akkor .ı hátramaradt barátok is veletek szökhetnek.

- De mi lesz az önkéntesekkel? Az életével játszik, aki túl akar járni a denevérek eszén.

- A hírek krónikásai nem ijednek meg a veszélyektől - húzta ki magát büszkén Aku. - Arról nem is beszélve, hogy gyorsaságunk kai többnyire el tudunk menekülni a feketeszárnyú vadászok elől.

Ha észreveszik a csalást, villámgyorsan kirepülünk ezen a járaton keresztül.

- Ti vagytok a megmentőink! - sóhajtott hálásan Elbán herceg. - Érzem, hogy mostantól semmi sem állhat az utunkba!

Aku meghajolt Elbán hercegelőtt, és elrepült. Fáma követte. Jó öt percig nem történt semmi, azt leszámítva, hogy időnként izgatott morajlás futott végig a fákon gyülekező papagájok során. Végül visszatért Fáma a hírrel, hogy tízen is jelentkeztek a csákányhang utánzására. Elbán herceg most már csak amiatt aggódott, hogy a Kaptár-hegy körül járőröző denevéreknek előbb-utóbb szemet fog szúrni a nagy mozgolódás.

- Emiatt ne aggódj! - legyintett Fáma könnyedén. - Alig hagytak hátra pár őrt. Hajnalban felkerekedtek és elrepültek mind. Ultra Miron vezette őket.

- Jó lenne tudni, hová mentek - tűnődött Elbán herceg.

- Jó híreket kaptak az Illa-berekből. A varázsló küldött értük. Hozzá sietett az egész csapat - közölte Fáma szolgálatkészen. Úgy tűnt, tényleg naprakész hírei vannak.

Elbán herceget határozottan aggasztotta a denevérsereg hirtelen áthelyezése, de pillanatnyilag nem volt ideje mérlegelni a dolog súlyát. Örült, hogy a megfogyatkozott őrségnek könnyebb lesz kijátszani a figyelmét. Megkérte Fámát, hogy vezesse a nyíláshoz az önkénteseket, majd felszólította a kísérőit, hogy amennyire lehet, lapuljanak a járat falához. Utat kellett engedni a bátor papagájoknak. Fundál jelentkezett a feladatra, hogy elvezeti a papagájokat a tárnába, elmagyarázza nekik az összes tudni- és tennivalót, majd a kijárathoz tereli a még mit sem sejtő egereket.

Fáma és Aku vezetésével közben megérkeztek a legbátrabb reggeli papagájok. A barlangban szorongó majmok és denevérek egyenként köszöntötték őket, amint elhaladtak mellettük a hegy gyomrába vezető alagúton. Tudták, hogy az életüket fogják kockára tenni Elbán herceg és követői érdekében. Fundál olyan gyorsan és

otthonosan mozgott már a járatban, hogy a fényhez szokott papagájok alig tudták követni. Végül Doppler Ármin és kér másik denevérfiú is beállt a sorba segítőnek, hogy szárnysuhogással mutassák az utat a vaksin botorkáló papagájoknak.

Bojtos Benedek és matrózai első pillanatban azt sem tudták, hová legyenek ámultukban és örömükben. Mindannyian beletörődtek már, hogy legjobb esetben is hetekig fognak még raboskodni a hegy gyomrába zárva. Az azonnali szabadulás lehetősége váratlan boldogsággal árasztotta el őket. Fundál kérésére egyenletes tempóban folytatták a csákányozást mindaddig, amíg a papagájok ki nem kísérletezték, hogy tudják legpontosabban utánozni a hangot. Akkor beosztották, hogy melyik papagáj melyik vágatban csattogjon, még egyszer megmutatták nekik a menekülési útvonalat, majd hálásan elköszöntek, és megindultak a kijárat felé.

Elbán herceg eközben Aku segítségével megkezdte a tárna kiürítését, A papagájok kissé szétszóródtak a Kaptár-hegyet övező fákon, és árgus szemmel figyelték a külszíni denevérőrök mozgását. Amikor a járőrök elhaladtak, a menekülők veszélytelenül ereszkedhettek le a sziklás hegyoldalon a dzsungel oltalmat adó sűrűjébe. Mire az egerek elérték a kijáratot, már szinte mindenki .ı szabad levegőn volt. Doppler Ármin maradt hátra sereghajtónak, ő figyelte a kintről jövő jelzéseket, és egyenként eresztette ki a nyíláson a szökevényeket.

Az egerek mélyet szippantottak a friss levegőből, egy pillanatig hagyták, hogy a fák közt lengedező szél lefújja bundájukról a bent rátapadt kőporr, majd boldog sóhajtással iszkoltak az aljnövényzet közé. Húsz perc múlva az egész csapat együtt volt, egymás nyomába lépve siettek a hegyoldalból a völgy irányába. Mikor már kellőképpen eltávolodtak a feketeszárnyú járőrök útvonalától, megálltak, hogy megvitassák a teendőket.

- Biztos vagy benne, hogy Lovettába akarsz repülni, herceg? - kérdezte Aku, a papagájok vezére.

- Nincs más választásom — felelte határozottan Elbán herceg. - Attól tartok, hogy Metamor, a varázsló a hatalom átvételére készül. Mi másért mozgósította volna Ultra Miron egész hadseregéti Herdál király pedig nem tud semmiről. Egyedül nincs esélye a

varázslóval és a feketeszárnyú hadsereggel szemben. Mire észbe kap, már le is győzték.

Elbán herceg azt tervezte, hogy felkeresi Herdál királyt, és szövetséget ajánl neki. Metamor hatalmának fenyegető árnyékában semmi értelme egymás ellen hadakozni. Közösen kell legyőzniük a közös ellenséget, utána lehet csak trónról és királyságról egyezkedni.

A jelenlevők hümmögtek. Mindenki belátta: az idő nem alkalmas arra, hogy háborúba kezdjenek Herdáltai, mégis úgy érezték, szövetségre lépni vele szintén nagyon kockázatos, Mi lesz, ha szóhoz sem hagyja jutni a herceget, csak ráuszítja a katonáit?

- Nem hagyhatom, hogy a varázsló az uralma alá hajtsa Datolyapartot - tárta szét mancsát Elbán herceg. - Mielőbb beszélnem kell Herdállak

- Ha úgy kívánod, elrepítünk Lovettába. Csakhogy igen népes számú a kíséreted, Elbán herceg! - tűnődött Aku. - És amint látom, többségük nem is olyan aprócska.

- O, pedig mi a kistermetű selyemmajmok családjába tartozunk - tiltakozott a herceg.

- Meglehet - hagyta rá Aku. - Mégis túl nehezek vagytok ahhoz, hogy a hátunkra véve repüljünk veletek. Az egereket a nagyobb papagájok elbírják talán, de egy selyemmajom szállításához legalább négy madár erejére szükség lesz.

- Mi is besegítünk - jelentkezett Doppler Ármin. - Négyesével a denevérek is tudják szállítani a selyemmajmokat.

Az volt már csak kérdés, miben emeljék fel az utasokat. Mert a papagájok csőre görbe és éles, abban urazni órákon át mindenki számára kínszenvedés volna. A feketeszárnyú denevérek hálókba csavarva szokták foglyaikat magukkal hurcolni, de hálói nem voltak a hírek hű tudósítóinak.

- Bármilyen nagyobb rongy megteszi - magyarázta Fundál. - Lepedő, paplanhuzat, sátorponyva vagy akár egy terebélyes zászló.

- Ó, a transzparensek! - rikkantorr hirtelen egy Nyila nevű, sárga hasú papagáj. - Amiket a felvonulásra szántunk!

- Nagyszerű! I lozzárok ide mind! - rendelkezett Aku.

Amíg a Tudósítók Dacszervezetének tagjai elrepültek, hogy teljesítsék a parancsot, Aku mindent elmagyarázott az értetlenül pislogó társaságnak. Kiderült, hogy a néhány nap múlva esedékes ünnepségre, a Herdál-napi majomparádéra készültek éppen a papagájok. A selyemmajmok legnagyobb ünnepségén szokás szerint zászlós és lampionos felvonulást is tartanak. Itt akartak megjelenni az őserdőbe száműzött papagájok, hogy a csőrükben tartott nagy lepedőket meglengessék a sokaság előtt. A lepedőkre napokkal korábban felírták jelmondataikat:„ A hírek eltitkolása = hazugság!"„Éljenek a reggeli papagájok!"

A sok megfestett lepedő útra készen várta, hogy a papagájcsapat felkerekedjen. Ugyan a parádé ideje nem jött még el, de Nyifa remek ötletén ez mit sem változtatott. A felvonulásra szánt lepleket kiterítették, mindegyik közepén elhelyezkedett egy-egy selyemmajom vagy makákó, a papagájok pedig négyes csoportokban felemelték őket. A nagyobb súlyú majmok szállítására néhol öt-hat papagájra is szükség volt, de szerencsére a tarka madarak sokkal többen voltak, mint négylábú barátaik.

Bojtos Benedek Nyifa hátán kapott helyet, Roland Fáma utasa lett. A többiek is elhelyezkedtek egy-egy papagáj nyakában, hogy újra szárnyak segítségével tegyék meg az előttük álló hosszú utat. Mindannyian tudták, hogy Lovettáig sok-sok órán keresztül kell szelniük a levegőt, és ez sem az utasoknak, sem az őket repítőknek nem lesz egyszerű. Aku magára vállalta, hogy mutatja az utat, messze elkerülve az Illa-berek környékét. Megegyeztek, milyen gyakran tartanak pihenőt, kik lesznek a csapat kísérői, akiknek az

ellenség megfigyelése és szükség esetén a támadók elterelése lesz a legfőbb feladata.

- Ne feledjétek! - szólt Aku indulás előtt, - Ha bárki az utunkba állna, azonnal szétszéledünk. Ha mindannyian másfelé szállunk, az üldözők nem tudják majd, kit kövessenek.

A csapat bólogatott, Hibán herceg intett Akunak, aki jelt adott az indulásra. A majdnem kétszáz lelket számláló csapat szép lassan a magasba emelkedett. A tarka papagájtollak kavalkádja és a köztük fel-felvillanó fehér lepedők olyan hatást keltetettek, mint egy vidám égi felvonulás. A dzsungel lakói nem is sejtették, hogy az égen elsuhanó vidám sereglet életveszélyes vállalkozásra indult.

Huszonhatodik fejezet
Öröm és bosszúság

Balikó és Doppler Tóni várakozott. Mindkettejüknek úgy tűnt: hosszú órákon át. Igazság szerint azonban félóránál tovább nem kellett álldogálniuk. Addigra teljesen elcsendesedett a világítótorony előcsarnoka. Kiró és társa nekivágott az éjszakai repülésnek, hogy reggelre az Illa-betekbe hívják Ultra Miron gróf feketeszárnyú csapatát. A szolgák nyugovóra tértek, Metamor visszavonult a varázsszertárba, hogy alaposan szemügyre vegye a Kamandukot. A szolgaian sertepertélő Rikit aludni küldte, és úgy döntött, hogy reggelig Ruminit sem zargatja, hadd emésszе magát egyedül Balikó halálhírén.

A römlöcajtó mögött hallgatózó két legény végül úgy vélte, megkockáztathatják a kitörést. Először a konyhát kellett megkeresniük, hogy Tóni csillapítsa éhét, mert ilyen legyengült állapotban esélye sem volt a repülésre. Utána pedig rögtön Ruminit akarták felkutatni, hogy ne gyászolja Balikót a kelleténél tovább.

Tóni a sötét előcsarnokban is kiválóan tudott tájékozódni, Balikó vállába kapaszkodva pillanatok alatt megmutatta a konyhába vezető utat. Balikó készségesen kinyitotta az ajtót Rinya farktollával, és a két barát máris a szakácsok birodalmában találta magár. Balikó a visszazárt ajtó mögött végre fel merte kapcsolni a szentjánosbogár mécsest is, és a halvány fényben derekasan nekiláttak, hogy befaljanak minden mancsuk ügyébe kerülő finomságot. A harmadik fogás elfogyasztása után Tóni szemmel láthatóan erőre kapott, és Balikó is elégedett sóhajtozásba kezdett.

- Nem fogja megfeküdni a gyomrod az a cseresznyebefőtt? - kérdezte a denevérfiút. - Az öreg tengerészek mindig azt mesélik, hogy többnapos éhezés urán nem szabad túlzottan megtömni a

hasunkat, mert megárthat. Egy hajótörött például, aki hónapokig csak gyökereket rágcsált egy lakatlan szigeten, bele is halhat, ha hirtelen degeszre eszi magát.

- Én nem vagyok hajótörött - jelentette ki magabiztosan Tóni. - És nincs az a lakoma, ami megfeküdné a gyomrom.

Balikó elnevette magát.

— Ezzel én is így vagyok. Meg Rumini. És Fecó. Vele aztán lehet lakmározni.

Doppler Tóni bólogatott. O is átmulatott már pár éjszakát Galléros Fecóval. Balikó még gyorsan teletömte a zsebét keksszel és mogyoróval, hogy legyen nála némi tartalék rágcsálnivaló, úgyahogy eltakarították a pusztítás nyomait, hogy reggel ne szúrjon szemet a szakácsnak az éléskamra kifosztása, azzal már indultak is Rumini keresésére, Balikó óvatosan nyitotta-zárta a konyhaajtót, Tóni pedig felröppent, és ultrahangok kibocsátásával ellenőrizte az előcsarnokot és a lépcsőházat.

Minden csendes és nyugodt volt. Zavartalanul indult az éjszakai felderítő út. Azt a taktikát eszelték ki, hogy emeletről-emeltre járva fésülik át a tornyot. Balikó ugyan láthatatlan volt, de azt sem akarták megkockáztatni, hogy léptei nyomán megkoccanjon a kő, így ő minden emeleten a lépcsőfordulóban várta Tóni híreit. A denevérfiú ajtótól ajtóig röppent, és a kulcslyukon belesve és befülelve igyekezett megtudni, van-e valaki odabent. Szerették volna elkerülni, hogy felverjék a szolgák hálófülkéjében hortyogókat, vagy rányissanak Metamorra, aki Tóni szerint hetente egyszer szundít csak néhány órácskát.

Az első emelet teljesen kihalt volt, egyedül a varázsszertár ajtaja alól szűrődött ki némi világosság. Balikó súgva Tóni lelkére kötötte, hogy annál az ajtónál különösképpen óvatos legyen. De nem volt ok az aggodalomra, Metamor teljesen belemerült a rég áhított Kamanduk vizsgálatába.

A második emeleti szobákból sem szűrődött ki semmilyen hang, és Balikó félt, hogy fölösleges ajtókattanásokkal esetleg felhívják magukra egy ébren forgolódó szolga figyelmét. Ezért inkább továbbmentek a felsőbb szintekre. A világítótorony vagy öt emelet magasba nyúlt, és Balikó már éppen aggódni kezdett, hogy vajon a rengeteg helyiség közt botorkálva meg fogják-e találni Ruminit, mikor Tóni izgatottan szólította.

- Szerintem itt van!

A folyosó végi ajtó mögül halk szuszogás hallatszott. Balikó nem tétovázott, Rinya tollát finoman elfordítva résnyire nyitotta az ajtót. Láthatatlanná tévő kalappal a fején belesett a nyíláson, majd megkönnyebbülten be is lépett. Doppler Tóni a nyomában. Rumini az ágyon ült, összekuporodva, fejét a karja alá fúrva. Az ajtó nyílására felnézett, látta a beröppenő denevért, de rá se hederített. Az elmúlt napok során hozzászokott, hogy időnként váratlanul lerohanja egy-egy bőregér, de pillanatnyi helyzetében már ez sem érdekelte. Tóni azonban melléröppent, szárnyával megkocogtatva az egérfiú hátát.

- Hékás, jó estét. Hoztam valakit, akinek örülni fogsz.

Rumini csak a fülével legyintett, jelezve, hogy a maga részéről nem kíváncsi az érkezőre. De Tóni nem hagyta lerázni magát.

- A barátod azt remélte, ennél jobban felvidít majd az érkezése.

Rumini lassan felemelte a tejét, de Tónin kívül teremtett lelket nem látott. Balikó attól félt, hogy a hirtelen találkozás esetleg megrémítené a barátját, ezért nem merte rögtön lekapni fejéről a kalapot. Csak állt tanácstalanul, végül jó ötlete támadt. Régebben, ha valamelyik csínytettük során jelezni akarták egymásnak, hogy sikerrel jártak, ez volt a megbeszélt jel: „Rossz pénz nem vész el." Amikor beszélni sem volt lehetőség, halkan kopogták vagy fütyülték a mondat ritmusát. Most csendesen, óvatosan dobogni kezdte lábával a sokszor ismételt hangsort. Rumini feszülten figyelt, és mikor Balikó a jel végéhez ért, értetlenül Tónira meredt.

- Nem tartozom Metamor bandájába - tárta szét a szárnyát Tóni. - Jó, hogy kapiskálod.

Balikó újra eldobogta a jelt, és hogy teljesebb legyen a hatás, felkapcsolta a szentjánosbogár lámpást. O maga nem látszott persze, de a lámpás ténye barátságosan pislogott Rumini felé.

- Balikó, mondd, hogy tényleg te vagy az! — nyögte Rumini, és maga sem tudta, hogy a sírástól vagy nevetéstől csuklott-e el a hangja. - Szellemekben ugyanis nem hiszek!

- Azt bizony jól teszed, komám - kuncogott Balikó, és végre lekapta a fejéről a kalapot.

Legszívesebb a földön hemperegtek és kurjongattak volna jókedvükben, de kénytelenek voltak beérni egy alapos öleléssel és egymás csontjainak ropogtatásával. Doppler Tóni elégedetten figyelte őket a plafonról lógva. Mikor a két barát kiörvendezte magát, Balikó szertartásosan a fejük fölött lógó denevérfiúra mutatott.

- Fogadok, hogy nem tudod kitalálni, kit hoztam magammal.

Rumini szemrehányóan csettintett.

- Igaz, hogy halottnak gondoltalak, de teljesen hibbant nem vagyok.

- Vagyis? - hunyorított Balikó.

- Vagyis ez itt Doppler Tóni! - nevetett Rumini, és hanyatt vágta magát az ágyon. Balikó azonnal melléugrott, mire Tóni is közéjük verette magát. Most hárman ölelték és lapogatták egymást. Olyan boldogok voltak, mintha csak Fecó lakodalmában mulattak volna éppen. Még az sem szegre kedvüket, hogy Balikó kővé dermedt karjába többször is keményen beleütköztek.

- Tantusz biztos erre is tud valami gyógyírt - sietett megnyugtatni Balikót Tóni, - Ha sikerül lelécelni innen, elviszlek hozzá.

Végre összeszedték magukat, egymás mellé kuporodtak, hogy suttogva, hadarva beszámoljanak egymásnak az elmúlt órák eseményeiről.

Balikó gyorsan elmesélte csodálatos gyógyulását, szökését és Doppler Tóni szerencsés megtalálását, Rumini pedig elmondta, micsoda riadalmat keltett Apacukában a Kamanduk elrablásával. Aztán hirtelen a fejéhez kapott.

- Csak azt remélem, hogy a távozásom után Vincét nem bántották.

- Miféle Vincét? - kérdezte gyanakodva Tóni.

- Az unokaöcsédet - vágta rá Rumini, és már neki is fogott a beszámolónak, hogyan ismerkedett meg az elszánt denevérfiúval. Tóni szemmel láthatóan nagyon izgult a legényke miatt, amikor

megtudta, hogy magára maradt a felbőszült ripacsok között. Többször is visszakérdezett, pontosan hol lógott Vince a feketeszárnynak támadásakor, és melyik harcos volt a közelében.

- Ismerem a ripacsokat. Biztos, hogy rögtön rátámadtak - jelentette ki aggodalmasan.

A kupaktanács ezzel még nem ért véget, hiszen mielőbb el kellett dönteniük, mitévők legyenek. Abban mindannyian egyetértettek, hogy a Kamandukot nem szabad Metamor mancsai közt hagyni, hanem amint lehet, vissza kell juttatni a ripacsokhoz. Már csak az volt a kérdés, hogyan. A varázsló valószínűleg már reggel megpróbálja működésbe hozni a világítótornyot, hiszen az volt a terve, hogy a Kamandukba zárja a napfényt. Miután sötétbe borította Datolyapart egét, valószínűleg a főváros lerohanása lesz a következő célja, hogy hivatalosan is magát nevezze ki az ország királyának. Minden bizonnyal ezért is rendelte magához Kaptárhegy feketeszárnyú martalócait. A mindent eldöntő csatához volt szüksége Ultra Miron gróf feketeszárnyú hadseregére.

Rumini úgy vélte, hogy a varázsló közelében kell maradniuk, és a kalap segítségével szerét ejteni, hogy egy óvatlan pillanatban elemeljék tőle a követ. Ha a láthatatlanná tevő kalap viselője tartja magánál a Kamandukot, a nagy kő is láthatatlanná válik, legalábbis amíg éri a fény. Sötétben ugyanis elkezd zölden világítani, de ez is elkerülhető, ha addigra becsavarják egy rongyba. Tóni egyetértett a tervvel, sőt kifejezetten okosnak találta, mégis egyre jobban úrrá lett rajta az aggodalom. Nem tudta elhessegetni magáról a gondolatot, hogy unokaöccse sebesülten hever a ripacsok lába előtt a fűben, vagy egymagában kóválygog a levegőben, miközben bármikor összetalálkozhat Ultra Miron vérszívóival.

- Muszáj megkeresnem Vincét - jelentette ki végül. - Ha most útra kelek, reggelre talán meg is találom. Együtt visszajövünk az Illa-berekbe, a torony közelében meglapulunk, és amikor a feke-

teszárnyú csürhe bevetésre indul, segítünk nektek kirepülni a veszélyes övezetből.

Rumini és Balikó egyszerre bólintott. Tudták, hogy önző dolog lenne Tónit tartóztatni, mikor Vincének valószínűleg sokkal nagyobb szüksége van rá.

- Legjobb lesz, ha most rögtön indulsz - jelentette ki Balikó. - Bármikor megjöhetnek a vérszívók.

Rumini az ablakhoz lépett, és megállapította, hogy a kis nyílást fedő rács bizony le van lakatolva. De Balikó csak legyintett fölényesen, és máris a hátizsákjába túrt.

- Mi másért tartjuk a vascsöppentőt, ha nem az ilyen esetekre? - kérdezte ártatlanul.

Rumini legszívesebben táncra perdült volna. Hát persze! Hiszen Balikó nemcsak meggyógyította magát a varázsszertárban, de vissza is szerezte becses ingóságaikat. A Pelevárból származó kis szerkezettel néhány perc alatt cseppfolyóssá változtatták az ablakon a rácsot, hogy Tóni nekivághasson az útnak. A három barát elbúcsúzott, megígérték egymásnak, hogy mindannyian óvatosak lesznek és sikerrel járnak, azzal Tóni elrugaszkodott, és a következő pillanatban eltűnt az éjszakában.

Rumini és Balikó egy darabig még az ágyon ülve beszélgetett, közben elmajszolták a Balikó zsebében lapuló finomságokat, végül elszenderedtek. Tudták, hogy másnap rengeteg tennivaló vár rájuk, és nem árt, ha valamelyest kipihenik magukat. Balikó elalvás előtt gondosan a fejébe húzta a kalapot, hogy ha véletlenül meglepné őket hajnalban Metamor vagy egy szolga, csak Ruminit lássák a párnán szuszogni.

Okos gondolat volt, hogy Balikó láthatatlanul aludt, mert reggel mindketten az ajtó kattanására ébredtek. Rumini szemét dörzsölve ült fel, és rögtön a párnájára meredt. Egy pillanatig megfordult a fejében, hogy talán csak álmodta az előző esti találkozást

Balikóval. Barátja azonban éppen akkor nyújtózkodott félálomban, és láthatatlan bal lábával jókorát rúgott Rumini bokájába.

- Aú! - jajdult fel az egérfiú fájdalmasan.

- Ne jajgass, te nyavalyás! - mordult rá Metamor, mert ő volt a belépő. - Egész éjjel hagytalak siránkozni. Most viszont lódulj, szükségem lesz rád egy varázslathoz. Majd akkor lesz okod óbégatni.

- Mit akar tőlem? — kérdezte Rumini gyanakodva.

- Időben megtudod majd, pajtikám - dörzsölte a mancsát várakozással telve Metamor. - Mindent a maga idejében.

Gyűrűje követ erősen Rumini vállához nyomta, majd karjánál fogva megragadta, és már vonszolta is magával a világítótorony csúcsába. Az egérhú érezte, hogy a gyűrű érintése nyomán mintha hozzánövesztették volna Metamorhoz. Ha a varázsló enyhített volna a szorításán, akkor sem tudott volna elfutni mellőle. A gondolatai szabadon kalandozhattak és akár szembe is szállhattak Metamorral, de izmai a varázsló hatalmának behódolva engedelmesen követték fogvatartóját. Balikó mindebből semmit sem észlelt, azt látta csupán, hogy a varázsló magával ráncigálja Ruminit. Mivel jobb ötlete nem volt, észrevétlenül a nyomukba szegődött, hogy szükség esetén barátja segítségére siessen.

A lépcsőházban összetalálkoztak egy csapat szolgával, akik a hangfogót és a benne rejtőző, különleges hallású Grillát cipelték éppen. Rumini, vagyis a láthatatlan Balikó mellé érve a tücsök újra éktelen ciripelésbe kezdett, de Balikó már meg se rezzent. Tudta, hogy amíg szabad szemmel is látható egér van a közelben, az ő szívverésére fogják majd Grilla riasztását. így is lett. Metamor káromkodva űzte el szolgálóit Rumini közeléből, és meghagyta nekik, hogy még egyszer, utoljára járják végig a hangfogóval a világítótornyot. Egyedül a csúcsba ne merészkedjenek, mert ott Grillát bizonyosan megint becsapja Rumini és Rikárdó jelenléte.

Metamor kettesével szedre a lépcsőfokokat, szemmel láthatóan alig várta, hogy nekilásson a varázslatnak odafent. A lépcsőház a felső szinten egészen beszűkült, két alak már nem is fért el egymás mellett. Rumini kénytelen volt Metamor mögött loholni. A lépcsősor erős vasajtóba torkollott, amely most nyitva várta az érkezőket. Ezen keresztül lehetett kijutni a világítótorony csúcsába. A friss levegőre lépve a két egérfiú ámulva tátotta el a száját. Alattuk körös-körül sűrűn összenőtt fák ágaskodtak, legfelső águk imitt-amott szinte belógott a torony tetején kialakított teraszra.

Rumini és Balikó rögtön észrevette, hogy a környező fák ágain, ameddig a szem ellát, feketeszárnyú denevérek himbálódznak. Úgy látszik, hajnalban megérkezett Ultra Miron gróf serege, és most a torony körül lógva várják, mikor indulhatnak a következő bevetésre. Maga a gróf a legközelebbi ágon függeszkedett, kíváncsian figyelve Metamor érkezését. A varázsló sebtében köszöntötte a hadvezért, aztán büszke tekintettel végigjáratta tekintetét a tájon.

A világítótorony egyáltalán nem volt se magas, se karcsú, toronynak is csak kis jóindulattal lehetett nevezni. Oldala megtévesztésig hasonlított a dzsungelben itt-ott elszórt sziklákra és kiszögellésekre, csak a tetején látszott, milyen gondos munkával készítették. Balikó rögtön észrevette a terasz négy sarkában kisebb talapzatba ékelve a ripacsoktól zsákmányolt derengőket. Ott volt köztük Galléros Fecó csiszolt amulettje, a pici kő, amit Rumini a szakadék mélyén talált, és két ismeretlen medál, valószínűleg a ripacsfaluból eltűnt két harcos, Illahó és Kobaga derengője.

- Mekkora bolond vagyok! - kapott a fejéhez Balikó. Kis híján még a láthatatlanná tevő kalapot is sikerült levernie. - Volt még három zárt ajtó lent a tömlöcöknél. Lehet, hogy a ripacsokat is oda zárták. Legalább megnézhettem volna. Szegény Illahó, biztos nagyon szenved a derengője nélkül!

Balikó gyorsan elhatározta, hogy amint ideje engedi, és biztonságban megteheti, feltétlenül visszatér a börtönbe kiszabadítani a többi rabot. Most azonban nem tudott ezzel foglalkozni, mert hirtelen eszébe jutott, hogy a denevérek ultrahangja számára korántsem láthatatlan. A harcosok ugyan nem rá figyelnek most, de nem volna bölcs dolog a tekintetek keresztтüzében téblábolni. Lekuporodott hát a Fecó derengőjét tartó emelvény tövébe, és onnan kísérte figyelemmel Metamor ügyködését.

A kis terasz közepén egy nagy kövekből épített emelvény magasodott, ide lökdöste a varázsló az egyre gyanakvóbban forgolódó Ruminit. Közben a hátuk mögött kiáltás harsant: Riki érkezett, egyik karján az izgatottan rikácsoló Rinyát egyensúlyozva, másik hóna alatt egy jókora, bőrkötésű könyvet cipelve.

Metamor a lebernyege alól előhúzta a selyemkendőbe tekert Kamandukot, majd mély tisztelettel az állvány mellé helyezte. Gyűrűjét szájához emelte, mintha csak egy titkos varázsigét akarna súgni neki, aztán a csillogó kővel megérintette a Kamanduk bársonyos felületét. A zöld kő hirtelen felragyogott, de egyelőre nem történt más. Metamor most Rikit intette magához, és a hóna alól kirántott könyvben lapozgatott szélsebesen.

- Igen, ez az, itt írja. A ragyogó fehér és sárga fény csak a vörös útján ár zárható a zöld kristályba. Jöjjön hát a vörös!

Most Rinyát intette magához, hogy kirántson a farkából egy tollat. Balikó nem győzött csodálkozni, hogy vajon milyen ritkos ajtót akar kitárni vele, de a varázsló bizony egész másra készülődött. A toll szélét végighúzta gyűrűje kövén, mire a papagájtoll éles pengévé vált. Csak a formája maradt változatlan. Metamor most a döbbenten figyelő Ruminihez lépett, és a borotvaéles pengével megbökte a mancsát. Nem vágott nagyot, épp csak akkorát, hogy az egérfiúnak nyomban kiserkent a vére. A varázsló megragadta Rumini vérző mancsát és a Kamanduk fölé helyzete. Az első csepp vér pont a nagy kőre hullott.

— A vörös út a vér - motyogta Metamor. - Most már működni fog a varázs.

Felemelte a ripacsok féltve őrzött kincsét, és érthetetlen szavak mormolása közben az emelvény csúcsára helyezte, aztán lehunyt szemmel várta a hatást. Nem történt semmi. A varázsló értetlenül bámult a könyvbe, aztán Ruminire, végül a Kamandukra. Nem fért a lejébe, mi hibádzik a nagy varázslat bereljesítéséhez.

Tett még néhány kísérletet, elfordította a Kamandukot, újabb varázsigékkel próbálkozott, végül körbehordozta, és valamennyi kis derengőhöz hozzáérintette. Mindhiába. Ultra Miron gróf lendületes szárnycsapásokkal a varázsló mellé libbent, de Metamor egyetlen kézmozdulattal elkergette. Feltétlenül rá kellett jönnie a titok nyitjára, azonnal, mindenáron. De a megoldás egyelőre vá-

ratotc magára, és Metamor féktelen dühében villámokat szórt a toronyból szerteszét. Aztán felkapta a Kamandukot, maga mögé intette Rikit és a még mindig bábként engedelmeskedő Ruminit, majd elviharzott velük a varázsszertárba, hogy átgondolja a kuruzslás minden mozzanatát.

Balikó továbbra is az oszlop tövében kuporgott, mert a fák ágain megélénkültek a feketeszárnyú martalócok, és nem mert álló helyzetbe emelkedni, nehogy valaki véletlenül felfigyeljen rá. De nem is lett volna sok értelme követni Metamorf, hiszen tudta, hogy a mágus azon nyomban visszatér, mihelyst rátalál a sikeres varázslathoz hiányzó láncszemre.

így hát önkéntes száműzetésbe kényszerítette magát, és türelmesen ücsörgött a világítótorony teraszán.

Nem is sejtette, hogy egészen késő délutánig kell majd rétlenül várakoznia. Metamor ugyanis csak akkor tért vissza, nyomában a serényen iparkodó Rikivel és a meggyötört ábrázatú Ruminivel. Rá se hederített a denevérekre, egyenesen az állványhoz sietett, és a tetejére helyezte a Kamandukot. A nap lassacskán elérte a nyugati látóhatárt, és vöröses fényben tündökölve ereszkedni kezdett. Az utolsó fénysugarak rávilágítottak a Kamandukra, mire a zöld kő sosem látott színt öltve, hirtelen magába szippantotta a gyengülő fényt. Egy pillanat alatt beesteledett.

- Igen, ez az! - ordított boldogan Metamor. - Nem vér kell neki, hanem vörös fény! Csak éppen nem napnyugtakor, mert akkor úgyis itt a szürkület. A pirkadat fénye fogja holnap előidézni a csodát! Reszkess, Datolyapart! Holnap reggel beköszönt a sötétség hatalma!

Huszonhetedik fejezet
Két találkozás

A map, mikor Metamor hiába próbálkozott varázserejével igájába hajtani a Kamandukot, Elbán herceg és követői pedig papagájháton szárnyaltak Lovetta felé, két fontos találkozásra is sor került. Doppler Tóni hosszas keresgélés után megtalálta kimerült és elkeseredett, de ép és egészséges unokaöccsét, Vincét. Dundi Bandi pedig magához tért több napig tartó eszméletlen állapotából Mokka szigetén, és számtalan kérdést intézett az őt ápoló kapucsínusokhoz.

A ripacsok támadása után Doppler Vince feltette magában, hogy megkeresi Tónit az Illa-berekben. Csakhogy az efféle elhatározásokat egyszerűbb kigondolni, mint végrehajtani. Mert az Illa-berek határát még meg lehet közelíteni, de aki nem ismeri a varázsló által épített világítótornyot, igazán nem talál oda egykönnyen. Ráadásul Vince abban sem lehetett biztos, hogy nagybátyja él-e egyáltalán, és az Illa-berekben tartják-e fogva. Rumini elrablását követően ugyan Vincének sem volt többé maradása Apacukában, de addig-addig bolyongott és kóválygott, míg öreg este lett. Igaz, sejtése szerint addigra már az Illa-berek közelében járt, de ez inkább csak óvatossá tette.

Tudta, hogy a sötétség beállta után bármikor összetalálkozhat a rendszeresen portyázó feketeszárnyúakkal, és azt is tudta, hogy ezek a találkozások ritkán érnekjó véget. Elhatározta hát, bog)' inkább megpihen, és csak fától-fáig óvakodva szimatol körbe a berek környékén. Jól tette, hogy így határozott, mert elővigyázatosságának köszönhette, hogy nem futott össze Kiróval és társával, akiket Ultra Miron grófhoz küldött a varázsló, miután Ruminit és a Kamandukot sikeresen elszállították a toronyba. A két elsuhanó árny láttán Vin-

ce végképp letert arról, hogy éjszaka folytassa a felderítést, inkább keresett magának egy nyugodt helyet. Nem mert azonban elaludni, nehogy álmában érje valamilyen nemkívánatos meglepetés.

Szerencséje volt, hogy ébren maradt. Néhány óra elteltével újabb mozgást hallott a berek irányából. Ezúttal magányos denevér suhant felé, aki egyáltalán nem úgy viselkedett, mint a feketeszárnyú sereg katonái. Vince óvatosan az illető nyomába eredt, ügyelve, hogy minél kisebb feltűnést keltsen. Az ismeretlen alak nem tűnt túl határozottnak, ide-oda repkedett, mintha maga sem tudná, merre menjen. Vince ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy közelebbről is meglesse. Amennyire lehetett, megközelítette, és ekkor jött csak a váratlan csoda. A denevér nem volt más, mint Doppler Tóni, az elveszett nagybácsi, aki éppen Vince keresésére indult.

Nehéz volna leírni azt az örömöt és megkönnyebbülést, ami mindkét denevér szívét eltöltötte a felismerés pillanatában. Összeölelkezni bajosan tudtak volna a levegőben, de olyan viharos pörgésbe és szaltózásba kezdtek, hogy az felért száz kacagással és örömkönnyel. Ha valaki látta volna őket, megvadult óriásbogaraknak vélhette volna a veszettül cikázó denevérfiúkat. Az ultrahangok keresztтüze pedig ugyan hallhatatlan maradt a dzsungellakók számára, mégis ezer kérdés kapott feleletet, és legalább annyi boldog kiáltás szakadt fel Tóni és Vince torkából.

Miután kiörvendezték magukat, egy védett ágra csimpaszkodtak, hogy megbeszéljék a továbbiakat. Tóni sürgősen szeretett volna visszatérni az Illa-berekbe, hogy segítségére legyen Rumininek és Balikónak, de tudta, hogy bármelyik percben megérkezhetnek Kaptár-hegy harcosai. Talán elővigyázatosabb volna, ha nem kockáztatnák a biztonságukat. Nem lenne szerencsés egyszerre érkezni a toronyhoz Ultra Miron különítményével.

Még végére sem értek az eszmecserének, mikor közvetlen közeliikből égi riadó harsant. Tóni döbbenten bámult Vincére, mivel a hang egyenesen az ő zsebéből érkezett.

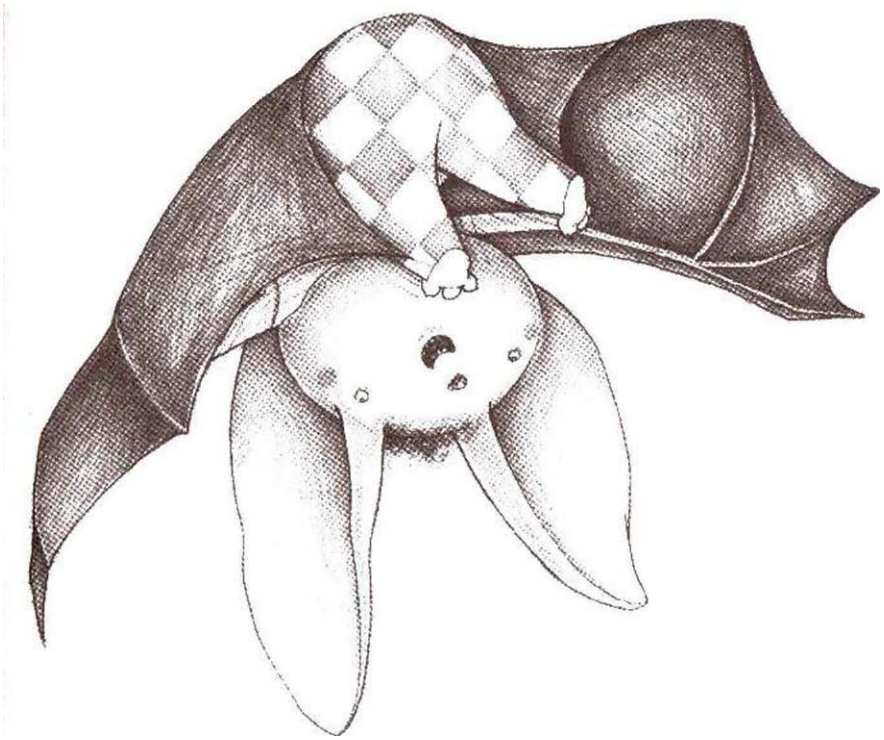

- A rezgőjelző volr az, amir Rumini bízott rám - magyarázta Vince. - Úgy látszik, nemcsak hívásra alkalmas, hanem a többi jelző hangját is továbbítja. Jó hangos volt, szerintem itt a közelben fújhattak riadót valahol! Jön már a csapat!

- Remek - örvendezett Tóni. - így legalább azt is hallani fogjuk, amikor hadba indulnak. Azelőtt úgysincs túl sok esélyünk a visszajutásra.

Miután ezt Vince sem vitatta, belátták, hogy amíg több száz feketeszárnyú denevér cirkál a berekben, egyetlen lehetőségük a lapítás marad. Kerestek egy alkalmasnak tűnő helyet, ahol kihúzhatták a következő délelőttöt, de akár másnapig is biztonságosan időzhettek. Megállapodtak abban is, hogy felváltva fognak aludni, hogy mindig legyen valaki, aki éberen őrzi a másik nyugalmát.

Tóni már éppen megkérdezte volna, hogy nem akarna-e Vince őrködni először, de mire szóra nyitotta a száját, unokaöccse már édesdeden hortyogott az ágon.

- Úgy tűnik, ő volt az álmosabb - törődött bele Tóni, miközben elnyomott egy ásítást. - Vagy legalábbis a gyorsabb. Mindegy, hadd aludjon, én majd vigyázok rá.

Azzal ő is elszenderedett.

Dundi Bandi kinyitotta a szemét, és elcsodálkozott. Ugyan eszméleténél volt még, mikor társai becipelték a kapucsínusok nagytermébe, de annyira legyengült már, hogy teljesen kiesett az emlékezetéből minden, ami a mentőcsónakban való hánykolódás óta történt. A cápákra és a távoli szigetre halványan emlékezett, és az is derengett neki, hogy kikötés után a többiek nyögdécselve cipelték felfelé egy dombon. De hogy pontosan hová, és utána mi történt, Bandi számára elképzelhetetlen volt.

A mellette ücsörgő kapucsínus szerzetes láttán először megrémült, majd amikor alaposabban szemügyre vette a kávészemű, barna csuhás alakot, akaratlanul is elnevette magát. Igazán vicces látványt nyújtott a tömzsi alak földig érő lebernyegében, homlokára húzott csuklyával. Bandi nem is volt egészen biztos benne, hogy nem álmodja-e az egész képtelen találkozást.

De a csuhás alak rögtön felugrott, és se szó, se beszéd kirontott a teremből. Bandi hallotta, hogy futtában egyfolytában azt kiáltozza:

- Hívjátok azonnal Makkiátó apátot! Magához tért a nagybeteg.

- Ez volnék én - vonta le a következtetést Bandi. Aztán mindjárt meg is rémült. Nehogy valakinek eszébe jusson őt, mint nagybeteget diétára fogni. Mert a gyengeségen kívül egyetlen érzés kavargott benne: sürgősen ennie kéne. Nem is keveset.

Szerencsére néhány perc elteltével megérkezett Makkiátó apát, akiről Bandi számára is hamar kiderült, hogy igazi mestere az orvoslásnak. Első kérdése az volt ugyanis, hogy nem enne vagy

inna-e valamit a hosszú álomból ébredező beteg. Bandi hálás bólogatását azonnal intézkedett, hogy szerzetesei bőséges ebédet tálaljanak a legyengült egérmatróz elé.

A nagybeteg jóízűen elfogyasztott egy guriga törpebirkasajtot friss cipóval és vajjal, utána elmajszolt három szelet sonkát mustárral és avokádókrémmel, végül leöblítette a lakomát két hatalmas korsó kókusztejjel. Makkiátó apát mindvégig mellette maradt, elégedetten szemlélve, milyen jó étvággyal táplálkozik a pocakos egérlegény. Nem zavarta meg a lakmározást kérdésekkel és magyarázatokkal, hanem türelmesen kivárta, míg Bandi, éhét elverve, maga kezd faggatózni.

Akkor elmesélte neki érkezésének történetét, és társai aggodalmát, mikor a vitáiszérum hatására azonnal felébreszthetetlenül mély álomba merült.

- Első pillanatban azt hitrék, megöltelek - mosolygott az apát. - Hajóorvosotok, az öreg Piszmogi doktor szörnyen megorrolt rám.

- Cincogi doktor - helyesbített kuncogva Bandi. - Gondolom, megrémült az öreg.

- Megijedtek mindannyian. De hamar megnyugodtak, miután elmagyaráztam nekik a szer működését.

- Nekem is elmagyarázod?

Makkiátó apát nem kérette magát. Eimesélre az ámuló Bandinak, miféle kenőcsöt és szirupot készít ő gyógynövényekből, aztán, az egérfiú kíváncsiságát kielégítendő, türelmesen válaszolgatott az újabb és újabb kérdésekre. Bandi mindent tudni akart, és egészen lázba jött, mikor megtudta, hogy az apát szabadidejében csodálatos szerkentyűket fabrikál és még csodásabb hatású gyógyszereket kotyvaszt.

- Bárcsak láthatnám a dolgozószobád - sóhajtott a pocakos tengerész. - Élek-halok az efféle tudós dolgokért.

- Ha erődből futja, odavezetlek - egyezett bele az apát. - Úgyis sok dolgom van mára, csupa pepecselés, apróság, de roppant időigényes. Ha szívesen velem tartasz, be is segíthetsz akár, munka közben pedig lesz időnk kedvünkre beszélgetni.

Bandi boldogan kapott a lehetőségen, hogy az apát társaságában töltse a délutánt. Egyáltalán nem érezte gyengének magár, viszont ezer újabb kérdése volt társaival kapcsolatban, és persze az apát rendkívüli találmányai keltette kíváncsiság is furdalta az oldalát. Feltápászkodott hát, és Makkiátó apát vezetésével megindult a hosszú folyosón a dolgozószoba felé. Menet közben minden ablaknál elidőzött, hogy az elé táruló látványban gyönyörködjék, és kíváncsian megszemlélje a sziget oldalában növő kávécserjéket és egzotikus növényeket.

A dolgozószoba Bandit legalább annyira ámulatba ejtette, mint egy héttel azelőtt Ruminit, Balikót, Sebestyént és a kapitányt, A plafonig érő könyvespolcokon sorakozó gyönyörű könyvek látványa is lenyűgöző volt, de a csodás eszközöket rejtő vitrinek ezerszeres izgalommal kecsegtettek. Bandi tátott szájjal bámulta a rézcsövekből, üvegfiolákból, színes lapocskákból, faragott fából, ezüsthuzalokból álló, finom kidolgozású eszközöket, amelyekről még csak nem is sejtette, mire használhatók.

Találomra rábökött egy furcsa készülékre, amire apró felhőket, villámokat, hullámokat és különféle állatokat festettek. Az apát mosolyogva magyarázta a szerkentyű működését.

- Egyszerű időjósló berendezés ez, olyasmi, mint a barométer. Spekularórium a neve. Napokkal előre leolvasható róla, milyen idő várható, pontosan jelzi, ha eső, szél, vihar vagy más légköri változás következik.

- Eddig értem, Sebestyénnek is van barométere a Szélkirálynőn - hümmögött Bandi. - De mit keres itt rajta ez a rengeteg állat?

- Itt kezdődik az én tudományom - mosolygott az apát. - Merthogy a berendezés arra is képes, hogy előre lássa, milyen látogatókra számíthatok a közeljövőben.

- A mi jövetelünket is jelezte? - hüledezett Bandi.

- Azt sajnos nem - vallotta be Makkiátó apát. - Arra nincs hely a kijelzőn, hogy minden állatfajt feltüntessek rajta. Csak a Datolyaparton is gyakran megforduló népeket rajzoltam fel rá. De kétszer is kilendült a mutató a cápa felé. Végül is, úgy tudom, egy cápa segítségével jutottatok el Mokka szigetére.

- És most mire számíthatunk? - firtatta Bandi, alaposan szemügyre véve a spekulatóriumot. - Kicsit összevisszának tűnik nekem ez a sok mutató, főleg, hogy folyamatosan mozgásban vannak. De mintha mégis azt a kövér bogarat akarná kijelölni.

- Mutasd csak! - verte ki az apát Bandi kezéből a berendezést, árnyalatnyi aggodalommal a hangjában.

- Valami rosszat jelent? - rezzent össze Bandi, aki rendkívül fogékonynak bizonyult minden ijedelemre.

- Különös - motyogta Makkiátó apát. - A mutatók szinte sohа nem mozognak egyfolytában. Nézd, egyik percben napsütéses időt jelez, másik percben vihart. Csendes időt és tarajos hullámokat.

- De mit jelent ez a kövér bogár? - bökött Bandi a kijelző szélére pingált furcsa rajzra, amit az utóbbi egy percben háromszor is érintett az ide-oda forgó mutató.

- Az a Fortuna bogár, aminek a legendák szerint hét lába van, és képes teljesen megfordítani a sorsunk folyását. Ritka, majdhogynem mesebeli jószág. Az ő alakja olyan látogatót jelöl, aki nagy változást hozhat az életünkbe.

- Ezek szerint nem egy Fortuna bogár fog eljönni a szigetre? - értetlenkedett Bandi.

- Valószínűleg nem. Bármilyen nemzetség szülötte lehet ez a látogató, annyi biztos csupán, hogy Fortuna bogárhoz hasonlóan vagy nagyon jóra fordítja a sorsunkat, vagy mérhetetlen nagy

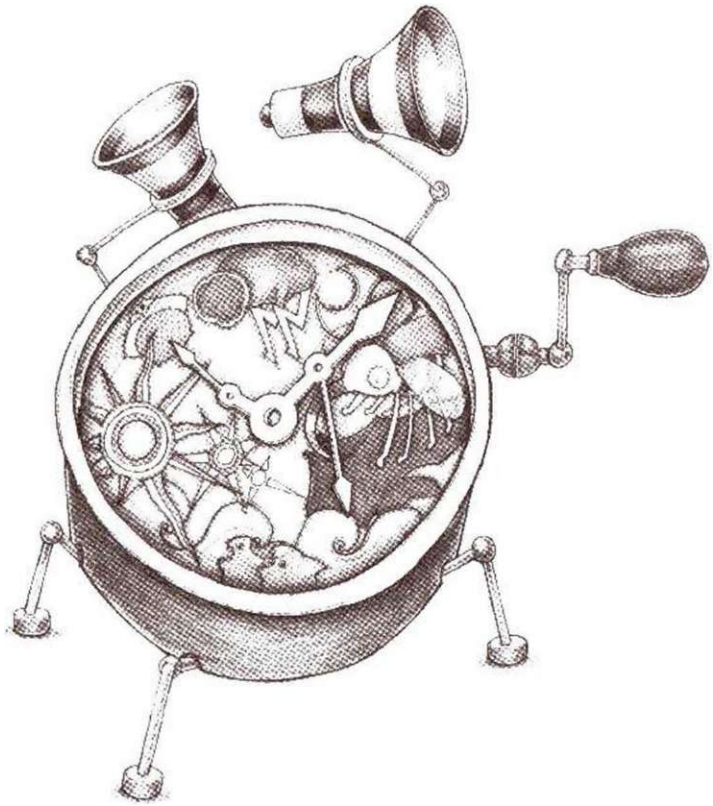

balszerencsér zúdít ránk. A műszer rehát egy sorsfordító látogató jövetelét jelzi.

- Honnan tudjuk, hogy jót vagy rosszat hoz ránk?

- Sajnos éppen ez az, amit nem tudhatunk előre - mosolygott Makkiátó apár.

- De jó lenne tudni, ki lesz az a látogató! - makacskodott Bandi. - Nézd, a mutató időnként átugrik a denevérre meg a selyemmajomra.

- Attól tartok, tökéletesítenem kell még a berendezést - diinynyögte elgondolkozva az apát. - Bár lehet, hogy csak telement

porral az érzékelő. Tedd oda, fiam, az asztalomra. Alkalmasint kipucolom a fogaskerekeket.

Bandi készségesen az íróasztalra helyezte a spekulatóriumot, de csak nehezen tudta a fejéből kiverni a zavartan ugráló mutatókat. Pedig Makkiátó apát mindent megtett, hogy elterelje a figyelmét a bolondos masináról. Különleges nagyítókat vett elő, amelyek a legkülönfélébb módon torzították el az alájuk helyezett tárgyakat. Volt, amelyik gömbölyűnek mutatta a laposat, a másik képes volt belelátni a tárgy belsejébe, a harmadik meg egyenesen a túlsó felét mutatta az alá tett mintának. Egy fiókból a látást és hallást megtévesztő, rafinált masinák kerültek elő, meg egy kis kefe, amelyik kiválóan alkalmas volt arra, hogy egy selyemmajom kikefélje vele a bundáját.

- Miután végigfésülte magát, a kefe jelzi nekem, mit evett az elmúlt napokban az illető - magyarázta Makkiátó. - Ez a gyomorbántalmakkal küzdő betegeknél fontos. Nem mindenki vallja be, hogy vacsora után datolyapálinkát szopogatott, és persze csodálkozik, ha másnap fáj a gyomra meg a feje.

Bandi ámultán hallgatta az apát magyarázatait, és szép lassan megfeledkezett előbbi aggodalmáról. Figyelte, ahogy az apát gondosan tisztogatja a találmányait, és közben persze kíváncsiskodott. Egyszerre egy aranyszínű, ékszerhez hasonló tárgyat vett észre. Hát ez meg mi a csuda lehet?

- O, ez az egyik legbecsesebb kincsem - mosolygott az apát. - A veritométer. Ezzel minden szó igazáról meggyőződhetek.

- Hogyan? - csodálkozott Bandi.

- A veritométer érzékeli, hogy a beszélő őszintén szól-e, vagy be akar csapni. Ha hazugságot hall, rögtön megcsörren. Ez volt a mancsomban akkor is, mikor egy héttel ezelőtt partra vetődtél társaiddal a szigetünkön, és bebocsátást kértetek éjnek évadján. Bár a kapitányotok beszámolója módfelett hihetetlenül hangzott,

a veritométer minden kétséget kizáróan jelezte, hogy mégis hinnem kell neki. Ezért nyújtottunk nektek menedéket.

- Még szerencse - szusszant elégedetten Bandi. - Kipróbálhatom?

Az életét mentette meg a kis műszer azzal, hogy hitelt adott a kapitány szavainak!

- Persze, csak tessék. Itt kell bekapcsolni! - nyújtotta át az aranyláncon lógó veritométert az apát.

- Dundi Bandinak hívnak - jelentette ki ünnepélyesen a dagi matróz.

Néma csend. A veritométer elfogadta a bemutatkozást.

- Roland a nevem - helyesbített huncut mosollyal Bandi.

A veritométer hangosan pittyent egyet. Bandi felnevetett, Makkiátó apát szemében büszkeség csillant.

- Beteg voltam, de már teljesen meggyógyultam - folytatta Bandi.

A kis műszer most halkan pilinkélt egyet, mintha csak úgy félig-meddig hinné a kijelentést.

Bandi elgondolkozott. Mit is mondjon a veritométernek? Nem akart összevissza hazudozni, legyen valami értelme is a mókának, ha már próbára teheti ezt a csodálatos műszert. Végül elhatározta magát. Talán, ha ügyesen sorjázza az állításokat, megtudhat belőle egyet s mást a többiekről is.

- A társaim elhajóztak a szárazföldre - mondta.

A veritométer hallgatott. Ezzel a kijelentéssel egyetértett.

- Rumini a szokásától eltérően nem keveredett bajba.

Szinte bántotta a fiilet a műszer hangos pittyenése.

- A többiek viszont a legnagyobb biztonságban vannak - próbálkozott Bandi.

Ujabb fülsértő pittyenés volt a válasz.

- Hamarosan minden jóra fordul — mondta szinte esdeklően Bandi.

A műszer könyörtelenül folytatta a sípolást. Bandi kétségbeesetten nézett az apátra.

- Úgy látszik, gyakrabban kéne takarítanom a vitrinekben - mormolta Makkiátó. - Ezek a finom porszemek néha egészen eltömítik a masinákat. Legjobb lesz, ha most leteszed a veritométert, hogy azt is kitisztogassam. Nyilvánvalóan elromlott benne az igazságérzékelő.

A veritométer hangosan pittyegve tiltakozott, miközben Bandi rossz érzéssel a szívében a spekulatórium mellé helyezte.

Huszonnyolcadik fejezet
Lovetta

Az Aku vezette papagájcsapat kitartóan szárnyalt Lovetta felé. Csőrükben tartva, lábukkal markolva cipelték a transzparensekben kucorgó selyemmajmokat és mnkákókat, mások hátukon Hurcolták a kissé rémülten kapaszkodó egereket. A csapat mögött szelte a levegőt Doppler Ármin és a többi, Kaptár-hegyről szökött denevér. Szerencséjük volt, hogy a papagájok sebességet némiképp lassította az utasok súlya, különben nem tudták volna tartani a tempót a gyorsaságukról nevezetes szárnyasokkal.

Bár Elbán hercegnek és társainak kifejezetten sürgős volt az útja, a papagájok a tervezettnél több pihenőt voltak kénytelenek beiktatni, mivel a vártnál jobban elfáradtak a cipekedéstől.

- Egyáltalán nem könnyű hírvivőnek lenni - sóhajtozou az egyik szusszanás alkalmával Nyifa.

- Főleg így, hogy szó szerint a csőrötökben szállítjátok a legfrissebb híreket - mosolygott Elbán herceg.

- Ami igaz, igaz. Most biztosan nem fogsz a híredet megelőzve eljutni a fővárosba - kontrázott Fáma.

A papagájsereg mintha most, a pihenő alatt akarta volna bepótolni a reggel kényszerű hallgatással töltött órákat. Minden hírvivőnek járt a csőre, cserregtek, rikácsoltak, és akkora hangzavart csaptak, hogy a dzsungellakók fejvesztve menekültek a közeliikből. Cincogi doktor a fülére tapasztott manccsal sóhajtozott, és semmiképpen sem értette, miért akar Fábián rátukmálni kér bolyhos pamacsot, amit a közeli bokorról szedett. A papagájokat túl harsogva igyekezett elmagyarázni Fábiánnak és az őt kísérő Ro landnak, hogy a különös termést veszélyes elfogyasztani. Befogott fülével nem sikerült kihámoznia a két marrózfiú szavait, pedig ők

csak azt mondogatták, hogy füldugó gyanánt hozták a dokinak a pamacsot, nehogy elzsibbadjon a mancsa.

Végül Aku megelégelte az általános lazsálást, és a társaság folytatta útját a selyemmajmok új fővárosa felé. Cincogi doktor hálásan fohászkodott magában, amiért az Elbán herceget és társait szállíró madarak menet közben nem tudtak beszélgetni a csőrükben tartott transzparensek miatt.

Napnyugtakor már kirajzolódott a távolban a tenger, és a part mellett elterülő Lovetta körvonala. Aku számítása szerint a sötétség beálltára meg is kellett érkezniük a fővárosba. Nagy volt hát az égi utasok döbbenete és izgalma, mikor a lemenő nap fénye néhány másodperc alatt kihunyt. Aggodalmasan forgolódtak nyugat íelé, és mindnyájukat felettébb kellemetlen érzés kerítette hatalmába, mikor a nyugati horizonton továbbra is látták a fénytelenül kirajzolódó napkorong sziluettjét.

Nem tudhatták, hogy többórányira tőlük, az Illa-berek világítótornyának teraszán éppen most fejtette meg Metamor a varázskönyv utasítását. Csak akkor tudta működésbe hozni a fényelnyelő bűbájt, mikor a fehér fényhez szokott Kamandukot a lemenő nap vörös fénye érte. A sötétség hirtelen beállta egyébként nem okozott túlzott riadalmat az őserdőben, hiszen a dzsungel mélyét napnyugtakor már félhomály borítja. Még Lovettában ís csak futólag észlelték a különös jelenséget, mivel a város egyik fő büszkesége pont a nagyszerű közvilágítás volt. Napnyugta idején bekapcsolták már az utcai olajlámpákat, amelyek szinte nappali fénybe borították Herdál király pompázatos székhelyét.

A papagájok rövid tanácskozás után úgy határoztak, hogy a város fényeit útjelzőként használva még az este berepülnek Lovettába. Elbán herceg feje amiatt főtt, hogy kiokoskodja, miként tudna legegyszerűbben bejutni a palotába, Mert az bizonyos volt, hogy az őrök nem fogják csak úgy beereszteni. Sem akkor, ha egyszerű alattvalónak adja ki magát, sem akkor, ha emelt fővel, Elbán

hercegként járul a főkapuhoz. Bezzeg a régi várat Maracujában úgy ismerte, mint a tenyerét, nem egy rejtett bejáratot és eldugott folyosót tudott, amelyen keresztül észrevétlenül, könnyűszerrel osonhatott volna be a legbelsőbb termekig. Ám az új fővárosban, Lovettában sosem járt még, sejtelme sem volt az újonnan épült palota titkairól.

A herceg megosztotta Aktival gyötrő kétségeit, de a papagáj megnyugtatta. A tudósítóknak mindenütt vannak régi barátai, mozgósítható kapcsolatai. Hajnalra biztos sikerül találni valakit, aki akár pénzért, akár a jó ügy érdekében becsempészi a herceget Herdál király lakosztályába. Már csak az volt a kérdés, hol töltse a csapat az előttük álló éjszakát. A herceg hajlott arra, hogy a városszéli erdőben húzza meg magát hajnalig, de persze azt se bánta volna, ha akad egy csendes fogadó vagy szálló, ahol nyugovóra térhet.

Aku ebben is rögtön naprakész információval szolgált. Pontosan tudta, hol érdemes várakozni, hogy se szem előtt ne legyenek, se veszély ne fenyegesse az utasokat. Lovetta külvárosában, a tengerhez közel állt egy cseppet sem hivalkodó kis éjszaki mulató, az Ugye bár. Kiadó szobájuk nem volt ugyan, de tulajdonosa Dorgál király régi híve volt, és a reggeli papagájok hű barátja. Önála akár .1 teljes egér- és majomcsapat meghúzódhatott reggelig.

Aku nem tévedett. Az Ugye bár tulajdonosa, Jusztis mester először meghökkent ugyan az éjszaka bebocsátást kérő csapat érkezésén, de hamar megértette, mi járatban vannak vendégei. Könnybe lábadt szemmel borult térdre Elbán herceg előtt, és biztosított ! feltétlen hűségéről. Miután Aku meggyőződött róla, hogy minden utas befért a csöpp bár egyetlen termébe, és Jusztis mester a tőle telhető legnagyobb igyekezettel próbál a kedvükben járni, belevetette magát az éjszakába. Ki kellett puhatolnia, miképpen tudná még napfelkelte előtt becsempészni a herceget a királyi várba.

Jusztis mester jóvoltából vidáman és a körülményekhez képest kényelmesen telt az éjszaka, az egerek és selyemmajmok a székeken ülve beszélgettek és bóbiskoltak, ki-ki kedve és ereje szerint. A papagájok a közeli park ágain találtak menedéket, Doppler Ármin és a denevérkülönítmény pedig elcsigázva bár, de kimerészkedett Lovettába, hogy a számukra pihentető éjszakai sötétben szimatoljanak körül a városban. Csak hajnalra tértek vissza, fáradtan és kimerülten, nagyjából egyszerre a jó hírekkel érkező Akuval.

A Tudósítók Dacszervezetének elnöke roppant elégedett volt magával: az éjszaka során sikerült felkutatnia egy régi hírmondót, aki Dorgál király emlékének tiszteletére elvállalta, hogy bejuttatja a herceget a várba. Az illető nyugállományú reggeli papagáj volt, Lovetta egyik legkülönösebb lakója, bizonyos Bulvár Boldizsár. Neve még Hibán herceg számára is ismerősen csengett, hiszen a vén papagáj Dorgál király idején a legismertebb tudósítók közé tartozott. Bár Herdál rendelete szerint ma már ő sem tudósíthatta a várost a legfrissebb hírekről, mégis megtűrték a fővárosban. Egyszerűen azért, mert Bulvár Boldizsár mindig mindenről tudott. Valamilyen csoda folytán hamarabb értesült az eseményekről, mint Herdál király hírszerzői és besúgói, ráadásul minden ügyet a legapróbb részletig ismert.

A király ezért úgy döntött, hogy jó pénzért személyes hírmondójaként alkalmazza az öreg Boldit. A vén papagáj reggelente beröppent a palotába, hogy az uralkodó parancsára bármikor tudósíthasson az előző nap történtekről. Herdál királyt ugyan többnyire csak a városi pletykák érdekelték, de Bulvár Boldizsár ezekkel is jócskán tudort szolgálni. Készségesen teljesítette Herdál király parancsait, és csak magában gondolt szomorúan a régi szép időkre, amikor a reggeli papagájok híreit még az egész város hallgathatta.

Mikor Akuval összetalálkozott a városban, rögtön tudta, hogy elérkezett élete utolsó nagy szenzációja. Személyesen vehet részt Elbán herceg visszatérésében! Hamar ráállt, hogy korán reggel

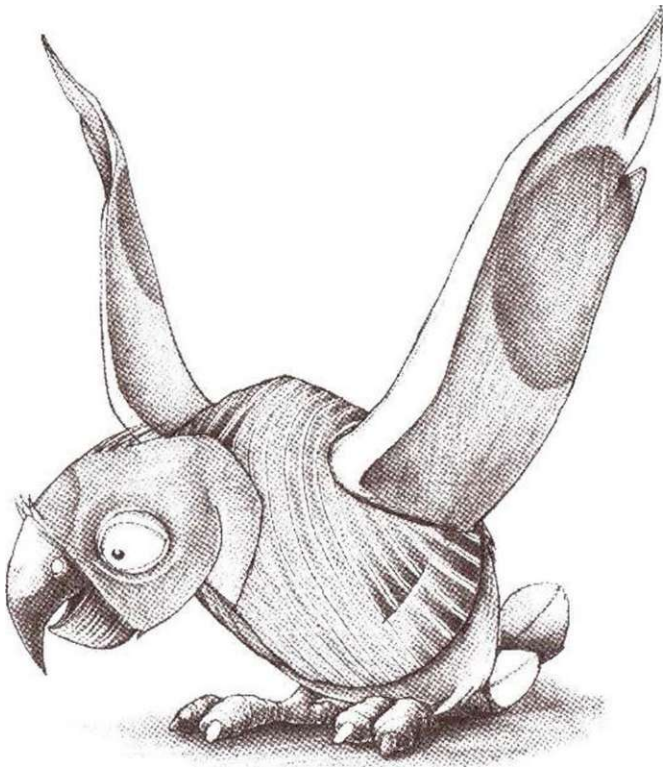

segít bejuttatni a herceget a palotába. Boldi olyan megszokott, régi látogató volt már, hogy az őrök rendszerint pillantásra sem méltatták. Feltűnés nélkül kinyithatott bármilyen ajtót belülről. Mert Bulvár Boldizsár a királyi vár titkos ajtóit is ismerte. Hogy ki avatta be a titkokba, persze nem árulta el, de Akut ez nem is érdekelte. Az volt fontos csupán, hogy reggel hat körül megnyílik Hibán herceg előtt az út a palotába!

Mire Aku visszatért a jó hírrel az Ugye bárba, fél hat volt már, Töprengésre, szervezkedésre nem maradt idő, azonnal cselekedni kellett. Megegyeztek, hogy Aku, Fáma és Nyifa sürgősen a megbeszélt találkozóhelyre röpíti Elbánt, a többiek kis csoportokban,

lehetőleg feltűnés nélkül a főtér közelébe vonulnak. Ha Elbáit herceg sikerrel jár, kinyittatja a fokaput, hogy hű társai csatlakozhassanak hozzá a várban. Ha kudarcot vall, és Herdál király fogva tartja, társai a papagájok segítségével városszerte elhíresztelik az igazságot a herceg visszatéréséről, hátha a nép felismeri, hogy éveken át becsapták, és fellázad Herdál ellen.

Elbán herceg megköszönte Jusztis mester szívélyes vendéglátását, könnyedén búcsút intett kísérőinek, majd felkészült a légi utazásra. Háromnegyed hatra járt az idő, hamarosan a megbeszélt helyen kellett lenni. A papagájok erős szárnycsapásokkal repítették a herceget a palota mögötti parkba, ahol az egyik könyves pavilon belsejéből nyílt a titkos bejáró. Bulvár Boldizsár percre pontosan érkezett bentről, izgatottan, ünnepélyes ábrázattal. A herceg előtt mélyen meghajolt, majd szárnyával jelezte, hogy az idő sürget, egyébként pedig kockázatos volna megszólalni. Elbán herceg torkában dobogó szívvel követte Bulvár Boldizsárt a rejtekúton.

A vén papagáj valóban mindent tudott a palotáról. Magabiztosan irányította a herceget az elágazások útvesztőjében, és néhány perc múlva egy kis, tapétás ajtón keresztül egy kárpitozott folyosóra vezette. A folyosón végiglopakodva egyenesen Herdál hálószobájának ajtajához jutottak. Bulvár Boldizsár a herceg értésére adta, hogy rövid időre megpróbálja elterelni az őrök figyelmét, az alatt kellene belopódznia az uralkodóhoz. Aztán hangos szárnycsattogással az ajtónállókhoz röppent, régi ismerősként üdvözölte őket, és rögtön mesélni kezdett egy döbbenetes rablótámadásról, ami előző éjjel történt a parkban. A folyosó ablaka néhány lépésnyire esett csak az ajtótól, az őrök így bátran elhagyták őrhelyüket, hogy a hajnali fényben megnézzék, pontosan hol történt a rablás.

Elbán herceg nem tétovázott. Míg az őrök az ablakban bámészkodtak, villámgyorsan az ajtóhoz osont, résnyire nyitotta, besurrant, és puhán betette maga mögött. Mire az ajtónállók visszatértek őrhelyükre, ő már a vastag szőnyegeken lépdelt Herdál király

baldachinos ágya felé. Tudta, hogy ha Herdál felismeri, azonnal segítségért kiált, ezért elővigyázatosságból úgy döntött, mindenek előtt betömi nagybátyja száját. Aztán az is eszébe jutott, hogy a nagy sietségben semmilyen fegyvert nem hozott magával. Pedig legalább egy éles kést kérhetett volna Jusztis mestertől a bárban. Herdál király akár rá is támadhat, nem ártana egy eszköz, amivel féken tarthatja.

Elbán herceg tanácstalanul körülnézett. Úgy látszik, nagybátyja továbbra is a rajong díszes ruhákért: a falat csupa különlegesség, cikornyás napernyő, ékszer, legyező díszítette. Fegyver sehol.

- Más uralkodó páncélt és fegyvereket aggat a falára - mérgelődött magában Elbán herceg.

Végül elhatározta magát. Lekapott a falról egy ékkövekkel díszített sétapálcát. Ha elég határozottan szorítja nagybátyja torkához, Herdál nem is sejti majd, hogy kés helyett egy ártalmatlan bottal tartják sakkban. Szerencsére őfelsége még az igazak álmát aludta, tátott szájjal hortyogott puha párnái közt. Elbán herceg előhúzta zsebkendőjét, az alvóhoz osont, majd egy hirtelen mozdulattal begyűrte I Ierdál félig nyitott szájába a rongyot. I Ierdál fuldokolva, rúgkapálva ébredt, de kiáltani már nem volt érkezése, mert Elbán herceg zsebkendője megbénította a nyelvét. Kétségbeesetten próbálta kitépni szájából a kendőt, miközben lábával a mellén térdeplő Elbánt igyekezett lerúgni. A herceg hamar megelégelte a huzavonát, erős mozdulattal Herdál nyakához szorította a sétapálcát.

- Még egy mozdulat, és beléd talál csúszni ez a penge - sziszegte.

Herdál azonnal abbahagyta a kapálódzást. Szentül hitte, hogy így hamarabb felébred ebből a kora reggeli rémálomból.

- Na, így mindjárt más. Végre tudunk beszélgetni - állapította meg jókedvűen Elbán.

Herdál király összeszűkült, gyanakvó szemmel méregette. Valahonnan ismerős volt neki ez az álmából előbukkanó fiatal arc,

de hirtelenjében nem tudta, hol találkoztak már. A herceg, látva Herdál zavarát, mosolyogva mutatkozott be.

- Nem számítottál ilyen kedves ébresztésre, igaz-e bácsikám? Elbán vagyok, az unokaöcséd, aki olyan sok jót köszönhet neked.

Herdál király szeme kitágult a rémülettől. Micsoda szörnyű álom, bizonyára tegnap túl sokat vacsorázott! Biztosra vette, hogy álombeli unokaöccse bosszúért liheg, és azért jött, hogy az életére törjön.

- Ugyan már, bácsikám — csóválta a fejét Elbán, kitalálva nagybátyja gondolatát. - Nem kell mindig magadból kiindulni. Nem azért jöttem, hogy kardélre hányjalak, bár azt is megérdemelnéd. Azért vagyok itt, mert pusztulás fenyegeti az országot, és ezt mindenképpen meg kell akadályoznunk. Szövetséget ajánlok neked, mert az ellenséget külön-külön se te, se én nem tudjuk megfékezni.

Herdál király gargalizáláshoz hasonló hörgést hallatott.

- Örülök, hogy így egyetértünk - biccentett gúnyosan a herceg. - Nem bánom, kiveszem a szádból a zsebkendőmet, de légy szíves, ne kezdj rögtön ordibálni. A csapatom megszállta a palotádat, átvettük az irányítást, fölösleges minden szó. Csak nevetségessé tennéd magad. Ráadásul esetleg a késem is megcsúszna a torkodon.

Herdál sűrű pislogással igyekezett felébredni, és egyúttal eltűntetni az unokaöccsét a szeme elől. Elbán herceg azonban sehogy nem akart köddé válni, viszont végre kiráncigálta kendőjét a kiszáradt uralkodói torokból. Herdál most kezdte csak gyanítani, hogy mégsem egy lidérces álomba csöppent, hanem amit lát, az maga a valóság, és Elbán herceg sem egy undok szellem, hanem pofátlanul visszatért unokaöccse személyesen. Ennél rosszabb ébredést elképzelni sem tudott. Pedig még csak most következett a java.

A herceg mancsával paskolni kezdte a király álomittas képét, hogy az biztosan felébredjen. Mikor Herdál immáron a felhábo-

rodottságtól hörgött, végre abbahagyta az ébresztő pofozgatást, és belekezdett a mondandójába. Röviden elmesélte, amit az Illaberekről, Metamorról, a Sötétség urairól és a gyanúsan gyülekező denevércsapatról tudott.

- Arról tartok, hogy a varázsló valamiképpen a napfény eltüntetésére készül. Ha ez sikerül neki, nem tudunk sokáig védekezni a vérszívó sereg támadása ellen. Ezért kell mihamarabb egyesítenünk minden erőnket, és leszámolni Metamor növekvő hatalmával. Felelj, íelfogtad-e szavaim jelentését.

Herdál lassan bólintott, bár feje kótyagos volt a sok hírtől és az álmosságtól. Minduntalan a reggeli kávé illata jutorr az eszébe, miközben torkát szorongatta a rémület, hogy unokaöccse a száműzetés alatt teljesen megbolondult. Legokosabb volna lecsillapítani, mielőtt eluralkodik rajta az elmebaj. Mikor a herceg kissé engedett a szorításon, Herdál, alaposan fontolóra véve minden szót, így szólt:

- Nyugodj meg, fiacskám! Minden kölyök tudja, hogy az Illaberek időtlen idők óta lakatlan, varázslók pedig éppen úgy nem léteznek, mint sárkányok, világító kövek vagy a mesebeli Fortuna bogár.Jó, hogy nem attól félsz, hogy valaki lelopja az égről a napot.

Elbán herceg csalódottan sóhajtott. Sejthette volna, hogy nagybátyja egyetlen szavát sem hiszi majd.

- Te is láttad, bog)' az elmúlt hónapokban többször elsötétült az ég - próbálkozott, de Herdál gúnyos kacajra fakadt.

- Ugyan már, azt a csillagászaim utólag mind megjósolták. Részeges napfogyatkozás a neve, vagy mi a csuda. Világosan megmondták, hogy erős manapság a nap visszafelé sugárzása. Időnként kilövi a napsugarakat, máskor visszaszívja, pontosan úgy tesz, mint az uralkodók a döntéseikkel. Kár ezért rémeket látni.

- Rendben van! - biccentett Elbán herceg. - Ne higgy nekem, ha nem akarsz. De hívd ide a hadsereged parancsnokát, és utasítsd, hogy álljon rendelkezésemre. Talán még nem késő hadat üzenni Metamornak.

- Meg mit nem! Gyógyszerre van szükséged, nem katonákra! - csattant fel Herdál, aki egy röpke pillanatra megfeledkezett Hibán éles pengéjéről. A herceg azonban finom mozdulattal szorított egyet a sétapálcán, figyelmeztetve nagybátyját az erőviszonyokra.

- Gyerünk, szólítsd a hadvezéred! Itt leszek a hátad mögött! Ne próbálj segítségért kiáltani.

Elbán herceg a baldachin leomló függönye mögé húzódott, de mancsával erősen szorította nagybátyja selyempizsamáját.

— Nosza, ne kéresd magad! - vágta hárba a királyt a lehető legpimaszabb módon.

— Hahó, ajtónállók! - nyekergett cseppet sem királyi hangon Herdál.

Az ajtó nyomban feltárult, és az egyik őr dugta be rajta bamba képér.

— Parancsolsz, uram?

— Azonnal hívd ide Vegzál admirálist! - parancsolta Herdál.

Szívesen hozzátett volna még mást is, de már érezte a hátán Elbán herceg szorítását.

— Bulvár Boldizsár is megérkezett - közölte az őr, mielőtt visszavonult volna.

— Hívd be! - suttogott Elbán herceg a függöny mögött.

— Kéretem - nyögte Herdál elvékonyodó hangon.

Bulvár Boldizsár azonnal a szobába röppent, szemével kíváncsian fürkészve, vajon hol rejtőzik Elbán herceg. Az ajtó becsukódott. Elbán rögtön előlépett a takarásból, de közben vigyázott, nehogy nagybátyja eltávolodhasson mellőle és észrevegye, hogy egészen addig egyetlen sétapálcával tartották sakkban.

— Boldizsár, hallottál valamit egy Metamor nevű varázslóról az elmúlt időben? - kérdezte a herceg. - Herdál bácsi sajnos nekem nem hiszi el, hogy létezik.

Az öreg papagáj biccentett. Nem véletlenül volt a jól értesültségéről híres. Öhozzá is eljutott már az Illa-berekbeli mozgolódás híre, tudta, hogy feketeszárnyú denevérek portyáznak az őserdőben, és különös erők uralják a berek környékét. Metamorról is hallott néhány kósza történetet.

— Hogyhogy ezt eddig nekem nemjelentette senki? - hördült fel Herdál, aki lassan kezdte komolyan venni unokaöccse állításait.

— Uram, te magad némítottad el a hírhozókat. Aki nemkívánatos újsággal szolgált, börtönbe került, téged pedig csak a saját dicsőséged érdekelt - válaszolt azonnal Boldizsár.

- Hiszen ez felségsértés! - sápítozott a király, de Elbán herceg leintette.

- Ez az igazság, bácsikám. Most pedig kihúzzuk a függönyt, és körülnézünk. Szeretném innen föntről is látni a várost.

Bulvár Boldizsár kampós csőrével a bársonyfüggöny egyik szárát húzta, Elbán herceg a másik oldalt tette szabaddá. Az ablakon beáradt a kora reggeli nap vörösessárga fénye. Elképzelni is nehéz volt, hogy ezt a hatalmas erőt, ezt az éltető fényforrást egy varázslattal igába lehetne hajtani. Egy pillanatig maga Elbán herceg és kételkedni kezdett abban, hogy valóban jó következtetést vont-e le a sok apró hírmorzsából.

Ám a következő percben, mintha csak a herceg bizonytalanságát akarná eloszlatni, zöldes fény villant át az égen, és a nap hirtelen halványszürke koronggá vált. Elbán herceg döbbenten meredt Bulvár Boldizsárra. Erre a fordulatra még ő sem számított. Herdál két mancsával takarta el a szemét.

- Ezr direkt megrendeztétek, hogy rám ijesszetek. De én nem hagyom magam! Azonnal kérem vissza a napot - követelődzött, mint egy sírás határán álló kisgyerek.

- Hamarabb történt, mint vártam - mormolta Elbán aggodalmasan. - Amint visszatér a fény, össze kell trombitálni Datolyapart hadseregét!

Tehetetlenül bámulták a sötét eget, várva a pillanatot, hogy az ég újra világosodni kezdjen. Hosszú percek múltak el, de a sötétség egyre sűrűbbnek és áthatolharatlanabbnak tűnt. Szinte éjszakai homály borult a világra. Nagy sokára egy feldúlt, harcias külsejű, egyenruhás selyemmajom rontott a szobába.

- Vegzál admirális! - kiáltott megkönnyebbülten Herdál. - Segítened kell!

- Felség, most kaptuk a hírt, hogy egy egész hadseregnyi feketeszárnyú denevér tart Lovetta felé. Tartok tőle, hogy támadásra készülnek a főváros ellen! A nap pedig újra elsötétült — jelentette

az admirális, miközben leplezetlen kíváncsisággal méregette a király mögött álló ifjú selyemmajmot.

— Be sem mutatsz, bácsikám? — bökte oldalba Hibán herceg a királyt.

De az elmúlt percek során, az egyre sötétebb eget nézve őfelségéből a maradék erő és bátorság is elillant már. Két rövid mondatnál többet nem sikerült kinyögnie.

- Hz itt az unokaöcsém. Jól elbánt velem.

Azzal összekucorodott a földön, és csendesen sírni kezdett.

Huszonkilencedik fejezet
Metamor diadala

Metamor valósággal úszott a boldogságban, mikor rajott, miként tudja a Kamandukot varázsereje szolgalataba ab ltam. Már este eltervezte, hogy az első napokban nem tágít majd a Kamanduk mellől, hiszen meg kell győződnie róla, hogy egész nap magában bírja-e tartani a napfényt. Csak amikor már biztos lehet a nagy kő működése felől, akkor fogja személyesen átvenni a koronát Lovettában, két-három nap múlva. De reggelig valahogy el kell ütnie az időt, mert csak napfelkelte után lesz elegendő teny, amit a Kamandukba zárhat.

Hogy gyorsabban teljen reggelig az idő, elhatározta, hogy visszavonul a varázsszertárába, és végrehajt néhány kíserletet Ehhez azonban nem volt szüksége segítőkre. Rikit és Rinyat aludni küldte, így már csak Rumini sorsa fölött kellett határoznia. Most, hogy nem volt szükség vérre a varázslathoz, az egérhu teljesen feleslegessé vált, ... „

- Akkor végzek csak vele, ha már fejemen a korona - donioite el magában. - Ez lesz az első királyi cselekedetem. Addig hadd élien. Ahogy így elnézem, sok vizet nem fog zavarni

Rumini reggel óta Metamor varázsgyűrűjének hatalma alatt alít. Nem volt ez valami bonyolult varázs, a gyűrű köve egyszerűen arra kényszerítette az egérfiút, hogy mindenhová kövesse a varázslót. Hiába akart volna százszor is elszaladni, izmai nem az ágyának, hanem a varázsló akaratának engedelmeskedtek. ,

Kegyes leszek hozzád életed utolsó napjaiban, és nem zarlak vissza a börtönbe - jelentette ki Metamor. - Nem szeretném, hogy véletlenül megmarjon a tömlöcben egy skorpió, és a baratod sorsára juss. Személyesen akarlak elpusztítani.

- Igazán kegyes vagy - hajbókolt gúnyosan Rumini.

Ártól még, hogy a varázsgyűrű parancsára kénytelen volt követni a varázslót, nem veszett el belőle a bátorság és a dac. De Metamor rá se hederített, gondolatai már rég a varázsszertárban jártak.

- Gyerünk vissza a szobába! - parancsolta, és szélsebesen megindult lefelé a csigalépcsőn. Rumini tehetetlenül követte. Balikó a láthatatlanná tevő kalap oltalmában szintén melléjük szegődött.

Ahhoz a harmadik emeleti kis szobához tértek vissza, ahol Rumini az előző éjszakát is töltötte. Összehasonlíthatatlanul kellemesebb hely volt, mint a sötét börtönzárka a föld alatt. Metamor szélesre tárra az ajtót, így Balikó is könnyedén beslisszolhatott. Rumini fáradtan huppant az ágyra, de mikor a varázsló távozni készült, akarata ellenére engedelmesen megindult a nyomában.

- Hopplahopp, a varázsról majd' elfeledkeztem, pajtikám! - csóválta a lejét Metamor Rumini kényszerű buzgalma láttán. - Mosr már nem kell utánam koslarnod!

Gyűrűjét felemelte és erősen Rumini mellkasához szorította. Az egérfiú úgy érezte, mintha mázsányi teher gördülne le róla. A varázs megtört, már nern kell mindenhová követnie Meramort.

- Azért ne hidd, hogy ilyen könnyen megúszod! - figyelmeztetett Metamor Rumini megkönnyebbülését látva. - Hagyok irr egy kis varázst az őrzésedre.

Most Rumini karjához nyomta a gyűrűt, fennhangon elmormolt egy varázsigét, majd az ajtóhoz lépett, és éneklő hangon így szólt:

- Zárul most az ajtó, nem léphetsz át rajta, még ha ki is tárják, rabját fogva tartja.

Se Rumini, se Balikó nem törődött most a turcsa szertartással, egyetlen dolog számított csak ebben a pillanatban: Metamor végre rájuk zárta az ajtót és távozott.

Rumini végigheveredett az ágyon, miközben Balikó megkönynvebbülten lekapta a fejéről a láthatatlanná tevő kalapot.

- Rémes napod vult? — kérdezte megértően.

Rumini csak legyintem

- Harapjunk inkább valamit.

Balikó hümmögött.

- Ha ez az őrült bezárkózik a varázsszertárába, leosonhatunk a konyhába egy kis vacsoráért. Hn is megéheztem. A végén azt hittem már, hogy a hangosan korgó gyomrom fog leleplezni.

Egy darabig várakoztak, végül Balikó úgy vélte, elég idő eltelt már, hogy mindenki nyugovóra térjen a várban. Mivel a Kamandukot Metamor magával hurcolta *a* varázsszertárba, esély sem volt rá, hogy napfelkelte előtt visszaszerezzék. Nem maradt más hátra, mint kihúzni az előttük álló éjszakát, Éhségtől kopogó szemmel azonban az alvás sem esik jól, ideje volt hát egy kis eleség után nézni. Balikó újra fejébe nyomra a kalapot, Rinya farktollával könnyedén kinyitotta az ajtót, és már ki is lépett a folyosóra. A torony belsejében tökéletes csend honolt. Nem tűnt túl kockázatosnak az élelemszerző kirándulás.

Rumini a közeli vacsora gondolatától felvillanyozva indult Balikó után, ám ekkor következett a nem várt meglepetés. Az ajtóhoz érve erős ütést érzett a vállán, akkorát, hogy hátratántorodott. Mintha valaki visszalökte volna.

- Hé, Balikó, ne szórakozz már! - mondta Rumini mérgesen.

Újra megpróbált kilépni a folyosóra, de szinte visszapattant a küszöbről. Balikó a túloldalon Leemelte fejéről a kalapot és rémülten súgta:

- Nem én csinálom, hidd el!

Rumini most már óvatosabb volt. Előretartott manccsal, lassan közelített a nyitott ajtóhoz. Szinte tapintani tudta a láthatatlan falat, amely az útját állta. Balikó értetlenül figyelte, aztán egy nagy elhatározással visszalépett a szobába. Gond nélkül sikerült neki.

- Gyerünk, komám, vedd föl a kalapot, próbáld meg úgy! - javasolta, és Rumini füle közé nyomta a varázsfejfedőt.

De Rumini láthatatlanul sem jutott egy lépéssel sem előrébb, miközben Balikó kalap nélkül is vígan lépegetett ki-be.

— Hz volt tehát a varázslat értelme — legyintett csüggedten Rumini. - Nem ereszt ki az ajtó.

— Mi lenne, ha megfognád a mancsom, és együtt mennénk át? - vetette fel Balikó.

így sem jártak sikerrel. Balikó megint átjutott, Ruminit azonban ismét megállította a varázs. Megpróbálták azt is, hogy Balikó a hátán viszi Ruminit, de se ez nem működött, mint ahogy a hason kúszás és a nekifutásból egyszerre ugrás sem. Rumini végül belátta, hogy ha nem akar csupa kék-zöld folt lenni a láthatatlan faltól kapott ütésektől, le kell mondania az éjszakai kalandról. Balikó végül egyedül sétált le a konyhába a láthatatlanná tevő kalappal a fején, és hozott annyi ennivalót, amennyit csak elbírt.

Alaposan belakmároztak, majd úgy döntöttek, hogy nyugovóra térnek. Ugyan a helyzetük cseppet sem tűnt biztatónak, nem hagyták, hogy úrrá legyen rajtuk a csüggedés. Másnap reggel biztos eszükbe fog jutni valami mentőötlet! Balikó persze most is láthatatlanul búját ágyba. így is könnyen lelepleződhettek volna, ha történetesen valakinek hallgatózni támad kedve az ajtóban, mert biztosan gyanússá vált volna a szobából kiszűrődő, kánonban hortyogó két hang.

Amikor felébredtek, megdöbbenve tapasztalták, hogy még mindig sötét van odakint. Rumini ásítozott, és megpróbált visszaaludni, de sehogy sem sikerült neki. Mardosta az éhség, és cseppet sem érezte fáradtnak magát. Balikó is mozgolódott.

- Egyszerűen nem értem - dünnyögte. - Soha életemben nem ébredtem még fel éjszaka.

- En meg olyan éhes vagyok, mint délelőtt szoktam - csóválta a fejét Rumini.

-Micsoda ostobaság - kuncogott Balikó. - Tömve a hátizsákunk a legcsudásabb varázseszközökkel, de egyikünknek sincs egy valamire való órája.

- Lessünk ki az ablakon, talán a csillagok állásából következtethetünk az időre.

Kikukucskáltak, de a tornyot övező fák lombjai teljesen elzárták a kilátást. A dzsungel azonban furcsa hangon zúgott. Nem a megszokott éjszakai sustorgás volt ez, amit csak néha tör meg egy-egy rémült madár kiáltása, sem a nappali zsibongás, ami hajnaltól estig megtölti az erdőt, hanem valami furcsa, zavart morgás. Érezhetően ébren volt a világ, minden irányból neszezés hallatszott, de mintha valami tompa rémület telepedett volna a burjánzó ágak közé.

- lé, szerinted lehet, hogy átaludtunk valami fontosat? - szimatolt körbe Balikó.

- Tartok tőle - vakarta meg a füle tövét Rumini. - Kapjuk be a tegnapi maradékot, aztán surranjunk fel a toronyba körülnézni.

-Jó vicc, mégis hogy akarsz kisétálni innen? értetlenkedett Balikó.

- Sehogy - vigyorgott Rumini. - Rájöttem a megoldásra. Meta rnor csak az ajtót bűvölte meg, mert eszébe sem jutott, hogy már tegnap leszedtük az ablakról a rácsot. Kimászom a nyíláson, és szépen felkapaszkodom a toronyba. Két emelet összesen, és csupa kiszögellés meg rücsök ez a fal. Sima ügy lesz, meglátod. Hadd idegeskedjen Metamor, ha esetleg keresne.

- És ha észrevesznek a denevérek? Tegnap több százan lógtak a torony körül.

- Ha az történt, amit gyanítok, szerintem egy denevér sincs már a közelben - legyintett Rumini, - Különben pedig te fogsz előre menni, hogy feltérképezd a terepet.

Balikó tiltakozott. Fél karja még mindig kővé volt dermedve, azi pedig a legügyesebb falmászótól sem lehet elvárni, hogy fél kézzel

húzza fel magár a szinte függőleges falon. Ezt Rumini is belátta. Végül abban maradtak, hogy Rumini a láthatatlanná tevő kalap oltalma alatt kimászik a falra, ellenőrzi a terepet, és ha tiszta a levegő, kalap nélkül kúszik fel a toronyba. így Balikó láthatatlanul fel tud osonni a lépcsőn.

Gyorsan bekapták azt a néhány falatot, ami a tegnapi bőséges vacsorából megmaradt, és már indultak is. Rumini ügyesen felkúszott a falon egy félemeletnyit, és alaposan körülnézett. Beigazolódott a sejtése, közel s távol egyetlen feketeszárnyú harcos sem lógott. Szabad volt az út a toronyba. Gyorsan visszatért a szobába, átadta Balikónak a kalapot, és már indult is felfelé.

- Légy óvatos. Fent találkozunk - mondta búcsúzóul.

Az árbocmászáshoz szokott matrózfiúnak nem jelentett különösebb nehézséget a sziklatorony meghódítása. Tíz perc sem kellett hozzá, hogy felkapaszkodjon a csúcson kialakított teraszra. A kőpárkányra érve. óvatosan körülkémlelt, és kis híján lezuhant a döbbenettől. A középső kőoszlop jóval magasabb volt, mint előző délután. Mintha új toldalékkal látták volna el, hogy közelebb kerüljön az éghez. Az oszlop tetején zöldes fényben ragyogva szikrázott a Kamanduk. Messziről is látszott, hogy hatalmas erő kavarog benne, szinte szétveti a belézárt fény. Merthogy az is nyilvánvaló volt, hogy a Kamanduk belsejét nem más feszegeti, mint a nap kelepcébe csalt fénye. A fák fölött magasan állt a szürke napkorong, annyi fényt sem bocsátva a földre, mint holdtölte idején a hold. Az állásából ítélve lehetett már vagy tizenegy óra.

- Itt vagy már, Balikó? - súgta Rumini a lépcsőfeljáró felé.

- Itt hát! - érkezett a válasz a közvetlen közeléből. - Metamor most ment le a lépcsőn, majdnem összeütköztem vele. Eléggé sietett, szerintem hamarosan visszajön.

Rumini csettintett.

- Akkor itt az idő. Gyorsan le kéne hozni onnan a Kamandukot!

Átverette magát a kőpárkányon, hagyta, hogy a láthatatlan Balikó belekaroljon, majd óvatos léptekkel az oszlophoz lopakodtak. Rumini már épp nekiveselkedett, hogy felkapaszkodjon a magasba, mikor szinte megbénította a döbbenet. Az oszlop frissen épült felső része felé mutatott némán, mert egy hangot sem tudott kipréselni a száján. Most már Balikó is látta. A kőoszlop toldalékát nem más alkotta, mint Rikárdó kővé dermedt alakja. Magasba tartott manccsal állt az oszlop csúcsán, tenyerében pedig... igen, még egy ismerős alak, Rinya, a papagáj szobra tornyosult! O egyensúlyozta magasba tartott szárnyaival a zöld fényben izzó Kamandukot. Kétség sem férhetett hozzá, nem holmi ügyes utánzatról volt szó, Riki és Rinya, Metamor korábbi segítői álltak ott kővé változtatva, hogy testük révén magasabbra nyúljon a Kamandukot égbe emelő oszlop.

A két egérfiú döbbenten meredt egymásra, bel nem foghatták, mi történhetett.

Előző este kezdődött minden, miután Metamor elhagyta a szobát, ahová Ruminit zárta. Jókedvűen tért vissza varázsszertárba, és feltette magában, hogy az előtte álló éjszakát is a csodálatos Kamanduk tanulmányozásának szenteli. Rögtön belemerült a munkába, kis lángokat gyújtott a nagy kő belsejében, aztán egy intéssel belezárta az asztalon lobogó gyertya fényét, hogy végül csillagszóróhoz hasonló szikraesőt gerjesszen belőle odabent. Igazán remekül szórakozott. Éjféltájban hagyta csak abba a kísérletezést, mert rövid, türelmetlen kopogás zavarta meg a munkáját.

Ultra Miron gróf, a feketeszárnyú denevércsapat vezére függeszkedett az ajtófélfán, meglehetősen zord ábrázattal.

- Uram, azonnali tájékoztatást kérek tőled! - kezdte haragosan. - Legényeimmel hajnal óta a torony körül várjuk a parancsodat. .Sürgősen hívtál minket, az üzeneted szerint eljött az idő Lovetta meghódítására. Ennek ellenére egész nap nem rendelkeztél velünk, most pedig úgy vonultál vissza, hogy semmilyen utasí-

tást sem adtál a csapatokat illetően. Harcosaim éhesek, szomjasak és fáradtak. Ha tovább tart a készültségi állapot, kimerülnek, mielőtt bevetnénk őket.

Metamor szórakozottan hallgatta Miron grói szemrehányását. Ha nem lett volna ragyogó hangulatban, valószínűleg megtorolta volna hadvezére tiszteletlenségét. De most igazán jó kedvében volt, így hát engedékenyen biccentett.

- Igazad van, grófom, elfelejtettem rendelkezni veletek. Vedd úgy, hogy a mai várakozás is a hadjárat része volt. Most viszont kiadom a parancsokat. Egyetek és igyatok kedvetekre, hogy mindenki erőre kapjon, aztán csapatod felével azonnal indulj Lovettába. Hamarabb is küldhettelek volna, de nem számít. Még nem vagyunk elkésve. Mennyi ideig tart odáig az út?

- Ha fél óra múlva indulunk, legkorábban délelőtt tizenegy körül érünk a fővárosba - számítgatta Miron gróf.

- Nagyszerű. Addigra teljes sötétségbe vonom az eget. Lovettában biztos nagy lesz a fejetlenség, nem is számítanak támadásra. Rajtaütésszerűén lerohanjátok őket.

- És a csapatom másik felével mi lesz? - vonta össze szemöldökét a gróf.

- Ok megvárják a teljes elsötétítést. Csak a biztonság kedvéért tartom itt őket. Ha sikerül a reggeli napfényt a kőbe zárnom, azonnal utánad küldöm őket. Ok végzik majd be Lovetta feldúlását.

- Értettem. Egyéb utasítás?

- Fogjátok cl Herdált, azt az ostoba piperkőcöt. A koronát pedig tartsátok nagy becsben. Ha sikerrel jártál, küldj egy hírnököt. Két-három napon belül csatlakozom hozzátok a fővárosban, hogy hivatalosan is átvegyem az uralmat Datolyaparr fölött.

Miron gróf feszesen tisztelgett, majd nesztelenül kiröppent az éjszakába. Várta őt a reggel óta türelmetlenül vesztegelő csapat. Metamor tovább folytatta a játszadozást, bűvészmutatványnak beillő kunsztokat hajtott végre önmaga szórakoztatására. Egy fél

órát szendergett is, de a pirkadat első fényei már ébren találták. Magára kapta köpenyét, hóna alá csapta a Kamandukot, és sietett, hogy felverje az inasok szobájában alvó Rikit és Rinyát.

Nem tudta, lesz-e szüksége segítőkre, de arra mindennél jobban vágyott, hogy a hátrahagyott denevéreken kívül legyen még szemtanúja a diadalának. Egy pillanatig még az is megfordult a fejében, hogy Ruminit is felrángatja a teraszra, de erről a tervéről végül letett. Nem akarta, hogy bárki is megzavarja őt varázslás közben. Márpedig a pimasz matrózfiúból mindenféle csalafintaságot kinézett.

Rikárdó bódult volt még az álmosságtól, de Metamor egyetlen pillanatig sem volt hajlandó várakozni. Nem késhette le a hajnal vörös ragyogását, hiszen anélkül megint nem fog működni a varázslat. Egy kancsó hideg vizet löttyintett hát a bágyadtan ébredező hajósinasra, aki abban a minutumban rémülten ugrott talpra. Metamor kacagva verte hátba, aztán ráébredült, hogy azonnal kövesse a toronyba. Rinyát nem kellett noszogatni, riadt gyorsasággal foglalta el megszokott helyét Metamor vállán.

A varázsló szélvészként viharzott fel a csigalépcsőn, majd izgatottan lépett ki a teraszra. Erezte, hogy már csak néhány perc választja el a teljes diadaltól. Kelet felé fordulva előhúzta köpenye alól a Kamandukot. Hanem ekkor rádöbbent, hogy korántsem olyan egyszerű a dolga, mint hitte. A világítótorony egyáltalán nem volt magas, szinte elveszett a dzsungel égbe nyúló fái között. Egy hatalmas fa koronája pont keleten magasodott a korlát mellett, teljesen leárnyékolva a felkelő napot.

— Ez a nyomorult elzárja előlem a fényt - morgott Metamor, és két hatalmas villámot küldött a terebélyes fa irányába.

A villámok azonban zabolátlanul cikáztak el a fa törzse mellett, és két kisebb ágba csapódtak be. Az égen viszont rögtön megjelent két sötét felhő, mint mindig, valahányszor Metamor dühében villámokat hajigált. A varázsló ingerülten az ajkába harapott. Ha le-

sújtja az árnyékor vető fát, lehet, hogy az egész ég beborul. Akkor aztán végleg lőttek a hajnali fénynek. Okosabb volna megnöveszteni az oszlopot, hogy a teteje kikerüljön a fa takarásából.

De építőanyag, kődarab, tégla nem volt a teraszon, pedig a nap egyre magasabbra kúszott, és a fák közt átszűrődő kevéske fényen tisztán látszott, hogy hamarosan a reggeli vörös fény helyét átveszik az aranysárga sugarak. Hamar kellett hát cselekedni.

- Rikárdó, állj fel arra az oszlopra! - rivallt rá Metamor a megszeppent legénykére.

Riki értetlenkedve bár, de ügyesen felkapaszkodott az oszlop tetejére.

- Ügy, ni. Most emeld magasba a mancsod! - utasította a varázsló.

Riki mancsa magasba emelkedett. Már csak néhány centiméter választotta el ujjait a vörös fénytől. Metamor ábrázatán gonosz kifejezés suhant át.

- Várjatok meg itt! - kiáltotta, és villámgyorsan lerohant a csigalépcsőn.

A varázsszertárig meg sem állt. Itt magához vette a kőporos dobozkát, amellyel két nappal azelőtt Balikó is szerencsétlenül megismerkedett, és már loholt is vissza a toronyba. Riki még mindig az oszlopon ácsorgott tanácstalanul.

- Mancsokat fel! - kiáltott rá Metamor ingerülten.

Mikor a kisegér újra égbe emelte a karjár, a varázsló a nyitott kőporos dobozból jókora fuvallatot zúdított rá. Riki abban a szempillantásban kővé vált.

- Gyerünk Rinya, röppenj a mancsába, most már biztosan elbír! Te fogod fénybe emelni a Kamandukot! - mennydörgött Metamor.

Rinya készségesen követte a parancsot. Riki kőmancsába szállt, aztán szárnyait magasba nyújtva tollászkodott. Tollai hegyén

vörösen csillant meg a napfény. Metamor felnyújtotta neki a Kamandukot.

- Tartsd bele a fénybe! - parancsolta.

Rinya engedelmeskedett. A Kamanduk felszikrázott a rőt fényben. Rinya megbillent, túl nehéz volt szárnyainak a hatalmas kő. Metamor nem tétovázott. Tudta, hogy a varázslat végrehajtásához több időre lesz szüksége, mint ami a papagáj erejéből futja. Ádáz tekintettel Rinyára is lehelt egy jó adag kőport. Rinya megdermedt, a Kamanduk pedig immár biztos talapzaton szívta magába a hajnali napfényt.

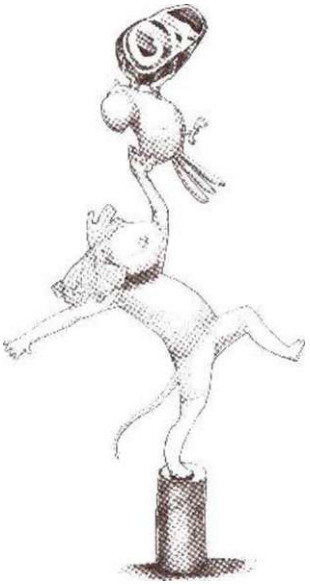

Mikor a felkelő nap magasabbra hágott, és sugarai immár sárga színben ragyogták be az eget, Metamor csendesen, minden erejét beleadva elmondta a varázsigét. A Kamanduk fájdalmas zöld villanással elnyelte a napsugarakat, és a következő percben teljes sötétség borult az országra.

Rumini és Balikó ekkor még az igazak álmát aludta a kis szobában. Kibán herceg Lovettában a palota ablakán keresztül bámulta a sötétséget Bulvár Boldizsár és a rémült Herdál király társaságában. Ultra Miron gróf csapatának egyik fele néhány órányi repülőútra volt már csak a fővárostól, a másik hadosztály pedig indulásra készen függeszkedett a világítótorony körüli fákon. De Metamor most senkivel sem törődött. Örömében táncot járt a mindenkire csapást jelentő oszlop körül.

Harmincadik fejezet
Két vereség

A teljes reggeli elsötétítés rádöbbentette Elbán herceget: eljött az első és egyben utolsó alkalom, hogy cselekedjen. V'egzál admirális hírei szerint egy népes számú denevércsapat szárnyal nagy tempóval Lovetta felé. Néhány órán belül számítani kell a támadásukra. Nagyobb a baj, mint Elbán herceg fél órával ezelőtt gondolta. Vagy most menti meg a hazáját és szerzi vissza a trónt, vagy soha!

A herceg végigmérte a földön zokogó Herdál királyt, majd kérdő tekintettel Vegzál admirálishoz fordult.

- Nos, admirális úr? - kérdezte nyájasan. - Itt állok előtted, a száműzött és távollétében igazságtalanul elítélt trónörökös. A törvény szerint azonnal el kéne fognod engem. A trónbitorló király eközben pityereg és képtelen intézkedni. Az ország végveszélyben. Mi a véleményed?

- Fenséges úr - köszörülte meg a torkát Vegzál admirális. - Én a koronára esküdtem fel, és arra, hogy megvédem Datolyapartot. Ha képes vagy az ország élére állni, és győzelemre vezetni a seregünket, engedelmeskedem a parancsaidnak. Felőlem később is ráér bizonyítanod, hogy hamisak az ellened felhozott vádak.

- Nagyszerű - derült fel Elbán herceg. - Amíg Herdál bácsi itt sajnálja magát, mi felkészülünk a védelemre. Aztán ha elhárult a veszély, beszélgetünk a koronáról.

- Tartok tőle, hogy ilyen sötétben nincs sok esélyünk egy denevértámadással szemben - jelentette ki tárgyilagosan az admirális. - A vérszívók szinte láthatatlanok lesznek a katonáink számára. Azt se fogják tudni, hová lőjenek, vagy merről számítsanak *a* csapásra, miközben az ellenség prímán érzékeli a mi mozgásunkat.

f i f f
U *u*

- Vagyis mindenképpen fényhez kéne jutnunk - töprengett a herceg. - A mieink számára létszükséglet, az ellenségnek azonban veszélyforrás.

- Szerencsére működik a közvilágítás, bár tartok tőle, hogy az utcai lámpák fénye nem világítja be a várfalakat — hümmögött Vegzál admirális.

Elbán herceg elgondolkozva nézett körül a szobában. Herdál király pompás lakosztályának falait mindenütt hatalmas tükrök díszítették, a herceg bosszúsan látta, hogy akármerre fordul is, saját aggódó arca néz vissza rá. Aztán hirtelen a fejéhez kapott. Megvan a megoldás!

- Vegzál admirális! Vitess fel minél több fát a várfalakra. Hatalmas máglyákat fogunk rakni. A tűz elég fényt ad majd a katonáknak, és megzavarja a támadókat. Ezeket a nagy tükröket pedig leszedjük a falról. Ha a tűz mögé állítjuk őket, a lángok fényét egyenesen az ellenség szemébe villanthatjuk. így talán megfutamíthatjuk őket.

Az admirális képe felragyogott az ötlet hallatán. Összecsapta a bokáját, és már futott is intézkedni. Elbán herceg még utána szólt:

- A főbejárat előtt, a téren várakoznak hűséges követőim. Ereszszék be őker a várba, és vezessék a színem elé. Rájuk is szükségünk lesz a harcban!

Azzal Bulvár Boldizsár társaságában elindult, hogy szemrevételezze a várat.

Herdál király egyedül maradt a szobában. Feltápászkodott a szőnyegről, kitörölte szeméből az utolsó könnycseppeket, és lázas készülődésbe kezdett. Ha igaz, ami itt a szobában elhangzott, akkor hamarosan támadás éri Lovettát. Nem is akármilyen. És ha valóban él az Illa-berekben egy gonosz varázsló, aki Datolyapart trónjára feni a fogát, akkor egy ilyen elsötétített országban épeszű selyemmajomnak semmi keresnivalója. Hadd harcoljon

Elbán herceg, hadd higgye, hogy megmentheti és visszaszerezheti az országát. A vérszívókkal szemben úgyis csak vereségre számíthat. Ha valami csoda folytán esetleg mégis elűzné a támadókat, Herdál király majd visszatér, hogy száműzze. Addig viszont okosabb lesz, ha meghúzza magát egy biztonságos helyen, jó messze Datolyaparttól.

Herdál úgy tervezte, hogy még a denevérsereg érkezése előtt megszökik a fővárosból. Mivel nem akarta távozására felhívni az udvar figyelmét, elhatározta, hogy csak néhány holmit visz magával. Kézi kofferébe egy váltás inget gyömöszölt, aztán szép sorjában mellépakolta a hálószobában fellelhető kincseket. Elsősorban a huszonnyolc színes drágakővel ékesített koronát, a nagy uralkodói aranyláncot Datolyapart aranyból kivert címerével, egy ébenfa ládikár briliáns, rubin és smaragdköves ékszerekkel, valamint a menyasszonyának szánt igazgyöngy fejéket. A fejék láttán egy pillanatra eltűnődött. Ha lenne hozzá bátorsága, magával vinné Anomáliát. Aztán gyorsan elhessegette magától a gondolatot.

Anomália úrnő lakhelye Lovettától délnyugatra, az Elátkozottöböl közelében fekszik. A támadó csapat minden bizonnyal elérte már a kastélyt, így ha Herdál magával akarná vinni szíve hölgyét, egyenesen belefutna valamelyik hadosztályba.

- Eh - legyintett ingerülten a király. - Jött volna hozzám, amikor kértem, most együtt szökhetnénk. Nem fogom az életem kockáztatni egy szeszélyes nőszemély miatt.

Mivel odakint még mindig éjszakai sötétség honolt, ráadásul úgyis a lehető legmesszebb szeretett volna menekülni, Herdál úgy döntött, hogy hajóval indul útnak. A palota közelében épült az uralkodó személyi kikötője, ahol kizárólag Herdál kedves vitorlásai horgonyoztak. Az Ametiszt gyorsmozgású, kistestű kétárbocos. Pont megfelelő lesz az útra. Herdál kofferével a mancsában kilépett az ajtón. Az ajtónállók haptákba vágták magukat, ahogy az uralkodó kiviharzott a szobából. Kísérők nélkül, egyedül szá-

gukiorr végig a palotán. Úgy tűnt, az általános mozgósítás miatt senkinek sem volt ideje foglalkozni vele. Nem is baj. Úgyis észrevétlenül akart elillanni.

Öt perc alatt kint volt a kikötőben. A királyi dokkban mindig készenlétben állt egy hajónyi legénység, így nem kellett várakozni az indulásra. A tengerészek szemmel láthatóan semmit sem tudtak még Elbán herceg érkezéséről, készségesen ugrottak, hogy az Ametiszt mielőbb kifuthasson a tengerre.

- Úti cél: Muránia. Esetleg a Szóláti-szigetek - adta ki a parancsot Herdál.

Fél tizenegy tájban a várfalakon máglyák tornyosultak, és a mindenre elszánt selyemmajom sereg felkészült a védelemre. Állig felfegyverkezve sorakoztak a bástyákon és a Herdál király lakosztályából leszerelt tükrök közelében. A városban kijárási tilalmat rendeltek el, a lakókat felszólították, hogy zárják be a spalettákat, vagy deszkákkal szögeljék be az ablakokat. A férfiakat arra kérték, védelmezzék a házuk táját.

Doppler Ármint és denevérbarátait előőrsbe küldték a dzsungel fölé, hogy időben jelezzék a feketeszárnyú sereg érkezését. Tizenegy felé járt már az idő, mikor Arminék lélekszakadva hozták a hírt, hogy Ultra Miron csapata perceken belül eléri a várost. Elbán herceg kiadta a parancsot a máglyák meggyújtására. A várfalakon mindenütt sűrű füst csapott fel, majd a tűz vöröses fénye világította be a teret. A selyemmajom katonák a Szélkirálynő matrózaival és Elbán herceg követőivel kiegészülve elszántan várták a támadók érkezését.

A denevérek első támadása nem volt annyira heves és veszedelmes, mint amire a védők számítottak, falán a füst és a lobogó lángok keltették a zavart, vagy a feketeszárnyúak meglepetése, amiért nem sikerült a váratlan rajtaütés, mindenesetre egy gyors roham után a denevérek visszahúzódtak, hogy új erővel rohamozzák meg a várat.

Az első rohamot a támadók ép bőrrel megúszták, és a védők is csak kisebb sérüléseket szereztek. De a második rohamot halálosnak szánta Ultra Miron gróf. Néhány kört írt le a csapat a vár fölött a levegőben, hogy aztán váratlanul, egyetlen helyszínen rohamozza meg a várvédőket. Miron gróf úgy számított, hogy egyenként veszi be Lovetta bástyáit. Ha összes katonája egyszerre egy bástyára zúdul, a védők ellenállása azonnal megtörik majd. így, bástyától bástyáig haladva, egykettőre övék lesz az egész erődítmény.

Ám az elsöprőnek szánt rohamot váratlan esemény vetette visszsza.Tizenegy óra után hatalmas villámlás hasított át a horizonton, és a nap fénye birtokba vette az eget. A rohamra száguldó feketeszárnyú sereget hirtelen ezerszeres fény vakította el: a váratlan világosság megzavarta és rémülettel töltötte el őket, a várfalakon felsorakoztatott tükrökből visszaverődő napsugarak tüze pedig a legerősebb ágyútűznél is nagyobb pusztítást végzett közöttük. Sokan tájékozódó képességüket elvesztve a várfalnak csapódtak, mások egymásnak ütközve zuhantak a földre.

Bár a vakító világosság érkezése a védők számára legalább olyan váratlan és érthetetlen volt, mint a támadóknak, a hirtelen jött segítség pillanatok alatt megfordította a csata állását. A tükrök fényével szemben esélytelen volt a denevércsapat, A selyemmajmok röpke fél óra leforgása alatt ártalmatlanná tették Ultra Miron elitalakulatát, aztán a nap felé fordulva hálát mormoltak az ismeretlen jótevőnek, aki visszaadta Datolyapart népének az élterő fényt.

És vajon mi történt eközben a másik hadosztállyal, akiknek a varázsló kívánsága szerint az Illa-berekben kellett várakozni az elsötétítés sikeréig? Metamor, miután kiörvendezte magát a diadalmas varázslat után, azonnal útnak indította őket Kiró vezetése alatt Lovettába. A parancs úgy szólt, hogy egyenesen repüljenek a fővárosba, ha csak nem kapnak út közben más jelzést Miron

gróftól. Kiró és az immáron kér napja várakozó csapat lelkesen, erőtől duzzadva vágott neki a hosszú útnak, hogy segítsen Lovetta elfoglalásában.

Annyira buzgott bennük a harci kedv és tettvágy, hogy csak előre figyeltek, a távoli célpont felé. így eshetett meg, hogy nem vették észre azt a két alakot, akik már az Illa-berekben a nyomukba szegődtek. Tisztes távolból követték ugyan a feketeszárnyú harcosokat, de lerázhatatlanul, kullancsként tapadtak rájuk. Ez a két alak nem volt más, mint Doppler Tóni és az unokaöccse, Vince.

Már az első denevérhadosztály indulása után felkerekedtek, hogy segítsenek a világítótoronyban rekedt Rumininek és Balikónak, de még a falakig sem jutottak. A torony körüli fákon ugyanis ott függeszkedett a hátramaradt sereg, akik a reggeli elsörétítésre vártak. A két Doppler fiú kénytelen-kelletlen meghúzta magát a közelben, váltig reménykedve, hogy a többi feketeszárnyú martalóc is útnak indul előbb-utóbb. Így történhetett, hogy ők ketten szintén tanúi voltak Metamor diadalának, látták, amikor a varázsló a Kamandukba zárta a felkelő nap fényét, és hallották azt is, mikor Kiró csapatát elindította Lovettába.

Tóni elgondolkodott. Valószínűleg a selyemmajmokat váratlanul éri Ultra Miron támadása, de talán ideig-óráig mégis ellenállnak neki. Ha azonban megérkezik a Kiró vezette felmentő sereg, egész biztos, hogy Lovetta elbukik, és a feketeszárnyúak átveszik az uralmat a főváros felett. Márpedig az Datolyapart teljes vereségét, és egyben Metamor végső diadalát jelentené.

- Mindennél fontosabb, hogy a fővárost ne vegyék be! - mormolta Tóni. — Meg kéne akadályozni, hogy ez a sereg eljusson Lovettába.

- Mégis hogy akarod megakadályozni? - érdeklődött Vince.

- El kéne téríteni őket - rándított egyet a szárnyán Tóni. - Menjenek vissza Kaptár-hegyre, vagy ahová akarnak, csak ne Lovettába.

- Sima ügy - biccentett Vince.

- Ne gúnyolódj! - morgott Tóni. - Én is tudom, hogy képtelenség, de attól még gondolkozhatom.

- Nem gúnyolódtam. Bármikor eltéríthetjük őket. Itt van nálam a rezgőjelző - jelentette ki Vince olyan arccal, mintha csak azt mondta volna, hogy van a zsebében néhány szem cukorka.

Tóni a léjét fogta. Micsoda tökfilkó, hogy ezt elfelejtette! Hiszen a rezgőjelző a feketeszárnyú sereg legfőbb jeladója, segítségével bármilyen hamis jelzést leadhatnak a támadásra készülő csapatnak. Vagyis bármilyet nem, mert ahhoz ismerniük kéne a bevett dallamokat, de az az induló, amit előző éjjel, Miron gróf hadosztályának érkezésekor hallottak, biztosan megfelel.

Tóni Vincére nézett, biccentett, mire mindketten szó nélkül a magasba emelkedtek. Erre igazán kár lett volna több szót pazarolni, beszéd nélkül is értették egymást. Egy darabig kísérik a sereget a levegőben, bog)' felvegyék a ritmust, megszokják a tempót, aztán hátulról egyszer csak leadják a hívó jelzést. Ha sikerül pontosan utánozni a tegnapelőtti hangot, a feketeszárnvúak késlekedés nélkül megfordulnak majd, és követik a rezgőjelző által mutatott irányt. Szerencsére a sereg utazási tempója nem volt tarthatatlanul gyors. Egyenletesen, közepes sebességgel szárnyaltak. Gyorsaságuk titka abban rejlett, hogy ilyen ütemben pihenő nélkül tudtak repülni akár egész nap. Ha Tóni és Vince bírja az iramot, a feketeszárnvúak nem fogják utolérni őket, mivel a sereg, ha külön utasítást nem kap, tartani fogja a repülési sebességét. Egész meszszire el lehet így csalni őket.

Már csak az volt a kérdés, hová r Tóni és Vince megegyezett, hogy 1 .overtától és az Illa-berektől minél messzebb, az őserdő mélye felé terelik a csapatot. Aztán, ha már nem bírják tovább, egyszerűen abbahagyják a jeladást és elrejtőznek. Kiró serege valószínűleg teljesen megzavarodik majd, biztos nem fogják érteni, miért szűnt meg a hívó hang, talán céltalanul keringenek egy darabig, vagy

megállnak, amíg nem kapnak újabb utasítást, esetleg visszatérnek Kaptár-hegyre. Lovetta védői mindenesetre időt nyernek, és ez a lényeg.

A két Doppler fiú majdnem egy órán át szárnyalt a sereg nyomában, mire elérkezettnek látták az időt. Vince előverte a rezgőjelzőt, és elfújta rajta az indulót. A csapat megtorpant. Vince megismételte a hívást. Kiró, a hadosztály vezetője egy pillanatig fontolgatta, mitévő legyen, de mivel újra felhangzott a mindannyiuk által jól ismert jelzés, Kiró az engedelmesség mellett döntött. Ki tudja, miért hívja őket másfelé Miron gróf. Intett legényeinek, és megindultak a hang irányába.

Vince és Tóni elég távol volt ahhoz, hogy ne lehessen látni őket, csak a rezgőjelző ismételt búgása mutatta a feketeszárnyúaknak az utat.

- Most aztán nyomás! - szusszant nagyot Tóni. - Diktálom a tempót, te csak fújj. Ha elfáradtál, cserélünk.

Hosszú, céltalan urazás vette kezdetét a sötét égen. Elöl repült a két Doppler fiú, nyomukban Ultra Miron második hadosztálya. Vince hamar kifulladt az állandó fütyüléstől, boldogan adta át Tóninak a rezgőjelzőt húsz perc elteltével. Újabb húsz perc múlva megint csere következett, és csak repültek, repültek megállás nélkül órákon át. Háromnegyed tizenegy felé járt már az idő, mikor Tóni szinte szaltót vetett a levegőben. Észrevett valamit a földön, ami teljességgel váratlanul érte.

- Láttad a fényeket? - hadarta izgatottan. - Először azt hittem, szentjánosbogár-rajzás van odalent, de nem mozognak a kis pontok. Ezek csak derengők lehetnek, márpedig akkor a ripacsoknak is irt kell lenniük.

- Na és? - vonta fel a szemöldökét Vince két fújás között.

Épp az imént vette át a rezgőjelzőt Tónitől.

-Beszélek velük! Fontos lehet! - jelentette ki Tóni. — Húsz percig úgyis te vezeted a társaságot. Mi lenne, ha tennétek egy jó-

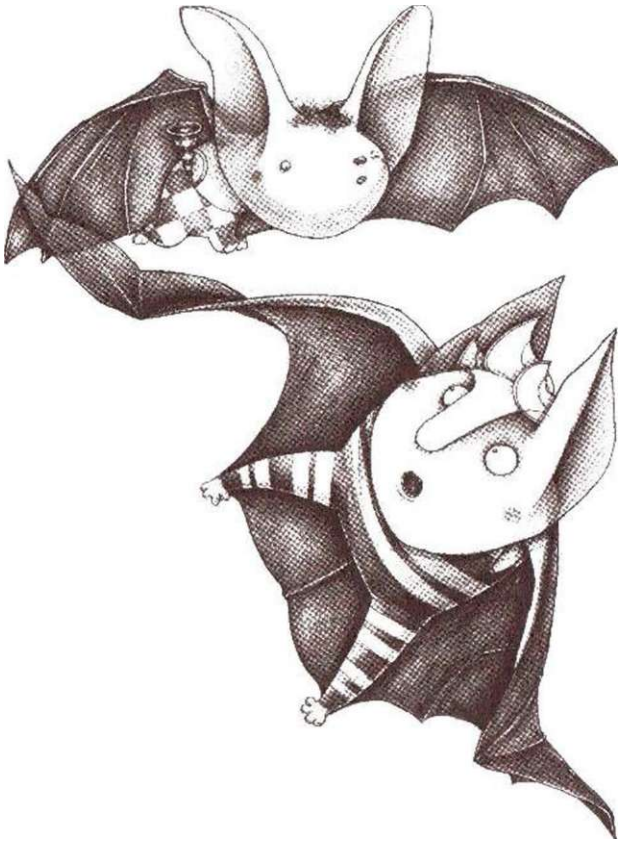

kora kört, úgy, Hogy nagyjából húsz perc múlva érjetek ide vissza? Én addig megnézem, mi van a ripacsokkal, és ha megérkezel, átveszem a rezgőjelzőr. Menni fog?

Vince bólintott. Tóni abban a pillanatban átváltott zuhanórepülésbe, és egyenesen arrafelé vette az irányt, ahol a ripacsok fényeit látta derengeni. Nem tévedett. Egy tisztáson, a szabad ég alatt ott kuporgott a ripacs férfiak serege, A Kamanduk elrablása után Metamor és az Illa-berek keresésére indultak, de a szokottnál lassabban haladtak előre. Szorította szívüket a Kamanduk gyötrő hiánya. Mindkét éjszakára biztonságos helyre húzódtak, nappal

pedig bátorságukat összeszedve, elszántan meneteltek tovább, ám amikor kora reggel Metamor elsötétítette az eget, úrrá lett rajtuk a rettegés.

Egy tisztás közepén, derengőiket szorongatva lekucorodtak, és egyetlen lépést sem tudtak már tenni. Csupán Illakava, Bubucs és Grimbusz Miska járkált a gubbasztó alakok között. Igyekeztek lelket önteni a rémülettől félholt társaságba, vajmi kevés sikerrel. Társaik lemondóan várrák a halált.

Ehelyett azonban Doppler Tóni érkezett hatalmas lendülettel, hogy szinte sistergett körülötte a levegő. Érkezésére a földön kucorgók közül felugrottak néhányan, de a többség rezzenéstelenül, magába roskadva ücsörgött tovább. Bubucs és Grimbusz Miska ölelésre tárr karral rohant Tónihoz. Ám Illakava felajzotta az íját, és egy nyílvesszőt szegezett a halottnak vélt, régi ismerősre.

- Az unokaöcséd, Vince és egy Rumini nevű gaz egér elrabolta a Kamandukot! Miattuk borult sötétbe Datolyapart ege! — kiáltotta köszönés helyett.

De Doppler Tóni nem volt ijedős fajta. Hirtelen mozdulattal rácsimpaszkodott Illakava nyílvesszejére, mintha csak egy előre odakészített, kényelmes függeszkedő hellyel kínálták volna.

- Kedves, hogy így örülsz a szabadulásomnak, Illakava! - mondta gúnyosan, majd hangnemet váltva Bubucs és Miska felé fordult. - Fontos híreket hozok, és az idő nagyon sürget.

Illakava mérgesen hátralépett, de nem szólt. Tóni folytatta.

- Először is, Vince és Rumini nem árult el benneteket. Rútul rászedték őket, és azóta is ezt próbálják jóvátenni. Fngem Rumini barátja szabadított ki a varázsló fogságából, de két eltűnt társatok, Illahó és Kobaga a berekben raboskodik még. Amikor legutóbb hallottam felőlük, még éltek.

Ennek hallatán többen mozgolódni kezdtek, innen is, onnan is közelebb kúsztak a ripacsok, hogy jobban a hallják a denevérfiú szavait. Doppler Tóni gyorsan elmesélte, miként zárra Metamor a

Kamandukba a napfényt, aztán rátért a Loverra ellen küldött két denevércsapatra.

- Ha Metamornak nem lennének segítői, magára maradna. Akkor könnyűszerrel megrohamozhatnánk a tornyot - magyarázta Tóni. - Csakhogy a feketeszárnyú sereget nem könnyű elpusztítani. Mi Vincével idecsaltuk a második hadosztályt, rövidesen megérkeznek. Segítsetek leteríteni őket, és szabaddá válik az út a Kamandukhoz!

- Sötétben gyengék vagyunk, képtelenek a harcra - súgta alig hallhatóan egy remegő térdű, idősebb ripacs.

- Nyakadban lóg a derengőd. Blég azt képzelni, hogy éjszaka van! — ripakodott rá Bubucs.

- De hiszen nincs éjszaka - rázta a tejét az öreg. - Épp az a baj.

- Ha most nem segítetek, meglehet, hogy örökre éjszakai sötétség borul a dzsungelre - vágott vissza Tóni.

- Segítünk! - lépettelőre Grimbusz Miska. - Csak azt nem rudom, hogyan.

- Le tudnátok nyilazni egy csapat denevért, ha itt, az orrotok előtt repkednének?

-Attól függ, hányan vannak. Mindenki hozott három köteg tartalék nyílvesszőt - hümmögött Illakava. - Bár itt a sötétben aligha fogjuk látni őket.

- Mindegy, akkor is meg kell próbálni! - jelentette ki Tóni, aztán szárnyát magasba emelve jelezte, hogy csendet kér. A távolból meghallotta a rezgőjelző hangját. Ezek szerint Vince került már egyet, és hamarosan visszaér, nyomában a mit sem sejtő martalócokkal.

- Megyek, idehívom őket! Készüljetek! - suttogta, és a magasba lendült. Szélsebesen indult Vince elé, hogy a ripacsok közé terelje a hadsereget.

Vince megkönnyebbülve üdvözölte nagybátyját. Már minden tagja remegett a fáradtságról. Tóni átvette a rezgőjelzőt, meghagyta

Vincének, hogy pihenjen egyet az erdőben és semmiképpen se legyen tovább a feketeszárnyú csapat közelében, azzal egyenesen a ripacsok risztása felé fordult. Lejjebb ereszkedett, hogy lőtávolságba kerüljön, miközben vigyáznia kellett, nehogy a denevérek, pihenőt sejtve, idő előtt leszálljanak a környező fákra.

Tizenegy óra felé járt az idő, mikor Kiró csapata Doppler Tóni jelzését követve elérte a tisztást. Mintha csak ez lett volna a jel, az Illa-berek irányából hatalmas villámcsapás hasította keresztül az eget, majd szétáradt az éltető fény. A denevérek megzavarodva vetették magukat az erdő sűrűjébe. Azaz, csak vetették volna, mert onnan egyszeriben pusztító nyílzápor zúdult rájuk. A fénytől erőre kapott ripacsokat megszállta a harci kedv, úgy érezték, mintha maga a Kamanduk ragyogna a nap helyett az égen. Soha ilyen elszántan és biztos kézzel nem céloztak még. Negyedóra múlva a feketeszárnyú csapat fele sebesülten vagy holtan hevert a földön, a többiek rémülten, szétzilálva menekültek a szélrózsa minden irányába.

A rettegett denevérhadsereg mindkét hadosztálya döntő vereséget szenvedett nagyjából ugyanabban a percben. A győztesek pedig értetlenkedve, de boldogságtól repeső szívvel találgatták, vajon minek köszönhetik a napfény csodával határos visszatértét.

Harmincegyedik fejezet
A villámcsapás

Rumini és Balikó döbbent csendben állt a délelőtti sötétben, az oszlop tetején kővé meredt Rikit, Rinyát, és a papagájszobor szárnyai közül kiragyogó, izzó Kamandukot bámulva. Délelőtt tizenegy körüljárhatott az idő.

- Kezdem úgy érezni magam, mintha egy hihetetlen mesébe csöppentünk volna — mormolta Balikó.

- Csakhogy a mesék általában jól végződnek. Most viszont nem áll túl jól a szénánk - fintorgott Rumini.

- Akkor húzzunk bele! Metamor bármikor visszatérhet - figyelmeztetett Balikó.

Rumini nem tétovázott, azonnal nekiveselkedett a mászásnak. Az volt a terve, hogy először a Kamandukot szedi le az oszlop tetejéről, mert mindennél fontosabb volt, hogy a napfény visszatérjen a világba. Utána aztán ki kell eszelni valamit, mert persze Rikir és a papagájt sem lehet ilyen állapotban hagyni. A mászás egyáltalán nem okozott nehézséget. Az oszlop alsó szakaszán ugyan nem esett túlzottan jó fogás, de itt még Balikó is tudott támasztékot szolgáltatni Rumini lábának. Feljebb pedig igazán gyerekjáték volt továbbhaladni. Riki kőteste ideális mászókának bizonyult.

Rumini hamarosan felért Rinyáig, és fél kézzel kapaszkodva megpróbálta kibillenteni a nagy zöld követ a papagájszárnyak szorításából. Csalódottan tapasztalta, hogy a kővé vált tollak olyan erősen tartják a Kamandukot, mint a gyűrűk ékkövét a foglalat. Képtelenség volt bármilyen irányba megmozdítani. Az egérfiú villámgyorsan visszakúszott a földre, hogy megvitassa a helyzetet Balikóval. Barátja készségesen lekapta fejéről a láthatatlanná tevő kalapot a megbeszélés idejére.

- Figyelj, Balikó, te jártál a varázsszertárban. Nem emlékszel valamilyen ketyerére vagy kenőcsre, amivel lel tudnánk Rjkiéket éleszteni? Addig a Kamandukot se tudjuk lehozni, amíg ők ketten nem mozdulnak.

Balikó elgondolkodott. Rengeteg tégelyt és varázseszközt végigböngészett, amikor kővé vált mancsát próbálta visszaváltoztatni. De már akkor is csak a kocsonyazselé tűnt némiképp biztatónak.

- Gondolkozz, komám! - biztatta Rumini. - Kell, hogy legyen a varázslónak valamiféle élesztője.

- Élesztő, hát persze! Hogy én mekkora marha vagyok — csapott a homlokára Balikó (szerencsére nem a kővé vált mancsával). — Volt ott egy élesztő nevű vörös por, amit menet közben zsebre vágtam. Egész éjjel nyomta az oldalam.

- Egy próbát megér, vedd elő gyorsan! — biztatta Rumini.

A Balikó zsebéből előkerült kis tégelyt a fogai közé szorítva újra felkapaszkodott a Kamandukhoz. Két lábával erősen átkulcsolta Rikárdó nyakát, hogy le ne csússzon, és fogai segítségével kinyitotta a kis fiolát. A por a Kamanduk zöldesen izzó fényében inkább barnának tűnt ugyan, de Rumini nem tétovázott. Úgy tervezte, hogy előbb Rinyát kelti életre, Rikit csak akkor változtatja vissza, amikor már magához vette a Kamandukot. Különben mindannyian lezuhannának, és a Kamanduk esetleg kettérepedne. Magasba emelte tehát a mancsát, hogy egy kis port hintsen Rinyára. Ám ebben a pillanatban meghallotta az időközben újból láthatatlanná vált Balikó kiáltását.

- Vigyázz, Rumini, jön Metamor!

A varázsló ebben a pillanatban lépett a teraszra, és Balikó kiáltásának köszönhetően azonnal észrevette a magasban csimpaszkodó Ruminit, Rögtön magasba emelete varázsgyűrűs mancsát, hogy a gyűrűből kicsapó fénysugárral lesújtsa az egérfiút. De Rumini megelőzte. Hirtelen mozdulattal kiborította a tégely teljes tartal-

mát. A vörös porfelhő beborította őt magát, a két szoborrá vált alakot, és lassan aláhullott a mélybe.

A következő pillanatban annyi minden történt viharos gyorsasággal, hogy Rumini és Balikó csak utólag tudta úgy-ahogy összeállítani az események sorrendjét. Két villanás, hat ordítás és hatalmas fényáradat következett be szinte teljesen egy időben. A két barát később arra a következtetésre jutott, hogy először Metamor gyűrűjének kegyetlen erejű sugara ütötte meg Rumini vállát.

A kisegér felordított (ez volt az első kiáltás), és ha éppen nem az élesztő porfelhőjének közepén találja az ütés, talán holtan zuhant volna a terasz kövére. így azonban csak egyetlen villanásnyi időre szűnt meg körülötte a világ, de a következő másodpercben már tökéletesen magánál volt megint. Eközben az élesztő ráhullott Rinyára és Rikárdóra is, sőt, a talapzatnál téblábolo láthatatlan Balikóra is jutott belőle. Ezt onnan tudta a kisegér megállapítani, bog)' abban a pillanatban mozdulni érezte kővé dermedt mancsát.

Riki és Rinya rögtön életre kelt a por hatására, majd a következő pillanatban egyensúlyukat vesztve lezuhantak az oszlop tetejéről. Nem voltak túl magasan, néhány kék-zöld folttól eltekintve nem szereztek komolyabb sérüléseket (tőlük származott a következő két ordítás). Természetesen a Riki nyakában egyensúlyozó Rumini is rögtön a földre, vagyis éppen a láthatatlan Balikóra zuhant, alaposan megütve ezzel mindkettejüket. (Az ő ordításuk volt a sorban a negyedik és ötödik.)

A hatodik, legrémisztőbb üvöltés azonban Metamor torkából tört elő, közvetlenül azután, hogy az újjáéledt papagáj megbillent és a földre pottyant. A szárnyak közé feszített Kamanduk ugyanis szintén lezuhant (Rikárdó hátára, így szerencsére nem tört össze). Zuhantában azonban megtört benne a nehezen előidézett varázs, és a napfény végre utat talált magának a külvilágba. Nem is akárhogy: hatalmas, eget-földet bevilágító, szemet káprázlató villámcsapás formájában száguldott ki az órák óta bezárva tartott fény

a kőből, A villám pedig egyenesen Metamor varázsgyűrűjébe csapott, mintha ellenállhatatlanul vonzotta volna a bűvös erejű kő.

A villámcsapás hatására felizzott és kettérepedt a varázsgyűrű köve, felhangzott Metamor ordítása, és szinte ugyanabban a percben lángra kapott a világítótorony. A gyűrű kövéről továbbverődő villám ugyanis a varázsló mellett vágott bele végül a toronyba. Metamor gyűrűjének a villámcsapás kivédése volt az utolsó csodának is beillő tette. Gazdája életét megmentette ugyan, de varázsereje megszűnt. A szétrepedt kő egy darabig csendesen izzott még, aztán szép lassan hűlni kezdett. Ha kéznél van a varázskönyve, Metamor talán tehetett volna valamit, mielőtt a két félbetört kődarab izzó kristályból fekete szénné változik, de nem volt rá érkezése. Amíg gyűrűje a haláltusáját vívta, ő maga is szörnyű változáson ment keresztül.

A varázserő megtörését követően azonnal denevérré változott, majd papagájjá, utána gekkóvá, szőrős lábú madárpókká, makákóvá. Ugy tűnt, a pusztuló varázsgyűrű utolsó erejével az összes olyan alakba átváltoztatja Metamort, amelyet a varázsló korábban már magára öltött. Metamor átkozódva, csapkodva próbált gátat szabni az őrült körforgásnak, de a gyűrű ereje erősebb volt nála. Rumini, Balikó, az éppen eszméletére térő Riki és Rinya döbbenten bámulta a varázsló alakváltozásait. Néhány figura kifejezetten ijesztő volt, mások inkább meglepően kicsik és furcsák, de akadt köztük néhány mulatságos is.

A fatörzsvastagságú óriáskígyó láttán mindhárom egér hátrahőkölt, mikor a pikkelyes fenevad azonban bóbitás kismadárrá változott, legszívesebben jót kacagtak volna. Rumininek volt eközben annyi lélekjelenléte, hogy felkapja a földről a kimerült és teljesen elsötétedett Kamandukot, és a pulóvere alá rejtse. Aztán tovább figyelte Metamor tusáját. A varázsló alakváltozása lelassult, ahogy a gyűrűben izzó kristály szép lassan hűlni és feketedni kezdett. Rumini most értette meg, hogy amikor a gyűrű köve végleg ki-

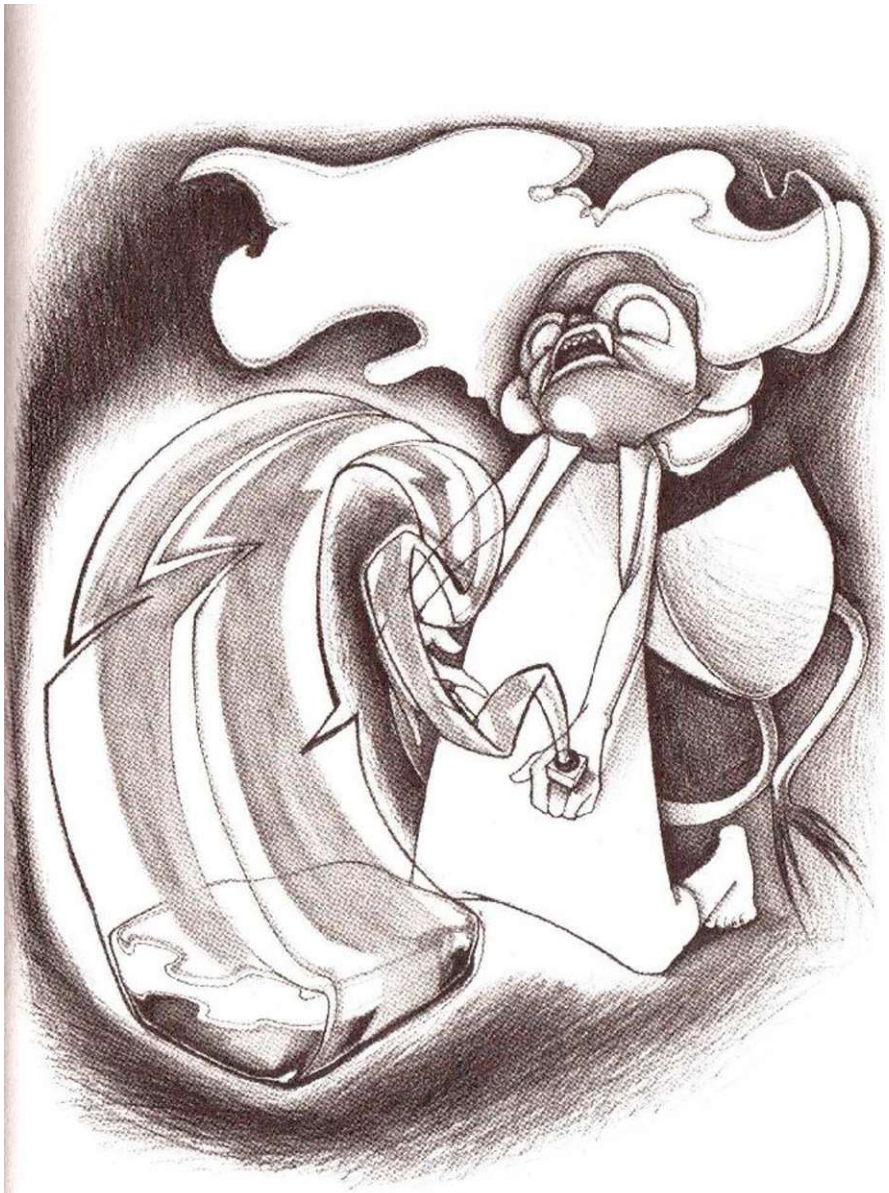

huny, Metamor is elnyeri végső alakját. Már csak az volt a kérdés, milyet. Rumini magában azért fohászkodott, hogy valami apró bogár vagy béka legyen az utolsó állomás, ne vérszívó denevér vagy rőt-skorpió.

A varázslónak is ez járhatott a fejében, mert amikot éppen vakondbunda feszült rajta, türelmetlen ordításba kezdett:

- Gyerünk, tovább, így nem maradhatok!

A vakond alakja lassan elenyészett, de a gyűrű köve is lassacskán kihunyt. Az egerek döbbenetére Metamor most kedves képű, majomszemmel nézve káprázatosan szép selyemmajom hölgy alakját öltötte. Díszes ruhája, fényes bundája, kecses végtagjai igazán fejedelmi teremtésnek mutatták. Nem csoda, hogy Herdál király is szerelemre gyúlt iránta. Bizony, a ragyogó majomkisasszony nem más volt, mint Anomália úrnő személyesen, Herdál király imádatának tárgya és reménybeli menyasszonya!

Rumini és Balikó elképedve bámultak.

- Gyerünk, tovább, tovább! - roppantott hisztérikusan a hölgy, de az ujján füstölgő gyűrű végleg elszenesedett.

Úgy tűnt, Metamor Anomália úrnő törékeny alakjában rekedt. Egy pillanatig még kivált, hátha egy utolsó, kicsit erőteljesebb formát sikerül öltenie, de hamar belátta, hogy erre szemernyi esélye sem maradi. Gyors pillantással körülnézett hát, hogy felmérje a további lehetőségeket. A villámcsapás okozta tűz a torony felső szintjein is elterjedt már, az ablakokból lángok csaptak elő, és fojtogató fekete füst terjengett a levegőben. A csigalépcső maga volt a pokol: recsegve-ropogva hullottak alá a lángoló lépcsőfokok a mélybe. Arrafelé lehetetlen volt menekülni.

Anomália-Metamor kétségbeesve kereste a menekülés útját. Ha denevérformában hagyja a gyűrű, most könnyűszerrel elrepülhetett volna, a kényes úrnő alakjában azonban attól is félnie kellett, nehogy földig érő selyemruhája lángra kapjon. A toronyból időközben kimenekülték és szétszéledtek Metamor szolgái, Uruk

fenyegető jelenléte nélkül eszük ágában sem volt életüket kockáztatni az oltással. Hátra sem pillantva iszkoltak szanaszét az Illaberek sűrűjében. Csupán három rendszeresen járőröző denevérőr maradt hátra. Ok egyenesen a toronyba repültek, mert tudták, hogy uruk a Kamanduk körül tölti a napot.

Metamor utolsó alakváltozásainak már ők is szemtanúi voltak egy közeli fa ágain függeszkedve. Anomália úrnő azonnal észrevette őket, Maradni teljesen értelmetlen volt már, hiszen a lángba borult világítótorony bármelyik pillanatban összedőlhetett. A varázsló a kőpárkányhoz szaladt, és intett a denevéreknek. Azok gondolkodás nélkül engedelmeskedtek uruknak. Számukra nem volt szokatlan, hogy az teljesen váratlan formában áll előttük.

— Emeljetek fel, és repítsetek a varázsszertár ablakához. Ki kell hoznom onnan valamit! - harsogott az úrnő cseppet sem nőies hangon.

A denevérek máris otl termettek, lábukkal megmarkolták és a magasba emelték a varázslót. A tornyot megkerülve ereszkedni kezdtek, hogy minél jobban megközelítsék a varázsszertár ablakát. Csakhogy időközben a tűz még tovább terjedt, az egész épület a lángok martaléka lett már. Anomália úrnő belátta, hogy a varázsszertár minden titkos kincsével és varázseszközével együtt perceken belül porrá és hamuvá válik.

- Valahogy helyre kell állítanom a gyűrűm erejét - mormolta magában elkeseredetten. - De az nem megy magáról. Néhány bűvös masinára biztosan szükségem lesz.

Lázasan járt az agya. Azt forgatta magában, vajon merre érdemes indulnia. Hol tudna legközelebb olyan eszközökre szert tenni, amelyek segítségével visszaállíthatná régi hatalmát: Ismert néhány nagy tudású mágust a világban. Ifjúkora óta gyűlölte például Naftalin Rufuszt, a jólelkű öreg mókust, aki a távoli Pelevárban él. Tőle igazán nem szívesen kérne segítséget. Régi barátság fűzte Akum Vákuumhoz, a nyugati Arany-tenger vidékén lakó cic-

kányhoz, aki szintén óriási erő és tudás birtokosa volt. De Ákum Vákuumról azt hallotta, hogy nem is olyan régen rútul lelepleződtek az ármánykodásai, és varázseszközeitől megfosztva, száműzetésben él egy kis szigeten. O biztosan nem tud hát segíteni. Az Arany-tenger amúgy is túl messze van. Metamor közelebb szeretett volna megoldást találni a bajára.

És akkor hirtelen eszébe villant egy halvány lehetőség. Nem a legkiválóbb varázsló ugyan, de sokféle eszköz birtokosa és feltalálója Makkiátó apát a közeli Mokka szigetén, A jámbor kapucsínus szerzeteseket gyerekjáték lesz lóvá tenni, és ha egyszer bejut az apát dolgozószobájába, bizonyára összekotyvaszt egy kis főzetet. Legalább annyit, hogy más alakot öltsön, vagy egy kis varázserőre szert tegyen. Metamor végre elhatározta magát.

- Vigyetek azonnal Pálmatőre! - dörrent a denevérekre. - Onnan vagy hajóval, vagy a ti szárnyatok alatt Mokka szigetére megyek.

A denevérek szó nélkül teljesítették a parancsot. Metamort magasba emelték, és erős szárnycsapásokkal indultak észak felé, ügyet sem vetve a hátramaradókra. Rumini és Balikó eddig némán szemlélte a jelenetet, de most hirtelen ők is felocsúdtak. A torony mostanra életveszélyessé vált, aki nem menekül, perceken belül menthetetlenül a lángok martaléka lesz. Már csak az volt a kérdés, merre tovább. A lángoló csigalépcsőn képtelenség volt lejutni, sőt, mostanra már a külső falak is vörösen izzottak, semerre sem lehetett leereszkedni. Egyedül a levegőn keresztül volt esély elhagyni a felforrósodott teraszt, de erre csak Rinya volt képes.

Rumini a kőpárkányhoz rohant, hogy körülnézzen. Hiába volt a torony viszonylag alacsony: aki innen leveti magát, az biztosan nyakát töri. De a kisegér már tudta, mit kel tenni. Eszébe jutott, milyen nagyszerűen lendült indáról indára Doppler Vince segítségével, miközben Apacukát keresték. Most ugyan magasabban vannak, hiszen a torony kiemelkedik a fák koronája közül, de azért a

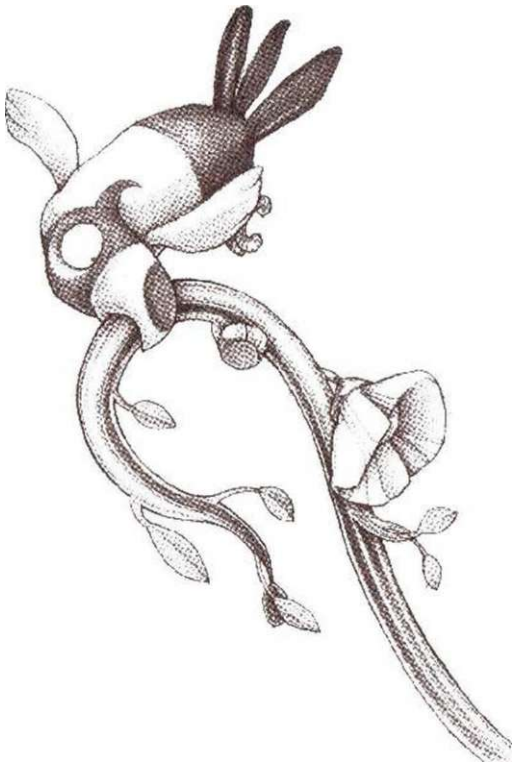

legtermetesebb fák csúcsindái biztosan elérnek a párkányig. Csali ide kéne hozni őket! De hol van Rinya? Rumini kétségbeesetten forgolódott. Végül megpillantotta. A meglehetősen viharvert papagáj magába roskadva gubbasztott az egyik közeli ágon.

- Rinya, gyere gyorsan! Segítened kell! - kiáltott rá Rumini. - Fogj a csőrödbe egy indát, cs hozd ide!

Rinya nem mozdult. Balikó, aki időközben a hátizsákjába gyömöszölte a láthatatlanná tevő kalapot, mérgesen mordult a papagájra.

- Emlékezz csak, kinek köszönheted az életed! A gazdád kővé változtatott, most pedig itt hagyott egyetlen szó nélkül. Rumini nélkül örökre szobor maradtál volna.

- Mi viszont tüst és korom leszünk nélküled! Siess már! — sürgette Rumini.

Rinya lomhán arrébbszökkent. A két egérfiú egy pillanatig azt hitre, hogy a madár hálátlanul a sorsukra hagyja őket, de Rinya csak a megfelelő indát kereste. Végül csőrébe csippentett egy erősnek tűnő szálat és Ruminihez röppent vele.

- Figyeljetek, mutatom, hogy kell! - rikkantott a matrózfiú. — Rinya, gyere utánam!

Felszökkent a kőfalra, erősen megmarkolta az indát, egy kicsit meg is rángatta, hogy lássa, valóban tart-e, majd nagy levegőt vett és elrugaszkodott. Akkora lendülettel csapódott az ágak közé, hogy szinte utat hasított magának a lombok sűrűjében. Végül ügyesen megragadott egy ágat. Nem ez volt élete legszebb és legbiztonságosabb ugrása, de ez most nem számított. Már adta is Rinyának az indát, hogy a papagáj visszatérjen vele a teraszon rostokolókhoz.

- Te jössz, Rikárdó! - harsogott Balikó. - Végy lendületet, Rumini majd elkap.

- Nem merek - rázta a fejét rémülten Riki.

- Ne kéresd magad, öregem! Te sem akarsz roston sült lenni ezen a grill-teraszon!

Riki a félelemtől összehúzott szemmel tiltakozott. De Balikó tudta, hogy nincs idő nyekeregni, a torony recsegett-ropogott, tényleg bármelyik pillanatban összeomolhatott. Megragadta Riki karját, csuklójára tekerte az indát, a végét pedig a mancsába nyomta.

- Kapaszkodj, öcsi, indul a menet!

Riki megpróbált ellenállni, de Balikó hátulról megadta neki a kezdősebességet. A kisegér lába alól kicsúszott a kőpárkány, utolsó mozdulatával megszorította az indát, aztán szemét becsukva,

hatalmas sikítás kíséretében berepült a fák közé. Rumini mancsa megragadta, és egy erős keresztágra húzta. Már csak Balikó volt hátra. Rinya az utolsó pillanatban érkezett. Az egérfiúnak nem maradt ideje a töprengésre, megragadta az indát, és már ugrott is. Háta mögött magasra csaptak a lángok, és mire biztonságosan lovagló ülésbe helyezkedett a fán Rumini mellett, a világítótorony őrült ropogással összeomlott.

- Erre mondják, hogy pontos időzítés - vigyorgott Rumini megkönnyebbülten. - Köszönjük, Rinya.

- Nem fog az erdő is felgyulladni? - forgolódott Riki. - Ég alattunk minden!

- Mondasz valamit - hümmögött Balikó. — Nem ártana odébbállni.

Óvatos mozdulatokkal megindultak Rumini nyomában, aki a jelek szerint kiváló famászóvá vált a Doppler Vincével töltött órák alatt. De nem kellett messzire menekülniük. Mintha a természet is csak erre a percre várt volna. Az ég beborult, és szakadni kezdett a zápor, amely a dzsungelben naponta bőségesen zúdul a mindent beszívó növényekre. A langyos áradatban sisteregve, fekete füstöt sziszegve aludtak ki a lángok, és mire a félórás eső lecsendesedett, a világítótorony helyén már ártalmatlanul füstölögtek az üszkös kőhalmok.

- Egy újabb pontos időzítés - mormolta elégedetten Rumini, miközben megpróbálta kicsavarni pulóveréből a vizet.

- Es most hogyan tovább? - kérdezte Balikó.

- Szerintem kár volna a berekben kóvályognunk. Doppler lóniék biztosan visszajönnek értünk. Legjobb lesz, ha itt várjuk meg őket.

Balikó zsebre vágta a mancsát, aztán egy pillanatra megmerevedett, és rögtön el is szomorodott.

- Nálam vannak a derengők - sóhajtotta. - Amíg te a Kamandukkal bajlódtál, összeszedtem őket a teraszon. Itt van Fecóé, a

tied, és a két ripacs harcosé. Illahóra emlékszem, de hogy is hívták a másikat?

— Kobaga. Szerinted a börtönben vannak? - kérdezte Rumini csendesen.

— Ott voltak. Ott kellett lenniük. Szegények, rettentő véget értek - dünnyögte Balikó.

— Szerintem egyáltalán nem biztos, hogy meghaltak - élénkült meg Rumini. - A börtön a régi barlangban van, a föld alatt, az egész tornyot arra építették. A tartószerkezet beomlott, az épület leégett, de a barlangig talán el sem jutott a tűz. Fogadok, hogy a cellák érintetlenül maradtak. A bent raboskodók pedig talán azt sem érezték, mennyire befűtötték körülöttük.

— Akkor gyerünk! — lelkesedett Balikó, akire rögtön átragadt Rumini izgalma. - Szabadítsuk ki őket.

— Most mi van? Hová mentek? - kapkodta a tejét értetlenül Rikárdó.

— Gyere, öcsi, indul a mentőcsapat. Most bizonyíthatsz! - rikkantott Rumini. - Kihozzuk Illahót és Kobagát.

Azzal mindenre elszántan megindultak, hogy megkeressék a föld alá vezető lejáratot a romok alatt.

Harminckettedik fejezet
A veritométer

Metamor haragja a hosszú repülés alatt szemernyit sem csillapodott. Szívét majd szétvetette a gyűlölet, amit főműve tönkretevői iránt érzett, és a méreg, hogy kényelmes varázslóbundája helyett Anomália úrnő alakjában kénytelen továbbélni. Hűséges szolgái kitartóan, lankadatlanul szárnyaltak vele Pálmató felé. A világítótorony tüzét eloltó eső után viharos erősségű szél érkezett délnyugatról, a denevérek dolgát jelentősen megkönnyítve. A szél egyenesen a tengerparti városka irányába fújt, így Metamor szolgái kényelmesen meglovagolhatták. Elég volt arra ügyelniük, hogy a légáramlat tetején maradjanak, és máris sosem látott sebességgel hasították az eget. így eshetett, hogy késő délutánra a varázsló és szolgái elérték Pálmató partvidékét, holott a kis kikötőváros légvonalban közel egynapi repülőútra fekszik az Illa-berektől.

De a varázsló még most sem volt elégedett. Mielőbb el akarta érni Mokka szigetét, hogy haladéktalanul nekiláthasson varázsereje helyreállításának. Mivel túl kockázatosnak és időigényesnek tűnt bemerészkednie Pálmatőre, Metamor lemondott eredeti tervéről, hogy hajóval közelíti meg a kapucsínusok szigetét. Inkább azt választotta, hogy denevéreivel röpteti át magát a tengeren. Bár a pórul járt varázsló szállítása komoly szárny- és erőpróbáló feladat volt, Anomália-Metamor alig tízperces pihenőt engedélyezett csupán kimerült csapatának a tengerparton, aztán újra az egekbe hajszolta őket.

Eleinte nagyszerűen alakult minden, a denevérek egyre nehezebben ugyan, de tartották a varázsló által diktált tempót. Metamorf hatalmába kerítette a várakozás izgalma, csak az járt a fejében, hogy

néhány óra elteltével behatolhat az apát dolgozószobájába, és a saját szolgálatába állíthatja a szent életű tudós eszközeit. Csakhogy a legizmosabb harcosok erejének is van határa. Az egyik denevért olyannyira hatalmába kerítette a fáradtság, hogy óvatlan szárnymozdulatot tett, és meghúzta az egyik vállát. Képtelen volt tovább folytatni az utat. Kétségbeesett verdeséssel zuhanni kezdett. Két társa is szédelgetr már a kimerültségtől, egyértelmű volt, hogy ketten nem fogják sokáig bírni Metamor súlyát.

A helyzet kilátástalannak látszott, nagyjából félúton voltak Pálmatö és Mokka szigete között, Alattuk pedig semmi pihenőhely, csupán a haragosan tajtékzó tenger. De a szerencse ezúttal a varázslónak kedvezett. A szürkületből imbolygó lámpafény intett a fáradt légi utasok felé. Egy hajó szelte alattuk a habokat!

- Gyerünk, leszállás! - adta ki a parancsot Metamor.

Kimerült legényeinek nem kellett kétszer mondani. Zuhanórepülésben indultak az életmentő vitorlás irányába. Két perc múlva tikkadtan, de megkönnyebbülve koppantak a fedélzet deszkáin. Érkezésükre azonnal összesereglett a hajó elképedt legénysége, néhányan evezőt ragadtak a betolakodók elűzésére, mások a fegyverük után nyúltak. Metamor, azaz Anomália úrnő segélykérőn nézett a fenyegetően gyülekező tengerészekre. Ám ekkor tekintete egy pillanatra a zászlóra révedt, és hinni sem akart hatalmas szerencséjének. A királyi címer volt a lobogóba hímezve. Személyesen Herdál király hajójára pottyant!

Pironkodva végigsimította hát csapzott selyemruháját, és pilláit rezegtetve fordult a kapitányhoz:

- Drága uram, nyugtasson meg! Ugye őfelsége vitorlására érkeztem?

A matrózok egy pillanatra megtorpantak. A kapitány gyanakodva méregette az égből pottyant nőszemélyt.

- Igen, ez itt az Ametiszt - mondta. - Na de maguk kicsodák?

- Anomália úrnő vagyok — mosolygott: elbűvölően Metamor. - Herdál király arája, Datolyapart jövendő úrnője.

A kapitány nagyot nyelt. Igazán figyelmeztethették volna a nevezetes vendég érkezésére! A végén még ő marad szégyenben a méltatlan fogadtatás miatt. Bár, amilyen zavarodottan ma őfelsége viselkedett, igazán nem csoda, hogy elfelejtett szólni az úrnő látogatásáról. Már maga a kapkodó indulás is érthetetlen volt a kapitány számára. Fel nem. foghatta, miért volt Herdálnak annyira sürgős vitorlát bontani, hogy még a fény visszatérését sem tudta kivárni. Azt sem értette, miért akart őfelsége Murán iába hajózni poggyász és szolgasereg nélkül. De leginkább az nem fért a kapitány fejébe, hogy ha már olyan sietős volt az út, miért vesztegeltek mégis órákon át a nap visszatérése után.

Merthogy a fény váratlan előbukkanása tizenegy óra táján olyannyira meglepte Herdált, hogy azonnal megálljt parancsolt az Ametisztnek, és órákon át csak az eget kémlelte, Hát nem arról

volt szó, hogy egy legyőzhetetlen varázsló sötétített el mindent? Akkor mi ez a nagy világosság? Vagy csak Elbán herceg vetett be valami trükköt, hogy így futamítsa meg őt? Lehet, hogy okosabb volna most rögtön visszatérni a palotába? Herdál hosszasan töprengett, hű matrózai pedig készenlétben várták uruk elöntését. Késő délutánra járt már az idő, mire őfelsége végre elhatározta, hogy folytatja útját Murániába. Ki tudja? Attól még, hogy kisütött a nap, befuthatnak a vérszívó denevérek! Herdál király biztonságosabbnak ítélte, ha a távoli ország vendégeként várja a híreket, és szükség szerint frissen toborzott hadsereggel tér vissza hazájába.

így esett, hogy a reggeli órákban útnak indult Ametiszt az est leszálltakor még csak Mokka szigetének környékén járt. Anomália úrnő persze mit sem tudott erről, ő csak azt látta, hogy a büszke, királyi vitorlás pont jókor keresztezte útját. Az Ametiszt nélkül ugyanis menthetetlenül a tengerbe fulladt volna.

- Értesítsék, kérem, Herdált az érkezésemről - rebegte. - Alig várom, hogy viszontláthassam végre!

Egy matróz futva távozott, és néhány perc elteltével őfelsége kíséretében tért vissza. A döbbent uralkodó nem tudort hová lenni a csodálkozástól, elkerekedett szemekkel bámulta a meglehetősen tépett és kimerült ifjú hölgyet.

- Mit jelentsen ez, Anomália? - nyögte végül lovagiasnak egyálralán nem nevezhető módon.

- Ó, drága Herdál, rettentő álmot láttam az éjjel. Nagy veszély fenyegetett és csak a te védelmező karjaid közt leltem menedéket. Ezért korán reggel útra keltem, hogy megtaláljalak - sóhajtotta legszerelmesebb hangján Anomália.

E szavak hallatán Herdál király, ha lehet, még jobban meghökkent. A kényes-fényes úrnő eddig nem sok kedvességet pazarolt rá, merőben szokatlanul hangzott az iménti vallomása. De, meg kell hagyni, rettentően hízelgett őfelsége hiúságának, hogy az eddig oly kevély hölgy most száz veszéllyel dacolva jött utána. Ole-

lésre tárta hát a karját. Anomália úrnő szemérmesen, szemlesütve lépett közelebb.

- Murániába megyünk, drágám - jelentette ki legférfiasabb hangján Herdál. - Néhány hétig ott fogunk vendégeskedni.

- O — sóhajtott megtörten Anomália, és minden ízében látványosan remegni kezdett. - Rettentően kimerültem a repüléstől, és háborog a gyomrom a vad hullámok táncától. Nem pihenhetnénk meg éjszakára a szárazföldön?

- Képtelenség! - rázta a tejét Herdál. - Datolyapart cseppet sem biztonságos ma éjjel.

- Keressünk hát egy közeli szigetet - kérte esdeklő hangon az úrnő. - Kapitány úr, merre járunk most?

- Mokka szigete a legközelebbi semleges földdarab - jelentette készségesen az Ametiszt kapitánya. - Alig egy órányira fekszik tőlünk.

- Kérlek, drága Herdál, teljesítsd ezt a picinyke kérést — nyafogott Anomália.

Herdál király előző sikerén felbuzdulva szeretett volna minél lovagiasabb fényben feltűnni szíve hölgye előtt, meg hát a hajó legénysége is hallotta a kérést, bizonyára szívtelennek tartották volna, ha nem hajtja meg magát menyasszonya kívánsága előtt.

- Rendben van! Irány Mokka szigete - adta ki a parancsot.

Az Ametiszt máris északi irányba fordult, és alig egy óra elteltével ki is kötött a kapucsínusok szigetén. Herdál király karján vezette fel Anomália úrnőt ugyanazon a kanyargós ösvényen, amelyen egy héttel azelőtt a hajótörött egérmatrózok cipelték fel az élet és halál közt lebegő Dundi Bandit. A királyi pár kíséretét csupán a kapitány és kér matróz alkotta, a többieknek az Ametiszt őrzése jutott feladatul.

Szimpla testvér igencsak elcsodálkozott a váratlan látogatók érkezésén, de Datolyapart királyát még a sötétben is felismerte, így nem akadékoskodott a bejáratnál. Néhány udvarias szó elmo-

tyogása után bevezerre a vendegeket a fogadószobába, és elsietett, hogy mielőbb értesítse Makkiáró apátot a történtekről.

Az apát reggel óta a dolgozószobájában tevékenykedett Dundi Bandi társaságában. A nappali fényt kihasználva darabjaira szedte és újra összerakta a spekulatóriumot, de azt tapasztalta, hogy a mutatók továbbra is veszettül forognak, lehetetlenül változékony időjárást és sorsfordító látogató érkezését jelezve. Makkiátó addig-addig szöszmötölt az érzékeny műszerrel, míg egészen rájuk esteledett. Bandi gyertyákat gyújtott, hogy egy kicsit még beszélgessenek. A pislákoló fényben képtelenség volt folytatni az aprólékos munkát.

Mikor Szimpla testvér berontott a szobába a király érkezésének hírével, az apát pillantása rögtön a spekulatórium kijelzőjére esett. A mutatók őrült forgása leállt, a műszer egyértelműen a szeles idő és a Fortuna bogár jelén állapodott meg.

- Ugy! Tehát Herdál érkezését jósolta a műszer! Nem árt óvatosnak lennünk- dünnyögte magában Makkiátó, miközben feltápászkodott.

Szimpla testvér aggodalmas arckifejezéssel ácsorgott az ajtóban.

- Apát úr, mit jelent ez a látogatás? Csak nem esett Elbán hercegnek bántódása? - kérdezte végül.

- Hamarosan kiderül mormolta az apát. — Nagyon bízom a herceg győzelmében.

Szimpla testvér buzgón bólogatott, Dundi Bandi viszont szólásra emelkedett.

- Megengeded, apát uram, hogy én itt maradjak? - kérdezte. - Nem akarok alkalmatlankodni a vendégek körül, viszont szívesen átlapoznám azt a botanikai könyvet, amit reggel mutattál.

- Persze, fiam, maradj, amíg kedved tartja - biccentett az ajtóban Makkiátó. - De zárd be az ajtót, ha aludni indulsz! Én ma már nem térek vissza.

Herdál király nem volt beszédes hangulatában. Eszében sem volt magyarázatot szolgáltatni különös látogatása okáról. Elfogyasztotta a feltálalt vacsorát, tett néhány udvarias megjegyzést, aztán a szerzetesek értésére adta, hogy szeretne mielőbb nyugovóra térni, és reggeli után azonnal útra kelni. Anomália úrnő bágyadt mosollyal, de elbűvölő kedvességgel köszönte meg Makkiátó apátnak a vendéglátást, majd fejfájásra és kimerültségre hivatkozva ő is visszavonult a vendégszobába.

A vendégek távozása után a kapucsínusok suttogva vitatták meg a történteket. A király érkezése rendkívüli eset ugyan, de nem feltétlenül hozható összefüggésbe Elbán herceggel. Mindent összevetve semmi érdemleges nem derül ki belőle. Figyelni kell az átvonuló madarak híradását és bizakodni, hogy ha ütközetre kerül a sor, a herceg diadalmaskodik Herdál fölött. Aztán Melanzs atyának hirtelen vakmerő ötlete támadt.

- Tartsuk itt Herdál királyt a szigeten! Hatalmas szolgálatot tennénk vele Elbán hercegnek! Ha eddig nem sikerült legyőznie, tnost könnyen fölébe kerekedhetne.

- Nem avatkozhatunk be Datolyapart ügyeibe ingatta a fejét az apát. — Már azzal is megszegtük rendünk törvényét, hogy hónapokig rejtegettük a herceget. Bár teljes szívemmel kívánom, hogy győzedelmeskedjen, mégsem harcolhatok helyette. Holnap reggel útra bocsátjuk a vendégeinket, Elbán herceg pedig megvívja majd a saját csatájár.

Makkiátó apát ezzel lezártnak nyilvánította a beszélgetést, aludni küldte szerzeteseit, majd maga is visszavonult hálófülkéjébe. Hamarosan elcsendesedett az apátság, egyedül Dundi Bandi olvasgatott mindenről megfeledkezve a dolgozószobában. Arra kapta csak fel a fejét, mikor csendesen megnyikordult az ajtó. Először azt hitte, hogy az apát tért vissza elmesélni, hogy zajlott a király fogadása. Nagy volt hát a döbbenete, mikor egy kecses selyemma-

jom hölgyet látott besurranni a résnyire nyitott ajtón. Nyilván a király kísérője. De mi a csudát keres irt éjnek évadján? Mindenesetre nem árt illendően köszönteni.

- Üdvözöllek úrnőm! - emelkedett fel Bandi az olvasófotelből.

Az úrnő rémülten ugrott hátra a váratlan hang haliarán, kacsóját a szája elé kapta, hogy ne sikítson.

- Bocsáss meg, hogy rád ijesztettem - hebegett Bandi. - Miben lehetek a segítségedre?

A selyemmajom kisasszony néhány pillanat leforgása alatt úrrá lett első ijedelmén, és kedves mosollyal lépett közelebb.

- Én kérek elnézést, amiért ilyen látványosan megrémültem tőled. Erősen megfájdult a fejem, ezért az apát úr felajánlott egy kis orvosságot.

Az íróasztal felől hirrelen sípoló hang szólalt meg. A veritométer jelezte, hogy hamis állítás hangzott el az imént. Bandi összevonta a szemöldökét.

- Hogyhogy nem jött veled az apát úr? Sosem lenne olyan udvariatlan, hogy egyedül küldjön egy hölgyet gyógyszer után kutatni!

- O, cseppet sem volt udvariatlan! - sietett megnyugtatni Bandit Anomália úrnő. - Miért is jött volna, hiszen itt vagy te, hogy segíts nekem.

- Mondta az apát úr, hogy engem keress? - kérdezte széles mosollyal Bandi.

Büszke volt, hogy Makkiátó ennyire megbízik benne.

- Persze - bólogatott a hölgy. - Csak azt nem említette, hogy te más vagy, mint ők. Kapucsínus szerzetesre számítottam, azért ijedtem meg tőled az első pillanatban.

A veritométer sípolása kis híján elnyomta Bandi válaszát.

- Én csak egy hajótörött egér vagyok, akit Makkiátó apát gyógyított meg — magyarázta.

- Különös - csóváira a lejét a Hölgy. - Itt, mifelénk ritkán találkozni egerekkel. Neketn például még sosem volt szerencsém egyetlen honfitársadhoz sem.

A veritométer most már olyan hangosan rikácsolt, hogy képtelenség volt figyelmen kívül hagyni.

- Mi csörög ittf — kérdezte zavartan Anomália.

- Csak egy meghibásodott műszer — legyintett nagyvilági stílusban Bandi. Rettentően bosszantotta, hogy a veszettül sípoló berendezés így megzavarja beszélgetését a gyönyörű hölggyel, ezért igyekezett mielőbb kikapcsolni. Nem volt könnyű dolga, a veritométer olyan elkeseredetten szólt, hogy szinte fájt a közelébe merészkedni. De Bandi végre megtalálta a kikapcsoló gombot, és a műszer elhallgatott.

Mivel a hölgy fájdalmasan tapogatta a fejét, Bandi sietve előkereste a fejfájás-csillapító pirulákat, a hölgy mancsába szórt kettőt, majd kerített egy pohár vizet.

- Visszakísérjelek a vendégszobába? — kérdezte lovagiasan, nehogy a hölgy eltévedjen az apátság zegzugos folyosóin. - Már úgyis végeztem irt - tette hozzá megnyugtató hangon.

- Igazán kedves vagy - nyújtotta kacsóját Anomália, és hagyta, hogy Bandi a vendégszobába vezesse. Ott jó éjszakát kívánt az egérfiúnak, és úgy tett, mint aki aludni tér.

Dundi Bandi elégedetten kacsázott vissza az emeletre. A szeme alaposan elfáradt a gyertyafénynél olvasásban, úgy döntött hát, hogy ő is lefekszik. A paplan alatr hevert már, amikor eszébe jutott, hogy a kapucsínusok szerint egy héttel ezelőtt Bojtos Benedek és a többiek Herdál királyhoz készültek segítséget kérni, amíg ő mély álmát aludta. Hogy leheteti ilyen ostoba, hogy elfelejtette? Talán a kapitány már beszélt is őfelségével, és a király tud is a Szélkirálynő elrablásáról! Lehet, hogy éppen az ő ügyükben utazik? Talán személyesen akarja megtalálni a kalózokat? Nem, ez nem túl valószínű. De akárhogy is, itt az alkalom, hogy Bandi

rákérdezzen a fejleményekre, és ha szükséges, szóljon pár szót a jó ügy érdekében!

Elhatározta, hogy feltétlenül felkel időben, és segít felszolgálni a királynak a reggelit. Talán szerét ejtheti, hogy váltson vele pár szót. Vagy ha a király nem áll vele szóba, ez a kedves kisasszony bizonyára emlékezni fog rá. Majd megkéri, hogy járjon közben az érdekében. Milyen kecses és szép! És milyen udvariasan beszélt vele, az egyszerű tengerésszel! Szerencsés véletlen, hogy összeismerkedtek a dolgozószobában.

Hopplá, a dolgozószoba! Bandi felült, a fejét vakarta. Annyira elfoglalta a hölgy kiszolgálása, hogy elfelejtette bezárni az ajtót! Pedig az apát külön a lelkére kötötte. Bandi nagyot sóhajtva belebújt a papucsába. Makkiátó apát megköveteli a rendet, ha kiderül, hogy Bandi nyitva hagyta a féltve őrzött laboratóriumot, talán soha többé nem fogja beengedni! Legjobb lesz, ha gyorsan visszamegy és bezárja, mielőtt kiderül a mulasztása.

Gyertyával a mancsában visszakutyagolt a dolgozószobába. Ha nyitva volt az ajtó, a kulcsot rendszerint az íróasztal fiókjába tették, így Bandinak most be kelletr mennie, hogy megkeresse. Amikor a szobába lépett, majdnem hanyatt esett ijedtében. Az asztal előtt egy idegen alak állt, elmélyülten kevergetve valamit. Az ajtónvikorgásra felkapta a fejét, majd gyilkos tekintettel mérte végig a váratlanul felbukkant Bandit. Arca és bundája öreg, kegyetlen selyemmajomnak mutatta a gyertyafényben, aki érthetetlen módon Anomália úrnő fodros ruháját viselte, és volt a megjelenésében valami megmagyarázhatatlanul nőies és fiatalos.

Bandi a rémülettől elkerekedett szemmel hátrált a kijárathoz.

— Nem mész sehová! — ordított az idegen. — Rólam nem fogsz árulkodni!

Bandi felé suhintott a karjával, mire az ajtó magától becsukódott. Bandi nem hallotta ugyan a zár kattanását, de esélye sem volt menekülni: szinte földbe gyökerezett a lába az ijedségtől. Az isme-

retlen selyemmajom elégedetten fordult vissza megkezdett munkájához, miközben vészjósló hangon Bandinak címezte a szavait:

- Épp jókor érkeztél, bogy szemtanúja lehess erőm visszaszerzésének! Már csak egy kis nadragulya-kivonatot cseppentek a gyűrűm kövére, és újra a régi Metamor áll előtted. És mire felkel a nap, varázserőm java is visszatér majd!

A sok beszédtől megcsuklott a hangja, az utolsó mondatot már Anomália úrnő csengő hangján fejezete be.

- És örökre megszabadulok ettől a nyavalyás nőszemélytől is! - tette hozzá gyűlölködve.

Bandi agyában egymást kergették a gondolatok. Afelől nem volt kétsége, hogy az öreg selyemmajom hatalmas és gonosz varázsló, aki, bármilyen hihetetlen is, de a kecses hölgy alakjában érkezett a szigetre. Az is világos volt számára, hogy az apát műszerei és gyógynövényei segítségével akarja most visszanyerni az erejét, amit ki tudja, mikor és hol veszített el. Hazugság volt tehát a fejfájós-história és a hölgy kedvessége! Nem gyógyszerért jött, hanem már akkor meg akarta kezdeni gonosz üzelmeit! Bandi legszívesebben megcibálta volna saját farkincáját, amiért olyan ostoba volt, és hitt neki.

Pedig a veritométer figyelmeztette, csak oda kellett volna figyelni rá! De ő oda se bagózott, sőt, még óvatlanul nyitva is hagyta az ajtót, amin keresztül az aljas gazfickó kényelmesen besurranhatott. Pedig milyen egyszerű lett volna, ha gondosan bezár! Mindez tehát csakis az ő hibája! Most eszébejutott a spekulatórium is. Nem Herdál király érkezésére figyelmeztetett! Ez az alakját változtató, hol öreg, hol fiatal selyemmajom a sorsfordító látogató, akinek a jövetelét a műszer megjósolta. Jele a Fortuna bogár, akiről nem tudni, hogy jó vagy rossz irányba alakítja az életünket.

Bandi nagyot nyelt. Alakíthatja akár jó irányba is? Végül is még nem fejeződött be a varázsló átalakulása, most készül csak visszanyerni az erejét! Talán, ha nem sikerülne neki, még minden jóra

fordulhatna. Mit is mondott az imént? Nadragulya-kivonatot kell a gyűrűjére cseppenteni, hogy újra a régi legyen. Hát ne engedjük! Hol a nadragulya-kivonat?

Metamor is épp ezen tűnődött, A gyógynövényes vitrinben több száz üvegcse állt, némelyiken jól látható volt a felirat is, míg másokra csak kusza ákombákomot vagy érthetetlen jeleket róttak. Nadragulya-kivonat nem szerepelt a nevek között.

Metamor dühösen vicsorgott. Nincs most ideje végigszagolgatni az összes tégelyt! Ha nem tud nadragulyalevet csöppenteni a gyűrűjére hamar, a kínkeservesen visszaügyeskedett kicsinyke varázserő is örökre elvész.

- Tahin segíthetek - szólt Dundi Bandi eltökélten. - Az utóbbi időben én voltam az apát úr segédje.

- Valóban? Nos, áruld el, ha kedves az életed, hol tartja a gazdád a nadragulya-kivonatot? - kérdezte Metamor vérfagyasztó hangon.

- Egy kis piros üvegcsében van, a fiókban - jelentette ki Bandi, és egész testében reszketni kezdett. - Bn magam tettem oda. Metamor vadul kirántotta az íróasztal fiókját, és valóban talált is benne egy kis piros fiolát. Makkiátó apát a gyomorégés elleni cseppjeit tartotta benne.

- Lám, a legjobbkor érkeztél, barátocskám! - vigyorodott el Metamor, és gondolkodás nélkül rácseppentette a gyomorfájás elleni szert a gyűrűjére.

A kőből abban a pillanatban fehér gőz csapott fel, mire Metamor egy szempillantás töredékéig újra a tündökletes Anomália alakját öltötte, aztán zsugorodni kezdett, és szőrös lábú, félelmetes, de aprócska madárpók vált belőle. Mivel nem változott tovább, fenyegetően megindult a döbbenten pislogó Bandi felé.

A dagi egérmatróznak sem kellett egyéb. Rémülten hátrált a szekrény irányába, majd amikor meglátott egy üres befőttesüveget a polcon, villámgyorsan felkapta és a pókra borította. Szerencsére

a csavaros teteje is megvolt, így a következő percben a madárpók végleg csapdába esett. Dundi Bandi remegő manccsal, de diadalmasan szorította a lezárt befőttesüveget.

Legjobb lesz, ha most gyorsan felébreszti Makkiátó apátot, és beszámol neki a történtekről. De mielőtt elindult volna, Bandinak még egy ötlete támadt. Bekapcsolta a veritométert, és halkan kimondott egyetlen mondatot:

- Most már minden jóra fordul.

A kis műszer nem tiltakozott. Bandi őszintén remélte, hogy nem csak azért maradt néma, mert megsértődött, amikor nem hitt neki.

Harmincharmadik fejezet
A búcsú

A világítótorony üszkös romjai között nem volt könnyű tájékozódni. Rumini és Balikó a megfeketedett falmaradványok tetején állva tanakodott, hogy vajon merrefelé keressék a barlang egykori bejáratát. Riki ügyetlenül téblábolt körülöttük, még mindig kissé értetlenül. Szerencsére a torony talapzatáig nem terjedt le a tűz, így az alsó falszakaszok egy része épségben maradt. Mégsem jelentett ez túlzott segítséget, mert a fentről leszakadt, elszenesedett törmelék mindent vastagon borított.

A két egérfiú tanácskozását Rinya éles hangja szakította meg.

- A bejárat beomlott. Nem juttok be soha!

- Kösz a biztatást! - vetette oda Rumini mérgesen. - Attól még megpróbáljuk.

- Hiába, hiába! - kántálta Rinya. - Gyertek innen!

- Értsd már meg, hogy meg kell keresnünk a ripacsokat! Nem hagyhatjuk őket a fold alá temetve! - morgott Balikó. - Inkább segíts!

- Pont azt csinálom — fontoskodott a papagáj. - Gyertek innen! Van másik bejárat!

Rumini és Balikó akkorát ugrott, mintha darázs csípte volna őket.

- Hol az a bejárat?

- Megmutatom. Rinya mindent tud!

A papagáj a bozótos felé vette az irányt. A három egér elszántan tört utána. Vagy félórán át küszködtek a sűrű aljnövényzetben, mire. megérkeztek egy sziklafalhoz. A falon keskeny repedés futott végig függőleges irányban. Balikó szó nélkül elővette a derengőket, és mindenkinek a mancsába nyomott egyet. Még Rinya nyakába is jutott. A repedés olyan szűk volt, hogy a cseppet sem testes egérfiúk

is csak nehezen préselték át magukat rajta. A bejárat után a szikla belseje kiöblösödött, és a derengők fényében láthatóvá vált egy hét lakattal lezárt kis csapóajtó.

Balikó hátizsákjából előkerült Rinya farktólla, így nem kellett a papagáj hátsójából újabb szálat húzni. A farktol] Metamor varázserejének megtörése ellenére is megtartotta bűvös képességét, hogy a varázsló által bezárt ajtókat nyissa. A hét lakat lehullott, és megnyílt az út a sötét, levegőtlen barlangfolyosóra. A járat hosszan csalinkázotr a föld alatt, de szerencsére nem ágazott el sehol, kacskaringósan ugyan, de elvezetett a börtönként használt cellákhoz. Az utolsó szakaszt hason kúszva kellett megtenni, annyira alacsony volt a boltozat. Nem csoda, hogy ezt a kis kivezető nyílást belülről nem vette észre Balikó, amikor Doppler Tóni kiszabadításán ügyködött a börtönben,

Rinya azt is pontosan tudta, melyik cellában raboskodnak a ripacsok. Farktolla segítségével pillanatok alatt kinyílt a zárka ajtaja, és a mentőkülönítmény belépett. Először észre sem vették a sarokban kucorgó két csontsovány, szinte élettelen alakot. Ám a derengők megérezhették gazdáik közelségét, mert az eddiginél erősebb fénnyel világítottak. Rumini pillantotta meg először a pókhálókkal borított tollas fejeket. Azonnal odaguggolt a ripacsokhoz, és óvatos kézzel megérintette a hozzá közelebb cső karját. A ripacs harcos megremegett az érintéstől. Ezek szerint tényleg volt még benne élet.

Rumini leakasztotta a nyakából a derengőt, és a ripacsok felé nyújtotta. A másik ripacsdcrengő Balikónál volt, így ő is odatérdelt a foglyok mellé. De a két ripacslegény túl gyenge volt már, annyi erejük sem maradt, hogy kinyúljanak életet adó kincsükért. Ruminmek most jó ötlete támadt. Elővette a Kamandukot, amit még mindig a pulóvere alatt őrzött. A nagy kő a villámcsapás után elsötétült, és azóta sem bocsátott ki magából fényt.

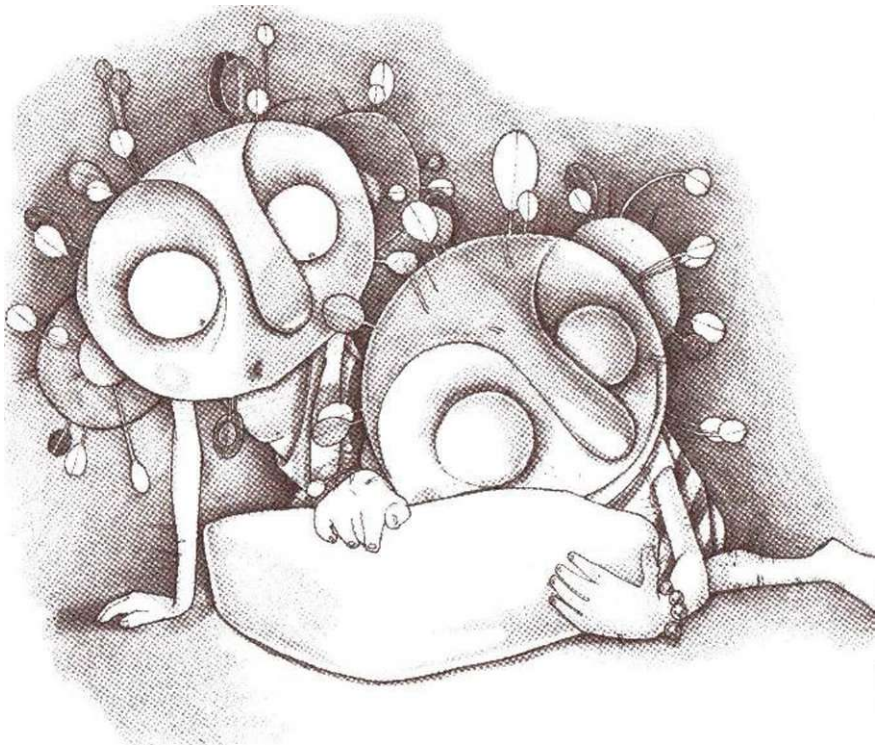

- Riki, Rinya, ti is adjátok ide a derengőtöket - utasította Rumini a mögötte figyelő két alakot.

A négy zöld fényű kövér a Kamanduk tetejére helyezte, hogy halvány derengésük átvilágítsa. Aztán gyengéden megfogta a ripacs harcosok kezét, és a Kamandukhoz emelte. A mentőcsapat tagjai egy percig szinte lélegzetüket is visszafojtva figyeltek. És akkor megtörtént a csoda! Talán a négy állhatatosan világító kis kő segített, vagy az erőtlenül hozzátapadó ripacskezek érintése okozta, hogy a Kamanduk egyszer csak felragyogott. Olyan melegséget és életerőt sugárzott magából, hogy még Rikárdó fancsali ábrázata is felderült tőle.

Néhány pete alatt szinte felfoghatatlan változáson ment keresztül Illahó és Kobaga a Katnanduk fényében. Először csak ujjaikkal simították végig a nagy kő bársonyos felületét, aztán a tenyerüket puhán hozzászorították, mintha a belsejéből áradó fénnyel akarnák átmelegíteni fázós testüket. Végül rogyadozva, egymást támogatva talpra állrak, miközben arcukon az öröm és megrendülés könnyei csurogtak.

Mikor már támaszkodás nélkül meg tudtak állni a lábukon, nyakukba akasztották saját derengőjüket, és a megmentőikhez fordultak. Mivel nem tudták szavakba önteni hálájukat és boldogságukat, egyenként, némán megölelték mindhárom egérfiút.

- Irány a fény! - rikkantott Rinya, aki az ölelések elől idejében felröppent az ajtó tetejére.

Újra átverekedték magukat a hol szűk, hol kanyargós barlangjáraton, és újabb félóra elteltével boldog szusszanással értek ki az erdőbe. A Kamandukot felváltva vitte Illahó és Kobaga, akik minden lépéssel egyre eresebbnek és harciasabbnak tűntek. A szabadba érve percekig csak álltak, úgy szívták magukba a dzsungel kristálytiszta levegőjét és az éltető napfényt. Aztán farkasétvággyal rávetették magukat egy közeli bokor apró szemű termésére.

Miután éhüket elverték, és szomjukat is némiképp csillapították a sziklarepedésekben megmaradt esővízzel, végre szavakkal is köszönetet mondtak a négytagú mentőcsapatnak.

Rumini indítványozta, hogy térjenek vissza a világítótorony romjaihoz, hogy Doppler 'íoniék minél hamarabb rájuk találhassanak. A ripacsok a tőlük megszokott könnyedséggel törtek utat maguknak a sűrűben, így a visszavezető út jóval gyorsabb és egyszerűbb volt. A romok mellett aztán letáboroztak, és belemerültek a beszélgetésbe. Illahó és Kobaga semmit sem tudott az elmúlt hónap történéseiről, hüledezve kapkodták a fejüket az események hallatán.

Kora délutánra járt már az idő, mikor a világítótorony romjai fölött megjelent Doppler Tóni és Vince. Fáradtan kóválygogtak a levegőben, az erős napfény szemmel láthatóan elvakította őket.

- Hahó! Itt vagyunk! - szökkent talpra Rumini, és vad integetésbe kezdett,

A két denevér megkönnyebbülten fordult a hang irányába. Amióta magukra hagyták a feketeszárnyú sereg fölött diadalmaskodott ripacsokat, a világítótoronyban rekedt barátaik sorsa miatt aggódtak. Hiába merültek ki az előző órák fárasztó repülésétől, a győzelem után rohamtempóban szárnyaltak a torony romjai felé. Hatalmas volt hát az örömük, mikor az egész társaságot, a megmentett ripacsokkal együtt épségben találták! Vince, akit a Kamanduk elrablása óta furdalt a lelkiismeret, szemmel láthatóan megnyugodott, amikor megtudta, hogy a nagy kő túlélte a varázsló mesterkedéseit és a tűzvészt is.

A denevérek elmesélték, hogy a ripacs harcosok a denevérek ártalmatlanná tétele után azonnal folytatták útjukat az Illa-berek félé, elrabolt társaik kiszabadítására, üstére minden bizonnyal megérkeznek. Illahó és Kobaga arcán boldog mosoly terült szét a hír hallatán, Megegyeztek, hogy a ripacsokat a világítótorony tövében várják be, hogy addig is együtt legyen a társaság, és a két tikkadt denevérfiú valamelyest kipihenje a nap fáradalmait.

A várakozás óráiban azt latolgatták, vajon mi történhetett Lovettában és a denevérek főhadiszállásán. Rumini a fejébe vette, hogy mielőbb el kénejutniuk Kaptár-hegyre. Most lenne könnyű kiszabadítani a Szélkirálynő legénységét, mikor a feketeszárnyú denevérek egyik hadosztálya megsemmisült, a másik pedig távol van! Nem tudhatta, hogy foglyul ejtett társaik már az előző nap reggelén megszöktek a denevérek tanyájáról, és hősiesen részt vettek a másik denevérsereg visszaverésében.

Szerencsére mielőtt komolyan fontolóra vették volna a tervet, visszatért Rinya, aki Illahó és Kobaga kiszabadítása után magára hagyta a társaságot.

- Elpusztult a sereg! - rikácsolta. - Lovetta megmenekült!

- Honnan tudod? - ugrott talpra Rumini.

- Elbán herceg visszatért! - fűzte hozzá Rinya, rá sem hederítve Rumini kérdésére.

- Micsoda? - pattant fel Balikó is.

- Herdál király eltűnt! - folytatta a papagáj.

- Még egy ilyen hír, és táncra perdülök! — fogadkozott Rumini.

- A társaitok Lovettában vannak! - rikkantott diadalmasan Rinya.

Rumini most már nem bírt magával. Megragadta Balikó karját, és vad pörgésbe kezdett vele a romok között. Doppler lóni és Vince a levegőben szakozott jókedvében. Illahó és Kobaga úgy mosolygott, mint aki csodálatos álmot lát éppen. Egyedül Riki nem tudta, miként vegyen részt a többiek örömében. Igazából abban sem volt biztos, szabad-e neki örülnie egyáltalán. De Rumini melléugrott, felrántotta, és őr is megpörgette.

- Szabad a pálya, öcsi! Megyünk haza! - kurjantotta.

- Rinya, biztos, hogy nem tévedsz? - higgadt le Balikó pár perc elteltével.

- Dehogy téved - vigyorgott Rumini. - Rinya mindent tud, komám!

- Úgy bizony! - kontrázott elégedetten a papagáj. - Az őserdőben gyorsan terjednek a hírek!

- Akkor a mi győzelmünk híre is eljutott már Lovettába? - firtatta Rumini.

- Hamarosan eljut - biccentett magabiztosan a papagáj.

Rinya nem tévedett. Estére a világítótorony pusztulásáról és Ruminiék megmeneküléséről mindenki tudott már a fővárosban, hála a dzsungel nagyhangú, sebes röptű hírvivőinek. Doppler

Tóni, Illahó és Kobaga szerencsés szabadulásának hírére pedig a dzsungel békés lakói is felkerekedtek, hogy az Illa-berekben a saját szemükkel lássák a csodát. A feketeszárnyú sereg elől elmenekült, erdőben bujkáló denevérek estére összegyűltek a világítótorony romjainál. A ripacsok is megérkeztek. Rumini és Balikó hatalmas örömtüzet gyújtott, és akkora vigasság kerekedett, amekkorát még nem látott az őserdő.

Éjfél után a társaság elbúcsúzott. A denevérek úgy vélték, szerencsésebb lenne, ha már éjszaka elindulnának Lovettába, hogy ne kelljen az egész utat napfényben megtenniük. A ripacsok még egyszer hálás köszönetet mondtak megmentőiknek, megölelték az egérfiúkat és Tóniékar. Hiába volt újra náluk a barátságosan világító Kamanduk, hajnalig inkább a tűz mellett maradtak, és csak pirkadatkor vágtak neki az Apacukába vezető úrnak, hogy a faluban rejtőző asszonyoknak és gyerekeknek is megvigyék az örömhírt.

Az egérfiúk indákat kötöttek maguk köré, ezeknél fogva tudták a denevérek magasba emelni őket. Hosszú és fárasztó volt az út, de az egész társaságot éltette az öröm és a viszontlátás reménye. A denevérek boldogok voltak, amiért az őserdő megszabadult a kegyetlen varázslótól és a tékozló uralkodótól, az egerek pedig alig várták, hogy újra együtt legyenek a társaikkal.

Késő délutánra érkezett a csapat a fővárosba. Úgy tűnt, nem csak Metamor bukásának híre jutott már el Lovettába, hanem Ruminiék közeledtét JS hírül adták az éber tudósítók, mert Hibán herceg, Bojtos Benedek és a Szélkirálynő teljes legénysége a várfalakon állva várta az érkezőket.

Az egerek boldogsága nem ismert határt, vége-hossza nem volt az öleléseknek, hátba veregetéseknek, boldog nevetésnek. Hát még, mikor Rumini és Balikó elmesélte, hogy a Szélkirálynő az Elátkozott-öbölben horgonyoz, épen, sértetlenül, a világ szeme elől elrejtve. Amikor szavaik bizonyítására felmutatták a zsákja-

ikat is, melyeket Metamor személyesen hozott el a vitorlásról, a kapitány arcán peregni kezdtek a könnyek. Hibán herceg azonnal ígéretet tett, hogy másnap reggel egy gyorsmozgású hajóval személyesen kíséri az egereket a hajdani Maracuja kikötőjébe, hogy újra birtokba vegyék a Szélkirálynőt.

A hatalmas boldogság azonban még mindig nem érte el csúcspontját. Estefelé ugyanis a kikötői őrök egy kis hajó érkezését jelezték. Mokka szigetéről futott be a Cikória, fedélzetén Makkiátó apáttal, néhány kapucsínus szerzetessel, a betegségéből felgyógyult Dundi Bandival és a pókként, üvegbe zárva gubbasztó Metamorral.

Anomália úrnő rettentő átalakulását követően Herdál király összeomlott. Zokogva vallotta meg az apátnak Elbán herceg visszatérését, saját szökését és Anomáliával történt váratlan tengeri találkozását. Amikor a fekete, szőrös pók láttán meggyőződött róla, hogy a bájos úrnő nem más, mint Datolyapart legfőbb ellensége, a mindenre elszánt, kegyetlen varázsló, Herdál király magába roskadt, és elhatározta, hogy végleg eltűnik a vidékről. Azt, hogy hitvány, kártékony uralkodó volt, nem bánta igazán, de a szégyent, hogy szerelmével üldözte a női alakba bújt varázslót, nem tudta elviselni. Az kéne még csak, hogy láttára kacagásban törjön ki Datolyapart népe! Inkább választja a száműzetést és a magányt!

Herdál elbúcsúzott Makkiátó apáttól, aki szerzetesei kérése ellenére nem kívánt beavatkozni a királyok ügyébe, és nem tartóztatta őfelségét a szigeten.

- Elbán herceg elől elmenekülhet, de saját maga és a szégyene elől nem tud - magyarázta az értetlenül pislogó szerzeteseknek az apát. - Higgyétek el, elég büntetés lesz neki, hogy minden reggel a saját ábrázatát kell látnia a tükörben, és emlékeznie kell csúfos felsülésére.

Herdál tehát elhajózott az Ametiszt fedélzetén, és fogadalmához híven soha többé nem ment Datolyapart közelébe. Senki sem

tudta, hol tengeti életét, ki fogadta be a nincstelenné vált uralkodót. Mert Herdál igazi földönfutó lett. Utolsó kincsét ugyanis, a ládikát, amibe a Lovettából elhurcolt ékszereket rejtette, Mokka szigetén felejtette. Szimpla testvér találta meg a vendégszobában, néhány órával az Ametiszt távozása után, mikor az ágyak alatt takarított. A királyi ékszereket Makkiátó apát magához vette, és a Cikória fedélzetén még aznap visszaszállította Lovettába.

Az esti mulatságon részt vett mindenki, aki él és mozog. Selyemmajmok, aranyhörcsögök, denevérek, egerek és papagájok éltették Elbán herceget, ünnepelték a szabadság és a béke beköszöntét. Dundi Bandi bátorságáról dalt énekeltek Lovetta utcáin, amit a dagi matrózfiú hitetlenkedve és elragadtatással hallgatott. Hibán herceg jutalmakat és kitüntetéseket osztogatott, nem feledkezve meg Jusztis mesterről, az Ugye bár hű szívű csaposáról, Akuról, Fámáról, Bulvár Boldizsárról, Pálmató elöljárójáról, a kapucsínusokról, a denevérekről, az egerekről és saját hűséges szolgáiról sem.

Másnap korán reggel Elbán herceg a fáradtságra és kialvatlanságra fittyet hányva felszereltette az egyik vitorlást, és parancsot adott, hogy azonnal induljanak az Elátkozott-öbölbe. Mivel Miszlik Medárd és a kalózok hollétéről még csak sejtésük sem volt, Vegzál admirális két jól felszerelt cirkálóval kísérte a herceget és az izgatottan figyelő egereket a régi főváros elhagyatott kikötőjébe. Az egérmatrózok ujjongva ordítottak, mikor az öbölbe érve megpillantották a békésen ringatózó Szélkirálynőt.

A kalózok valóban nem tettek kárt a gyönyörű háromárbocos vitorlásban, bár a kabinokat fenekestül felforgatták és a rakományt az utolsó ládáig kifosztották. Elbán herceg megnyugtatta a kétségbeesett kapitányt, hogy minden veszteségükért kárpótolja őket, a tengeri útonállók ellen pedig hajszát indít. Megparancsolta Vegzál admirálisnak, hogy a flottát felszerelve azonnal fogjon neki a kalózok felkutatásának.

- Datolyapart újra békés és biztonságos ország lesz - jelentette ki határozottan. - Maracuját visszafoglaljuk a gazfickóktól, helyre állítjuk a közbiztonságot, hogy a régi főváros újra teljes dicsőségében ragyoghasson.

Bár az egerek minél hamarabb szerettek volna hazatérni, Hibán herceg kérésére megígérték, hogy a Szélkirálynő kitakarítása és helyrehozatala után rövid időre visszatérnek Lovettába, a koronázásra. A herceg azt tervezte, hogy miután ünnepélyesen is fejére tették ősei koronáját, leülteri az események összes szereplőjét, és újra elmesélted a kalandokat, hadd jegyezzék fel krónikásai Datolyapart felszabadulásának igaz történetét. A ripacsok is meghívást kaptak az ünnepségre, és a vén Tantusz némi töprengés urán rá is állt, hogy néhány fős különítmény élén ellátogasson Lovettába.

A selyemmajmok fővárosában hatalmas feltűnést keltett az állatbőrökbe és fűszoknyába öltözött, bogyó- és csontkarkötőkkel ékesített, tollas fejű társaság. Tantusz pálmalevelekbe csavarva magával hozta az ál-Kamandukot, hogy törzse tisztelete jeléül Elbán királynak ajándékozza. Bubucs, Grimbusz Miska, Kobaga és a három testvér: Illakava, Illatica és lllahó voltak még a küldöttség tagjai. A mulatság közepette ünnepélyes ábrázattal félrevonták Ruminit és Balikót, és egy-egy bőrszütyőbe rejtett derengőt akasztottak a nyakukba.

- Vigyétek magatokkal az éltető fény egy kis darabját - mondta szertartásosan Tantusz —, mert nektek köszönhetjük, hogy a fény éltető ereje visszatért hozzánk!

- És adjátok át Galléros Fecónak szívből jövő üdvözletünk - tette hozzá komolyan Illatica. A rengeteg beszélgetés, beszámoló, krónikaírás, ünneplés és falatozás után az udvari festő, Pingál mester csoportképet készített a küzdelem résztvevőiről egy hatalmas vászonra, hogy Datolyapart múzeumában örök emlékként őrizzék alakjukat. Dundi Bandi elégedetten mustrálgatta a műalkotást.

- Nézd, milyen daliásnak tűnök ezen a festményen - bökte oldalba Ruminit. - Sehol semmi pocak, mint egy igazi hős.

- Rgen - hümmögött Rumini -, tényleg jól nézel ki.

- Lehet, hogy az életben is ilyen vagyok? - reménykedett Bandi. — Talán csak a saját szememmel nézve tűnik olyan kereknek a hasam.

- Hát persze - biztatta Rumini. - Csak azt nem értem, engem miért festett ilyen nyeszlettnek ez a Pingál.

- Ugyan, nagyon élethű ábrázolás - sietett megnyugtatni Bandi, de Rumini ettől még inkább elkámpicsorodott.

Balikó nagyot kacagott a háta mögött.

- Nyeszlett barátom, kár aggódnod! Ha újra átveszi Negró az irányítást, lesz alkalmad tovább izmosodni kötélmászás közben.

Rumini válasz helyett sötét tekintettel mérte végig a barátját, de aztán elnevette magár.

- Majd igyekszem egy kis nassolással pótolni a hiányt.

Mosr Rinya röppent a műterembe, megkerülte a festményt, de pillantásra se méltatta Pingál mesrer remekművét. Még az sem érdekelte, bog}' a lelkes udvari festő kétszer olyan dúsra rajzolta különleges farktollair. Bánatos szemmel telepedett Balikó vállára, és kétségbeesetten mondogatta:

- Nem tudom, nem tudom, nem tudom.

Rumini és Balikó döbbenten összenézett.

- Mit nem tudsz, Rinya? Pont te? - érdeklődött kedvesen Balikó.

- Nem tudom, mi lesz velem - hajtotta le a fejét a papagáj. - Hová menjek, ha elhajóztok?

- Beállhatsz a Reggeli papagájok közé. Elbán herceg visszahívta a régi hírmondókat, hogy ezentúl mindenről tudhassanak Datolyapart lakói. Egész biztosan kapsz te is munkát köztük - jelentette ki magabiztosan Rumini.

- F-n Metamor szolgája voltam. Hogy lehetnék hírmondó? Senki sem fog velem szóba állni - sóhajtott Rinya.

- Dehogynem. Látod, hogy mi is barátkozunk veled! — vigasztalta Balikó.

- Hát éppen ez az! Mi lesz, amikor ti elmentek? Nem bíznak bennem, A régi gazdám fogoly. Elbán király parancsára életben hagyják, de pók formában kell raboskodnia haláláig. Tőlem az utolsó pillanatig félni fognak, nem akarom-e orvul kiszabadítani vagy visszaállítani a hatalmát.

- Miért, vissza akarod? - húzta fel a szemöldökét Rumini.

- Ugyan — legyintett Rinya. - De ők ezt nem tudják.

- Mi lenne, ha velünkjönnél? - csillant fel Rumini szeme. — Elkelne a Szélkirálynőn egy hajópapagáj!

- Jó dolgod lenne a fedélzeten! - lelkesedett Balikó is. - És senki sem cibálná többé a farktollaidat!

- Gyerünk a kapitányhoz! - indult az ajtó felé eltökélten Rumini.

A Szélkirálynőn már az indulásra készülődtek. A készleteket feltöltötték, a hiányzó eszközöket pótolták. A raktárt színültig pakolták Datolyapart különlegességeivel: szárított mangóval, aszalt datolyával, sós pisztáciával, pörkölt kávéval. A hordókba sűrített ananászlé és maracujaszirup került. Ezeket bizonyára jó áron lehet majd eladni Egérországban. Doppler lőni, Ármin és Vince a keresztrúdon függeszkedve figyelte az előkészületeket. A kapitány még korábban megengedte, hogy ott várják be Rumini és Balikó visszatérését. Tóni a szárnya alatt borítékot rejtegetett. Egy levél volt benne, amit Galléros Fecónak írt, és most meg akarta kérni a fiatal matrózokat, hogy vigyék el fogadott testvérének.

Míg az egérfiúk a denevérektől búcsúzkodtak, Rinya bátran odaröppent a kapitányhoz, hogy előadja neki Rumini ötletét. Bojtos Benedek hümmögött, mormogott, végül beleegyezett.

- De annyit előre megmondok, hogy a parancsokat neked is teljesítened kell! - figyelmeztette. - És semmi csúnya beszéd!

- Igen, uram - rikkantott vidáman Rinya, és felröppent az árbockosár peremére. Ott ücsörgött egészen az indulásig.

Mikor elérkezett az idő, a kapitány parancsot adott, hogy húzzák fel a horgonyt. A mólónál hatalmas tömeg állt, hogy integetve búcsúzzon a bátor szívű egerektől. Elbán herceg is ott volt személyesen, Makkiátó apát és a kapucsínus szerzetesek társaságában. A parton zsebkendőit lobogtatta a vidám selyemmajom nép, míg a papagájok és denevérek a hajó körül repkedve egészen a nyílt tengerig kísérték a Szélkirálynőt. Mikor végre mindenki elbúcsúzott, Rinya is leszállt a magasból, majd kényelmesen elhelyezkedett Rumini és Balikó kabinja mellett egy rúdon.

- Ideje, hogy visszaálljon minden a régi kerékvágásba - lépett mellékjük Negró gúnyos tekintettel. - Kérek egy jelentkezőt a fedélköz feltakarítására!

- Én jelentkezem - szólalt meg a háta mögött egy bátortalan hang.

Negró megpördült. Riki zavarában egyik lábáról a másikra állt.

- Hát jó. Gyere! — vont vállat elképedve Negró.

- Kösz, öcsi - biccentett Rumini Rikárdó felé, aztán jókedvűen a papagájhoz fordult.

- Meglátod, Rinya, megszereted majd a tengeri utazást! Jó dolog matróznak lenni - biztatta jókedvűen.

- És ha szeretnéd, beavatunk a tengerészlét minden rejtelmébe - tette hozzá sejtelmesen Balikó, - Kitanítunk, hogy a világ legjobb hajópapagája váljék belőled!

- Nem kell tanítani. Rinya mindent tud! - hurrogta le sértődötten a papagáj, azzal felröppent az orrvitorla tetejére, és vidám rikácsolásba kezdett.

Tartalom

Első fejezet - A lakodalom 5

Második fejezet - A létszám változatlan 16

Harmadik fejezet - Út dél felé 28

Negyedik fejezet - Egy rossz előérzet 40

Ötödik fejezet — Végveszélyben 51

Hatodik fejezet — Cápaúszás 63

Hetedik fejezet - Mokka szigetén 75

Nyolcadik fejezet - Elbán herceg 88

Kilencedik fejezet - A tanácskozás 100

Tizedik fejezet - A dzsungel 111

Tizenegyedik fejezet — Fogságban 123

Tizenkettedik fejezet - Apacuka] 34

Tizenharmadik fejezet Anomália úrnő 148

Tizennegyedik fejezet Sötétség nappal 158

Tizenötödik fejezet - Az Illa-berek 169

Tizenhatodik fejezet - A skorpiócsípés 181

Tizenhetedik fejezet - Kaptár-hegy 194

Tizennyolcadik fejezet - Az ajánlat 206

Tizenkilencedik fejezet - A varázsszertár 217

Huszadik fejezet - Doppler Vince 228

Huszonegyedik fejezer - A hajsza 240
Huszonkettedik fejezet - A föld mélyén 249
Huszonharmadik fejezet - A Kamanduk 261
Huszonnegyedik fejezet - A világítótorony tömlöce 273
Huszonötödik fejezet - A reggeli papagájok 285
Huszonhatodik fejezet - Öröm és bosszúság 297
Huszonhetedik fejezet - Két találkozás 309
Huszonnyolcadik fejezet - Lovetta 320
Huszonkilencedik fejezet - Metamor diadala 333
Harmincadik fejezet - Két vereség 346
Harmincegyedik fejezet - A villámcsapás 359
Harminckettedik fejezet - A veritométer 371
Harmincharmadik fejezet - A búcsú 385

Már megjelent:

Rumini
Rumini Zúzmaragyarmaton
Rumini és a négy jogar
Galléros Fecó naplója

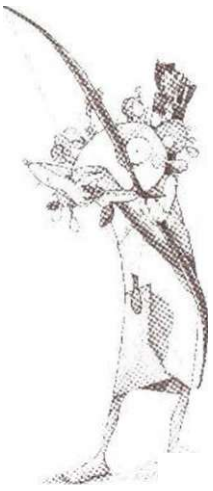

ISBN 978 615 5023 35 0

© Berg Judit - Pozsonyi Pagony Kft. 2011

www.bcrgjudit.liu
www.rumini.liu

Megjelent a Pozsonyi Pagony Kft. (1137 Budapest, Pozsonyi úr 26.) kiadásában.

www.pagonv.hu

Szerkesztem': Kovács Hszter
Felelős kiadó: Banyó F'étcr
Produkciós munkák: PrinrXBudavár Zrt.
Pr odukciós vezető; Wunderlich Péter
Nyomás, kötés: Reálszisztéma Dabasi Nyomda Zrt.

^ ı A N ° M A U A Ű K Í / V A R A . _ ^

ÍN **R^F AJV EL AZ** > z l G f /

FLGCRJEK^T A

Dl IC/tl^hv.

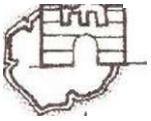

y

f v \ ) l > j v i K \ G z ^

cJ

Q j v ú ^ *'eh*

G i l L \ G v A J V &

rpKTVALl/^

>s lUlLAHzliO^

f o L ^

Ö A l ^ j ^ z i M - t

A Szélkirálynő ismét útra kel, és ez az utazás, ha lehet, még az eddigieknél is kalandosabb. Rumini és barátai egy háborúskodás kellős közepébe csöppennek: a dzsungel különös népei állnak harcban a túlélésért. Galléros Fecó régi barátai, a mindenre elszánt ripacsok, a jó kedélyű denevérek, és az igazságtalanul száműzött trónörökös próbálják megmenteni Datolyapartot a végső pusztulástól, és ebben a Szélkirálynő legénysége is segítségükre siet. Vérszívó denevérek, cápák, egy ostoba selyemmajom király és egy titokzatos varázsló is nehezítik egér-tengerészeink küldetését. S hogy a baj még nagyobb legyen, egy kalóztámadás során maga a Szélkirálynő is odavész.

A József Attila-díjas Berg Judit Rumini sorozatának legújabb részét 6-12 éves gyerekeknek ajánljuk.

RUMINI
PAGONY
ISBN 978 615 5023 33 0
9 786155 023330
3250 Ft

illlllill